การพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

วิทยานิพนธ์

ของ

อนุรักษ์ปภพ มีตน

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา

มีนาคม 2564

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

วิทยานิพนธ์

ของ

อนุรักษ์ปภพ มีตน

พหูน ปณฺฑิโต ชีเว

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

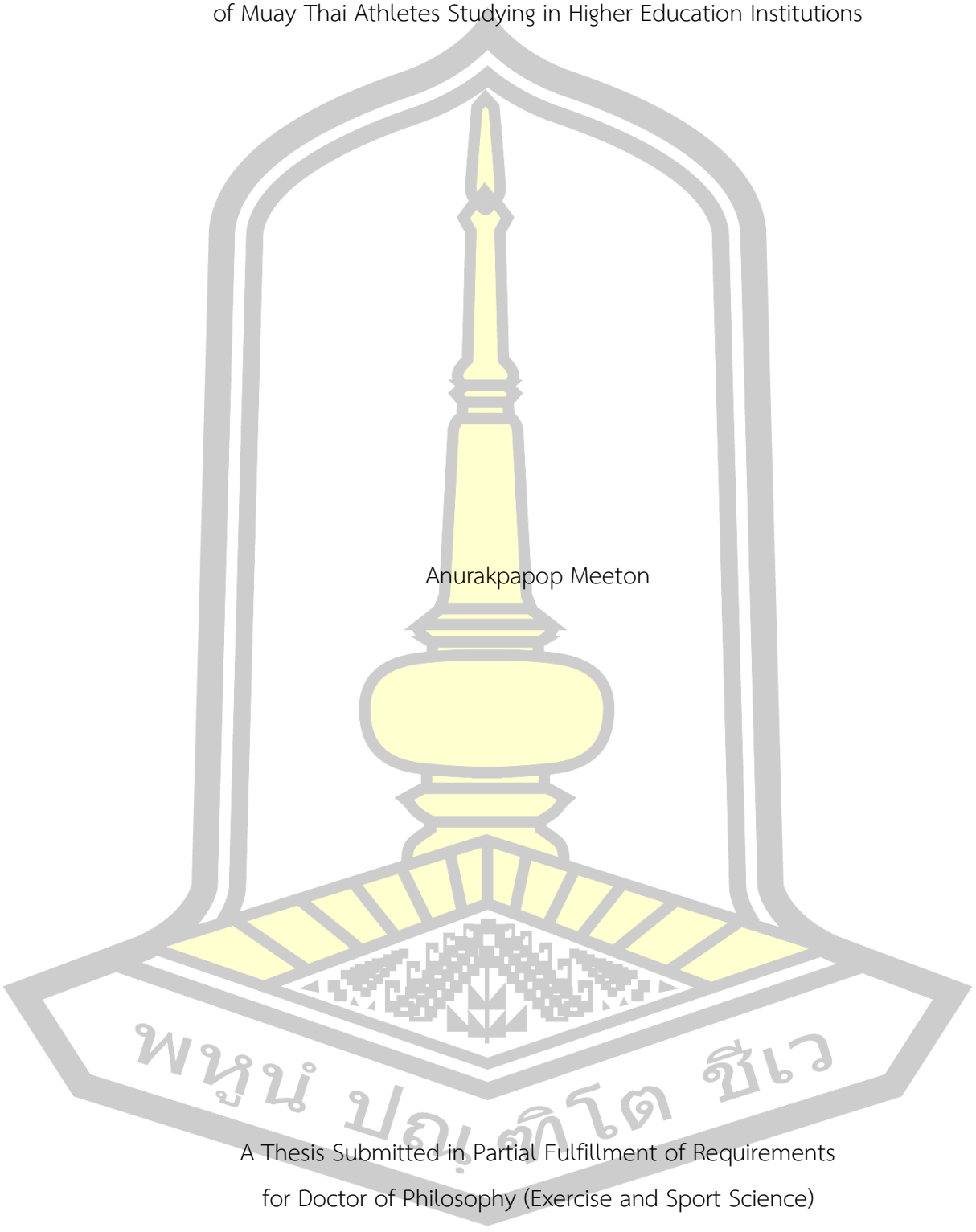
ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา

มีนาคม 2564

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

A Development of The Causal Models to Influence The Success of Muay Thai Athletes Studying in Higher Education Institutions

Anurakpapop Meeton

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements

for Doctor of Philosophy (Exercise and Sport Science)

March 2021

Copyright of Mahasarakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนายอนุรักษ์ปภพ มีตน แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(ผศ. ดร. คุรุศาสตร์ คนหาญ)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผศ. ดร. อาภรณ์ โพธิ์ภา)

.....กรรมการ
(รศ. ดร. วรพจน์ พรหมสัตยพรต)

.....กรรมการ
(รศ. ดร. ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)

.....กรรมการ
(ผศ. ดร. ชัยรัตน์ ชูสกุล)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พหูน ปณฺฑิโต ชีเว

....

(รศ. ดร. พชรวิทย์ จันทร์ศิริสิร)
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(รศ. ดร. กริสน์ ชัยมูล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง การพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

ผู้วิจัย อนุรักษ์ปภพ มีตน

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อาภรณ์ โพธิ์ภา

ปริญญา ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต **สาขาวิชา** วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา

มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม **ปีที่พิมพ์** 2564

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา และวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) ประกอบด้วยวิธีการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เครื่องมือในการศึกษาครั้งนี้ใช้แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ ประกอบด้วยปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จทั้งหมด 6 ด้าน เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ เครื่องมือมีค่าความเชื่อมั่นรายด้านตั้งแต่ .512 ถึง .876 และมีอำนาจจำแนกรายข้อมากกว่า .238 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันการศึกษาอุดมของรัฐทั่วประเทศไทย จำนวน 20 สถาบัน ทั้งหมดจำนวน 300 มีอายุระหว่าง 18–25 ปี ขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็นไปตามเงื่อนไข 15 เท่าของตัวแปรพยากรณ์ (มนตรี สังข์ทอง, 2556) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป LISREL version 8.72 เกี่ยวกับองค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory factor analysis : CFA) และการวิเคราะห์รูปแบบโครงสร้างเชิงเส้น (Linear structural equation model : SEM)

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา พบว่า องค์ประกอบปัจจัยด้านผู้ฝึกสอน ด้านแรงจูงใจ ด้านสมรรถภาพทางจิตใจ ด้านการฝึกซ้อม ด้านสิ่งแวดล้อม และด้านการจัดการตนเอง มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในระดับดีมาก

2. ผลวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา พบว่า รูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในระดับดีมาก โดยพิจารณาจาก (χ^2=147. df=88. P-value=0.09261. RMSEA = 0.015) โดยเรียงลำดับความสำคัญอิทธิพลรวมทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย จากมากสุดไปหาน้อยสุด คือ อันดับ 1 ด้านผู้ฝึกสอน เท่ากับ (0.74) อันดับ 2 ด้านแรงจูงใจ เท่ากับ (0.66) อันดับ 3 ด้านสิ่งแวดล้อม เท่ากับ (0.36) อันดับ 4 สมรรถภาพทางด้านจิตใจ เท่ากับ (0.52) อันดับ 5 ด้านการฝึกซ้อม เท่ากับ (0.34) และ อันดับ 6 ด้านการจัดการตนเอง เท่ากับ (0.29) ตามลำดับ

คำสำคัญ : โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุ, ความสำเร็จ, นักกีฬามวยไทย, การศึกษา

พหุน ปณฺ ฑิโต ชีเว

TITLE A Development of The Causal Models to Influence The Success of Muay Thai Athletes Studying in Higher Education Institutions

AUTHOR Anurakpapop Meeton

ADVISORS Assistant Professor Arporn Popa , Ph.D.

DEGREE Doctor of Philosophy **MAJOR** Exercise and Sport Science

UNIVERSITY Mahasarakham University **YEAR** 2021

ABSTRACT

The objectives of this research were to study the causal factor components influencing the success of Muay Thai athletes studying in higher education institutions and to analyze the structural relationships of causal factor models to influence the success of Muay Thai athlete studying in a higher education institution. This study was designed by using mixed methods research consisting of quantitative and qualitative research methods using questionnaires and interviews as a study tool. It consisted of 6 factors related to success with 5-level approximation scale model. The instrument had a confidence value from .512 to .876, and had more than .238 classification power. The subjects were totally 300 students from 20 institutes of public higher education in Thailand, aged between 18-25 years. The sample size was 15 times the forecast variable (Montri Sangthong, 2013). Data were analyzed by LISREL version 8.72. with affirmative elements (Confirmatory factor analysis (CFA) and Linear structural equation model (SEM).

Research results

1. The results of the causal factor components influencing the success of Muay Thai athletes studying in higher education institutions shown that the components of coach, motivation, mental performance, training, environment and self-management consisted with the empirical data at a very good level.

2. The analysis of the structural relationships of causal factor models to influence the success of Muay Thai athlete studying in higher education institution found that the structural relationships of causal factor models were consistent with the empirical data at a very good level (χ^2 = 147. Df = 88. P-value = 0.09261. RMSEA = 0.015). The most important factors influencing in both direct and indirect on the success of Muay Thai athletes rated from highest to lowest level: coach (0.74), motivation (0.66), environment (0.36), mental performance (0.52), place for training (0.34) and self-management equal to (0.29), respectively.

Keyword : Causal Factor Model, Success, Muay Thai Athlete, Education

พหุน ปณ ฑิโต ชีเว

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อาภรณ์ โพธิ์ภา ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คุรุศาสตร์ คนหาญ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชัยรัตน์ ชูสกุล กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.วรพจน์ พรหมสัตยพรต กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ให้ข้อเสนอแนะและตรวจแก้ไขปรับปรุง ข้อบกพร่องตลอดมาตั้งแต่เริ่มต้นจนแล้วเสร็จสมบูรณ์ ซึ่งผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

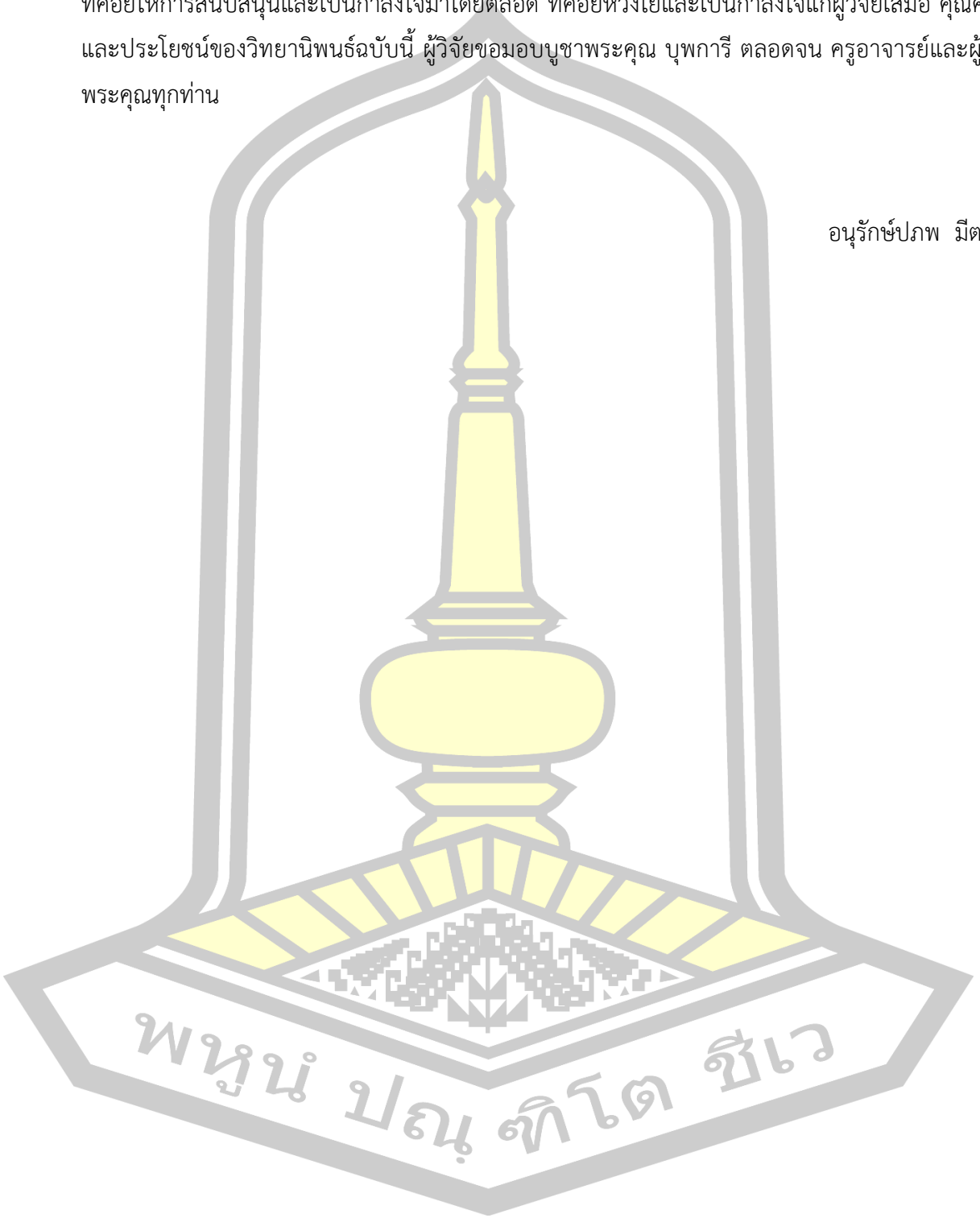
ขอขอบพระคุณ ว่าที่ร้อยตรี ดร.สมานชัย ลีพรหมมา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชำนาญ ชินสีห์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จินดารัตน์ ปีมณี อาจารย์ ดร.สุรเดช ประยูรศักดิ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ญาณภัทร สีหะมงคล ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัยและให้คำแนะนำเพื่อให้เครื่องมือมีความสมบูรณ์เป็นประโยชน์ ซึ่งผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ นักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ทั้ง 20 มหาวิทยาลัย ประกอบด้วย มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มหาวิทยาลัยกีฬาแห่งชาติวิทยาเขตมหาสารคาม มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปางมหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ มหาวิทยาลัยสุราษฎร์ธานี มหาวิทยาลัยทักษิณ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ที่ให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบคุณ คณาจารย์หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬาทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้และให้กำลังใจตลอดระยะเวลาการศึกษาของผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อสันติ มีตน คุณแม่พรรณี มีตน ขอบคุณนางสาวโบตั๋น โสภิพันธุ์ ที่คอยให้การสนับสนุนและเป็นกำลังใจมาโดยตลอด ที่คอยห่วงใยและเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอ คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบบูชาพระคุณ บุพการี ตลอดจน ครูอาจารย์และผู้มีพระคุณทุกท่าน

อนุรักษ์ปภพ มีตน

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย ..... ง

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ ..... ฉ

กิตติกรรมประกาศ ..... ช

สารบัญ ..... ญ

สารบัญตาราง ..... ฐ

สารบัญภาพประกอบ ..... ฑ

บทที่ 1 บทนำ 1

ภูมิหลัง 1

คำถามของการวิจัย 6

ความมุ่งหมายของการวิจัย 6

ความสำคัญของการวิจัย 6

ขอบเขตของการวิจัย 6

กรอบแนวคิดการวิจัย 9

นิยามศัพท์เฉพาะ 11

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 13

ความรู้เกี่ยวกับกีฬามวยไทย 14

หลักพื้นฐานในการฝึกทักษะแม่ไม้มวยไทย 14

องค์ประกอบที่ทำให้นักกีฬามวยไทยมีความสามารถสูงสุด 25

ความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย 25

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 27

ความสำเร็จทางการกีฬาของนักกีฬา 32

ผู้ฝึกสอนกีฬา 33
แรงจูงใจ 43
สมรรถภาพทางจิตใจ 61
การจัดการตนเอง 90
สิ่งแวดล้อม 94
การฝึกซ้อมกีฬา 99
แนวทางการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ 108
แนวทางในการพัฒนากีฬามวยไทย 109
แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบ 110
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 110
งานวิจัยภายในประเทศ 110
งานวิจัยต่างประเทศ 116
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย 137
การกำหนดประชากร และกลุ่มตัวอย่าง 137
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 139
การสร้างและการตรวจสอบหาคุณภาพเครื่องมือ 140
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล 143
การวิเคราะห์ข้อมูล 144
แบบแผนการดำเนินการวิจัย 146
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 147
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล 147
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 149
ตอนที่ 1 ผลการศึกษาข้อมูลทั่วไปของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา . 149

ตอนที่ 2 เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยเชิงสาเหตุยืนยันความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย 150

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา 154

บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ 161

ความมุ่งหมายของการวิจัย 161

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 161

การเก็บรวบรวมข้อมูล 162

การวิเคราะห์ข้อมูล 163

สรุปผล 165

อภิปรายผล 168

ข้อเสนอแนะ 199

บรรณานุกรม 201

ภาคผนวก 217

ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ การพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา 218

ภาคผนวก ข แบบสรุปวิเคราะห์ค่า IOC จากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน 232

ภาคผนวก ค การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามรายข้อ 243

ภาคผนวก ง หนังสือขอความอนุเคราะห์ 250

ภาคผนวก จ หนังสือจริยธรรมวิจัยในคน 266

ภาคผนวก ฉ ตัวอย่างภาพกิจกรรมในการเก็บข้อมูลวิจัย 268

ประวัติผู้เขียน 276

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 ความหมายของสัญลักษณ์ของกรอบแนวคิดการวิจัย 10

ตาราง 2 อิทธิพลทางตรงระหว่างตัวแปรต้นที่มีต่อตัวแปรตาม 123

ตาราง 3 อิทธิพลทางอ้อมระหว่างตัวแปรต้นที่มีต่อตัวแปรตาม 125

ตาราง 4 การสังเคราะห์เพื่อทบทวนวรรณกรรมการพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยในสถาบันอุดมศึกษา (ด้านการแข่งขัน) 126

ตาราง 5 การสังเคราะห์เพื่อทบทวนวรรณกรรมการพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยในสถาบันอุดมศึกษา (ด้านการเรียน) 132

ตาราง 6 แสดงความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแต่ละด้าน 143

ตาราง 7 ข้อมูลทั่วไปของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา(N=300) 149

ตาราง 8 แสดงค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมโดยรวมต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา 157

ตาราง 9 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามรายข้อ ด้านผู้ฝึกสอน 244

ตาราง 10 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามรายข้อ ด้านแรงจูงใจ 245

ตาราง 11 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามรายข้อ ด้านการฝึกซ้อม 246

ตาราง 12 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามรายข้อ ด้านสมรรถภาพทางใจ 247

ตาราง 13 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามรายข้อ ด้านการจัดการตนเอง 248

ตาราง 14 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามรายข้อ ด้านสิ่งแวดล้อม 249

พหุน ปณ ฑิโต ชีเว

สารบัญภาพประกอบ

หน้า

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย 9
ภาพประกอบ 2 การตั้งท่าการจรดมวย 14
ภาพประกอบ 3 หมดตรง 15
ภาพประกอบ 4 หมัดแจ็ป 16
ภาพประกอบ 5 หมัดโค้ง 16
ภาพประกอบ 6 หมัดเสย 17
ภาพประกอบ 7 เตะตรง 17
ภาพประกอบ 8 เตะตัด 18
ภาพประกอบ 9 กลับหลังเตะ หรือจระเข้ฟาดหาง 18
ภาพประกอบ 10 ถีบตรง 19
ภาพประกอบ 11 ถีบตรง 19
ภาพประกอบ 12 ถีบเฉียง 20
ภาพประกอบ 13 เข่าตรง 20
ภาพประกอบ 14 เข่าเฉียง 21
ภาพประกอบ 15 เข่าโค้ง 21
ภาพประกอบ 16 เข่าลอย 22
ภาพประกอบ 17 ศอกตี 22
ภาพประกอบ 18 ศอกตัด 23
ภาพประกอบ 19 ศอกงัด 23
ภาพประกอบ 20 ศอกกระทุ้ง 24
ภาพประกอบ 21 ศอกกลับ 24

ภาพประกอบ 22 ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถของนักกีฬา 33
ภาพประกอบ 23 การสร้างกำลังใจ 41
ภาพประกอบ 24 ลักษณะของบุคคลกับทฤษฎีลำดับขั้นตอนความต้องการของมาสโลว 67
ภาพประกอบ 25 ความสัมพันธ์ระหว่างวิทยาศาสตร์ ทฤษฎีพื้นฐานสำคัญของความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค 72
ภาพประกอบ 26 แผนภาพแสดงคุณสมบัติด้านการนำตนเองเข้าไปแก้ไขในสถานการณ์ 74
ภาพประกอบ 27 เชือกกระโดด 100
ภาพประกอบ 28 Punching ball 100
ภาพประกอบ 29 ผ้าพันมือ 101
ภาพประกอบ 30 กระจับ 101
ภาพประกอบ 31 ฟันยาง 101
ภาพประกอบ 32 นวม 102
ภาพประกอบ 33 แบคชกกระสอบ 102
ภาพประกอบ 34 เป้ามือ เป้ายาว เป้าท้อง 103
ภาพประกอบ 35 กระสอบทราย 103
ภาพประกอบ 36 ดรัมเบล 103
ภาพประกอบ 37 คานเหล็กสำหรับยกน้ำหนัก 104
ภาพประกอบ 38 เชือกโหนออกกำลังกาย 104
ภาพประกอบ 39 นาฬิกาจับเวลา 105
ภาพประกอบ 40 กางเกงมวยไทย 105
ภาพประกอบ 41 ปลอกรัดข้อเท้า 106
ภาพประกอบ 42 เครื่องชั่งน้ำหนัก 106
ภาพประกอบ 43 แบบแผนการดำเนินการวิจัย 146
ภาพประกอบ 44 วิเคราะห์องค์ประกอบยืนยันด้านผู้ฝึกสอน 150

ภาพประกอบ 45 วิเคราะห์องค์ประกอบยืนยันด้านแรงจูงใจ 151
ภาพประกอบ 46 วิเคราะห์องค์ประกอบยืนยันด้านสมรรถภาพทางจิตใจ 152
ภาพประกอบ 47 วิเคราะห์องค์ประกอบยืนยันการฝึกซ้อม 152
ภาพประกอบ 48 วิเคราะห์องค์ประกอบยืนยันด้านการจัดการตนเอง 153
ภาพประกอบ 49 วิเคราะห์องค์ประกอบยืนยันด้านสิ่งแวดล้อม 154
ภาพประกอบ 50 แสดงค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางของรูปแบบ (Model) ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้าง ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา. 155

พหุน ปณ ฑิโต ชีเว

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ความสำเร็จทางการกีฬา ถือเป็นสิ่งสำคัญที่นักกีฬาทุกคนล้วนมีความใฝ่ฝัน และต้องการที่จะประสบผลสำเร็จ เพราะความสำเร็จเป็นการบรรลุวัตถุประสงค์ หรือเป้าหมายที่วางไว้ วนิชา ศรีตะปัญญา (2557) และพิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534) กล่าวถึง ลักษณะของนักกีฬาที่จะประสบผลสำเร็จว่า นักกีฬาต้องมีความกังวลในระดับน้อย มีสมาธิดี มีความเชื่อมั่นใจตนเองสูง มีแรงจูงใจสูง มองผลงานของตนเองเป็นเรื่องสำคัญที่สุด และไม่ใช่ว่านักกีฬาทุกคนจะประสบผลสำเร็จง่าย เพราะความสำเร็จเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบหลายด้าน อาทิเช่น กลยุทธ์ในการเล่น สมรรถภาพทางกาย และจิตใจเป็นต้น (สมบัติ กาญจนกิจ, 2542) จากการศึกษาทางวิชาการของ ดลหทัย ทองตะนุนาม (2553) สามารถสรุปความสำเร็จในการเล่นกีฬา โดยแบ่งเป้าหมายหรือการรับรู้ความสำเร็จของนักกีฬาได้ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มแรกเป็นกลุ่มที่สนใจในเรื่องของผลงานและการได้มาซึ่งชัยชนะ และกลุ่มที่สองเป็นกลุ่มที่สนใจในพัฒนาการและความพยายามของนักกีฬา จะเห็นได้ว่า ความสำเร็จทางการกีฬาเป็นสิ่งที่นักกีฬาทุกคนล้วนแล้วแต่มีความต้องการ ไม่ว่าจะเป็นนักกีฬาในระดับอาชีพหรือแม้กระทั้งนักกีฬาสมัครเล่น ซึ่งนักกีฬาทุกคนทุกระดับล้วนต้องการการประสบผลสำเร็จทางด้านกีฬา เช่นเดียวกันกับการแข่งขันกีฬาในสถาบันอุดมศึกษา โดยเฉพาะนักกีฬาในสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยหลายแห่งที่มีการสนับสนุนเกี่ยวกับการกีฬา มีการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาหลายชนิด และสถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งในประเทศไทยต่างก็ผลักดันให้นักกีฬาในสถาบันอุดมศึกษาของตนเข้าแข่งขันกีฬาหลายชนิดกีฬาเพื่อเป้าหมายการประสบผลสำเร็จ (รัฐพันธ์ กาญจนรังสรรค์, 2557) และยังสอดคล้องกับแผนการพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (2550-2554) ที่มุ่งเน้นให้การกีฬามีการพัฒนาเพื่อความสำเร็จทางการกีฬา ซึ่งนักกีฬาหลายชนิดกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันก็ต่างมีเป้าหมายเพื่อประสบผลสำเร็จในทางการกีฬาด้วยกันทุกประเภทกีฬา นักกีฬาที่ตั้งเป้าหมายเพื่อชัยชนะจำเป็นต้องมีการฝึกฝนอย่างหนัก มีวินัยต่อตนเองและต้องมีความรับผิดชอบในหน้าที่ที่สูงจึงจะสามารถไปถึงเป้าหมายของชัยชนะในทางการกีฬาได้ (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2554) จากที่กล่าวมานั้นนักกีฬามวยไทยก็เป็นหนึ่งในกีฬาที่จะต้องมีความรับผิดชอบที่สูง มีวินัยต่อตนเองสูง ต้องมีการฝึกฝนอย่างหนัก จึงจะสามารถไปถึงเป้าหมายชัยชนะทางการกีฬาได้ ซึ่งในขณะเดียวกันนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันอุดมศึกษาที่เป็นตัวแทนของสถาบันอุดมศึกษาก็ล้วนมีเป้าหมายคือ ความสำเร็จ ทั้งเรื่องของการแข่งขันกีฬาและการเรียน

ควบคู่กัน จะเห็นได้ว่า นักกีฬามวยไทยที่เป็นตัวแทนของสถาบันอุดมศึกษาเข้าแข่งขันกีฬาก็ล้วนมีเป้าหมายเพื่อความสำเร็จ แต่ความสำเร็จเหล่านั้นหมายถึงความสำเร็จทั้งด้านการกีฬาและด้านการเรียนควบคู่กันทั้งสองอย่าง

แต่หากการจะเป็นนักกีฬามวยไทยที่ประสบผลสำเร็จโดยเฉพาะด้านของการแข่งขันกีฬาจำเป็นอย่างมากที่นักกีฬาจะต้องมีความรับผิดชอบต่อตนเองในระดับสูง เพราะกีฬามวยไทยเป็นกีฬาที่ต้องมีการปะทะ ทั้งการฝึกซ้อมเสมือนการแข่งขันจริงและการฝึกซ้อมอย่างหนัก เพื่อให้เกิดความชำนาญของทักษะ และทักษะที่ใช้ในการแข่งขันทุกครั้งมีประสิทธิภาพสูงสุด ซึ่งการฝึกซ้อมเพื่อให้ทักษะมวยไทยมีประสิทธิภาพสูงสุดในแต่ละครั้งจึงจำเป็นต้องฝึกซ้อมทักษะนั้นแบบซ้ำ ๆ เพื่อให้เกิดความชำนาญของทักษะและเกิดการพัฒนาของสมรรถภาพทางกายที่ดี และสมรรถภาพทางกายที่ดีจะช่วยให้ทักษะมวยไทยที่ใช้ในการแข่งขันมีประสิทธิภาพ จะเห็นได้ว่า องค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญต่อนักกีฬามวยไทยเพื่อเป้าหมายความสำเร็จทางการกีฬา คือ การมีสมรรถภาพทางกายที่ดี (Anthony and others, 2009 ; Asci and others, 2007 ; Irineu and others, 2015, Dobbs and others, 2015 ; Miarka and others, 2011, Santos and others, 2015 ; kick and others, 2012 ; Sidthilaw, 1996 ; Trial, 2013 ; Myers and others, 2013, Trial and others 2014 and Chamnan and others, 2017) และนอกจากเรื่องของสมรรถภาพทางกายที่มีความสำคัญต่อนักกีฬาแล้ว องค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญมากกับนักกีฬา โดยเฉพาะกีฬาที่มีการปะทะแบบกีฬามวยไทยแล้วนั้นก็คือ สมรรถภาพทางจิตใจ ซึ่งประกอบด้วย ความมั่นใจในตนเอง ความเข้มแข็งทางจิตใจ การควบคุมความเครียด และการควบคุมความวิตกกังวล มลิวัลย์ ผิวคราม (2549) และพิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534) จากข้อมูลทางวิชาการของ สุเทพ เมยไธสง และคณะ (2554) พบว่า ด้านสมรรถภาพทางจิตใจเป็นตัวบ่งชี้ให้เห็นถึงความสามารถทางจิตใจ ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับโดยตรงกับความสามารถทางด้านทางกาย ที่จะแสดงพฤติกรรมทางการเคลื่อนไหวอย่างมีประสิทธิภาพ และองค์ประกอบของสมรรถภาพทางจิตใจ ได้แก่ ความมั่นใจในตนเอง ความเข้มแข็งของจิตใจ การควบคุมความเครียด ความวิตกกังวล การสร้างสมาธิ การสร้างจินตภาพ ความคิดในทางบวก ความมุ่งมั่น และความพยายามเพื่อความสำเร็จ เป็นต้น หรืออาจกล่าวได้ว่าการเตรียมสมรรถภาพทางจิตใจเป็นการเตรียมเกี่ยวกับจิตวิทยาการกีฬานั่นเอง นอกจากนั้นองค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อนักกีฬามวยไทยที่จะประสบผลสำเร็จก็คือ ผู้ฝึกสอน จากข้อมูลทางวิชาการของ วนิชา ศรีตะปัญญะ (2557) พบว่า ผู้ฝึกสอนมีส่วนช่วยให้นักกีฬาประสบผลสำเร็จคือ การให้ความใกล้ชิดกับนักกีฬา ความมุ่งมั่นของผู้ฝึกสอน การรู้จักชื่นชมนักกีฬา และความไว้ใจของผู้ฝึกสอนที่มีต่อนักกีฬา และนอกจากนี้องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมก็เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่เข้ามีส่วนเกี่ยวข้องกับความสำเร็จของนักกีฬาอีกด้วย ขวัญยืน รวมสุขการ (2550) พบว่า นักกีฬาที่จะประสบผลสำเร็จด้านการกีฬามีปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องนั้นก็คือ ครอบครัว เพื่อน สถานที่และอุปกรณ์

มีส่วนเกี่ยวข้องทำให้นักกีฬาประสบผลสำเร็จ จะเห็นได้ว่า การที่นักกีฬามวยไทยจะเกิดสำเร็จทางด้านการกีฬาโดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการแข่งขันกีฬาเป็นเรื่องที่ยาก และยังเกี่ยวข้องกับปัจจัยหลายด้านอย่างเห็นได้ชัด และหากเป็นนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันอุดมศึกษาด้วยแล้วที่ต้องทำทั้งหน้าที่ในแข่งขันกีฬาและหน้าที่ของการเรียนควบคู่กัน โดยมีเป้าหมายความสำเร็จด้านการแข่งขัน คือ การมีสถิติผลการแข่งขันชนะมากกว่าแพ้ และมีเป้าหมายความสำเร็จด้านการเรียนคือการสำเร็จการศึกษาตามเป้าหมาย ยิ่งเป็นเรื่องที่มีความยากมากในการประสบผลสำเร็จของนักกีฬาที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา เพราะต้องมีความรับผิดชอบต่อตนเองที่สูงกว่านักกีฬาปกติที่ทำหน้าที่การกีฬาเพียงอย่างเดียว ทั้งต้องมีวินัยที่สูง มีการจัดการตนเองที่ดี ซึ่งเป็นเรื่องที่นักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาควรตระหนักถึงความสำคัญ เพื่อเป้าหมายของความสำเร็จที่ตั้งไว้ จะเห็นได้ว่า ปัจจัยที่จะทำให้นักกีฬาที่ทำหน้าที่ทั้งด้านการแข่งขันกีฬาและด้านการเรียนเกิดความสำเร็จทั้งสองด้านควบคู่กันจำเป็นที่นักกีฬามวยไทยจะต้องให้ความสำคัญและตระหนักถึงปัจจัยทุกอย่างที่ได้กล่าวมานั้น และนำมาปฏิบัติ ซึ่งจำเป็นต้องมีการบริการจัดการตนเองที่ดีจึงจะสามารถเกิดความสำเร็จตามเป้าหมายได้

Kanfer และ Gaelick-Buys (1991) กล่าวว่า การจัดการตนเองคือ พฤติกรรมที่บุคคลจัดการต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเอง เพื่อควบคุมหรือลดผลกระทบจากสถานการณ์นั้น โดยมีการติดตามตนเอง (Self-Monitoring) การประเมินตนเอง (Self-Evaluation) และการเสริมแรงตนเอง (Self-Reinforcement) ซึ่งนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่ทำหน้าที่ทั้งเป็นตัวแทนนักกีฬามวยไทยและนิสิตนักศึกษา ต้องรู้จักและมีการบริหารจัดการตนเองในระดับที่ดีมากจึงจะสามารถประสบผลสำเร็จได้ เพราะต้องแบ่งเวลาทั้งด้านของการเรียนคือ การเข้าเรียนให้ทันเวลา การส่งงานที่ได้รับมอบหมายตามที่สั่ง และความรับผิดชอบในกิจกรรมต่าง ๆ ของหลักสูตรได้กำหนดไว้ อีกทั้งยังต้องพยายามทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับเกณฑ์ที่สถาบันอุดมศึกษากำหนดไว้เพื่อจะได้เป็นไปตามเป้าหมายความสำเร็จของตนเองในด้านของการศึกษา ซึ่งสามารถสำเร็จการศึกษาตามที่ตั้งไว้ได้และการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีก็มีองค์ประกอบที่สำคัญเข้ามาเกี่ยวข้อง 3 ด้าน คือ ด้านจิตพิสัย ด้านพุทธิสัย และด้านทักษะพิสัย (ปราณี กองจินดา, 2549) โดยทั้ง 3 องค์ประกอบ ที่กล่าวมานั้นล้วนมีความสำคัญต่อความสำเร็จด้านการเรียนอย่างมาก และส่วนความสำเร็จในด้านการกีฬาคือ การฝึกซ้อม การมีสมรรถภาพทางกายที่ดี การมีสมรรถภาพทางจิตใจที่ดี แรงจูงใจที่สูง มีสิ่งแวดล้อมที่ดี ทั้งหมดเหล่านี้ขึ้นอยู่กับการจัดการตนเองของนักกีฬามวยไทยที่ดีอีกด้วย จะเห็นได้ว่า การบริหารจัดการตนเองทั้งด้านการกีฬาและด้านการเรียนเป็นสิ่งที่นักกีฬาต้องให้ความสำคัญอย่างมาก เพื่อให้สำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ (อภิวัฒน์ ปานทอง และคณะ, 2560) และ Raleigh (2011) แต่อย่างไรก็ตามนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่ไม่สามารถจัดการตนเองให้ไปสู่เป้าหมายหมายความสำเร็จได้นั้น อาจมีปัจจัยหลายอย่างเข้ามามี

ส่วนเกี่ยวข้อง จนเกิดผลกระทบต่อการจัดการตนเองที่น้อย และไม่สามารถจัดเรียงความสำคัญของปัจจัยเหล่านี้ได้ ด้วยเหตุนี้การศึกษาเรื่องความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่ต้องทำหน้าที่ทั้งด้านการกีฬาและการเรียนควบคู่กัน จึงเป็นประเด็นที่น่าศึกษาค้นคว้าเพื่อทราบถึงปัญหาของนักกีฬา และพัฒนาเพื่อเป็นแนวทางสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายของนักกีฬาที่ตั้งไว้

ในปัจจุบันปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่ทำหน้าที่ควบคู่กันทั้งสองอย่างคือ ด้านของการแข่งขันกีฬาและด้านการเรียน และพบปัญหาของด้านการเรียนนักกีฬามวยไทยจะค่อย ๆ หลุดออกจากระบบการศึกษาหมายถึงการมีปัญหาไม่ผ่านในรายวิชาของการเรียน การลาพักการเรียน การลาออกระหว่างการเรียน การพ้นสภาพนิสิต ตลอดจนการมีผลการเรียนที่ต่ำกว่าสถาบันกำหนด และพ้นจากสภาพนิสิตนักศึกษา และนั้นคือปัญหาในปัจจุบันที่เกิดขึ้นกับนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ จากข้อมูลดังกล่าวมีนักวิชาการได้ศึกษาถึงปัญหาเหล่านี้ สนอง มีคูณ (2549) พบว่า นักมวยจะเป็นผู้ที่ให้ความสำคัญกับการศึกษาน้อย เนื่องจากต้องเข้าสู่อาชีพมวยไทยตั้งแต่ในวัยเรียน ทำให้นักกีฬามวยไทยเลือกที่จะแข่งขันมวยไทยอาชีพมากกว่า เพราะเป็นอาชีพที่สามารถสร้างรายได้ได้ดี และการเป็นนักกีฬามวยไทยจะต้องตั้งใจทำการฝึกซ้อมและต้องการเวลาในการพักผ่อนอย่างมาก ซึ่งมีผลกระทบต่อการเรียนและไม่สามารถทำการฝึกซ้อมมวยไทยได้อย่างเต็มที่อันเนื่องมาจากความเหนื่อยล้าจากการเรียน และปัญหาเหล่านี้ยังส่งผลต่อการมีสมรรถภาพทางด้านร่างกายโดยตรง ทั้งเรื่องของการพักผ่อนไม่เพียงพอ (มลฤดี พงศ์อมร และคณะ, 2557 และพรพล พิมพาพร, 2554) ซึ่งผลกระทบที่เกิดขึ้นเห็นจากสถิติการแข่งขันที่ออกมา ผลการแข่งขันไม่สามารถทำผลงานอย่างที่ตั้งเป้าหมายไว้ และส่งผลกระทบต่อนักกีฬามวยไทยเหล่านี้ค่อย ๆ หายจากการแข่งขัน เพราะต้องเลือกให้ความสำคัญกับการเรียนมากกว่า ตลอดจนเลิกจากการเป็นตัวแทนนักกีฬามวยไทยของสถาบันอุดมศึกษา อันเนื่องจากสถิติการแข่งขันที่ออกมาไม่ดี ปัญหาสภาพร่างกายไม่พร้อมหรือนักกีฬาอาจเลือกด้านใดด้านหนึ่งเป็นหลักคือ การเป็นนักกีฬามวยไทยที่มุ่งสู่ความเป็นเลิศทางด้านการกีฬาอย่างเดียว หรือเลือกด้านการเรียนเพียงอย่างเดียว ซึ่งจากปัญหาที่กล่าวมาเหล่านี้เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ส่งผลกระทบต่อตัวนักกีฬาเอง ผู้ฝึกสอน ระบบการพัฒนากีฬาในสถาบันรวมทั้งหลักสูตรและสถาบันอุดมศึกษา แต่อย่างไรก็ตามยังมีนักกีฬามวยไทยจำนวนน้อยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐและสามารถทำหน้าที่สองอย่างควบคู่กันทั้งด้านการกีฬาและด้านการเรียนได้อย่างดีและมีประสิทธิภาพ และยังมีการศึกษาทางวิชาการที่น้อยเกี่ยวกับนักกีฬามวยไทยที่สามรรถบริหารจัดการตนเองจนสามารถไปถึงเป้าหมายความสำเร็จทั้งสองอย่างควบคู่กันได้ นั่นก็คือด้านการแข่งขันกีฬาที่สามารถทำสถิติในการแข่งขันชนะมากกว่าแพ้ และด้านการเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับเกณฑ์ที่สถาบันอุดมศึกษากำหนด จนสามารถสำเร็จการศึกษาได้

ตามเป้าหมาย เป็นรูปแบบแนวทางในการแก้ปัญหานักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่ไม่ประสบผลสำเร็จ เพื่อทราบถึงปัญหา และนำปัญหามาพัฒนาเพื่อเป็นแนวทางแก้ปัญหาของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาให้ประสบผลสำเร็จทั้งด้านการแข่งขันและด้านการเรียน จึงเป็นอีกหนึ่งประเด็นที่น่าศึกษาในครั้งนี้

การศึกษาการพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา เป็นการศึกษานักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาทั้งหมดทั่วประเทศไทย ประกอบด้วย 4 ภูมิภาค ถึงความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ซึ่งประกอบด้วย 2 ด้าน คือ ด้านการแข่งขัน โดยวัดจากผลการแข่งขันกีฬาชนะมากกว่าแพ้และด้านการเรียน โดยวัดจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่อยู่ในเกณฑ์ของสถาบันอุดมศึกษาที่กำหนด โดยนักกีฬามวยไทยสามารถทำทั้งสองกิจกรรมควบคู่กันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดระยะเวลาที่ศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเป็นการศึกษาถึงสาเหตุ Heider (1944) ได้อธิบายการอ้างสาเหตุไว้ว่าเป็นความพยายามของมนุษย์ในการที่จะทำนายพฤติกรรมเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เพื่อให้เกิดความรู้สึกมั่นคงและคาดหวังได้ การอ้างสาเหตุต่อการกระทำใด ๆ มักมีการอ้างสาเหตุถึงบุคคล แรงผลักดันส่วนบุคคล มักอ้างสาเหตุถึงความสามารถ (Ability) และความพยายาม เป็นทั้งความตั้งใจที่จะกระทำและความมุ่งมั่นในการที่จะอธิบายความสามารถหรือความพยายาม ซึ่งการอ้างสาเหตุว่าเป็นความยากของงานมีความสำคัญเพื่อที่จะคาดหวังว่าตนเองจะทำได้หรือไม่ ประกอบด้วย 4 ด้าน ดังนี้ ความยากของงาน (Task-Difficulty) ความสามารถ (Ability) ความพยายาม (Effort) โชค (Luck) (สืบสาย บุญวีรบุตร, 2541) จะเห็นได้ว่าการศึกษาการพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา คือการศึกษาจากนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาทั่วประเทศไทย ถึงผลการแข่งขันกีฬาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักกีฬามวยไทยที่สามารถทำทั้งสองกิจกรรมควบคู่กันได้อย่างมีประสิทธิ์ภาพมาศึกษาและพัฒนาเป็นโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จ เพื่อเป็นแนวทางแก้ปัญหาให้กับนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่มีปัญหาทั้งด้านการแข่งขันกีฬาและด้านการเรียน สามารถนำรูปแบบไปใช้เพื่อให้เกิดความสำเร็จได้และจากที่กล่าวมาทั้งหมด จึงเป็นอีกประเด็นที่น่าทำการศึกษาค้นคว้า

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจทำการศึกษาการพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา เพื่อทราบถึงปัญหาสาเหตุที่ทำให้นักกีฬามวยไทยไม่ประสบผลสำเร็จ โดยนำปัญหาสาเหตุมาพัฒนาเป็นโมเดลในการแก้ปัญหาเพื่อที่จะทำให้นักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันอุดมศึกษาที่ยังมีปัญหาให้ประสบผลสำเร็จทั้งเป็นประโยชน์ต่อตัวนักกีฬาเอง ผู้ฝึกสอนและสถาบันอุดมศึกษาหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อไป

คำถามของการวิจัย

1. องค์ประกอบปัจจัยอะไรที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

2. โครงสร้างโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษามีความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างอย่างไร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาองค์ประกอบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

2. เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทราบถึงองค์ประกอบของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

2. ทราบถึงความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร คือ นักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย ประกอบด้วย 4 ภูมิภาค คือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง และภาคเหนือ

2. กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยในครั้ง คือนักกีฬามวยไทย ทั้งเพศชายและเพศหญิงที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ที่เข้าร่วมทั้งการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น หรือการแข่งขันมวยไทยอาชีพ และยังเป็นนักกีฬามวยไทยที่ทำการแข่งขันในปัจจุบันแบบต่อเนื่อง มีอายุระหว่าง 18–25 ปี เป็นนักมวยไทยที่ศึกษาในระดับปริญญาตรี ได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selected) ประกอบด้วย 4 ภูมิภาคทั่วไปเทศไทย ทั้งหมด 20 สถาบันอุดมศึกษา ซึ่งมีประวัติและผลงานทางด้านกีฬามวยไทยในการเข้าแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยต่อเนื่องกันอย่างน้อย 2 ปี

ซึ่งได้ดำเนินการตามเงื่อนไขของการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง 15 เท่าของจำนวนพารามิเตอร์ (มนตรี สังข์ทอง, 2556) ประกอบด้วย

ภาคกลาง

1. มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
2. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
3. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
4. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
5. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
2. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
3. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
4. มหาวิทยาลัยรายภัฏอุดรธานี
5. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
6. มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
7. มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
8. มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด

ภาคเหนือ

1. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
2. มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง
3. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

ภาคใต้

1. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
2. มหาวิทยาลัยทักษิณ
3. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
4. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

เกณฑ์การคัดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย

เกณฑ์คัดเข้า

1. เป็นนักกีฬามวยไทยที่ศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่มีการแข่งขันทั้งรายการแข่งขันกีฬาสมัครเล่น หรือกีฬาอาชีพอย่างสม่ำเสมอ และผลการแข่งขันชนะมากกว่าแพ้
2. เป็นนักกีฬามวยไทยที่สมัครใจในการให้ข้อมูลของการวิจัยในครั้งนี้

3. เป็นนักกีฬามวยไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับที่สถาบันอุดมศึกษากำหนด

เกณฑ์คัดออก

1. ไม่เป็นนักกีฬามวยไทยที่เก็บตัวฝึกซ้อมตามสังกัดต่าง ๆ และไม่ได้เรียนตามระบบของสถาบันอุดมศึกษากำหนดไว้

2. ไม่เป็นนักกีฬามวยไทยที่เคยมีประวัติย้ายสถานศึกษามาแล้วมากกว่า 2 ครั้ง

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณที่ศึกษาข้อมูลตามรูปแบบของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ตามหลักการ แนวคิด และทฤษฎีความสำเร็จของ Nicholls (1989) แบ่งออกดังนี้

1. ตัวแปรต้น คือ ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ประกอบด้วย ตัวแปรสังเกตแฝง 6 ตัวแปร และตัวแปรสังเกตได้ 18 ตัวแปร ดังนี้

1.1 ผู้ฝึกสอน ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 4 ตัว ได้แก่ ความใกล้ชิด ความมุ่งมั่น ความชื่นชม และความไว้ใจ

1.2 แรงจูงใจ ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 2 ตัว ได้แก่ แรงจูงใจแบบมีเป้าหมาย และแรงจูงใจแบบรับรู้ความสำเร็จ

1.3 สมรรถภาพทางจิตใจ ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 4 ตัว ได้แก่ ความมั่นใจในตนเอง ความเข้มแข็งทางจิตใจ การควบคุมความเครียด และความวิตกกังวล

1.4 การฝึกซ้อม ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 2 ตัว ได้แก่ การฝึกซ้อมแบบมีเป้าหมาย และการฝึกซ้อมแบบรับรู้ความสำเร็จ

1.5 การจัดการตนเอง ประกอบด้วยตัวแปรสังเกต ได้ 3 ตัว ได้แก่ การติดตามตนเอง การประเมินตนเอง และการเสริมแรงตนเอง

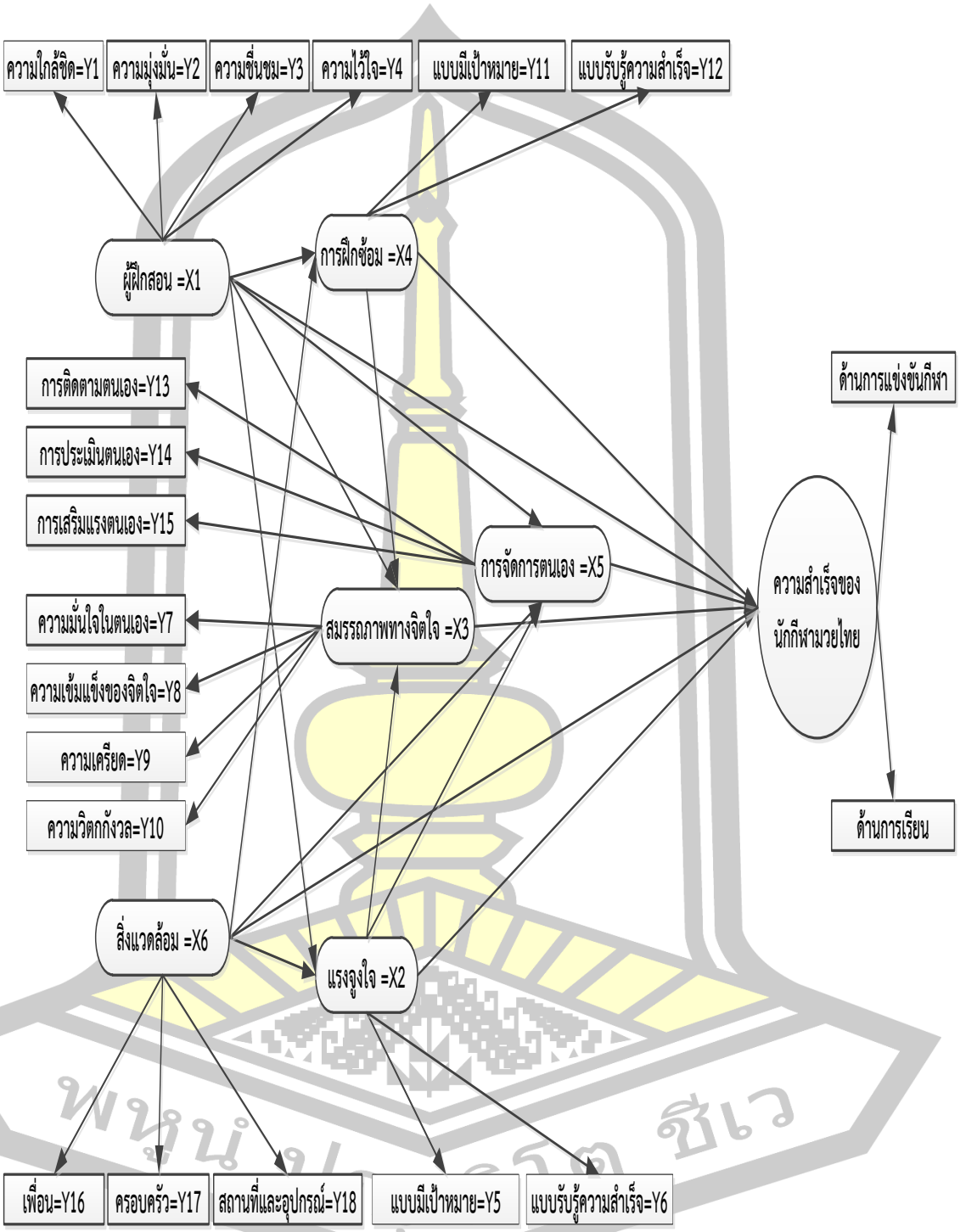
1.6 สิ่งแวดล้อม ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัว ได้แก่ เพื่อน ครอบครัว สถานที่และอุปกรณ์

2. ตัวแปรตาม คือ ความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย แบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบ ดังต่อไปนี้

2.1 การแข่งขันกีฬา

2.2 ด้านการเรียน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ตาราง 1 ความหมายของสัญลักษณ์ของกรอบแนวคิดการวิจัย

สัญลักษณ์	ความหมาย
Competition (com)	ด้านการแข่งขัน
Stubdyining (S+y)	ด้านการเรียน
X1	ผู้ฝึกสอน
X2	แรงจูงใจ
X3	สมรรถภาพทางจิตใจ
X4	ความชื่นชม
X5	ความไว้ใจ
X6	การฝึกซ้อม
Y1	ความใกล้ชิด
Y2	ความมุ่งมั่น
Y3	ความชื่นชม
Y4	ความไว้ใจ
Y5	แบบมีเป้าหมาย
Y6	แบบรับรู้ความสำเร็จ
Y7	ความมั่นใจในตนเอง
Y8	ความเข้มแข็งของจิตใจ
Y9	การควบคุมความเครียด
Y10	การควบคุมความวิตกกังวล
Y11	การติดตามตนเอง
Y12	การประเมินตนเอง
Y13	การเสริมแรงตนเอง
Y14	เพื่อน
Y15	ครอบครัว
Y16	สถานที่และอุปกรณ์
Y17	แบบมีเป้าหมาย
Y18	แบบรับรู้ความสำเร็จ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ปัจจัยเชิงสาเหตุ (Causative Factor) หมายถึง สิ่งที่มีอิทธิพลหรือปัจจัยทำให้กับนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา เกิดผลกระทบต่อความสำเร็จ ทั้งด้านการแข่งขันกีฬาและด้านการเรียน ประกอบด้วย ด้านผู้ฝึกสอนหรืออาจารย์ ด้านแรงจูงใจ ด้านสมรรถภาพทางด้านจิตใจ ด้านการฝึกซ้อม ด้านการจัดการตนเอง และด้านสิ่งแวดล้อม เป็นต้น โดยแต่ละด้านสามารถให้ความหมายได้ดังต่อไปนี้

1.1. ด้านผู้ฝึกสอนหรืออาจารย์ (Coach) หมายถึง อาจารย์ผู้ฝึกนักกีฬา เป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาการสร้างวินัย การควบคุมความประพฤติ ให้กำลังใจและสร้างสมรรถภาพสูงสุดให้แก่นักกีฬา ทั้งในด้านการแข่งขันและระหว่างการฝึกซ้อม (พีระพงศ์ บูญศิริ, 2536)

1.2. ด้านแรงจูงใจ (แรงจูงใจ) หมายถึง สิ่งที่กำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจที่จะกระทำหรือประพฤติกรรม (Direction and Intensity) ในการเลือกและการคงไว้ของพฤติกรรมมนุษย์ แรงจูงใจเป็นตัวกำกับพฤติกรรมของมนุษย์ที่จะให้ถอยหนีหรือเผชิญหน้าต่อสถานการณ์ต่าง ๆ และความตั้งใจที่จะประพฤติหรือพยายามที่จะบรรลุตามเป้าประสงค์ ดังนั้นแรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจ ความพยายามที่จะกระทำมีความมุ่งมั่นที่จะกระทำหรือปฏิบัติในการกีฬาแรงจูงใจจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อคุณภาพและความสามารถในการ เล่นและแข่งขันกีฬา (นฤพนธ์ วงคจ์ตุรภัทร, 2540)

1.3. สมรรถภาพทางด้านจิตใจ (Mental Toughness) หมายถึง สมรรถภาพทางด้านจิตใจมีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับจิตวิทยาการกีฬา ซึ่งเป็นการวิเคราะห์พฤติกรรมเพื่อที่เข้าใจตัวนักกีฬา ผู้ฝึกสอน สิ่งแวดล้อม และส่วนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา เพื่อทำให้นักกีฬาเกิดความพร้อมทางด้านจิตใจมากที่สุด (สืบสาย บุญกวี, 2541)

1.4. การฝึกซ้อม (Training) หมายถึง กระบวนการที่ในการพัฒนาทั้งทางด้านทักษะการกีฬาและสมรรถภาพทางกาย โดยเกี่ยวข้องกับตัวผู้ฝึกสอนและนักกีฬา ในการรับผิดชอบหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย

1.5. การจัดการตนเอง (Self-management) หมายถึง การกระทำที่บุคคลพยายามควบคุมตนเองในการปฏิบัติกิจกรรม เพื่อดูแลสุขภาพและป้องกันโรคด้วยตนเองอย่างสมัครใจ ทำให้เกิดปรับเปลี่ยนเป็นพฤติกรรมใหม่ ประกอบด้วย การติดตามตนเอง (Self-Monitoring) การเตือนตนเอง (Self-Instruction) และการตัดสินใจ (Decision Making) (Tobin, 1986)

1.6. สิ่งแวดล้อม (Environment) หมายถึง เป็นสิ่งที่มีความเกี่ยวข้องกับนักกีฬาทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งเป็นปัจจัยทั้งด้านของการสนับสนุนทางบวกและทางลบโดยขึ้นอยู่กับ

หลายองค์ประกอบ เช่น เพื่อน คอบครัว สถานที่ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนมีอิทธิพลต่อตัวนักกีฬา (สุภัทรา ปิณฑะแพทย์, 2534)

2. ความสำเร็จ (Success) หมายถึง สิ่งที่เป็นไปตามความมุ่งหวังของนักกีฬาที่ทำหน้าที่ทั้งด้านการแข่งขันและด้านการเรียน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 อย่าง คือ ด้านการแข่งขัน และด้านการเรียน

2.1. ด้านการแข่งขัน (Competition) หมายถึง การใช้ทักษะมวยไทยที่แสดงออกถึงการต่อสู้ภายใต้กติกาการแข่งขันมวยไทย ทั้งในระดับการแข่งขันอาชีพ และการแข่งขันแบบสมัครเล่น โดยการประเมินผลการแข่งขันชนะมากกว่าผลการแพ้ของนักกีฬามวยไทยทั้งหมดในช่วงระหว่างศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

2.2. ด้านการเรียน (Studying) หมายถึง ระดับคะแนนทั้งหมดของรายวิชาในการเรียนของแต่ละภาคการศึกษา 1 ภาคเรียน รวมกันเรียกว่า เกรดเฉลี่ย ซึ่งเป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักกีฬามวยไทยแต่ละคนที่สามารถทำได้ โดยไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ของต่อละมหาวิทยาลัยกำหนด

3. นักกีฬามวยไทย (Muay Thai Athlete) หมายถึง นิสิตที่ศึกษาในระดับอุดมศึกษาของรัฐประกอบด้วยเพศชายและเพศหญิง มีอายุระหว่าง 18-25 ปี ที่ทำการแข่งขันทั้งมวยไทยสมัครเล่นหรือมวยไทยอาชีพในปัจจุบัน ซึ่งมีรายการแข่งขันประจำเฉลี่ยอย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง และมีสถานะภาพเป็นนิสิตสมบูรณ์ในปัจจุบัน

พหูน ปณฺฑิโต ชีเว

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยในสถาบันอุดมศึกษา ผู้วิจัยได้จัดลำดับการนำเสนอดังต่อไปนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับกีฬามวยไทย
    1.1 หลักพื้นฐานในการฝึกทักษะแม่ไม้มวยไทย
    1.2 องค์ประกอบของนักกีฬามวยไทยที่ประสบผลสำเร็จ
    1.3 ความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย
    1.4 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. ความสำเร็จทางการกีฬาของนักกีฬา
    2.1 ผู้ฝึกสอนกีฬา
    2.2 แรงจูงใจ
    2.3 สมรรถภาพทางจิตใจ
    2.4 การจัดการตนเอง
    2.5 สิ่งแวดล้อม
    2.6 การฝึกซ้อมกีฬา
3. แนวทางการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ
    3.1 แนวทางการพัฒนานักกีฬามวยไทย
    3.2 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
    4.1 งานวิจัยในประเทศ
    4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

พหุน ปณ ฑิโต ชีเว

ความรู้เกี่ยวกับกีฬามวยไทย

มวยไทย (Muay Thai) คือ ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว (Martial Art) และเป็นกีฬา (Sport) ประจำชาติไทยมาตั้งแต่สมัยโบราณมวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ที่ร้ายกาจ รุนแรง มหัศจรรย์ แตกต่างจากศิลปะการต่อสู้ของชนชาติอื่นใด เพราะมวยไทยเป็นการต่อสู้ด้วยอาวุธธรรมชาติ ใช้อวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเป็นอาวุธได้หลากหลายชนิดมากกว่า เช่น หมัด ศอก เข่า เท้า เข้าทำอันตรายคู่ต่อสู้ โดยปราศจากการใช้อาวุธวัตถุใดๆ จากภายนอกศิลปะมวยไทย เป็นการต่อสู้ด้วยอาวุธมือเปล่า ทั้งในระยะห่างตัว ระยะใกล้ตัว และระยะประชิดตัว จนได้รับการยอมรับว่าเป็นการต่อสู้ที่ผสมผสานของศาสตร์และศิลป์ได้อย่างสวยงามและอันตรายยิ่งในปัจจุบันมวยไทยได้รับการยอมรับและแพร่หลายไปทั่วโลก มวยไทยเป็นทั้งศิลปะการต่อสู้เพื่อป้องกันตนเอง (Self-Defense) และเป็นทั้งกีฬาสมัครเล่นและอาชีพ (Amateur and Professional)

หลักพื้นฐานในการฝึกทักษะแม่ไม้มวยไทย

ในการฝึกมวยไทยจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจหลักพื้นฐานก่อน เพราะเป็นทักษะเบื้องต้นการเรียนแม่ไม้มวยไทยและกลมวย เพื่อนำไปสู่การมีทักษะในขั้นสูงต่อไป ซึ่งหลักพื้นฐานดังกล่าว สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ได้กล่าวไว้ในศิลปะมวยไทย ดังนี้

ภาพประกอบ 2 การตั้งท่าการจรดมวย

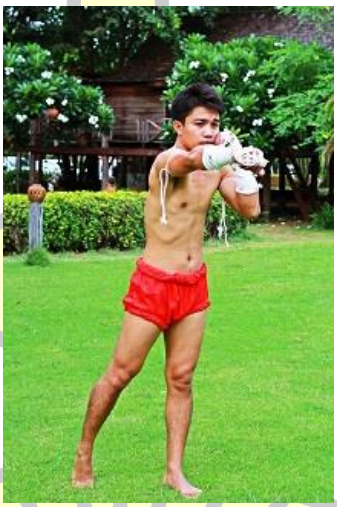
การตั้งท่าจดมวย

การตั้งท่าจดมวย หมายถึง การวางเข่า การวางมือให้ถูกต้องตามหลักการฝึก ซึ่งในการจดมวยนั้นต้องทราบเหลี่ยมมวยด้วย เหลี่ยมมวย หมายถึง การแสดงการใช้มือและเท้าที่ถนัดออกมาให้เห็น โดยปกติมวยจะมี 2 เหลี่ยม คือ เหลี่ยมซ้าย และเหลี่ยมขวา เหลี่ยมซ้าย หมายถึง

การยื่นหมัดขวาไปข้างหน้าสูงเหนือระดับหางคิ้ว ในขณะที่เท้าขวายื่นไปข้างหลัง หมัดซ้ายชิดคาง เท้าซ้ายอยู่ด้านหลัง ลำตัวเหยียดตรง ไม่เกร็งปล่อยตัวตามสบาย โดยให้น้ำหนักอยู่ที่เท้าซ้าย ระยะห่างของเท้าทั้งสองข้าง 1 ช่วงตัว สายตามองผ่านมือไปยังคู่ต่อสู้ตลอดเวลา เหลี่ยมขวา หมายถึง การส่งหมัดซ้ายไปข้างหน้าสูงเหนือระดับหางคิ้ว ในขณะที่เท้าซ้ายยื่นไปข้างหลัง แขนซ้ายขนานกับลำตัว หมัดขวาชิดคาง เท้าขวาอยู่ด้านหลัง ลำตัวเหยียดตรง ไม่เกร็งปล่อยตัวตามสบายให้น้ำหนักอยู่ที่เท้าขวา สายตามองผ่านมือไปยังคู่ต่อสู้ตลอดเวลา

การวางตำแหน่งของอวัยวะที่ได้จดมวย หมายถึง การกำหมัด วางเท้า มือ และลำตัว การกำหมัดที่ถูกต้อง คือ แบมือให้นิ้วมือทั้ง 4 เรียงชิดติดกัน แล้วพับนิ้วทั้ง 4 นิ้ว เข้าหาอุ้งมือ แล้วกดทับด้วยนิ้วหัวแม่มือลงทาบ ในลักษณะเฉียงกับนิ้วชี้และนิ้วกลาง เพื่อให้หมัดที่กำกระชับแน่น โดยไม่เกร็ง การใช้หมัด เท้า เข่า ศอก

การใช้หมัด

ภาพประกอบ 3 หมดตรง

หมัดตรง

หมัดตรง หมายถึง การใช้หมัดที่ถนัดมุ่งไปยังเป้าหมาย โดยอาศัยแรงจากหัวไหล่ ลำตัว และเท้ายันพื้น โดยน้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าหน้า ใช้แรงส่งจากเท้าหลังและสะโพก หัวไหล่

ภาพประกอบ 4 หมัดแจ็ป

หมัดแจ็ป

หมายถึง การใช้หมัดหน้าในการกระแทกออกไป ซึ่งลักษณะของหมัดจะเป็นหมัดที่พุ่งตรงออกไปด้านหน้า ระดับสายตา ส่วนใหญ่จะใช้ในการวัดระยะของทักษะอื่น ๆ ที่จะออก หรือใช้รบกวนในการออกทักษะของคู่ต่อสู้

ภาพประกอบ 5 หมัดโค้ง

หมัดตวัด

หมายถึง การใช้สันหมัดกดลงบริเวณอวัยวะสำคัญของคู่ต่อสู้ในลักษณะเหยียดแขนออกไป พร้อมชกตวัดวงแคบ

ภาพประกอบ 6 หมัดเสย

หมัดเสย

หมายถึง การใช้หมัดชกเข้าหาคู่ต่อสู้โดยงอศอก เกร็งข้อศอกหงายหมัดแล้วพุ่งหมัดยกขึ้นสู่เป้าหมาย ได้แก่ คาง จมูก หรือใบหน้าคู่ต่อสู้หมัดเสย

การใช้เท้า

การใช้เท้าจะแบ่งออกเป็น 2 ไม้ คือ การเตะและการถีบ การเตะ หมายถึง การใช้อวัยวะส่วนขาตั้งแต่ส่วนเอวลงไปจนถึงปลายเท้า

ภาพประกอบ 7 เตะตรง

เตะตรง หมายถึง การเตะเสยจากพื้นขึ้นไปส่วนบนในลักษณะตั้งฉากกับพื้น

ภาพประกอบ 8 เตะตัด

เตะตัด หมายถึง การเตะที่ใช้เท้าวาดขึ้นขนานกับพื้น สามารถเตะตัดได้ทั้งส่วนล่างของลำตัว และส่วนบนของอวัยวะ

ภาพประกอบ 9 กลับหลังเตะ หรือจระเข้ฟาดหาง

กลับหลังเตะ หรือจระเข้ฟาดหาง หมายถึง การหมุนตัวหันหลังให้คู่ต่อสู้แล้วเหวี่ยงขาที่วางอยู่ด้านหลัง ให้ส้นเท้าปะทะเป้าหมาย

ภาพประกอบ 10 ถีบตรง

การถีบ หมายถึง การใช้ปลายเท้า ฝ่าเท้า หรือส้นเท้าปะทะคู่ต่อสู้ ปลายเท้าปะทะคู่ต่อสู้

ภาพประกอบ 11 ถีบตรง

การถีบตรง หมายถึง การถีบออกไปตรง ๆ ให้ปลายเท้า ส้นเท้า หรือฝ่าเท้าปะทะเป้าหมายในส่วนต่าง ๆ ของคู่ต่อสู้ โดยอาจเหยียดเท้าตรง หรืองอเท้าเข้าถีบก็ได้

ภาพประกอบ 12 ถีบเฉียง

การถีบเฉียง หมายถึง การใช้ปลายเท้าถีบออกไปด้านข้างของลำตัว โดยเอียงศีรษะออกไปห่างจากลำตัว

การใช้เข่า

หมายถึง การใช้อวัยวะส่วนที่เป็นข้อต่อระหว่างกระดูกขาส่วนบนกับกระดูกขาส่วนล่าง แล้วงอพับขา กระทุ้งไปยังเป้าหมายของคู่ต่อสู้

ภาพประกอบ 13 เข่าตรง

เข่าตรง หมายถึง เข่าพุ่งตรงไปข้างหน้าเข้าสู่เป้าหมาย

ภาพประกอบ 14 เข่าเฉียง

เข่าเฉียง หมายถึง เข่าตีเฉียงเข้าสู่เป้าหมายด้านตรงกับเข่าที่พุ่งออกไป

ภาพประกอบ 15 เข่าโค้ง

เข่าโค้ง หมายถึง การบิดสะโพกให้คว่ำลง พร้อมกับเหวี่ยงขาให้มีรัศมีโค้งจากบนลงล่าง ปะทะเป้าหมาย ให้ปลายเท้าเหยียดเป็นเส้นตรงกับขาและเข่า

ภาพประกอบ 16 เข่าลอย

เข่าลอย หมายถึง การกระโดดขึ้นสูง ทะยานกับเข่าโยน แต่เข่าลอยสู่พื้นสูงกว่า

การใช้ศอก

การใช้ศอกขั้นพื้นฐานมีลักษณะดังนี้

ภาพประกอบ 17 ศอกตี

ศอกตี บางคนเรียกว่า ศอกสับ โดยใช้วิธีการตีศอกจากบนสู่ล่าง เฉียงซ้ายคล้ายมุมฉาก บางครั้งอาจบิดตัวตี โดยมีแรงส่งจากไหล่ ลำตัว และเท้า

ภาพประกอบ 18 ศอกตัด

ศอกตัด หมายถึง การตีศอกตัดขนานไปสู่เป้าหมาย

ภาพประกอบ 19 ศอกงัด

ศอกงัด หมายถึง การตีศอกจากกลาง งัดขึ้นไปข้างบนตรงเป็นมุมฉาก

พหุน ปณ ฑิโต ชิเร

ภาพประกอบ 20 ศอกกระทุ้ง

ศอกกระทุ้ง หมายถึง การใช้ศอกพุ่งออกไปด้านหลัง ในลักษณะกระทุ้งแก้ไขสถานการณ์ที่คู่ต่อสู้ประชิดเข้ามาด้านหลัง

ภาพประกอบ 21 ศอกกลับ

ศอกกลับ หมายถึง การหมุนตัวตีศอก กลับไปทางด้านหลัง ตามจังหวะที่สัมพันธ์กับการเคลื่อนตามเท้า เป็นทักษะพื้นฐานของกีฬามวยไทยที่มีอยู่มากมายหลายแบบ ซึ่งครูมวยต่าง ๆ ได้คิดค้นขึ้นมาใช้ และได้นำมาเขียน หรือบันทึกไว้ เพื่อประโยชน์ในการเรียนการสอนวิชามวยไทยในปัจจุบัน

องค์ประกอบที่ทำให้นักกีฬามวยไทยมีความสามารถสูงสุด

องค์ประกอบสำคัญที่ทำให้นักกีฬามีความสามารถสูงสุด

การที่นักกีฬาจะประสบผลสำเร็จในการแข่งขันได้มากน้อยเพียงใดนั้นมีปัจจัยประกอบที่สำคัญ ดังนี้ (กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2556)

1. ทักษะ (Skill) เป็นความสามารถของนักกีฬา ซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้และการฝึกหัดนักกีฬาที่มีทักษะสูงก็จะแสดงความสามารถได้ในระดับสูง นักกีฬาที่มีทักษะต่าง ๆ ก็จะแสดงความสามารถได้ในระดับต่าง ๆ

2. สมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness) เป็นดัชนีที่จะชี้ให้เห็นว่านักกีฬาจะนำเอาความสามารถทางด้านร่างกายที่มีอยู่มาใช้ได้ดีมากน้อยเพียงใด นักกีฬาที่มีสมรรถภาพทางกายดีก็จะนำเอาความสามารถที่มีอยู่มาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. สมรรถภาพทางจิต (Mental Fitness) เป็นดัชนีที่จะชี้ให้เห็นถึงความสามารถทางจิต ซึ่งจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับความสามารถทางกาย ที่จะแสดงพฤติกรรมทางการเคลื่อนไหวที่มีประสิทธิภาพ สมรรถภาพทางจิตเกิดขึ้นได้จากการนำเอาหลักการจิตวิทยาการกีฬามาฝึกฝน หลักการ ดังกล่าว ได้แก่ การฝึกจินตภาพ การฝึกการลดความวิตกกังวล การลดความเครียด การสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง การตั้งเป้าหมาย การฝึกความมุ่งมั่น เป็นต้น

ความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย

จากการศึกษาทางวิชาการของ สนอง คูณมี (2549) ผู้วิจัยสามารถสรุป ความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยอาชีพ คือ ในการเป็นนักมวยไทยอาชีพการสร้างความสำเร็จให้เกิดขึ้นกับตนให้บรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ควรเกิดจากแรงจูงใจจากภายในและแรงจูงใจจากภายนอกควบคู่กันไปเพื่อสนองตอบต่อความต้องการอย่างต่อเนื่อง ไม่เกิดการทิ้งช่วงลดระดับแรงจูงใจลงอย่างรวดเร็วทำให้ปั่นทอนความอดทนและความพยายามที่มีอยู่ เพราะบุคคลเมื่อได้รับผลสำเร็จด้วยทรัพย์สินเงินทอง เกียรติยศ ชื่อเสียงเพียงพอแล้ว ย่อมจะเกิดความต้องการสุขสบาย ขาดวินัยต่อตนเองแต่ถ้าบุคคลนั้น ๆ รักและมีความสุขกับการปฏิบัติกิจกรรมนั้นได้ด้วยตนเอง ผลตอบแทนที่ได้รับและความอดทนและความพยายามก็จะคงอยู่ต่อไป

คุณลักษณะของนักมวยไทยที่ประสบผลสำเร็จ

มีปัจจัยหรือองค์ประกอบมากมายที่จะทำให้นัก MuayThai ได้รับผลสำเร็จเป็นยอดนักกีฬากล่าวถึงลักษณะของยอดนักกีฬาจากการศึกษาล้นคว้าของ ดรโทมนัส พบว่านักกีฬาที่ประสบผลสำเร็จมักจะประกอบด้วยองค์ประกอบ ใหญ่ 4 ประการ คือ

1. ความปรารถนา เป็นองค์ประกอบที่นักกีฬาต้องการเขาร่วมแข่งขัน มีโครงการ มีแผนการที่จะฝึก มีความปรารถนาให้ความสามารถของเขาถึงระดับหนึ่ง บทบาทของครูมวยคือ ต้องพยายามแก้ไขข้อบกพร่อง พยายามรักษาและยกระดับความสามารถของนักกีฬา

อยู่เสมอให้นักกีฬาว่าความสามารถในนั้นของตนมีความสามารถอยู่ในระดับใด ควรจะปรับปรุงหรือทำให้ความสามารถสูงขึ้นได้อย่างไร

2. การอุทิศตนเสียสละ องค์ประกอบนี้เป็นสิ่งซึ่งนักกีฬาสละแล้วซึ่งกายและใจทุ่มเทเวลาให้กับการฝึกซ้อม ไม่ว่าจะใช้เวลามากน้อยเพียงใดก็จะไม่คำนึงถึงจะพยายามจนสุดความสามารถหรือจะไม่หยุดการฝึกซ้อมเป็นอันขาด

3. ความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นองค์ประกอบที่นักกีฬาจะต้องมีความเชื่อมั่นในความสามารถของตน มีความรับผิดชอบ มีเสถียรภาพทางอารมณ์ มีลักษณะความเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี กล้าแสดงออก บทบาทของครูมวยคือ จะต้องเพิ่มความเชื่อมั่นให้กับนักมวยอาจจะเริ่มจากง่ายไปหายาก แล้วทำซ้ำ ๆ ซาก ๆ จนทำให้เขาเกิดความเชื่อมั่นว่า อย่างนี้เขาทำได้แน่นอน

4. ความซื่อสัตย์ เป็นองค์ประกอบที่นักกีฬาต้องมีความซื่อสัตย์ต่อคำมั่นสัญญาที่มีต่อตนเอง ครูมวยและเพื่อนร่วมทีมมีจิตใจเข้มแข็ง มีความเป็นระเบียบวินัย เช่น ฝึกซ้อมตามตารางที่ครูมวยกำหนดให้ ทั้งต่อหน้าและลับหลังครูมวย ตรงต่อเวลา มีความมุ่งมั่นที่จะฝึกฝนตามตารางฝึกที่วางไว้ ครูมวยต้องให้นัก MuayThai ระลึกไว้เสมอว่า การฝึกฝนนั้นเป็นสิ่งที่ยากลำบาก ต้องทำงานหนักจึงจะได้ผลตามที่เขาปรารถนา เพื่อให้นัก MuayThai จะได้พยายามอย่างสุดความสามารถของตนเท่าที่จะทำได้

อุปสรรคของนักมวยไทยอาชีพการศึกษา

จากการศึกษาทางวิชาการ ของ สนอง คูณมี (2549) ผู้วิจัยสามารถสรุปอุปสรรคของนักมวยไทยอาชีพกับการศึกษา คือ นักมวยไทยอาชีพหลายคนให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องปัญหาอุปสรรคก่อนการเป็นนักมวยไทยอาชีพหลายประเด็น ดังนี้ เรื่องของอุปสรรคในเรื่องของการฝึกซ้อมกีฬามวยไทย เพราะนักกีฬามวยไทยจะต้องทุ่มเทอย่างเต็มที่ในการฝึกซ้อม ทำให้ส่งผลกระทบต่อเรื่องการเรียน การเรียนไม่ทันเพื่อน การพักผ่อน และการขาดเรียนเป็นประจำและไม่มีเวลาช่วยงานทางครอบครัว นักกีฬาบางคนต้องกลับเพื่อไปซ้อมมวยไทยที่ค่ายมวยซึ่งก็อยู่ไกลจากโรงเรียน จึงทำให้เกิดอาการเบื่อหน่ายและเหนื่อยล้าจากการเดินทาง และอุปสรรคที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ เรื่องของน้ำหนักของนักกีฬานักมวยไทย จะต้องควบคุมน้ำหนักต้องระมัดระวังในเรื่องของอาหารและการพักผ่อน อีกทั้งต้องอยู่ในระเบียบวินัยในการฝึกซ้อมอยู่ตลอดเวลา การที่นักกีฬามวยไทยทุกคนจะประสบความสำเร็จได้แน่นอนจะต้องมีอุปสรรคอยู่บ้างไม่มากก็น้อย ฉะนั้นจึงต้องมีความมุ่งมั่นและตั้งใจจริงในการการฝึกซ้อมและการแข่งขัน เพื่อจะได้ประสบความสำเร็จได้ นักมวยไทยอาชีพส่วนใหญ่ไม่ศึกษาต่อเนื่องจาก สภาพความเป็นอยู่ทางครอบครัวยากจนมีผลกระทบโดยตรงต่อการศึกษา และด้วยความรู้และอายุยังน้อยหลายคนจึงตัดสินใจเข้าไปอยู่ตามค่ายมวยและฝึกซกมวยไทยเพื่อที่จะหาเงินส่งตัวเองเรียน การที่ได้สัมผัสได้พบเห็นจากการชม

การแข่งขันมวยไทยในโทรทัศน์และนักมวยรุ่นพี่ที่อยู่ในค่าย ทำให้นักมวยหลายคนเกิดแรงจูงใจอย่างมากที่จะต้องพยายามและต่อสู้เพื่อที่จะได้ประสบความสำเร็จเหมือนกับนักมวยรุ่นพี่ที่เขาได้เป็นแชมป์และมีค่าตัวสูง และการก้าวขึ้นสู่การชกมวยสากลสมัครเล่น และมวยสากลอาชีพและได้เป็นแชมป์โลก มีคนรู้จักมากมายมีชื่อเสียง นักมวยหลายคนเกิดแรงจูงใจ และมีจุดมุ่งหมายเหมือนกันคือการที่ได้อยู่ในค่ายมวยที่มีชื่อเสียงและได้ขึ้นชกมวยไทยบนเวทีมวย มาตรฐานที่มีการถ่ายทอดสดให้ชมกันทางโทรทัศน์ โดยนักมวยที่ขึ้นชกมวยไม่ว่าแพ้หรือชนะก็จะได้เงินรางวัลเป็นค่าตอบแทน ถ้านักมวยคนใดชกดีมีฝีมือก็จะถูกจัดให้ขึ้นชกออย่างต่อเนื่อง ซึ่งก็จะทำให้มีค่าตัวเพิ่มมากขึ้นและมีเงินเก็บ เพื่อนำเงินรางวัลที่ได้มาเลี้ยงดูครอบครัวและยังทำชื่อเสียงให้แก่ตนเอง ครอบครัวและค่ายมวยอีกด้วย และอีกประเด็นหนึ่งก็คือ นักมวยหลายคนมีความสนใจในการชกมวยไทยเพราะมีความรักในศิลปะการต่อสู่แบบลูกผู้ชาย และคิดว่าตนเองสามารถจะประสบความสำเร็จดังที่หวังได้

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นความสามารถของนักเรียนในด้านต่าง ๆ ซึ่งเกิดจากนักเรียนได้รับประสบการณ์จากกระบวนการเรียนการสอนของครู โดยครูต้องศึกษาแนวทางในการวัดและประเมินผล การสร้างเครื่องมือวัดให้มีคุณภาพนั้นได้มีผู้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

สมพร เชื้อพันธ์ (2547) สรุปว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ หมายถึง ความสามารถ ความสำเร็จและสมรรถภาพด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน ที่ได้จากการเรียนรู้อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน การฝึกฝนหรือประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ซึ่งสามารถวัดได้จากการทดสอบด้วยวิธีการต่าง ๆ

พิมพันธ์ เดชะคุปต์ และพเยาว์ ยินดีสุข (2548) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้จากกระบวนการเรียนการสอน

ปราณี กองจินดา (2549) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถหรือผลสำเร็จที่ได้รับจากกิจกรรมการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์เรียนรู้ทางด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย และยังได้จำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ตามลักษณะของวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนที่แตกต่างกัน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลที่เกิดจากกระบวนการเรียนการสอนที่จะทำให้นักเรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และสามารถวัดได้โดยการแสดงออกมาทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย

การวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์

การวัดและประเมินผลกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ว่า การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์เป็นการพิจารณาผลที่เกิดจากการวัด การเรียนรู้ในภาพรวม การประเมินผลกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์จึงประกอบด้วย การประเมินความเข้าใจกระบวนการวิทยาศาสตร์ เจตคติวิทยาศาสตร์ ทักษะการใช้ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์และความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานวิทยาศาสตร์ ซึ่งความก้าวหน้าด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนจะส่งผลต่อจุดประสงค์ของรายวิชา ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และมาตรฐานการเรียนรู้ที่สถานศึกษากำหนดไว้ การวัดและประเมินผล ตัวผู้เรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์จึงวัดและประเมิน 2 แนวทาง คือ การวัดและประเมินผลตามคู่มือ Taxonomy of educational objectives ของ Bloom และการประเมินตามสภาพจริง (Authentic assessment)

พฤติกรรมที่ต้องการทำการวัดประเมินผู้เรียน ดังนี้

1. ด้านความรู้ความจำ หมายถึง ความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่เคยเรียนรู้มาแล้วเกี่ยวกับข้อเท็จจริง ศัพท์นิยาม มโนทัศน์ ข้อตกลง การจัดประเภท เทคนิควิธีการ หลักการ กฎ ทฤษฎี และแนวคิดที่สำคัญทางด้านวิทยาศาสตร์ นักเรียนที่มีความสามารถในด้านนี้จะแสดงออกโดยสามารถให้คำจำกัดความหรือนิยาม เล่าเหตุการณ์ จดบันทึก เรียกชื่อ อ่านสัญลักษณ์ และระลึกข้อสรุปได้ การวัดพฤติกรรมด้านความรู้ความจำลักษณะของข้อสอบจะถามเกี่ยวกับความรู้ความจำไม่เกินร้อยละยี่สิบของข้อสอบทั้งหมด

2. ด้านความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการอธิบาย การแปลความ การตีความ สร้างข้อสรุป ขยายความ นักเรียนมีความสามารถในด้านนี้จะแสดงออกโดยสามารถเปรียบเทียบแสดงความสัมพันธ์ การอธิบายชี้แนะ การจำแนกเข้าหมวดหมู่ ยกตัวอย่าง ให้เหตุผล จับใจความเขียนภาพประกอบ ตัดสินเลือก แสดงความเห็น อ่านกราฟแผนภูมิและแผนภาพได้

2.1 พฤติกรรมความเข้าใจ แบ่งออกเป็น 3 ระดับ

2.1.1 ความสามารถอธิบายความเข้าใจต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง

2.1.2 ความสามารถจำแนกหรือระบุความรู้ได้เมื่อปรากฏในรูปสถานการณ์ใหม่

2.1.3 ความสามารถแปลความรู้จากสัญลักษณ์หนึ่งไปสู่อีกสัญลักษณ์หนึ่ง

2.2 การวัดพฤติกรรมความเข้าใจ ลักษณะของข้อสอบจะถามให้นักเรียนอธิบายหรือบรรยายความรู้ต่าง ๆ ด้วยคำพูดของตัวหรือให้ระบุข้อเท็จจริง มโนทัศน์ หลักการ กฎ หรือทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ที่กำหนดให้ หรือให้แปลความหมายสถานการณ์ที่กำหนดให้ ซึ่งอาจอยู่ในรูปของข้อความ สัญลักษณ์ รูปภาพ หรือแผนภาพ เป็นต้น

2.3 ด้านการนำไปใช้ เป็นการวัดความสามารถด้านการนำเอาความรู้ความเข้าใจ มาประยุกต์ใช้ หรือแก้ปัญหาในเหตุการณ์ หรือสถานการณ์ใหม่ได้อย่างเหมาะสม การเขียนคำถามในระดับนี้อาจเขียนคำถามความสอดคล้องระหว่างวิชาและการปฏิบัติ ถามให้อธิบายหลักวิชา ถามให้แก้ปัญหา ถามเหตุผลของภาคปฏิบัติ

2.4 ด้านการวิเคราะห์ เป็นการวัดความสามารถในการแยกแยะหรือแจกแจงรายละเอียดของเรื่องราว ความคิด การปฏิบัติออกเป็นระดับย่อย ๆ โดยอาศัยหลักการหรือกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อค้นพบข้อเท็จจริงและคุณสมบัติบางประการ คำถามระดับการวิเคราะห์ แบ่งออก 3 ประเภท คือ การวิเคราะห์ความสำคัญ การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ และการวิเคราะห์หลักการ

2.5 ด้านการสังเคราะห์ เป็นการวัดความสามารถในการรวบรวมและผสมผสานในด้านรายละเอียดหรือเรื่องราวปลีกย่อยของข้อมูล สร้างเป็นสิ่งใหม่ที่แตกต่างจากเดิม ความสามารถดังกล่าวเป็นพื้นฐานของความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ คำถามระดับนี้แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ การสังเคราะห์ข้อความ การสังเคราะห์แผนงาน การสังเคราะห์ความสัมพันธ์

2.6 ด้านการวัดและประเมินค่าเป็นการวัดความสามารถในด้านการสรุปค่าหรือตีราคา เกี่ยวกับเรื่องราว ความคิด พฤติกรรมว่าดี-เลว เหมาะสม-ไม่เหมาะสม เพื่อหาจุดประสงค์บางประการมาอ้าง โดยใช้เกณฑ์ภายในและการประเมินโดยใช้เกณฑ์ภายนอก ดังนั้นการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์จะเป็นไปตามแนวคิดของ Bloom โดยเป็นการวัดพฤติกรรมการเรียนรู้ทั้งหมด 6 ด้าน คือ ความรู้ ความจำ ด้านความเข้าใจ ด้านการนำไปใช้ ด้านการวิเคราะห์ ด้านการประเมินค่า ซึ่งผู้วิจัยใช้เป็นแนวทางในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาชีววิทยา ในการวิจัย ครั้งนี้

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2545) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ ทักษะ และความสามารถทางวิชาการ ที่นักเรียนได้เรียนรู้มาแล้วว่าบรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้เพียงใด

สิริพร ทิพย์คง (2545) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ชุดคำถามที่มุ่งวัดพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนว่ามีความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพด้านสมองด้านต่าง ๆ ในเรื่องที่เรียนรู้ไปแล้วมากน้อยเพียงใดสมพร

สมพร เชื้อพันธ์ (2547) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบหรือชุดของข้อสอบที่ใช้วัดความสำเร็จหรือความสามารถในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน ที่เป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูผู้สอนว่าผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้เพียงใด

ลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ดี

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ดี (สิริพร ทิพย์คง, 2545 ; พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2545)

1. ความเที่ยงตรงเป็นแบบทดสอบที่สามารถนำไปวัดในสิ่งที่เราต้องการวัดได้อย่างถูกต้อง ครบถ้วน ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

2. ความเชื่อมั่นแบบทดสอบที่มีความเชื่อมั่น คือ สามารถวัดได้คงที่ไม่ว่าจะวัดกี่ครั้งก็ตาม เช่น ถ้านำแบบทดสอบไปวัดกับนักเรียนคนเดิมคะแนนจากการสอบทั้งสองครั้งควรมีความสัมพันธ์กันดี เมื่อสอบได้คะแนนสูงในครั้งแรกก็ควรได้คะแนนสูงในการสอบครั้งที่สอง

3. ความเป็นปรนัยเป็นแบบทดสอบที่มีคำถามชัดเจน เฉพาะเจาะจงความถูกต้องตามหลักวิชาและเข้าใจตรงกัน เมื่อนักเรียนอ่านคำถามจะเข้าใจตรงกันข้อคำถามต้องชัดเจนอ่านแล้วเข้าใจตรงกัน

4. การถามลึก หมายถึง ไม่ถามเพียงพฤติกรรมขั้นความรู้ความจำโดยถามตามตำราหรือถามตามที่ครูสอน แต่พยายามถามพฤติกรรมขั้นสูงกว่าขั้นความรู้ความจำได้แก่ความเข้าใจการนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์และการประเมินค่า

5. ความยากง่ายพอเหมาะ หมายถึง ข้อสอบที่บอกให้ทราบว่าข้อสอบข้อนั้นมีคนตอบถูกมากหรือตอบถูกน้อย ถ้ามีคนตอบถูกมากข้อสอบข้อนั้นก็ง่าย และถ้ามีคนตอบถูกน้อยข้อสอบข้อนั้นก็ยาก ข้อสอบที่ยากเกินความสามารถของนักเรียนจะตอบได้นั้นก็ไม่มีความหมายเพราะไม่สามารถจำแนกนักเรียนได้ว่าใครเก่ง ใครอ่อน ในทางตรงกันข้ามถ้าข้อสอบง่ายเกินไปนักเรียนตอบได้หมดก็ไม่สามารถจำแนกได้เช่นกัน ฉะนั้นข้อสอบที่ดีควรมีความยากง่ายพอเหมาะไม่ยากเกินไปไม่ง่ายเกินไป

6. อำนาจจำแนก หมายถึง แบบทดสอบนี้สามารถแยกนักเรียนได้ว่าใครเก่งใครอ่อนโดยสามารถจำแนกนักเรียนออกเป็นประเภท ๆ ได้ทุกระดับอย่างละเอียดตั้งแต่อ่อนสุดจนถึงเก่งสุด

7. ความยุติธรรม คำถามของแบบทดสอบต้องไม่มีช่องทางชี้แนะให้นักเรียนที่ฉลาด ใช้ไหวพริบในการเดาได้ถูกต้องและไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนที่เกียจคร้านซึ่งดูตำราอย่างคร่าว ๆ ตอบได้ และต้องเป็นแบบทดสอบที่ไม่ลำเอียงต่อกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

สรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ดี ต้องเป็นแบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น ความเป็นปรนัย ถามลึก มีความยากง่ายพอเหมาะ มีค่าอำนาจจำแนก และมีความยุติธรรม

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นเรื่องที่นักวิชาการให้ความสนใจมาโดยตลอด จึงพยายามศึกษาองค์ประกอบที่มีส่วนสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมการใช้ความสามารถและศักยภาพมีอยู่ในตนเองให้เกิดการเรียนรู้ให้มากที่สุด มีผู้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (น้ำเพชร สินทอง, 2541) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า ตั้งแต่เด็กเกิดมาและเจริญเติบโตในครอบครัวจนกระทั่งเข้าสู่วัยเรียน ได้แก่ คุณลักษณะของนักเรียน คุณภาพการจัดการเรียนในโรงเรียน ความสามารถติดตัวมาแต่กำเนิดและภูมิหลังของครอบครัว

สุภาพรรณ โคตรจรัส (2527) กล่าวว่าองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. องค์ประกอบด้านคุณลักษณะเดียวกับตัวผู้เรียน ได้แก่ เชาวน์ปัญญา ความถนัด ความรู้พื้นฐานหรือความรู้เดิมของนักเรียน และอารมณ์เป็นแรงจูงใจความสนใจ ทัศนคติและนิสัยในการเรียน ความนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง ตลอดจนการปรับตัวและบุคลิกภาพอื่น ๆ

2. องค์ประกอบทางสภาพแวดล้อม สิ่งแวดล้อมทางครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจ ที่อยู่อาศัย ความคาดหวังของบิดามารดา

Prescott (1961) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พอสรุปได้ดังนี้

1. องค์ประกอบทางร่างกาย ได้แก่ การเจริญเติบโตของร่างกาย สุขภาพข้อบกพร่อง และลักษณะท่าทางของร่างกาย

2. องค์ประกอบทางความรัก ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา ความสัมพันธ์ ระหว่างบิดามารดากับบุตร ความสัมพันธ์ระหว่างบุตร และสมาชิกในครอบครัว

3. องค์ประกอบทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเป็นอยู่ของครอบครัว สภาพแวดล้อม การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง และฐานะทางเศรษฐกิจ

4. องค์ประกอบด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ ในวัยเดียวกัน องค์ประกอบทางการพัฒนาแห่งตน ได้แก่ สติปัญญา ความสนใจ เจตคติและแรงจูงใจ องค์ประกอบทางด้านการปรับตัวคือ การปรับตัวและการแสดงอารมณ์

Gagne (1970) ได้กล่าวว่า อิทธิพลที่มีผลต่อการเรียนรู้ ได้แก่ พันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม ตามที่ยอมรับกันว่า สติปัญญาของคนได้รับการถ่ายทอดมาทางพันธุกรรม แต่ยังมีองค์ประกอบอย่างอื่นแทรกเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เช่น ประสบการณ์การเรียนรู้ ความสนใจ ตลอดจนสิ่งแวดล้อมที่บุคคลที่ได้รับจากการเรียนรู้ สังคม และเศรษฐกิจ จากแนวคิดเกี่ยวกับ

ผลการเรียนดังกล่าว จึงสรุปได้ว่าองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กจะต้องประกอบด้วย สติปัญญาของเด็ก สิ่งแวดล้อมทางครอบครัว ซึ่งหมายถึง การที่เด็กได้รับความรักความเอาใจใส่จากครอบครัว ทางสังคม ได้แก่ อยู่ในสังคมแห่งการเรียนรู้ ไม่ใช่สังคมที่มีแต่ปัญหาไม่ว่าจะเป็นปัญหายาเสพติด หรือปัญหาครอบครัว ตลอดจนกระบวนการเรียนการสอนในโรงเรียน ซึ่งถ้าหากพ่อแม่และครูดูแลเอาใจใส่ให้เด็กเจริญเติบโตพัฒนาทางร่างกายจิตใจและเสริมสติปัญญาที่ถูกทิศทาง เด็กก็จะเจริญเติบโตพร้อมกับความสำเร็จในด้านการเรียน และในที่สุดก็จะกลายเป็นคนดีและรับผิดชอบในสังคมต่อไป

ความสำเร็จทางการกีฬาของนักกีฬา

การที่นักกีฬาจะประสบความสำเร็จสูงสุดต้องประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ สมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness) สมรรถภาพทางจิต (Psychological Fitness) และทักษะกีฬา (Sport Skills) สมรรถภาพทางกายและทักษะกีฬาสามารถฝึกและพัฒนาไปได้สูงสุดและมีการแปรเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ต่าง ๆ ได้น้อยมาก ตรงกันข้ามกับสมรรถภาพทางจิตที่สามารถแปรเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ได้มากกว่า ปัญหาที่มักเกิดขึ้นกับนักกีฬาส่วนใหญ่ คือ ฝึกซ้อมด้านร่างกายและทักษะกีฬามาอย่างดี แต่เมื่อถึงวันแข่งขันกลับไม่ประสบความสำเร็จดังที่ตั้งใจไว้ ดังนั้นการเตรียมพร้อมด้านจิตใจจึงควรเริ่มตั้งแต่การเข้าสู่การเล่นกีฬาในระดับเยาวชน และค่อย ๆ พัฒนาฝึกฝนจนกระทั่งเข้าสู่การแข่งขันในระดับสูงขึ้น เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และนำไปปฏิบัติได้อย่างอัตโนมัติ จิตวิทยาการกีฬาไม่เพียงแต่จะช่วยให้นักกีฬาประสบความสำเร็จทางการกีฬาเท่านั้น แต่ยังช่วยพัฒนาด้านคุณธรรม จริยธรรม และความมีน้ำใจนักกีฬาควบคู่ไปด้วย

นักกีฬาที่มีสมรรถภาพทางจิตดี หมายถึง การที่นักกีฬามีความมุ่งมั่นตั้งใจ มีความทุ่มเท ยอมรับในความสามารถตนเองและผู้อื่น ควบคุมสติของตนเองได้ มีจิตใจเข้มแข็ง ไม่วิตกกังวลจนเกินกว่าเหตุ สามารถตัดสินใจและแก้ไขปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ อยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างมีความสุข หากจำเป็นต้องเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ระหว่างการเล่นหรือแข่งขันกีฬา สามารถเลือกใช้ทักษะจิตใจที่ถูกต้องมาบำบัดหรือขจัดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์นั้นให้หมดไปหรือลดลงได้

ที่มา : Anshel (2003)

ภาพประกอบ 22 ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถของนักกีฬา

จะเห็นได้ว่า ความสามารถของนักกีฬามีปัจจัยเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องหลายปัจจัย ซึ่งนอกจากตัวของนักกีฬาโดยตรงแล้ว ยังมีปัจจัยอื่นที่เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องและมีความสำคัญกับกระบวนการทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อความสามารถของนักกีฬาที่จะไปถึงความสำเร็จ ซึ่งปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับนักกีฬา ประกอบด้วย ผู้ฝึกสอน แรงจูงใจ สมรรถภาพทางจิตใจ การจัดการตนเอง สิ่งแวดล้อม และการฝึกซ้อมกีฬา ดังต่อไปนี้

ผู้ฝึกสอนกีฬา

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับผู้ฝึกสอนกีฬา

จากการศึกษาความหมายของผู้ฝึกสอนพบว่า มีผู้ศึกษาและให้ความหมายของผู้ฝึกสอนแตกต่างกันออกไป ซึ่งในการศึกษาวิจัยฉบับนี้ได้ยกตัวอย่างความหมายของผู้ฝึกสอนการศึกษาวิจัยมีความสนใจและเกี่ยวข้องกับการศึกษาวิจัยมากที่สุด ดังนั้นจึงขอยกตัวอย่างผู้ที่ให้ความหมายไว้ 3 ท่าน คือ

พีระพงศ์ บุญศิริ (2536) กล่าวว่า ผู้ฝึกสอน (Coach) หมายถึง ผู้ฝึกสอนหรือผู้ฝึกนักกีฬา ซึ่งเป็นปัจจัยประการหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา การสร้างวินัย ควบคุมความประพฤติ ให้กำลังใจ และสร้างสมรรถภาพสูงสุดให้แก่นักกีฬา ทั้งในการแข่งขันและระหว่างการฝึกซ้อม

Neal (1969) กล่าวว่า ผู้ฝึกสอนที่ดีต้องรู้จักการประยุกต์ใช้เทคนิคทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาเข้ามาประยุกต์ใช้ในการฝึกซ้อมกีฬา และการแข่งขันได้อย่างเหมาะสม

สืบสาย บุญวีรบุตร (2541) ได้กล่าวถึงคำจำกัดความของผู้ฝึกสอนไว้ว่า ผู้ฝึกสอนเป็นกระบวนการของพฤติกรรมที่มีอิทธิพลต่อบุคคลหรือกลุ่มเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายที่วางไว้

และยังสามารถควบคุมนักกีฬาในการสร้างเสริมระดับของแรงจูงใจภายในทีม รวมทั้งมีการจัดการและบริหารทีม ดังนั้น ความสามารถในการโค้ชจึงต้องรวมทั้งทางด้านศิลปะหรือศาสตร์ ความสามารถของการเป็นผู้ฝึกสอนโดยตรง ความรู้ ความสามารถในการเสริมสร้างสมรรถภาพในการพัฒนาทักษะและการยกระดับของความสามารถโดยรวม ศิลป์ คือ ต้องรู้จักประสาน การทำงานกับบุคคลอื่น ๆ ในองค์กรและที่สำคัญคือ หน้าที่ในการสร้างเสริมและการคงระดับจิตใจของนักกีฬาให้ผู้ซ้อมอย่างสนุกสนาน ข้อสำคัญสำหรับการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬาคือ การจัดเตรียมเกี่ยวกับการฝึกอย่างมีระบบและมีประสิทธิภาพ มีการแนะแนว รวมไปถึงการเสริมสร้างกำลังใจและมีการช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ

1. ความใกล้ชิดของผู้ฝึกสอนกับนักกีฬา

สัมพันธ์ภาพ เป็นเรื่องสำคัญของการดำเนินชีวิตทั้งในระดับส่วนตัวและระดับส่วนรวม การติดต่อเกี่ยวข้องกับผู้อื่นเกิดขึ้นเป็นประจำในชีวิตของทกุคน เป้าหมายหลักในการติดต่อหรือสร้างความสัมพันธ์ก็คือ การทำให้บุคคลที่สัมพันธ์ด้วยมีส่วนทำให้ความต้องการของเราบรรลุผลนั่นเอง

Martens (2004) กล่าวว่า พฤติกรรมการสอนของผู้ฝึกสอนโดยหลัก ๆ จะมีอยู่ 3 ด้าน ด้วยกัน คือ

1. ด้านหลักการและปรัชญาการเป็นผู้ฝึกสอน ประกอบด้วย ผู้ฝึกสอนเน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก และการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง คือ การที่ผู้ฝึกสอนสอนและฝึกนักกีฬาเพื่อนำไปสู่ชัยชนะ เป้าหมายในการฝึกประเภทนี้อยู่ที่ชัยชนะอย่างเดียว ในขณะที่ผู้ฝึกสอนแบบที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกและชัยชนะเป็นอันดับรอง คือ การที่ผู้ฝึกสอนสอนและฝึกนักกีฬาเพื่อพัฒนาตัวนักกีฬา เป้าหมายในการฝึกประเภทนี้อยู่ที่การพัฒนาตัวนักกีฬาทั้งด้านร่างกายและจิตใจ รวมไปถึงพัฒนาบุคลิกภาพและความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา

2. ด้านวิธีการเป็นผู้ฝึกสอน ประกอบด้วย วิธีการสอนแบบดั้งเดิม คือ การที่ผู้ฝึกสอนและฝึกนักกีฬาตั้งแต่ระดับพื้นฐานโดยเน้นการฝึกเทคนิค จนทำให้นักกีฬาเกิดความชำนาญและมีความแม่นยำ ซึ่งจะไม่เน้นการฝึกแบบเกมการเล่นที่คล้ายเกมการแข่งขันจริง และวิธีการสอนแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น คือ การที่ผู้ฝึกสอนสอนและฝึกนักกีฬาโดยเน้นการฝึกที่สอดคล้องกับการเล่นเกมหรือคล้ายเกมการแข่งขัน ซึ่งสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง

3. ด้านรูปแบบการเป็นผู้ฝึกสอน ประกอบด้วย รูปแบบการสอนที่ผู้ฝึกสอนควบคุมและออกคำสั่ง คือการที่ผู้ฝึกสอนเป็นผู้ตัดสินใจทุกอย่างเกี่ยวกับการฝึกหรือออกคำสั่งแต่เพียงผู้เดียว โดยนักกีฬาจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ฝึกสอน รูปแบบการสอนที่ผู้ฝึกสอนมักคล้อยตามนักกีฬาคือ การที่ผู้ฝึกสอนตัดสินใจในการฝึกหรือชี้แนะแนวทางในการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการฝึกให้นักกีฬารับรู้เพียงเล็กน้อย ไม่มีการชี้แนะหรือให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักกีฬา ปล่อยให้นักกีฬาฝึกกันเองและรูปแบบการสอนที่ผู้ฝึกสอนเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม คือ การที่ผู้ฝึกสอนสอนและ

ฝึกนักกีฬา โดยให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ โดยผู้ฝึกสอนจะเป็นผู้ชี้แนะแนวทางให้กับนักกีฬาก้าวไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

2. ความมุ่งมั่นของผู้ฝึกสอนกีฬา

ผู้ฝึกสอนต้องมีความเป็นทั้งเพื่อน เป็นครู เป็นพี่ใหญ่ เป็นเพื่อนร่วมงานที่ดี เพราะผู้ฝึกสอนไม่ได้เป็นเฉพาะผู้ให้สอนความรู้ให้ปฏิบัติ แต่ผู้ฝึกสอนมีฐานะเป็น Coaching ที่จะต้องรับเอาเทคนิคจากครู หรือความรู้จากสาขาต่าง ๆ มาประยุกต์เป็นกลยุทธ์ และยุทธศาสตร์ รวมถึงการเป็นผู้สร้างแรงจูงใจให้กับนักกีฬา ผู้ฝึกสอนกีฬาแต่ละคนอาจมีหลักปรัชญาแตกต่างกัน เช่น เชื่อว่า “นักกีฬาที่เป็นเลิศและประสบความสำเร็จคือนักกีฬาที่มีวินัย” หรือ “การสร้างนักกีฬาที่มีชัยคือ นักกีฬาที่มีความสำเร็จ” ซึ่งทั้ง 2 ปรัชญาจะทำให้ผู้ฝึกสอนแต่ละคนมีแนวทางและวิธีในการฝึกสอนที่แตกต่างกัน แต่อย่างไรก็ตามจุดมุ่งหมายของผู้ฝึกสอนทั้งสอง มีจุดหมายเดียวกันคือการสร้างความสำเร็จให้แก่ ทีมงานและนักกีฬา ดังต่อไปนี้

1. ปรัชญาของการฝึกสอนการเป็นผู้ฝึกสอน โดยพื้นฐานจะเห็นได้ว่าทำหน้าที่ใกล้เคียงกันอาจมีความแตกต่างรูปแบบการฝึก ซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละชนิดกีฬา ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับมุมมอง หรือประสบการณ์ของผู้ฝึกสอนที่จะแสดงออกมาเพื่อนักกีฬาได้อย่างมีประสิทธิ์ภาพ เพราะสิ่งเหล่านี้คือพื้นฐานในการตัดสินใจได้อย่างถูกต้องและมีความเหมาะสม

สุพิตร สมาหิโต (2535) กล่าวว่า ผู้ฝึกสอนกีฬาที่ไม่ทราบปรัชญาของการฝึก ทำให้ขาดแนวทางในการปฏิบัติเพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายปลายทาง ดังนั้นเพื่อการฝึกกีฬาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ฝึกสอนกีฬาจำเป็นที่ต้องทราบว่าขณะนี้ตนเองกำลังทำอะไร ทำเพื่ออะไร ทำกับใคร อย่างไร ปรัชญาเป็นความเชื่อหรือหลักการที่จะเป็นแนวทางไปสู่การปฏิบัติในแง่ของการกีฬานั้นปรัชญาของชีวิต เป็นพื้นฐานของปรัชญาการฝึกกีฬาและเป็นปรัชญาของการฝึกกีฬาเฉพาะอย่าง หรือเป็นเทคนิคและกุศโลบายที่ผู้ฝึกสอนกีฬานำมาใช้ในการฝึกกีฬาต่อไป ขณะเดียวกัน อนันต์ อัตชู (2536) กล่าวว่า ปรัชญาการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬาและการสอนนั้นผู้ฝึกสอนกีฬาต้องเข้าใจว่า การฝึกเป็นสิ่งเฉพาะของบุคคลและเหมาะสมในแต่ละสภาพการณ์เป็นการเฉพาะ วิธีการฝึกอย่างเดียวกันอาจใช้ไม่ได้กับการฝึกกีฬาอย่างเดียวกันก็ได้ การที่เป็นผู้ฝึกสอนกีฬาได้ดีต้องได้รับการศึกษาอบรม และปฏิบัติมาอย่างจริงจัง ไม่ใช่อ่านตำราแล้วเป็นผู้ฝึกสอนกีฬาได้ สามารถเป็นผู้ฝึกได้สิ่งที่ผู้ฝึกสอนกีฬาต้องระลึกอยู่เสมอคือความผิดหวังที่ต้องมีและต้องเกิดกับตัวเองและทีมอยู่เสมอ เช่น การแพ้การพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ แล้วทำให้ทีมแพ้ การฝึกซ้อมตารางการฝึกซ้อมอาจไม่เป็นไปตามที่คาดหวังไว้ ตลอดจนปัญหาและข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้นในตัวของผู้ฝึกสอนกีฬาเอง ผู้ร่วมทีม และผู้เล่นต้องเกิดขึ้นแน่นอน ผู้ฝึกสอนกีฬาเป็นผู้ที่มีความสำคัญมากที่จะทำให้ทีมประสบความสำเร็จได้ มีคนกล่าวไว้ว่า ผู้ฝึกสอนกีฬาเป็นทั้งครูเป็นทั้งเพื่อน พี่ และผู้ร่วมงาน คำว่า “ครู” และ “ผู้ฝึกสอนกีฬา” ต่างกันคือครูสอนให้ทั้งความรู้และทักษะส่วนบุคคลเป็นพื้นฐานอย่างดี

แต่ผู้ฝึกสอนกีฬาจะต้องรับเอาเทคนิคจากครูมาปรับให้ดีขึ้นตามกลยุทธวิธีและยุทธศาสตร์ รวมทั้งกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจ มีวินัยและประสบความสำเร็จ ในการเล่นกีฬานั้น ๆ ดังนั้นปรัชญาของผู้ฝึกสอนกีฬาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ และผู้ฝึกสอนกีฬาทุกคน ควรตระหนักในการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬา ซึ่งปรัชญาของผู้ฝึกสอนกีฬามีตามลำดับขึ้นตอน (สุปราณี ขวัญบุญจันทร์, 2545)

ปรัชญาของชีวิต หมายถึง ผู้ฝึกสอนต้องรู้ว่าตนเองเป็นใคร มีลักษณะพื้นฐานของนิสัยใจคออย่างไร รู้ว่าตนเองมีความรู้สึกกับคนทั่วไปอย่างไร รู้จักการใช้อำนาจของตนที่มีอยู่ได้ถูกต้องเพียงใด

ปรัชญาของผู้ฝึกสอน หมายถึง ผู้ฝึกสอนต้องมีความตั้งใจอดทน เสียสละต่อการฝึกสอน ผู้ฝึกสอนต้องไม่สอนนักกีฬาในสิ่งที่ตนเองไม่รู้ ไม่หลอกลวงนักกีฬา เมื่อเกิดความผิดพลาดควรยอมรับในความผิดพลาดนั้น ๆ

ปรัชญาของกีฬา หมายถึง ผู้ฝึกสอนต้องมีความรู้ความสามารถในกีฬาที่ตนเป็นผู้ฝึกอย่างดี และแม่นยำ ควรรู้ว่าการฝึกกีฬาประเภทนี้เพื่ออะไร มีเป้าหมายในการฝึกกีฬาอย่างไร

2. เป้าหมายของการฝึกสอนในการฝึกสอนกีฬาเป้าหมายเป็นสิ่งที่สำคัญ ผู้ฝึกสอนควรมีเป้าหมายในการฝึกเพื่อจะ สามารถฝึกสอนนักกีฬาได้ตามเป้าหมายนั้น ๆ และประสบความสำเร็จ

สืบสาย บุญวีรบุตร (2541) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีการเป็นผู้นำทางการกีฬา (Multidimensional Sport Leadership) ของเชลลาดูรี ว่า เป็นปัจจัยหรือลักษณะของสถานการณ์ หรือองค์กร เช่น สถานศึกษา สโมสร ชมรม หรือสมาคมกีฬาที่มีจุดมุ่งหมาย หรือเป้าหมายทางการกีฬาที่เด่นชัดย่อมมีผลต่อลักษณะของพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของโค้ช เพื่อสร้างทีมให้บรรลุตามเป้าหมายนั้น และนอกจากนี้คุณลักษณะของผู้นำ และลักษณะเฉพาะนักกีฬามีอิทธิพลต่อการกำหนดพฤติกรรมของผู้ฝึกสอน (Leadership Behaviors) ทั้งพฤติกรรมที่จำเป็นและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ รวมถึงพฤติกรรมของผู้ฝึกสอนคนปัจจุบันที่มีอิทธิต่อการพัฒนาความสามารถในการเล่นและมีผลต่อความพึงพอใจ ซึ่งเป็นแรงจูงใจภายในของนักกีฬา ดังนั้น เป้าหมายของการฝึกจึงเป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะผู้นำหรือผู้ฝึกสอนกีฬา ซึ่งเป้าหมายของการฝึกกีฬาแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ฝึกเพื่อชัยชนะ เป้าหมายในการฝึกประเภทนี้อยู่ที่ชัยชนะเพียงอย่างเดียว ทั้งผู้ฝึกสอนและนักกีฬาจะต้องเสียสละอดทนและฝึกซ้อมอย่างจริงจัง ผู้ฝึกสอนที่มีเป้าหมายประเภทนี้จะมองเห็นความสำคัญของชัยชนะมากกว่า การพัฒนาความสามารถเฉพาะตัวของนักกีฬา ผู้ฝึกสอนจะทุ่มเทการฝึกซ้อมโดยไม่สนใจต่อสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัว

2. ฝึกเพื่อพัฒนาความสามารถของนักกีฬา เป้าหมายในการฝึกประเภทนี้ผู้ฝึกสอนมุ่งหวังเพื่อจะพัฒนาความสามารถของนักกีฬาทั้งทางด้านทักษะ สมรรถภาพทาง

กายและสมรรถภาพทางจิตใจ นอกจากนั้นแล้วผู้ฝึกสอนควรพัฒนาให้นักกีฬามีชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข โดยฝึกให้นักกีฬามีระเบียบวินัยมีความรับผิดชอบรู้จักตัวของตัวเอง

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่า ผู้ฝึกสอนแต่ละประเภทอาจไม่ได้มีคุณสมบัติครบถ้วน การยึดเอาหลักและปรัชญาที่ดีในการเป็นผู้ฝึกสอนเพื่อนำไปปรับใช้กับนักกีฬาของตนจึงมีความแตกต่างกันไปตามรูปแบบในการฝึก การทราบองค์ประกอบของผู้ฝึกสอนจะช่วยให้ผู้ฝึกสอนจำนวนมากที่มีความต้องการที่จะเป็นผู้ฝึกสอนที่ดีและประสบความสำเร็จการได้เข้าใจถึงองค์ประกอบสำคัญ ๆ ที่จะทำให้ตนเองประสบความสำเร็จได้ซึ่ง สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2545) ได้กล่าวว่า คุณสมบัติที่ดีของผู้ฝึกสอน คือ คุณลักษณะของผู้ฝึกสอนที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาความสามารถของนักกีฬา ผู้ฝึกสอนที่ประสบความสำเร็จควรมีคุณสมบัติที่ดี ดังต่อไปนี้

1. ผู้ฝึกสอนต้องศึกษาค้นคว้าและเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมและพัฒนานักกีฬาให้มีความสามารถสูงสุด

2. ผู้ฝึกสอนต้องเข้าใจถึงความต้องการด้านต่าง ๆ ของนักกีฬาได้เป็นอย่างดี

3. ผู้ฝึกสอนต้องเป็นคนที่มีอารมณ์ร่าเริงแจ่มใส สามารถสร้างบรรยากาศที่สนุกสนานให้แก่นักกีฬา

4. ผู้ฝึกสอนต้องสามารถเผชิญกับสถานการณ์หลาย ๆ อย่างได้เป็นอย่างดี มีจิตใจเข้มแข็ง ไม่อ่อนไหวง่าย

5. ผู้ฝึกสอนต้องมีความยุติธรรม ไม่ลำเอียงหรือเลือกที่รักมักที่ชังในนักกีฬาคนใดคนหนึ่งโดยเฉพาะ

6. ผู้ฝึกสอนสามารถทุ่มเททุกอย่างให้กับการฝึกซ้อม เพื่อพัฒนานักกีฬาให้เป็นนักกีฬาที่ดีในทุกด้าน

7. ผู้ฝึกสอนต้องมีความสามารถหลาย ๆ ด้านโดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องมีความเชี่ยวชาญเป็นพิเศษในกีฬาประเภทที่ตนกำลังฝึกสอนอยู่

8. ผู้ฝึกสอนต้องมีความรู้ความเข้าใจทางด้านเทคนิคและวิทยาศาสตร์การกีฬาเป็นอย่างดี เพื่อประยุกต์ใช้ในการฝึกซ้อมนักกีฬาได้

9. ผู้ฝึกสอนต้องมีความรับผิดชอบสูง มีความสามารถในการวางแผนใช้ความคิดและมีเหตุผล

10. ผู้ฝึกสอนต้องมีความสามารถในการสาธิต ในบางครั้งเพื่อให้นักกีฬาเห็นภาพตามลำดับขั้นตอนต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี

11. ผู้ฝึกสอนต้องเป็นผู้ที่มีมนุษย์สัมพันธ์ที่ดี

12. ผู้ฝึกสอนต้องมีสุขภาพ สมรรถภาพทางกายและจิตใจดี เพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่นักกีฬาได้

13. ผู้ฝึกสอนต้องมีบุคลิกภาพที่ดีรูปร่างสมส่วน แคล่วคล่องว่องไว

14. ผู้ฝึกสอนต้องมีคุณธรรม จริยธรรมและความซื่อสัตย์

Kenow และ Williams (1999) ได้กล่าวไว้ว่า หากเป้าหมายและพฤติกรรมของนักกีฬาเป็นไปในทางเดียวกันกับผู้ฝึกสอนจะทำให้ผลที่เกิดขึ้นเป็นไปอย่างน่าพึงพอใจด้วยกัน ทั้งผู้ฝึกสอนและนักกีฬาและยังกล่าวอีกว่า ในความสามารถของผู้ฝึกสอนและนักกีฬาอาจไม่ประสบผลสำเร็จหากมีการใช้หลักทางด้านจิตวิทยาการกีฬาที่ไม่เหมาะสมกับนักกีฬาจนทำให้เกิดการขาดความเชื่อมั่นในตนเอง การใช้แต่อารมณ์ ทำให้นักกีฬาและผู้ฝึกสอนขาดความเข้าใจซึ่งกันและกันเช่น การใช้ทักษะการพูด เป็นต้น

3. รูปแบบของการฝึกสอนเมื่อเข้าใจความหมาย ปรัชญาและลักษณะการเป็นผู้ฝึกสอนที่ดีแล้ว รูปแบบการฝึกสอนที่จะกล่าวถึงนี้จะช่วยทำให้เข้าใจตัวตนของผู้ฝึกสอนแต่ละแบบได้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยผู้ศึกษาวิจัยแต่ละท่านได้แบ่งคุณลักษณะของผู้ฝึกสอนกีฬาเป็นรูปแบบที่มีความแตกต่างกันออกไป โดยลักษณะผู้ฝึกสอนกีฬาที่อยู่ภายใต้ทฤษฎี Self Determination นั้น Mageau และ Vallerand (2003) ได้แบ่งรูปแบบผู้ฝึกสอนกีฬาเป็น 2 แบบ ได้แก่

3.1 แบบให้อิสระ(Autonomy-supportive)

3.2 แบบควบคุม (Controlling)

พีระพงศ์ บุญศิริ (2536) คุณลักษณะของผู้ฝึกสอนแบบต่าง ๆ ที่พบในวงการกีฬาดังต่อไปนี้

1. เผด็จการ (Authoritarian) ได้แก่ ผู้ฝึกสอนที่มีความมั่นใจมุ่งมั่นในความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้สูง เป็นผู้ฝึกสอนที่ค่อนข้างเผด็จการจริงจัง ในคำสั่งและระเบียบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ

2. ใจดี (Nice Guy) ได้แก่ผู้ฝึกสอนที่มีความเป็นประชาธิปไตย จัดกิจกรรมฝึกซ้อมอย่างมีเหตุผล มีความสามารถดี รู้จักการจูงใจ ให้อิสระ และติดตามดูแลนักกีฬาอย่างต่อเนื่อง

3. เจ้าอารมณ์ (Sense) ได้แก่ผู้ฝึกสอนที่มีบุคลิกหลายแบบเจ้าอารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย คุ้มดี คุ้มร้าย เคร่งเครียด น่ากลัว เอาจริงเอาจัง ต้องการผลชนะอย่างจริงจัง

4. เจ้าสำราญ (Easygoing) ได้แก่ผู้ฝึกสอนที่มีลักษณะเป็นโค้ชอาชีพ พยายามใช้สื่อเทคนิควิธีและกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อใช้ในการพัฒนาความสำเร็จของนักกีฬาหรือทีม ฝึกหนักทั้งทักษะและเทคนิค ด้วยวิธีการที่พัฒนาอยู่ตลอดเวลา ถ้าไม่ได้ตามเป้าหมาย

ก็จะเลิกล้มยุติไป ซึ่งรูปแบบของผู้ฝึกสอนมีอิทธิพลต่อนักกีฬามาก เพราะพฤติกรรมของผู้ฝึกสอนสามารถกระตุ้นหรือสร้างแรงจูงใจให้นักกีฬาขยันฝึกซ้อม และตั้งใจ แสดงความสามารถในการแข่งขันอย่างเต็มที่

ตามทฤษฎีของเซลลาดูรี (Multidimensional Sport Leadership) (Chelladuri, 1984) ได้แบ่งพฤติกรรมของผู้ฝึกสอนออกเป็น 5 แบบ กล่าวคือ

1. แบบฝึกและสอน (Training and Instruction) หมายถึง พฤติกรรมของผู้ฝึกสอนที่มุ่งพัฒนาความสามารถของนักกีฬา เน้นการฝึกหัดทั้งทางสมรรถภาพทางกาย สมรรถภาพทางจิตใจ และทักษะ พร้อมทั้งมีการกำหนดหน้าที่ของนักกีฬา และการประสานงานภายในทีมไว้อย่างชัดเจน

2. แบบประชาธิปไตย (Democratic Coaching Behavior) หมายถึง พฤติกรรมของผู้ฝึกสอนที่ยอมให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการกำหนดเป้าหมาย วิธีการฝึกซ้อม ยุทธวิธีในการฝึกซ้อม และเกมการแข่งขัน

3. แบบอัตตาธิปไตย (Autocratic Coaching Behavior) หมายถึง พฤติกรรมของผู้ฝึกสอนที่มีความเป็นเผด็จการในการตัดสินใจ เน้นระเบียบวินัยมาก ทำงานอย่างมีระบบและขั้นตอน เน้นการฝึกหนัก และใช้อำนาจของความเป็นผู้นำในการออกคำสั่ง

4. แบบสังคมสงเคราะห์ (Social Support Behavior) หมายถึง พฤติกรรมของผู้ฝึกสอนที่ชอบช่วยสงเคราะห์นักกีฬา เมื่อนักกีฬามีความทุกข์ใจในทุก ๆ เรื่อง สร้างบรรยากาศในการทำงานที่ดี และมีมนุษย์สัมพันธ์ที่ดีกับสมาชิกทุกคนภายในทีม

5. แบบให้เสริมแรงทางบวก หรือแบบให้รางวัล (Positive Feedback or Rewarding Behavior) หมายถึง พฤติกรรมที่ผู้ฝึกสอนชอบให้เสริมแรงทางบวกกับนักกีฬาโดยวิธีการให้รางวัลหรือการชมเชย และนอกจากนี้คุณลักษณะของผู้นำ และลักษณะเฉพาะนักกีฬามีอิทธิพลต่อการกำหนดพฤติกรรมของผู้ฝึกสอน (Leadership Behaviors) ทั้งพฤติกรรมที่จำเป็นและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ รวมถึงพฤติกรรมของผู้ฝึกสอนคนปัจจุบันที่มีอิทธิต่อการพัฒนาความสามารถในการเล่น และมีผลต่อ ความพึงพอใจซึ่งเป็นแรงจูงใจภายในของนักกีฬา

สืบสาย บุญวรีบุตร (2541) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีการเป็นผู้นำทางการกีฬา (Multidimensional Sport Leadership) ของ Chelladurai ว่าเป็นปัจจัยหรือลักษณะของสถานการณ์หรือองค์กร เช่น สถานศึกษา สโมสร ชมรม หรือสมาคมกีฬาที่มีจุดมุ่งหมายหรือเป้าหมายทางการกีฬาที่เด่นชัด ย่อมมีผลต่อลักษณะของพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของโค้ชเพื่อสร้างทีมให้บรรลุตามเป้าหมายนั้น ซึ่งจากการศึกษาจากแบบสอบถามการเป็นผู้นำทางการกีฬา (LSS) พบว่า ลักษณะของผู้ฝึกสอนที่นักกีฬาพึงพอใจขึ้นอยู่กับอายุ ระดับความสามารถ และประเภทกีฬาที่เล่น และนอกจากนี้ วัฒนธรรมและประเพณี มีผลต่อความชอบต่อพฤติกรรมของผู้ฝึกสอน

ความสามารถของนักกีฬาและความสามารถของผู้ฝึกสอนมีความสัมพันธ์กัน นักกีฬาที่เก่งต้องการผู้ฝึกสอนที่เก่ง เพราะนักกีฬาต้องการบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

4. รูปแบบการฝึกสอนของผู้ฝึกสอนกีฬา รูปแบบการฝึกสอนของผู้ฝึกสอนกีฬากับการเล่นกีฬามีความเกี่ยวข้องกันโดยเฉพาะในเรื่องของแรงจูงใจ (Horn, 2002 ; Weiss and Ferrer, 2002) ส่วนใหญ่นักกีฬาประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬามากหรือน้อย รูปแบบผู้ฝึกสอนกีฬาเป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่ง ซึ่งรูปแบบผู้ฝึกสอนกีฬาของผู้ฝึกสอนแต่ละคนก็มีความแตกต่างกันออกไป ส่งผลต่อระดับแรงจูงใจ และการประสบความสำเร็จแตกต่างกันออกไปเช่นเดียวกัน (Dexter, 2002) เนื่องจากผู้ฝึกสอนเป็นผู้ที่ดูแลนักกีฬาอย่างใกล้ชิดตลอดช่วงของการฝึกซ้อมและการแข่งขัน เป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับนักกีฬา และการที่จะทำให้นักกีฬาเล่นได้อย่างมีความสุขในการแข่งขัน ผู้ฝึกสอนมีบทบาทสำคัญอย่างมากกับตัวนักกีฬา ซึ่งการที่นักกีฬาแต่ละคนมีระดับแรงจูงใจที่แตกต่างกันออกไปนั้นก็ขึ้นอยู่กับรูปแบบการฝึกสอนของผู้ฝึกสอนนั่นเอง (Amorose and Horn, 2001) ดังนั้นก่อนที่จะเข้าใจรูปแบบการฝึกสอนจึงมีความจำเป็นที่ต้องเข้าใจเรื่องของความหมาย รวมถึงสิ่งที่สำคัญของการเป็นผู้ฝึกสอน ไม่ว่าจะเป็นปรัชญา เป้าหมาย บุคลิกลักษณะของผู้ฝึกสอนที่ดี เนื่องจากผู้ฝึกสอนในแต่ละรูปแบบต้องมีพื้นฐานสิ่งเหล่านี้เพื่อปรับประยุกต์ให้สามารถดูแลนักกีฬาในการแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิ์ภาพ

3. การชื่นชมของผู้ฝึกสอน

กรมพลศึกษา (2552) ได้เสนอลักษณะและบทบาทของผู้ฝึกสอนไว้ ดังนี้ ผู้ฝึกสอนจะต้องมีการตระหนักถึงการแพ้และการชัยชนะ รวมถึงสภาพแวดล้อม การมีความพยายาม การมีระเบียบวินัย และการเสียสระเพื่อหมู่คณะ มีเคารพในการตัดสินใจของนักกีฬา การให้กำลังใจนักกีฬาอยู่เสมอด้วยการชื่นชม การพูด หรือการแสดงออก เพื่อสื่อให้นักกีฬารู้สึกเป็นพื้นฐานของจิตวิทยาการกีฬา ผู้ฝึกสอนจะต้องฝึกให้นักกีฬาเกิดการเรียนรู้จนถึงขั้นชำนาญ ผู้ฝึกสอนจะต้องพยายามหาวิธีการเพื่อช่วยให้นักกีฬามีความสามารถสูงสุดเท่าที่จะทำได้ การฝึกสอนหรือการโค้ช (Coaching) เป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ในการที่จะนำทีมบรรลุจุดมุ่งหมายเดียวกัน ทั้งโค้ชและนักกีฬาจะต้องเรียนรู้ที่จะสัมพันธ์กัน เป็นทั้งผู้ให้-ผู้รับ รู้บทบาทและหน้าที่ที่จะประสานสัมพันธ์กัน ในปัจจุบันโค้ชมีบทบาทหน้าที่หลายอย่าง ตั้งแต่การเป็นผู้ฝึกสอน (Instructor) ผู้ประเมิน (Assessor) ผู้ให้คำปรึกษา (Mentor) ผู้ให้ความสะดวกสบาย (Facilitation) ผู้สาธิต (Demonstrator) ผู้สนับสนุน (Supporter) ผู้สร้างแรงจูงใจ (Motivator) ผู้จัดการ (Organizer) ผู้วางแผน (Planner) ซึ่งขึ้นอยู่กับความถนัด โอกาสและสถานการณ์ต่าง ๆ และในทุกวงการกีฬาเราจะเห็นว่าโค้ชแม้จะไม่ได้เป็นบุคคลที่เล่นกีฬาเก่งกว่านักกีฬา แต่เป็นอาชีพที่นักกีฬาทุกระดับต้องการโดยเฉพาะอย่างยิ่งนักกีฬามืออาชีพในระดับโลก โค้ชจะมีบทบาทและหน้าที่เป็นทั้งแหล่งความรู้ในการจัดกิจกรรม ผู้ช่วยเตรียมทีมและช่วยเหลือนักกีฬา เป็นแม่แบบให้กับนักกีฬา และที่สำคัญคือ

เป็นแรงจูงใจเพื่อสร้างและคงไว้ซึ่งแรงจูงใจของนักกีฬาให้สามารถเล่นกีฬาได้อย่างมีความสุข และประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย ซึ่งสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นจากผู้ฝึกสอนที่ส่งต่อไปหานักกีฬา เช่น การชื่นชม การแสดงออก การพูด หรือแม้กระทั้งทางกาย

ภาพประกอบ 23 การสร้างกำลังใจ

4. ความไว้ใจระหว่างผู้ฝึกสอนและนักกีฬา

สิ่งที่ผู้ฝึกสอนต้องคำนึงถึงในการฝึกสอนกีฬา คือ “ความไว้ใจ” พวกเขาไว้ใจและเชื่อใจว่าทีมงานจะทำงานที่มีคุณภาพ ส่งงานได้ตามเป้าหมาย โดยตัวผู้นำเป็นเพียงคนช่วยแก้ปัญหาหรือตัดสินใจในสิ่งที่ทีมงานมาปรึกษา ซึ่งถ้ามีความไว้วางใจซึ่งกันและกันก็สามารถลดขั้นตอนที่เสียเวลา เช่น การประชุม การรายงาน และทำให้ทีมงานเติบโต กล้าคิดสร้างสรรค์ได้ แต่การไว้ใจต้องขึ้นอยู่กับปัจจัย 3 ประการ คือ 1. ทีมงานเข้าใจเป้าหมายที่ชัดเจนร่วมกัน 2. ทีมงานมีความสามารถพอที่จะทำได้ 3. ทีมงานมีแรงจูงใจจะทำ

Jowett และ Cockerill (2003) กล่าวว่า การรับรู้ซึ่งกันและกันระหว่างผู้ฝึกสอนและนักกีฬา รวมทั้งเรื่องอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นการดูแลหรือการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ทำให้นักกีฬาเชื่อใจและไว้ใจผู้ฝึกสอนมากขึ้น และสามารถรับรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ฝึกสอนกับนักกีฬาส่งผลต่อความเชื่อมั่น ศรัทธา ไว้ใจในตัวผู้ฝึกสอน และจะประสบผลเสร็จได้ด้วยการทำตามผู้ฝึกสอนทำได้ และทำจนประสบความสำเร็จ

บทบาทของผู้ฝึกสอนกีฬาที่ดี กรมพลศึกษา (2552) ได้เสนอลักษณะและบทบาทของผู้ฝึกสอน ไว้ดังนี้

1. ผู้ฝึกสอนต้องตระหนักดีว่า การแพ้หรือชนะนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายด้าน

2. มีความมานะพยายาม มีระเบียบวินัย และเสียสละทำงานเพื่อหมู่คณะ

3. มีความรู้ ความสามารถและมีความคิดอย่างมีเหตุผลในการถ่ายทอดความรู้และฝึกสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นที่ยอมรับของนักกีฬา

4. เคารพยอมรับฟังความคิดเห็นของนักกีฬา และยึดมั่นในระเบียบข้อตกลงที่ร่วม

5. ควรฝึกสอนให้พอเหมาะกับสภาพร่างกายและจิตใจของนักกีฬา อย่าพยายามสอน และให้บทเรียนหรือแบบฝึกหัดมากเกินไป

6. พยายามให้กำลังใจกระตุ้นหรือจูงใจให้นักกีฬาเกิดความรักในชื่อเสียงของหมู่คณะ เพื่อนนักกีฬา เพื่อให้เกิดความรับผิดชอบในการฝึกและมีจิตวิญญาณที่จะนำชัยชนะมาสู่หมู่คณะ

7. ผู้ฝึกสอนจะต้องฝึกให้นักกีฬาเกิดการเรียนรู้จนถึงขั้นชำนาญ

8. การฝึกซ้อมจะต้องใช้วิธีการที่หลากหลาย

9. การฝึกควรเริ่มจากการสอนทฤษฎีแล้วจึงภาคสนาม โดยการอธิบาย สาธิต ลองปฏิบัติให้นักกีฬาเกิดความเข้าใจ

10. จัดทำสถิติการฝึก การเข้าร่วมการฝึกความสำเร็จของนักกีฬาแต่ละคน เพื่อเป็นระเบียนสะสม ช่วยเป็นแรงกระตุ้นให้นักกีฬาตื่นตัวอยู่เสมอในการที่จะพยายามทำให้สุดความสามารถของตนเองให้ดีขึ้น

11. ผู้ฝึกสอนจะต้องพยายามหาวิธีการเพื่อช่วยให้นักกีฬามีความสามารถสูงสุดเท่าที่จะทำได้

12. ควรสร้างเสริมสมรรถภาพและทดสอบความสามารถของนักกีฬาอยู่เสมอ เพื่อชี้ให้เห็นว่าความสามารถของนักกีฬาแต่ละคนเป็นอย่างไร จะได้พัฒนาความสามารถให้คงอยู่ในเกณฑ์ดีเสมอไป

13. การฝึกซ้อมต้องฝึกอย่างสม่ำเสมอ

14. ควรฝึกซ้อมให้มากกว่าสภาพความเป็นจริงในการแข่งขันเมื่อถึงเวลาการแข่งขันจริง ไม่ควรพูดอะไรมากเกินไปนอกจากให้คำแนะนำ

15. เมื่อนักกีฬาได้พัฒนาสมรรถภาพและความสามารถอย่างดีที่สุดแล้ว ผู้ฝึกสอนควรพยายามให้กำลังใจ เพื่อส่งเสริมพลังใจให้เข้มแข็งพร้อมที่จะเข้าแข่งขัน

16. ในขณะทำการแข่งขันอย่าสอนหรือตะโกนบอกนักกีฬามากเกินไป จะทำให้นักกีฬาเกิดความกังวลและสภาพจิตใจเสียไป

17. ผู้ฝึกสอนต้องพยายามอธิบายสาเหตุของการแพ้ให้นักกีฬาทราบเพื่อหาทางปรับปรุงแก้ไข

18. ไม่ใช้ถ้อยคำหยาบคายหรือดูถูกนักกีฬา

19. เป็นผู้ริเริ่มการออกแบบ หรือหาสิ่งใหม่อยู่เสมอ

20. ผู้ฝึกสอนจะต้องซื่อสัตย์ จริงใจ และมีความยุติธรรมแก่นักกีฬาทุก ๆ ด้าน ถือว่านักกีฬาทุกคนมีความสำคัญเท่า ๆ กัน

ประพัฒน์ ลักษณพิสุทธิ์ และณัฐวุฒิ สิทธิชัย (2556) กล่าวว่า ผู้ฝึกสอนเป็นผู้ที่มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของนักกีฬา กล่าวคือนักกีฬาที่ได้รับการฝึกฝนจากผู้ฝึกสอนที่มีคุณภาพย่อมมีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬา และได้รับประสบการณ์ที่มีคุณภาพจากการเข้าร่วมฝึกซ้อม ในขณะเดียวกันนักกีฬาที่ได้รับการฝึกฝนจากผู้ฝึกสอนที่ไม่มีคุณภาพย่อมไม่มีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬาและได้รับประสบการณ์ที่ไม่มีคุณภาพ

แรงจูงใจ

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ

ในการศึกษาวิจัยนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอทฤษฎีแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาอยู่ 5 ทฤษฎี (Wienburg and Gould, 1995 ; Cox, 1990) และทฤษฎี Self-determination (Deci and Ryan, 1985) เพื่อให้เกิดความเข้าใจและนำไปสู่การดำเนินการวิจัยจึงขอนำเสนอทฤษฎีที่มีความเกี่ยวข้องกับงานวิจัย ได้แก่

1. ทฤษฎี แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจแบบประเมิน (Intrinsic and Cognitive Evaluation Theory)

2. ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation Theory)

3. ทฤษฎีการอ้างสาเหตุ (Attribution Theory)

4. ทฤษฎีการกำหนดจุดมุ่งหมาย (Goal Setting Theory)

5. ทฤษฎีการตัดสินใจด้วยตนเอง (Self-determination Theory)

ประเภทของแรงจูงใจ

นักจิตวิทยาได้พยายามใช้หลักเกณฑ์ต่าง ๆ ในการจำแนกประเภทของแรงจูงใจ วิธีการหนึ่งคือ การแบ่งออกตามพื้นฐานของการเกิดแรงจูงใจ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ 1. แรงจูงใจขั้นปฐมภูมิ (Primary Motives) เป็นแรงจูงใจที่มีพื้นฐานทางด้านร่างกาย ติดตัวมาแต่กำเนิด ไม่ใช่เป็นการเรียนรู้หรือประสบการณ์ 2. แรงจูงใจขั้นทุติยภูมิ (Secondary Motives) เป็นแรงจูงใจที่มีพื้นฐานมาจากสังคม และการเรียนรู้หรือประสบการณ์ นักจิตวิทยาบางกลุ่มมีความเห็นว่า วิธีการแบ่งแรงจูงใจตามพื้นฐานของการเกิดแรงจูงใจ นั้นยังไม่สามารถแบ่งให้ครอบคลุมแรงจูงใจทุกชนิดได้ จึงแบ่งแรงจูงใจออกเป็น 3 ประเภท ด้วยกัน คือ

1. แรงจูงใจทางด้านร่างกาย (Physiological Motives) เป็นแรงจูงใจที่มีติดตัวมาแต่กำเนิด ซึ่งเกิดจากความต้องการทางด้านร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย ความรู้สึกร้อนหนาว เป็นต้น

2. แรงจูงใจทั่วไปที่ไม่ใช่การเรียนรู้ (Unlearned General Motives) เป็นแรงจูงใจที่ไม่ได้เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ และเป็นแรงจูงใจที่ไม่ได้เกิดจากการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกาย เช่น หรือประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ความอยากรู้อยากเห็น ความต้องการ ความรัก ความอบอุ่น เป็นต้น

3. แรงจูงใจทางด้านสังคม (Social Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ และไม่ใช่ติดตัวมาแต่กำเนิด เกิดขึ้นจากการที่บุคคลไปสัมผัสกับสิ่งแวดล้อม

แนวคิดของแรงจูงใจ (Motivation)

การจูงใจเป็นกระบวนที่เกิดขึ้นแก่บุคคลในการใช้ความพยายาม (Effort) ผลักดันให้เกิดการกระทำอย่างต่อเนื่อง (Persistence) มีแนวทาง (Direction) ที่แน่นอน เพื่อไปสู่เป้าหมาย (Goal) ที่ต้องการ

แรงจูงใจ คือ สิ่งที่กำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจที่จะกระทำหรือพฤติกรรม (Direction and Intensity) ในการเลือกและการคงไว้ของพฤติกรรมมนุษย์ แรงจูงใจเป็นตัวกำกับพฤติกรรมของมนุษย์ที่จะให้ถอยหนี หรือเผชิญหน้าต่อสถานการณ์ต่าง ๆ และความตั้งใจที่จะประพฤติหรือพยายามที่จะบรรลุตามเป้าประสงค์ ดังนั้น แรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจ ความพยายามที่จะกระทำมีความมุ่งมั่นที่จะกระทำหรือปฏิบัติในการกีฬาแรงจูงใจจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อคุณภาพและความสามารถในการ เล่นและแข่งขันกีฬา

แรงจูงใจ ถือได้ว่าเป็นหัวใจของจิตวิทยาการกีฬา เพราะแรงจูงใจเกี่ยวข้องต่อเนื่องตลอดชีวิตของการเป็นนักกีฬา และเป็นปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีผลต่อการกระทำพฤติกรรมและความสามารถของมนุษย์ แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเกี่ยวข้องนับตั้งแต่ยังไม่ได้เข้าร่วมจนเริ่มเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย

แรงจูงใจที่ดีควรมีแรงกระตุ้นที่อยู่ในระดับที่พอเหมาะ กล่าวคือ ไม่สูงหรือไม่ต่ำจนเกินไป ดังที่กล่าวไปแล้ว แรงกระตุ้นมีค่าเป็นศูนย์เป็นกลาง (Neutral) แต่เมื่อบวกกับความคิดและอารมณ์จะทำให้แรงกระตุ้นนั้นเป็นได้ทั้งบวกและลบ ถ้าเป็นบวกเรียกว่าแรงจูงใจแต่ในทางตรงข้ามหากแรงกระตุ้นบวกกับความคิดที่เป็นลบจะเรียกว่า ความวิตกกังวล แรงจูงใจมี 2 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic) การสร้างแรงจูงใจที่เกิดขึ้นภายในตัวนักกีฬาเอง ก็คือความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง การรับรู้ว่าตนมีความสามารถที่จะประสบผลสำเร็จ มีความก้าวหน้าในกิจกรรมกีฬาที่ตนเองกระทำอยู่ความต้องการหรือความพยายามที่จะเอาชนะกิจกรรมที่ท้าทายความสามารถหรือบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic) คือ เงินรางวัล วัตถุ ตำแหน่งแชมเปี้ยน การได้รับแรงเสริมจากโค้ชคนใกล้ชิด ผลย้อนกลับและชื่อเสียง การยอมรับจากผู้อื่นจึงทำให้ต้องการที่จะประสบผลสำเร็จจากการเล่นกีฬา

แรงจูงใจกับการกีฬา

นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จนั้น ล้วนแต่มีแรงจูงใจ เป็นสิ่งที่ช่วยกระตุ้นให้มีความมานะ พยายามให้เกิดความสำเร็จ ดังนั้นแรงจูงใจจึงมีความเกี่ยวข้องและมีความสำคัญต่อการกีฬาเป็นอย่างมาก ซึ่ง สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2539) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจในด้านกีฬาไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. แรงจูงใจของคนเริ่มเล่นกีฬา

1.1. สาเหตุของความสวยงาม อยากให้ร่างกายสวยงาม มีสมรรถภาพทางกายที่ดี เป็นบุคคลที่สนใจของเพศตรงข้าม

1.2. สาเหตุทางการแพทย์ เช่น มีอาการโรคความดันโลหิตสูง มีอาการบาดเจ็บเรื้อรังต้องฟื้นฟูการบาดเจ็บเพื่อคลายความเครียด และลดระดับความวิตกกังวล

1.3. สาเหตุทางสังคม ต้องการมีเพื่อนใหม่ โดยใช้กิจกรรมกีฬาเป็นสื่อต้องการให้คนในกลุ่มยอมรับ ได้มาซึ่งชื่อเสียง เงินทอง เกียรติยศ และการยอมรับในสังคม

1.4. สาเหตุทางเจตคติ มองเห็นความสำคัญและความจำเป็นของการออกกำลังกายที่จะทำให้สุขภาพดีขึ้น มองเห็นถึงประโยชน์ของการออกกำลังกาย

2. แรงจูงใจของคนที่ยังเล่นกีฬา

2.1. สาเหตุทางจิตวิทยา เกิดแรงจูงใจด้วยตนเอง เป็นคนที่ชอบสนุกสนานร่าเริง กล้าแสดงออก หรือชอบกิจกรรมที่มีการแข่งขันกับคนอื่น เห็นว่าตนเองมีความสามารถเป็นที่ยอมรับของสังคม และมีความภาคภูมิใจในตนเองเมื่อประสบความสำเร็จจากการเล่นกีฬา

2.2. สาเหตุจากสรีรวิทยา เมื่อเล่นกีฬาแล้วร่างกายเปลี่ยนในทางที่ดีขึ้น กระฉับกระเฉง อารมณ์แจ่มใส สุขภาพทั่วไปดีขึ้น

2.3. สาเหตุทางสิ่งแวดล้อมและสังคม สถานภาพทางสังคม ความสะดวกในการเล่นกีฬา อยู่ในครอบครัวที่รักการเล่นกีฬา และสังคมในส่วนนั้นสนับสนุนการเล่นกีฬา

3. แรงจูงใจของคนเลิกเล่นกีฬา

3.1 สาเหตุทางปัญหาส่วนตัว เช่น มีโรคที่เป็นปัญหาต่อการออกกำลังกาย ศาสนาและวัฒนธรรมที่ขัดกับการออกกำลังกาย หรือมีเจตคติขัดต่อการออกกำลังกาย

3.2 สาเหตุจากการจัดกิจกรรม อาจหนักหรือเบาเกินไปหรือได้รับการบาดเจ็บจากกิจกรรมนั้น ตลอดจนการไม่ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา

แรงจูงใจนับว่ามีบทบาทสำคัญมากต่อการเล่น การเตรียมทีมและการฝึกซ้อมกีฬา นักจิตวิทยาการกีฬาให้ทัศนะต่อแรงจูงใจแตกต่างกัน สรุปแล้วพอจะกล่าวได้ว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่มีอยู่ในตัวนักกีฬาเองแต่ละคน ซึ่งพร้อมที่จะได้รับการกระตุ้นจากภายนอกให้มีกำลังแรงขึ้น เพื่อให้อยากทำในสิ่งนั้น ๆ มากขึ้น หมายความว่า นักกีฬาทุกคนต่างก็มีแรงจูงใจภายในตัวเองอยู่แล้ว หน้าที่ของผู้ฝึกสอนกีฬามีเพียงแต่ค้นหาวิธีการที่จะกระตุ้นจากภายนอกเพื่อให้เกิดกำลังแรงขึ้นอีกเท่านั้น การสร้างแรงจูงใจนี้มีความเกี่ยวพันกับความต้องการมากที่สุด ความต้องการดังกล่าวนี้ เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ทุกคน ดังนั้นในการฝึกซ้อมกีฬาแต่ละครั้งหากว่าผู้ฝึกสอนได้เล็งเห็นถึงความสำคัญเหล่านี้แล้วนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์จะเป็นพื้นฐานในการฝึกซ้อมกีฬาที่ดีและยังสามารถที่จะสร้างแรงจูงใจในระดับสูงขึ้นไปได้อีกด้วย ในการคัดเลือกตัวนักกีฬาเพื่อให้ได้ตัวนักกีฬาตามลักษณะและคุณลักษณะ และคุณสมบัติของการเป็นนักกีฬาที่แท้จริงนั้น (กฤษฎา จุลชาติ, 2543)

เทเวศร์ พิริยะพฤนท์ (2528) กล่าวไว้ว่า ต้องคำนึงถึงแรงจูงใจ เพราะนักกีฬาที่มีความปรารถนาที่จะเล่นกีฬาได้ดีขึ้นนั้นจะมีแรงจูงใจสูง ซึ่งจะมีผลทำให้นักกีฬาคนนั้น ๆ ทำการฝึกซ้อม

พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534) กล่าวถึงลักษณะนิสัยของนักกีฬาที่จะประสบความสำเร็จว่า นักกีฬาต้องมีความกังวลใจน้อย สมาธิดี เชื่อมั่นในตนเอง มองผลงานของตนเป็นเรื่องใหญ่ที่สุด มีแรงจูงใจมาก ดังนั้นพลังของแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่ผู้ฝึกสอนควรคำนึงถึงเป็นอย่างมาก และเป็นหน้าที่ของผู้ฝึกสอนที่จะต้องหาวิธีกระตุ้นหรือสร้างแรงจูงใจให้เกิดกับนักกีฬาของตนเอง

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2534) สรุปแนวคิดเกี่ยวกับการเตรียมตัวด้านจิตวิทยาก่อนการแข่งขัน โดยนำเสนอปัจจัยในการเตรียมตัวนักกีฬาด้านจิตวิทยาเพื่อเข้าทำการแข่งขันให้ได้ประสบความสำเร็จไว้ ดังนี้

1. ควรให้แรงเสริมและผลย้อนกลับที่เหมาะสมแก่นักกีฬาในความสามารถทำได้ ซึ่งการใช้แรงเสริมที่สามารถทำได้โดยง่าย คือ คำชมเชย และคำกล่าวที่เป็นลักษณะสร้างสรรค์ของผู้ฝึก เป็นต้น

2. ควรใช้แรงจูงใจโดยการที่ครูผู้ฝึกสอนจะต้องรู้จักการสร้างสภาพการฝึกซ้อมเป็นที่น่าสนใจ มีความสนุกสนาน มีความท้าทาย และสภาพการฝึกซ้อมก็ต้องคล้ายคลึงกับการแข่งขันจริง เพื่อให้นักกีฬายืนหยัดฝึกซ้อมให้ได้มากที่สุดและดีที่สุด

3. ควรจะความลดการตื่นเต่นและเพิ่มความฮึกโหมในการแข่งขันให้เหมาะสมและถูกต้อง เช่น การนั่งสมาธิ

4. การจัดสภาพการฝึกซ้อมให้คล้ายคลึงกับสภาพการแข่งขันจริง

ให้มากที่สุด

5. ผู้ฝึกสอนต้องมีความเข้าใจถึงความแตกต่างของนักกีฬาแต่ละคน เป็นสำคัญ

6. ผู้ฝึกสอนควรจะหาทางช่วยเหลือนักกีฬาให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีมโนทัศน์ที่ถูกต้องโดยการจัดสภาพการณ์ให้นักกีฬามีประสบการณ์ในความสำเร็จ หรือประสบการณ์ที่ดี

7. การใช้ความเชื่อมั่นบางอย่างให้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม เช่น ความเชื่อว่าได้สูดออกซิเจนก่อนการฝึกซ้อมจะทำให้มีความรู้สึกว่ามีกำลังวังชาขึ้น

8. ควรเปลี่ยนบรรยากาศและสิ่งแวดล้อม ทำให้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม

9. ผู้ฝึกสอนควรมีรูปแบบเป็นผู้นำที่เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม เช่น ผู้นำแบบประชาธิปไตย

การสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับนักกีฬานั้น มีความจำเป็นและสำคัญยิ่ง เพราะว่านักกีฬาที่เล่นกีฬาโดยไม่หวังอะไรตอบแทนเลยย่อมไม่มี อย่างน้อยก็หวังให้ตนเองได้เข้าอยู่ในทีม ได้ลงเล่น หรือแข่งขัน หรือประสบความสำเร็จสูงขึ้น ซึ่งการสร้างแรงจูงใจให้กับนักกีฬา ผู้ฝึกสอนสามารถสร้างแรงจูงใจโดยอาศัยวิธีการทางจิตวิทยาหลายประการ ซึ่งจากการศึกษาของ สมบัติ กาญจนกิจ (2532) สามารถอธิบายได้ดังต่อไปนี้

1. การยกย่องชมเชย (Praise) การยกย่องชมเชยเป็นพลังพิเศษประการหนึ่งที่ช่วยให้นักกีฬาประสบผลสำเร็จตามต้องการ เช่น ชมเชยเมื่อผู้เล่นมีการพัฒนาทักษะดีขึ้น พยายามเอาใจใส่ให้กำลังใจ

2. การใช้กฎเกณฑ์และการลงโทษ (Treats and Punishment) กฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในการฝึกกีฬานับเป็นสิ่งที่มีค่า และเกิดประโยชน์ในด้านการควบคุม การสร้างวินัยนักกีฬา เพราะเป็นการวางมาตรการเพื่อฝึกให้นักกีฬาเกิดความยอมรับเชื่อฟังผู้ฝึกสอน จึงเป็นปัจจัยอย่างหนึ่งของการจูงใจ มักจะใช้กฎเกณฑ์เป็นมาตรการในการฝึกและควบคุมนักกีฬา เช่น นักกีฬาคนใดที่ทำสถิติไม่ได้ตามกำหนด หรือไม่สามารถทำได้เท่าเกณฑ์ของคนอื่น ๆ หรือกฎเกณฑ์ที่ยืดหยุ่นได้ เนื่องจากมาตรการเหล่านี้อาจจะเป็นสาเหตุทำให้เกิดการบาดเจ็บทางกาย

3. การปลอบขวัญ (Diversion from Failure) บางโอกาสหรือการแข่งขันบางครั้งนักกีฬาอาจจะพบกับความปราชัย หรือไม่ประสบความสำเร็จตามที่ตั้งความหวังไว้ เมื่อทำไม่ได้อาจทำให้เกิดความท้อแท้ สูญเสียกำลังใจ หากปล่อยปละละเลยให้ความรู้สึกเช่นนี้เกิดขึ้นกับนักกีฬาอาจเป็นสาเหตุให้สมรรถภาพความสามารถของนักกีฬาลดลง หาวิธีแก้ไขเบี่ยงเบน

ความรู้สึกเหล่านี้ให้หายไป อาจจะโดยวิธีตั้งเป้าหมายใหม่ พยายามแก้ไขปรับปรุงข้อผิดพลาดที่มีอยู่ ปรับแผนการเล่น เปลี่ยนตัวนักกีฬา และสร้างขวัญกำลังใจหรือวางตัวผู้เล่นใหม่ เป็นต้น

4. การกำหนดเงื่อนไข (Use of Gimmicks) การสร้างขวัญและกำลังใจในบางโอกาส เพื่อส่งเสริมความสำเร็จของนักกีฬาหรือทีม โค้ชอาจจะกำหนดเงื่อนไขพิเศษขึ้น อาจจะใช้คำขวัญหรือสโลแกนสำหรับทีม เช่น รวมใจเป็นหนึ่งเดียว ศึกษาตัวอย่าง หรือฝึกระบบพิเศษ เป็นต้น

5. การใช้เสียง (Use of Voice) เสียงของโค้ชคือพลังสำคัญอย่างหนึ่งในการกระตุ้นนักกีฬาให้เกิดกำลังใจในการเล่น หรือเกิดความตื่นตัวเพื่อเอาชนะคู่ต่อสู้ เช่น การเน้นหนักในคำพูด การให้กำลังใจเฉพาะคน การชี้แนะข้อบกพร่อง แนวแก้ไข รายบุคคล การปลอบใจ ความหนักแน่นจริงจังในน้ำเสียง หรือความอ่อนโยนในการให้กำลังใจอย่างอบอุ่น เป็นส่วนหนึ่งซึ่งมีผลต่อการกระตุ้นและให้กำลังใจนักกีฬา การตะโกนด่าผู้เล่นที่ผิดพลาด ตะโกนสั่งผู้เล่นในสนาม เป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ

6. การปรับปรุงทีมหรือแก้ปัญหารายบุคคล (Individual and Team Discussion) นับเป็น วิธีการสำคัญและมีประโยชน์ต่อการพัฒนานักกีฬา การชี้แนะ ชี้ข้อบกพร่องที่ควรแก้ไขโดยเพื่อนร่วมทีม การเปิดโอกาสให้ผู้เล่นทุกคนได้แสดงความคิดเห็นเพื่อแก้ปัญหาชี้แจง หรือเสนอแนะแนวความคิดเกี่ยวกับการเล่น จัดเป็นการสร้างความยอมรับ เป็นทักษะและความสามัคคีในทีมได้ดี ขึ้นอยู่กับโค้ชจะใช้ความสามารถชี้แนะแนวทางสรุปผลที่เหมาะสม เพื่อการแก้จุดอ่อนต่าง ๆ

7. การพูดจี้ใจให้สติ (Pep-Talk) ในช่วงเวลาก่อนการแข่งขัน ระหว่างการฝึก หรือขณะขอเวลานอก และหลังการแข่งขันแต่ละครั้งถ้ามีการสรุปชี้แนะถึงข้อดี ข้อเสียจากการแข่งขัน จุดอ่อน ของการเล่นทั้งเฉพาะบุคคลและทีม ข้อผิดพลาดต่าง ๆ ตลอดจนกลวิธีการปรับแผนการเล่น การรุก การตั้งรับ และการปรับปรุงแก้ไข นับว่าเป็นสิ่งที่ควรนำมาใช้ เพราะมีคุณค่าต่อการเพิ่มประสบการณ์ สร้างความเข้าใจและพัฒนานักกีฬา

8. การใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาสร้างแรงจูงใจ (Psychological Techniques) ซึ่งโค้ชและผู้สอนสามารถนำเทคนิคจิตวิทยาการกีฬา เช่น ความคิดในทางบวก (Positive Thinking) การใช้คำคมภาษิต (Self-Statement)

9. การจัดบอร์ด (Bulletin Board) เช่น ในช่วงระหว่างการฝึกซ้อม โค้ชสามารถจัดให้มียกย่องนักกีฬาในลักษณะเป็นบุคคลดีเด่นทีม ในแต่ละสัปดาห์ หรือตั้งฉายาประจำ เพื่อให้ได้รับการยกย่องชมเชย หรือแสดงความเป็นผู้นำประจำทีม

10. การประชาสัมพันธ์กับสื่อมวลชน เช่น ประสานงานกับสื่อมวลชนท้องถิ่นหรือในชุมชน เพื่อส่งเสริมให้นักกีฬาหรือทีมเป็นที่รู้จักและมีความรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของทีมชุมชน เพื่อให้ได้รับการยอมรับและสนับสนุนจากชุมชน

แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญต่อการเตรียมทีมและการฝึกซ้อม การสร้างแรงจูงใจเป็นการสร้างความพอใจให้เกิดขึ้นกับนักกีฬา เป็นเหตุผลสำคัญที่จะช่วยให้นักกีฬาประสบความสำเร็จ ได้มีทฤษฎีแรงจูงใจเกี่ยวกับการกีฬาอยู่หลายทฤษฎีที่ได้ศึกษาวิเคราะห์ เพื่อจะนำแรงจูงใจมาใช้ให้เกิดผลดีแก่ นักกีฬา ได้แก่ ทฤษฎีแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจแบบประเมิน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทฤษฎีการอ้างสาเหตุและการกำหนดเป้าหมาย ซึ่งทฤษฎีเหล่านี้ล้วนเกิดจากพื้นฐานการเกิดแรงจูงใจ ทั้งที่เกิดจากภายในและที่เกิดจากภายนอกตัวนักกีฬาเอง การสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับนักกีฬานั้นนับว่ามีความจำเป็นและสำคัญยิ่งผู้ฝึกสอนต้องสรรหาวิธีการต่าง ๆ มาใช้จูงใจนักกีฬา การชมเชยที่เหมาะสมจะช่วยให้เกิดพลังพิเศษขึ้นในตัวนักกีฬา ในบางครั้งผู้ฝึกสอนอาจใช้เกณฑ์และการลงโทษกับนักกีฬา เพื่อกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงความเหมาะสม เป็นวิธีการที่แตกต่างออกไปจากการปลอบขวัญ วิธีนี้จะช่วยเบี่ยงเบนความรู้สึก ท้อแท้ เบื่อหน่ายของนักกีฬา ยามไม่ประสบผลสำเร็จตามที่คาดหวังไว้ หรือเพื่อความสำเร็จ แรงจูงใจของนักกีฬาอาจเกิดได้จากน้ำเสียงของผู้ฝึกสอนที่เปี่ยมด้วยพลังอันจริงใจ หนักแน่น ซึ่งผู้ฝึกสอนควรใช้มากกว่าเสียงตะโกนก้องสนามแข่งขันเป็นวิธีการสร้างแรงจูงใจให้นักกีฬาได้ดีอีกวิธีหนึ่งจนนักกีฬาสามารถจะใช้แรงจูงใจทั้งภายในและภายนอกมาพัฒนาขีดความสามารถของตนเอง

องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ

อารี พันธ์มณี (2542) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจจัดว่ามีผลต่อการเรียนรู้พฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคลเป็นอันมาก เพราะการที่บุคคลเกิดแรงจูงใจในการที่จะกระทำพฤติกรรมย่อมจะทำให้พฤติกรรมหรือการเรียนรู้ในสิ่งนั้น ๆ มีประสิทธิภาพและเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วมากกว่าบุคคลที่ไม่เกิดแรงจูงใจ ลักษณะของแรงจูงใจของบุคคลจึงขึ้นอยู่กับองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. ธรรมชาติของแต่ละบุคคล ทุกคนมีธรรมชาติของตนแตกต่างกับคนอื่นหรือมีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ซึ่งประกอบด้วย

1.1 แรงขับ แรงขับของบุคคลจัดว่าเป็นพื้นฐานเบื้องต้นของการเกิดพฤติกรรม แรงขับเป็นสภาวะที่เกิดจากความไม่สมดุลภายในร่างกายของมนุษย์ เช่น สภาวะความต้องการอาหาร น้ำ สภาวะความตึงเครียด ความรู้สึกเจ็บปวด เป็นต้น แรงขับเกิดขึ้นได้จากลักษณะ

1.2 ประการ คือ แรงขับภายในร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย ความง่วงนอน เป็นต้น และแรงขับที่เกิดจากภายนอกร่างกาย เช่น การได้รับความเจ็บปวดจากสิ่งเร้าภายนอก สภาวะความกดดันจนทำให้เกิดความตึงเครียด

1.3. ความวิตกกังวล ความวิตกกังวลมีผลต่อการเรียนรู้ หรือการกระทำพฤติกรรม ความวิตกกังวลจะมีความแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ขึ้นอยู่ประสบการณ์และการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล เมื่อบุคคลมีอายุเพิ่มมากขึ้น มีประสบการณ์เพิ่มขึ้น ย่อมจะเกิดความวิตกกังวลเพิ่มมากขึ้น เด็กเล็ก ๆ จะไม่มีความกังวลแต่จะมีความกลัว เมื่ออายุเพิ่มมากขึ้นความกลัวจะลดลงกลายเป็นความวิตกกังวลเพิ่มขึ้นมาทันที

แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา

การสร้างแรงจูงใจหรือการสร้างความพึงพอใจให้เกิดขึ้นกับนักกีฬาที่ทำการฝึกซ้อมนั้นย่อมเป็นเหตุผลที่สำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขันด้วยเหตุผลเช่นนี้เอง ผู้ฝึกสอนกีฬาหรือโค้ชทั้งหลายจึงเปิดโอกาสให้นักกีฬาที่ตนเองฝึกซ้อมนั้นได้มีส่วนร่วมสนุกสนาน

พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534) กล่าวถึง วิธีสร้างแรงจูงใจเพื่อให้เกิดความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาไว้ว่า

1. ให้นักกีฬาได้รับประสบการณ์แห่งการประสบความสำเร็จทั่วถึงกันในการกีฬา การจัดสภาพแวดล้อมในการกีฬาควรจัดให้นักกีฬาได้รับความสำเร็จ ซึ่งทำให้เพิ่มแรงจูงใจในการเล่นกีฬามากยิ่งขึ้น เช่น การลดความสูงของเป็นบาสเกตบอลในเด็กเล็ก

2. ให้นักกีฬามีโอกาสรับผิดชอบในการตั้งกฎเกณฑ์ในการตัดสินใจทำให้นักกีฬามีโอกาสควบคุมความประพฤติของตนเองและเกิดความรู้สึกสำเร็จ

3. ให้คำชมเชยทั้งคำพูดและท่าทาง และควรใช้บ่อย ๆ ให้นักกีฬาได้รับรู้ถึงการมีส่วนช่วยเหลือทีมเน้นบทบาทความสำคัญของแต่ละคนที่มีต่อความสำเร็จของทีม

4. การตั้งจุดมุ่งหมายต้องเป็นจุดมุ่งหมายที่เป็นจริง และสามารถทำได้ด้วยความพยายามมีการประเมิน

5. มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการฝึก ทำให้ไม่เกิดความเบื่อหน่ายทำให้การฝึกซ่อมเกิดความสนุกสนาน

6. การทำให้เกิดความสนุกสนาน เกิดความสมดุลระหว่างความสามารถของนักกีฬากับ ความ ยากง่ายของการฝึก ท้าทายความสามารถ เกิดอยากลองเล่นอยากซ้อมและอยากแข่งขัน

ชาญชัย โพธิ์คลัง (2532) ได้กล่าวถึงนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขัน นั้นย่อมมีเหตุผลซึ่งเกิดจากการสร้างแรงจูงใจที่แตกต่างกัน ความสำเร็จที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใต้จิตสำนึก คือ

1. ความรู้สึกเกิดความภาคภูมิใจ (Personal Pride) ความภาคภูมิใจเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในของนักกีฬาทุกคน เมื่อนักกีฬาเกิดความรู้สึกเช่นนี้ ก็จะขยันซ้อมเพื่อที่จะให้ตนมีขีดความสามารถสูงสุด เพื่อความสำเร็จในการแข่งขัน

2. ความรู้สึกเพ้อฝัน (Self Image) มนุษย์เราที่เกิดมาไม่ว่าจะเป็นคนธรรมดาหรือเป็นนักกีฬาก็ตาม ย่อมจะมีความเพ้อฝัน ความอยากด้วยกันทั้งนั้น หากจะแยกความอยากหรือความรู้สึกเพ้อฝันที่เกี่ยวกับนักกีฬาแล้ว สามารถแยกความรู้สึกออกได้เป็น 2 ทางด้วยกัน คือ

2.1 ความรู้สึกอยาก ที่เกิดขึ้นกับตัวเอง

2.2 ความรู้สึกอยากที่มีต่อบุคคลอื่นหรือ

เพื่อนร่วมทีมนักกีฬาที่สร้างจินตนาการของความรู้สึกเพ้อฝันนี้ มักจะเคร่งครัดกับตนเองเป็นพิเศษในการซ่อมและกฎระเบียบต่าง ๆ เพราะเขามีความรู้สึกอยากที่จะเห็นตนเองประสบความสำเร็จ อีกพวกหนึ่งจะเคร่งครัดกับตนเองเพื่อไม่ให้ทีมหรือเพื่อนร่วมทีมตกต่ำหรือถูกตำหนิจากเพื่อน และพวกนี้ยังรู้สึกว่าหากตนมีความขยันและมีการพัฒนาแล้วจะสามารถช่วยเหลือเพื่อนร่วมทีมได้มากอีกด้วย ดังนั้นความรู้สึกเพ้อฝันก็คือแรงจูงใจแบบหนึ่งที่ซ่อนเร้นอยู่กับนักกีฬาเกือบทุกคน

3. ความรู้สึกส่วนตนถูกลบหลู่ และการแก้คืน (The Sense of Humiliation and Revenge) หากนักกีฬาคนใดคนหนึ่งเกิดความพ่ายแพ้หรือล้มเหลวจากการแข่งขัน นักกีฬาคนนั้นจะมีความรู้สึกว่าเขาได้สูญเสียเกียรติยศที่มีอยู่ไป ความรู้สึกนั้นจะเป็นแรงกระตุ้นอย่างหนึ่งที่ทำให้เขาอยากแก่ตัวหรือแก้คืนหากมีโอกาสจริง

4. ความต้องการที่อยากจะยกระดับตนเอง (Level of Aspiration) แรงจูงใจที่เกิดขึ้นกับนักกีฬามีมากมายหลายอย่าง เป็นต้นว่า นักกีฬาบางคนอาจจะมีความต้องการที่จะยกระดับมาตรฐานของตนเองให้สูงขึ้นในทุก ๆ ด้าน เช่น ระดับการเล่นของตนเอง ระดับฐานะทางเศรษฐกิจ สังคมระดับของหน้าที่การงานและอื่น ๆ เป็นแรงขับที่ดีอย่างหนึ่งที่ทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จ

5. ความเชื่อมั่นในตนเองและการได้ค้นพบสิ่งใหม่ด้วยตนเอง (Confidence and Self Discovery) ลักษณะของความเชื่อมั่นในตนเองและการได้ค้นพบสิ่งใหม่ด้วยตนเองเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่ง ซึ่งจะเป็นผลส่งให้นักกีฬาเหล่านั้นประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขัน นักกีฬาจะฝึกซ้อมอย่างหนัก เพื่อให้มีความพร้อมทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นที่สุด

6. ความปรารถนาที่จะเอาชนะ (The Desire to Win) นักกีฬาระดับแชมป์จะมีพลังที่ซ่อนเร้นอย่างหนึ่งกระตุ้นเตือนให้รู้สึกอยู่ตลอดเวลา ให้ตัวเขาต้องฝึกหนัก นั่นคือความปรารถนาที่อยากจะได้รับชัยชนะในการแข่งขันนั้น ๆ เพราะชัยชนะเหล่านั้นคือเครื่องชี้ให้สังคม

ได้เห็นว่า เขาคือผู้ยิ่งใหญ่ในสนามแข่งขัน แรงจูงใจชนิดนี้ก็มีส่วนอย่างมากที่ช่วยผลักดันให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขัน

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องแรงจูงใจกับความสำเร็จ

การรับรู้ความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา แนวคิดทฤษฎีการรับรู้ความสำเร็จ Nicholls (1989) ได้ให้ความหมายถึงการรับรู้ความสำเร็จ ไว้ดังนี้

การรับรู้ความสำเร็จ (Perceive Success) นักกีฬาควรถูกฝึกให้มีการรับรู้ว่าความสำเร็จทั้งในการฝึกซ้อมหรือแข่งขัน ไม่ใช่การทำจนสำเร็จหรือแพ้-ชนะ แต่ควรเน้นที่ความพยายามที่จะกระทำเพื่อให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ และควรเป็นจุดมุงหมายที่ยากขึ้นและทำได้ การรับรู้ความสำเร็จในการเล่นกีฬาของ นิโคล (Nicholls) ได้แยกพฤติกรรมการตั้งเป้าหมายผลสัมฤทธิ์ของบคุคล ซึ่งมีประเด็นหลักของการรับรู้ 2 ประเด็น คือ

1. แบบที่มีเป้าหมายผลสัมฤทธิ์ ที่มีลักษณะการรับรู้ความสำเร็จโดยการมุ่งที่งาน เป็นการเรียนรู้ทักษะ มีความท้าทาย ความพยายาม ความคิด และมีเป้าหมายในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งจนประสบความสำเร็จ และมุ่งมั่นพัฒนาทักษะของตนเองให้ดีขึ้น เรียกลักษณะการกำหนดเป้าหมายผลสัมฤทธิ์นี้ว่า แบบ “Task” (Task Goal Orientation)

2. แบบการรับรู้ความสำเร็จ มีลักษณะการรับรู้ความสำเร็จโดยการมุ่งที่การเปรียบเทียบ เป็นการให้ความสนใจกับบุคคลอื่น ต้องการมีความสามารถเหนือคนอื่น เห็นคุณค่าในตนเอง เกิดจากความพยายามมากขึ้น กล้าตัดสินใจและแสดงออกถึงพฤติกรรมให้บรรลุเป้าหมายของความสำเร็จจากการเอาชนะผู้อื่นเรียกลักษณะการรับรู้ความสำเร็จนี้ว่า แบบ “Ego” (Ego Goal Orientation) ซึ่งคำว่าเป้าหมายผลสัมฤทธิ์หรือการรับรู้ความสำเร็จเป็นความหมายของ Achievement Goal Orientation ที่อธิบายถึงลักษณะความหมายของความรู้สึกบรรลุวัตถุประสงค์หรือประสบความสำเร็จของบุคคลที่มีความแตกต่างทางความคิด เป้าหมาย การกระทำรวมถึงพฤติกรรมที่มุ่งสู่ความสำเร็จ

Duda และ Hall (2001) และ Hawood, Cumming และ Hall (2003) พบว่า นักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรืองานระดับสูง มุ่งเปรียบเทียบผู้อื่นระดับสูงจะใช้การจินตภาพได้ดีกว่า นักกีฬามีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรืองานระดับต่ำ มุ่งเปรียบเทียบผู้อื่นปานกลาง หรือนักกีฬามีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรืองานระดับปานกลาง มุ่งเปรียบเทียบผู้อื่นต่ำนอกจากนี้ การศึกษาของ Pensgaare และ Roberts (2002) ที่ได้จากการสัมภาษณ์นักกีฬาพบว่า นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จนั้นมีการรับรู้และยอมรับในพฤติกรรมการสอนของผู้ฝึกสอน และให้ความสำคัญกับผู้ฝึกสอน เพราะผู้ฝึกสอนเป็นผู้สร้างแนะนำแนวทาง เป็นผู้สนับสนุน เอาใจใส่ อยู่และเคียงข้างให้กำลังใจทั้งในการฝึกซ้อมและแข่งขันมากขึ้น และความสัมพันธ์ระหว่างผู้ฝึกสอนและนักกีฬายังเป็นหัวใจหลักระหว่างบุคคลที่จะ

นำไปสู่ความสำเร็จ (Jowett and Cockerill, 2002) ปัจจัยที่ส่งผลให้นักกีฬามีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบแรก ได้แก่

1. ผู้ปกครองเน้นเรื่องการพัฒนาและความสามารถ
2. ผู้ฝึกสอนเน้นเรื่องการพัฒนาและความสามารถและ
3. การประยุกต์ใช้ความรู้ด้านจิตวิทยาการกีฬา ในทำนองเดียวกัน

ปัจจัยที่ส่งผลให้นักกีฬามีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบที่ 2 ได้แก่

3.1 ผู้ปกครองเน้นเรื่องผลงาน

3.2 ผู้ฝึกสอนเน้นเรื่องการพัฒนาและความสามารถ

3.3 ความต้องการแรงจูงใจภายนอก

การสร้างแรงจูงใจหรือการสร้างความพึงพอใจให้เกิดขึ้นกับนักกีฬาขณะที่ทำการฝึกซ้อมนั้นย่อมเป็นเหตุผลที่สำคัญประการหนึ่งจะช่วยให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขัน ด้วยเหตุผลนี้เองผู้ฝึกสอนหรือโค้ชทั้งหลายจึงเปิดโอกาสให้นักกีฬาที่ตนเองฝึกซ้อมนั้นได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ได้มีส่วนร่วมในการทดลองความสามารถของตนเอง ได้มีส่วนร่วมในการสนุกสนานทั้งภายในและภายนอกค่ายฝึกซ้อม ตลอดจนมีโอกาสได้เข้าร่วมในการวางแผนการฝึกซ้อมและแข่งขันบ้างเป็นครั้งคราว

ถวิล เกื้อกูลวงศ์ (2528) ได้แบ่งแรงจูงใจตามลักษณะความต้องการต่าง ๆ คือ

1. แรงจูงใจด้านความมั่นคงมักอยู่ในรูปของจิตสำนึก โดยจะเห็นจากการที่มนุษย์มีความต้องการความปลอดภัย ส่วนความมั่นคงในรูปของจิตใต้สำนึกนั้นเป็นสิ่งที่ได้พัฒนามาตั้งแต่เกิด โดยการปฏิสัมพันธ์กับบุคลที่อยู่ใกล้ชิดที่จะทำให้เป็นคนที่มีจิตใจมั่นคงหรืออ่อนแอ

2. แรงจูงใจด้านสังคม เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคม จึงต้องมีการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน มีการอยู่ร่วมกันเพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม และได้รับการยกย่อง การที่บุคคลติดต่อสัมพันธ์กันนั้นมิใช้เพื่อมิตรภาพเพียงอย่างเดียว หากแต่ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับศรัทธาและเชื่อถือได้

3. แรงจูงใจด้านชื่อเสียงมีมากขึ้นในสังคมไทย โดยเฉพาะสังคมในระดับชนชั้นกลาง ความต้องการด้านชื่อเสียงเป็นการกำหนดขีดจำกัดของบุคคลอย่างหนึ่ง บุคคลบางคนจะมีความพึงพอใจกับชื่อเสียงในระดับเพื่อนหรือระดับชุมชน แต่บางคนอาจจะแสวงหาชื่อเสียงในระดับชาติหรือระดับโลก

4. แรงจูงใจด้านอำนาจถือเป็นศักยภาพแห่งอิทธิพลของบุคคล โดยการแบ่งออก เป็น 2 ประเภท คือ อำนาจตามตำแหน่งและอำนาจส่วนตัว เช่น การที่บุคคลสามารถทำให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม เพราะตำแหน่งส่วนบุคคลซึ่งมีอิทธิพลโดยบุคลิกภาพและพฤติกรรม

แสดงว่า เป็นผู้มีอำนาจส่วนตัวแต่บุคคลบางประเภทเป็นเจ้าของอำนาจทั้ง 2 ประเภท คือ ทั้งอำนาจตามตำแหน่งและอำนาจส่วนตัว

ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation Theory)

Atkinson and Raynor (1974) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง แรงขับหรือสิ่งเร้าใจที่ทำให้บุคคลมีความมุ่งมั่นพยายามที่จะไปถึงเป้าหมายหรือลักษณะนิสัยในการที่เผชิญหน้าหรือถอยหนีในการแข่งขัน รวมทั้งความมุ่งมั่นเพื่อความเป็นเลิศ หรือสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

มีทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สำคัญ 2 ทฤษฎี ดังนี้

1. ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1961) และ Atkinson (1964) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของคนก็คือ แรงจูงใจที่ต้องการสู้สู่ความสัมฤทธิ์หรือถอยหนีความล้มเหลว แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง การที่นักกีฬาเตรียมตัวที่จะต่อสู้ หรือหลบหนีสภาพการแข่งขันกีฬา ซึ่งรวมถึงแนวคิดในด้านแรงปรารถนาที่มุ่งสู่ชัยชนะ ความสำเร็จนั้นก็คือนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จ เพราะมีแรงปรารถนาในใจมิใช่ขนาดรูปร่างและความแข็งแรงอย่างเดียว

แมคเคลแลนด์และแอทคินสัน ได้เสนอทฤษฎีแรงจูงใจสู่ความสำเร็จนี้ระหว่าง ค.ศ. 1950-1970 ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ให้สำหรับความสนใจมากที่สุดในเรื่องของจิตวิทยา ซึ่งเขาได้คำนวณทางคณิตศาสตร์มาอธิบายความต้องการที่จะประสบความสำเร็จใช้ตัวอย่าง Ach ซึ่งแมคเคลแลนด์ได้เสนอ ปัจจัย 2 ประการ ที่จะบ่งชี้ความต้องการความสำเร็จของนักกีฬา ได้แก่

1. สิ่งจูงใจสู่ความสำเร็จ (Motive to Achieve Success: Ms) และสิ่งจูงใจหลบหนีความล้มเหลว (Motive to Avoid failure: Maf) แมคเคลแลนด์ ได้อธิบายว่า มนุษย์มีความต้องการความสำเร็จในระดับที่แตกต่างกัน ซึ่งมีปัจจัยบ่งชี้ก็คือต้องการสำเร็จ (In Ach) ซึ่งลักษณะของผู้ที่ประสบความสำเร็จสูง (High Achieves) ได้แก่

1.1 มีความกล้าเสี่ยงพอประมาณ (Moderate Risk) คนที่ประสบความสำเร็จสูงต้องมีการกล้าเสี่ยงพอประมาณ เพื่อให้ได้ผลตอบแทนความสำเร็จและโอกาสของความสำเร็จด้วย

1.2 มีข้อมูลข่าวสารทันต่อสภาพการณ์ (Immediate Feed Back) นอกจากจะมีการกล้าเสี่ยงพอประมาณ บุคคลจะต้องเลือกหรือสรรหาข้อมูลย้อนกลับทันต่อเหตุการณ์ทันทีทันใด เพื่อจะประเมินค่าสิ่งที่ตนกระทำและพร้อมที่จะแก้ไขปรับปรุงมุ่งสู่ความสำเร็จ

1.3 การประสบความสำเร็จในงาน (Accomplishment) การที่บุคคลจะประสบความสำเร็จขั้นสูงสุดจะต้องมีประสบการณ์ความสำเร็จในงานหรือการแสดงออกมีความพึงพอใจ และมีความต้องการสำเร็จในงานมากกว่าสินจ้างรางวัลและค่าตอบแทน

1.4 มีความหมกมุ่นในงาน (Preoccupation with Task) บุคคลที่ประสบความสำเร็จสูง ย่อมมีนิสัยที่หมกมุ่นกับงานกล่าวคือเมื่อเริ่มต้นงานแล้วจะสานต่อจนกระทั่งสำเร็จไม่กระทำครึ่ง ๆ กลาง ๆ และแรงจูงใจภายนอกเขียนเป็นสมการได้ดังนี้ (Cox, 2002)

2. ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของฮาร์เตอร์ (Harter's Competence Motivation Theory) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงจูงใจที่ได้จากความรู้สึกว่าตนมีความสามารถและทำอะไรที่ยากขึ้นได้ ก็ต้องการที่จะทำหรือฝึกอะไรที่ยากกว่า เมื่อรับรู้ว่าตนประสบผลสำเร็จ และในทางตรงข้ามจะไม่อยากทำเมื่อรู้ว่าตนเป็นคนล้มเหลว เป็นแรงจูงใจเกี่ยวกับการรับรู้ตนว่ามีความสามารถซึ่ง Heider (1944) และฮาร์เตอร์ได้พัฒนาทฤษฎีนี้ต่อโดยเน้นความสามารถและประสบการณ์แห่งความสำเร็จในการสร้างความเชื่อมั่นแห่งตน และมีความมั่นใจในความสำเร็จแห่งตนเอง เป็นการสร้างแรงจูงใจและประสบการณ์แห่งความสัมฤทธิผล ในการฝึกหรือแข่งขันกีฬา ถ้านักกีฬามีการรับรู้หรือถูกทำให้รับรู้ว่าตนเองมีความสามารถก็จะเกิดความมั่นใจ ความต้องการที่จะทำการฝึกให้ยากยิ่งขึ้น มีแรงจูงใจที่กระทำมากขึ้น ผู้ฝึกสอน เพื่อนร่วมทีม หรือคนใกล้ชิด มีผลมากในการสร้างเสริมให้เกิดการรับรู้ว่าตนเองมีความสามารถ Bandura (1977) ได้เสนอการสร้างเสริมการรับรู้ว่าตนมีความสามารถอาจกระทำได้ ดังนี้

2.1 การประสบผลสำเร็จ (Percieve Success) นักกีฬาควรถูกฝึกให้มีการรับรู้ว่า "ความสำเร็จ" ทั้งในการฝึกซ้อมหรือแข่งขัน ไม่ใช่การทำจนสำเร็จ หรือแพ้-ชนะ แต่ควรเน้นที่ความพยายามที่จะกระทำเพื่อให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ และควรเป็นจุดมุ่งหมายที่ยากขึ้นและทำได้

2.2 โดยการใช้คำพูดกระตุ้น เพื่อให้กำลังใจ (Verbal Persuasion) เป็นการพูดให้กำลังใจ สร้างความเชื่อมั่นจากโค้ช เพื่อน และคนใกล้ชิดอื่น ๆ เป็นการให้ผลย้อนกลับไปในทางบวกก่อนลงแข่งขัน หรือขณะฝึกซ้อมทักษะใหม่ ๆ

2.3 โดยการให้สังเกต และเลียนแบบจากแม่แบบ (Vicarious Experience) โดยการใช้บุคคลที่มีอายุ เพศ และระดับความสามารถใกล้เคียงกันมาเป็นแม่แบบเพื่อเปรียบเทียบและเห็นวิธีการ เพื่อเสริมความมั่นใจที่จะทำการฝึกซ้อม

2.4 โดยการกระตุ้นทางอารมณ์ (Emotional Arousal) ในการเล่นให้ได้ผลสูงสุดนั้น ควรมีระดับของแรงกระตุ้นที่พอเหมาะไม่ให้อยู่ในระดับสูงหรือต่ำเกินไป ดังนั้นการจัดปรับระดับแรงกระตุ้น เป็นสิ่งที่จะช่วยให้การฝึกซ้อมและแข่งขันได้ผลสูงสุดเต็มศักยภาพของนักกีฬา

แรงจูงใจเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์

ไวด์เบริค์ และกลู (Weinberg and Gould, 2007) กล่าวว่า แรงจูงใจคือ ทิศทางและความพยายาม

และโรเบิรต์ (Roberts, 1992) ยังสรปุว่า แรงจูงใจยังเกี่ยวข้องกับปัจจัยส่วนบุคคล ตัวแปรทางสังคม และสิ่งที่คนรับรู้ถึงสาเหตุของการทำกิจกรรม เพื่อเข้ามาแข่งขันกับคนอื่นหรือพยายามรักษาความเป็นเลิศ

สุปราณี ขวัญบุญจนัทร์ (2539) กล่าวว่า แรงจูงใจคือ ความต้องการของคน และถ้าคนแต่ละคนมีความต้องการในสิ่งใด ๆ คนนั้นจะพยายามกำหนดทิศทางของพฤติกรรมให้เป็นไปตามความต้องการนั้น แรงจูงใจคือตัวกำหนดระดับของจิตใจ แรงจูงใจจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับทุก ๆ คน

สืบสาย บุญวีรบุตร (2541) ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า คือ ความต้องการของคนและถ้าแต่ละคนมีความต้องการในสิ่งใด ๆ คนนั้นจะพยายามกำหนดทิศทางของพฤติกรรมให้เป็นไปตามความต้องการนั้น ๆ แรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดระดับความตั้งใจของคนให้แสดงพฤติกรรมออกมา แรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับทุกคนอันที่จะทำให้คนแต่ละคนกระทำ หรือไม่กระทำพฤติกรรมใด ๆ ก็ได้ขึ้นอยู่กับความต้องการของคน ๆ นั้น

แรงจูงในแบบมีเป้าหมาย เป็นแรงจูงในภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะของคนที่ได้รับแรงกระตุ้นจากภายนอก ทำให้มองเห็นจุดหมายหรือเป้าหมาย ซึ่งนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมของคนนั้น ๆ เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากแรงผลักดันจากภายนอก หรือสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว เช่น รางวัล ชื่อเสียง เป็นต้น แรงจูงใจชนิดนี้เกิดจากแรงผลักดันของสังคม ทำให้บุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการของสังคม และแรงจูงใจภายนอกมีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1. เป้าหมายเป็นแรงกระตุ้นที่ทำให้นักกีฬาเกิดแรงจูงใจ และพยายามกระทำพฤติกรรมต่างให้ถูกต้องเหมาะสม เพื่อจะบรรลุถึงเป้าหมายนั้น

2. การรับรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้า เมื่อนักกีฬามีโอกาสรับรู้ในความก้าวหน้าของกิจกรรมของตนเอง ย่อมที่จะทำให้เกิดแรงจูงใจและมีกำลังใจที่จะสู้ต่อไป

3. สิ่งล่อใจ คือสิ่งที่ผู้ฝึกสอน หรือบุคคลต่าง ๆ ใช้เพื่อล่อใจกระตุ้นให้นักกีฬาเกิดจูงใจมุ่งสู่ความสำเร็จ เช่น รางวัล

ไวส์ และโชเมตัน (Weiss and Chaumeton, 1992) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกของนักกีฬาไว้ว่า บุคคลส่วนใหญ่ที่เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาและพลศึกษานั้นก็เพื่อความสนุกสนาน ความสนใจ ความพอใจ และประสบการณ์ว่าตนเองมีความสามารถ สิ่งเหล่านี้เรียกว่า แรงจูงใจภายในหรือแรงขับภายใน

ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในกีฬา

ไวด์เบิร์ค และกูล (Weinberg and Gould, 2007) กล่าวไว้ว่า การที่จะเข้าใจและสามารถอธิบายได้ว่า อะไรเป็นแรงจูงใจที่ทำให้คนมีพฤติกรรมเช่นนั้น 4 มีทฤษฎีที่สำคัญที่จะช่วยให้เราเข้าใจถึงแรงจูงใจและปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในการกีฬาได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งประกอบไปด้วย

1. ทฤษฎีความต้องการความสำเร็จ
2. ทฤษฎีการอ้างสาเหตุ
3. ทฤษฎีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์และ
4. ทฤษฎีแรงจูงใจ

ทฤษฎีความต้องการความสำเร็จ (Need Achievement Theory)

Atkinson (1974) และ McCleland (1961) เป็นทฤษฎีที่กล่าวถึงว่า การที่จะทำนายพฤติกรรมของคนนั้นต้องพิจารณาทั้งจากมุมมองด้านบุคคล และมุมมองด้านสถานการณ์ โดยมีส่วนประกอบ 5 ปัจจัย ที่เป็นส่วนประกอบของทฤษฎีนี้ ได้แก่ 1. ด้านแรงจูงใจ 2. ด้านสถานการณ์ 3. ด้านแนวโน้มของผลที่จะได้รับ 4. ด้านการตอบสนองของอารมณ์ และ 5. ด้านพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ด้านบุคคล (Personality Factors) มนุษย์ทุกคนจะมีแรงจูงใจ 2 ด้าน คือ 1. แรงจูงใจที่มุ่งไปสู่ความสำเร็จ (Achieve Success) หรือคุณลักษณะของการมีความภาคภูมิใจต่อความสำเร็จ กับ 2. แรงจูงใจด้านกลัวความการล้มเหลว (Avoid Failure)

2. ด้านสถานการณ์ (Situational Factors) การคำนึงถึงข้อมูลของนิสัยเพียงด้านเดียวไม่เพียงพอต่อการที่จะทำนายถึงพฤติกรรมของบุคคล เราจำเป็นที่จะต้องพิจารณาถึงสถานการณ์ เช่นกัน ซึ่งในที่นี้มีสถานการณ์ 2 ด้านที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ความเป็นไปได้ของความสำเร็จและคุณค่าของความสำเร็จ

3. แนวโน้มของผลที่จะตามมา (Resultant Tendencies) จากปัจจัยทางด้านสถานการณ์แสดงให้เห็นว่า คนที่มีลักษณะของคนที่ประสบความสำเร็จสูง (High Achievers) จะเลือกงานที่มีความท้าทาย เพราะมีความสนุกกับการได้แข่งขันกับคนที่มีความสามารถใกล้เคียงกับตัวเองจะเลือกงานที่ง่ายหรือยากเกินไป

4. การตอบสนองทางอารมณ์ (Emotional Reactions) การตอบสนองทางอารมณ์ของบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งประสบการณ์ของความรู้สึกภาคภูมิใจหรืออับอายในอดีตคนที่มีลักษณะของผู้ประสบความสำเร็จสูงและประสบความสำเร็จต่ำ

5. พฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์บ่งชี้ว่าส่วนประกอบทั้ง 4 อย่าข้างต้นมีผลต่อพฤติกรรมอย่างไร นักกีฬาที่มีลักษณะประสบความสำเร็จสูงจะเลือกงานที่ท้าทาย และชอบงานที่มีความเสี่ยง และจะสามารถแสดงความสามารถได้ดีในสถานการณ์ที่มีการประเมินความสามารถ

ผู้ฝึกสอนต้องสร้างประสบการณ์ประสบความสำเร็จให้กับนักกีฬาและการเป็นแบบอย่างที่ดี

จากทฤษฎีพบว่าการรับรู้ว่าตนเองมีความสามารถจะส่งผลให้นักกีฬามีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น ผู้ฝึกสอนควรต้องสร้างโอกาสให้นักกีฬารับรู้ว่าตนเองมีความสามารถ เช่น การให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกกับการแสดงความสามารถของนักกีฬาอย่างเหมาะสม หรือตั้งเป้าหมายอย่างเหมาะสมให้กับนักกีฬา (ซึ่งจะกล่าวในหัวข้อต่อไป) ตลอดจนการส่งนักกีฬาไปร่วมแข่งขันในรายการต่าง ๆ เพื่อให้นักกีฬามีประสบการณ์ในการแข่งขันเพราะประสบการณ์ เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความเชื่อมั่นในตนเอง ในส่วนของการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า การควบคุมตนเองหรือการเตรียมตัวสำหรับการแข่งขันครั้งต่อไป นอกจากนั้นการเป็นแบบอย่างที่ดีของผู้ฝึกสอนทั้งในเรื่องการแสดงทักษะและการมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง ตลอดจนการให้ความรู้อย่างเหมาะสมกับนักกีฬาแต่ละคนต่อการพัฒนาความสามารถของนักกีฬา

การตั้งเป้าหมายที่เหมาะสมกับนักกีฬานักกีฬา

ในการฝึกซ้อมเพื่อพัฒนาความสามารถของตนเอง หากนักกีฬาทำได้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย นักกีฬาก็จะรับรู้ว่าตนเองมีความสามารถหรือสามารถทำได้ การตั้งเป้าหมายอย่างเหมาะสมต้องเป็นการตั้งเป้าหมายร่วมกันระหว่างนักกีฬาผู้ฝึกสอนและนักจิตวิทยาการกีฬาต้องมีการประเมินและติดตามเป็นระยะมีการกำหนดระยะเวลาที่แน่นอน ควรเป็นเป้าหมายที่ท้าทาย และนักกีฬาสามารถทำได้หากฝึกฝนอย่างตั้งใจและใช้ความพยายามสูงสุด

การรับรู้ความสำเร็จ

ทฤษฎีเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในตนเอง ทฤษฎีของอับราฮัม มาสโลว์ (Abraham Maslow) ตามทฤษฎีลำดับขั้นของแรงจูงใจ (Maslow's Hierarchical Theory of Motivation) อันมีชื่อเสียงโด่งดังของมาสโลว์ เป็นที่นิยมใช้กันมากในการบริหารองค์การและรัฐกิจต่าง ๆ ซึ่งทฤษฎีนี้กล่าวถึงความต้องการที่เป็นไปตามลำดับขั้นทั้ง 5 ขั้น ต่อมาเขาได้กล่าวถึงแรงจูงใจหรือ Needs อีก 2 ประเภท คือ การรู้ (to know) และการเข้าใจ (to understand) (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2554) โดยขั้นที่สอดคล้องกับแนวคิดและทฤษฎีเรื่องความภาคภูมิใจในตน คือ ลำดับขั้นที่ 4 เขาเชื่อว่าการบรรลุลำดับขั้นความต้องการความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-Esteem) เป็นขั้นสุดท้ายของการก้าวไปสู่ลำดับขั้นของแรงจูงใจขั้นที่ 5 คือ ความเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ (Self-Actualized Needs) ซึ่งเป็นความมุ่งมาดปรารถนาขั้นสูงสุดของมนุษย์ (Maslow, 1970) ความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเองและผู้อื่น (Esteem Needs from Oneself and Others) โดยมีประกอบย่อย 2 องค์ประกอบ ดังนี้

1. การได้รับการยกย่องจากตนเอง (Esteem Needs from Oneself) ประกอบไปด้วยการเคารพตนเอง (Self-Respect) การมีความสามารถที่จะพึ่งพาตนเองได้

มีความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-Confidence) มีความแข็งแกร่งและต้องการที่จะประสบความสำเร็จ โดยเมื่อบุคคลเกิด ความรู้สึกดังกล่าวแล้วจะส่งผลให้รู้สึกว่าตนเองมีความสามารถที่จะเอาชนะและประสบความสำเร็จ คุ้มค่าในสิ่งที่ทำ (Worthwhile)

2. การได้รับการยกย่องจากผู้อื่น (Esteem Needs from Others) เป็นความต้องการที่จะได้รับการยอมรับการยกย่องจากบุคคลอื่นและมีสถานภาพทางสังคม เมื่อบุคคลเกิด ความรู้สึกดังกล่าวแล้วจะส่งผลให้รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าเกิดความภาคภูมิใจอันเนื่องมาจากความสามารถของตน การได้รับประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จในการกระทำสิ่งต่าง ๆ การได้รับคำยกย่องชมเชยจากบุคคลและสังคมแวดล้อมจะนำไปสู่การมีความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-confidence) ได้มากยิ่งขึ้น

ทฤษฎีการรับรู้ความสามารถทางการกีฬาของ Nicoll’s Theory of Goal Perspective

ในการวิจัยทางจิตวิทยาการกีฬาและการออกกำลังกายเกี่ยวกับเรื่องของการรับรู้ความสามารถทางการกีฬาจะมีพื้นฐานความเชื่อมาจากทฤษฎีของนิโคล ซึ่งเป็นการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพฤติกรรมของความสำเร็จจิตพิสัย และการปฏิบัติในการตั้งจุดมุ่งหมายเกี่ยวกับกีฬาและการออกกำลังกาย โดยมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ Harter’s Competence Motivation Theory และทฤษฎีของ Bandura แต่ในทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของนิโคล หมายถึง ธรรมชาติของการรับรู้ความสามารถ ในขั้นต้นคล้ายกับการพัฒนาระดับความคิดของเด็กจนถึงขั้นสร้างการรับรู้ด้วยปัญญา ได้แบ่งการรับรู้ ออกเป็น 4 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 (อายุ 2 ถึง 7 ปี) เด็กมองเห็นว่า ความพยายาม ความสามารถ ผลการแพ้หรือชนะเป็นเรื่องเดียวกัน ความพยายามอย่างหนัก เป็นเรื่องเดียวกันกับความสามารถที่ทำให้ได้รับผลสำเร็จ ยิ่งกว่านั้นเด็กไม่มีความคิดรวบยอดว่าโชคต่างจากความสามารถหรือเรื่องเกี่ยวกับความแตกต่างในความ ยากของงานหนัก

ระดับที่ 2 (อายุ 6-7 ปี) เด็กเริ่มตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างความพยายามและ ความสามารถ แต่เด็กยังเชื่อว่าความพยายามเป็นสิ่งแรกของความสำเร็จถ้าทำงานหนักและใช้ความ พยายามอย่างมากก็จะพบความสำเร็จ

ระดับที่ 3 (อายุ 7-11 ปี) มีการเปลี่ยนแปลงจากสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่งในความรู้สึกของเด็ก เด็กเริ่มรับรู้ความแตกต่างระหว่างความสามารถและความพยายามบางครั้งก็จะเข้าใจว่าความพยายาม ไม่ใช่สิ่งเดียวกับความสามารถ

ระดับที่ 4 (อายุ 12 ปีขึ้นไป) แต่ละคนจะมีความแตกต่างกันในเรื่องการรับรู้ความสามารถ เด็กสามารถจำแนกความเห็นเกี่ยวกับความสามารถ ความพยายาม โชค และผลที่ได้

จากการแพ้หรือ ชนะ และเข้าใจอย่างชัดเจน ในการขยายความของงานที่ยากและตระหนักได้ถึงความยากของงาน

Cox (1990) ในการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในด้านร่างกายหรือกีฬาและการออกกำลังกาย เด็กจะต้องผ่านการพัฒนาความสามารถทั้ง 4 ระดับ จะเห็นว่าเด็กในระดับ 1 แสดงถึงแนวคิดเกี่ยวกับงาน แต่ไม่ได้เป็นการเลือก เด็กไม่เข้าใจความแตกต่างระหว่างความพยายามและความสามารถ เขาคิดเพียงว่าเป็นภาระงานที่ต้องพยายามอย่างหนัก แต่เด็กและผู้ใหญ่ระดับที่ 4 มีวุฒิภาวะเพียงพอที่จะแยกแยะความพยายามและความสามารถหรือเรียนรู้ที่แสดงออกว่าเป็นภาระงาน หรือสถานการณ์ในการแข่งขัน ความมั่นใจในตนเองที่มีรูปแบบเฉพาะในเรื่องกีฬาของ Vealely's Sport Specific Model of Sport Confidence

การประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬา

จากการศึกษาทางวิชาการของ ดลหทัย ทองตะนุนาม (2553) สามารถสรุปการประสบผลสำเร็จในการเล่นกีฬา คือ เราสามารถแบ่งเป้าหมายหรือการรับรู้ความสำเร็จของนักกีฬาได้ 2 กลุ่มด้วยกัน ในกลุ่มแรก คือ พวกที่สนใจในเรื่องของผลงานและชัยชนะ และกลุ่มสองคือสนใจในพัฒนาการและความพยายาม นักกีฬากลุ่มที่มุ่งเน้นในเรื่องของผลงานจะรับรู้การประสบความสำเร็จก็ต่อเมื่อเล่นได้ดีกว่าคนอื่น เช่น คว้าแชมป์ในรายการต่าง ๆ ติดอันดับต้น ๆ ในการแข่งขัน นักกีฬากลุ่มนี้ชอบที่จะเปรียบเทียบตนเองกับบุคคลอื่น จนบางครั้งลืมสนใจการพัฒนาการของตนเอง "ถ้าเล่นดีแล้วไม่ชนะ สู้เล่นไม่ดีแต่ชนะจะดีกว่า" เป็นแนวคิดที่คนกลุ่มนี้มักจะเลือกใช้ ในขณะที่นักกีฬาอีกกลุ่มหนึ่งพึงพอใจกับการพัฒนาการ ความพยายามที่ได้ทุ่มเทลงไปในการแข่งขัน "ไม่มีใครไม่อยากชนะในการแข่งขันกีฬา แต่ถ้าเล่นไม่ดีแล้วชนะขอเลือกเล่นดีแต่ไม่ชนะ ซะดีกว่า" เป็นแนวคิดที่คนกลุ่มที่สองมักจะเลือกใช้ จากการศึกษาที่ผ่านมาพบว่า นักกีฬาที่สนใจในเรื่องของพัฒนาการและความพยายาม มักที่จะมีความวิตกกังวลน้อย ลงไปเล่นแบบไม่กลัวแพ้ มีแรงจูงใจที่เหมาะต่อการเล่นและสามารถเล่นได้ดีในทุกสถานการณ์มากกว่านักกีฬาที่สนใจในเรื่องของผลงานและชัยชนะเป็นหลัก

อย่างไรก็ตาม ภายในบุคคลหนึ่งเราจะมีเป้าหมายทั้งสองด้านนี้อยู่ในตัว ไม่มีใครที่สนใจแต่เรื่องของพัฒนาการหรือผลงานเพียงอย่างเดียว ทุกคนจะมีความสนใจทั้งสองด้านร่วมกันด้วย แต่ด้านใดจะมากหรือด้านใดจะน้อยก็ตามแต่ละบุคคล ดังนั้นเราสามารถแบ่งคนออกได้เป็น 4 แบบด้วยกัน กลุ่มแรก กลุ่มที่สนใจทั้งในเรื่องของผลงานและพัฒนาการมากทั้งสองด้าน กลุ่มที่สอง กลุ่มที่สนใจในเรื่องของผลงาน แต่ไม่ค่อยสนใจเรื่องการพัฒนาการของตนเอง กลุ่มที่สาม คือ กลุ่มที่สนใจในเรื่องของการพัฒนาการของตนเองเป็นหลัก และไม่ได้สนใจที่จะเปรียบเทียบผลงานกับคนอื่น กลุ่มที่สี่ กลุ่มที่ไม่สนใจทั้งพัฒนาการและแม้กระทั่งผลงานของตนเอง จากการศึกษาเราพบว่า นักกีฬากลุ่มที่ให้ความสนใจทั้งในเรื่องของพัฒนาการและผลงาน (โดยที่ควรจะสนใจพัฒนาการ

ของตนเองมากกว่าผลงาน) จะสามารถเล่นได้ดีและประสบความสำเร็จมากที่สุด ส่วนนักกีฬาที่ไม่สนใจทั้งการพัฒนาการและผลงาน นักกีฬากลุ่มนี้จะประสบความสำเร็จได้ยากที่สุด การที่นักกีฬาจะมีลักษณะเป้าหมายแบบใดนั้นมีหลายปัจจัยที่เข้ามาเกี่ยวข้อง ปัจจัยที่สำคัญมากอย่างหนึ่งที่เราสามารถสร้างได้ ก็คือบรรยากาศแรงจูงใจหรือสภาพแวดล้อมของนักกีฬา นักกีฬาบางคนมีสภาพแวดล้อมที่เกื้อหนุนให้ตนเองสนใจในเรื่องของการพัฒนา ในขณะที่นักกีฬาอีกจำนวนมากที่ถูกสร้างให้มีความสนใจในเรื่องของชัยชนะและผลงาน จากงานวิจัยพบว่า นักกีฬาที่ได้รับการส่งเสริมให้มีสภาพแวดล้อมแบบมุ่งเน้นในเรื่องของการพัฒนาเป็นหลัก จะมีเป้าหมายที่การพัฒนาการของตนเอง รักในความพยายาม ชอบการทำงานเป็นกลุ่ม ไม่ท้อถ้อยในความยากลำบาก ในขณะที่นักกีฬาอีกกลุ่มหนึ่งที่ได้รับการส่งเสริมให้เห็นถึงความสำคัญของชัยชนะเป็นหลัก จะมีเป้าหมายอยู่ในเรื่องของผลงาน อยากที่จะเล่นให้เหนือกว่าบุคคลอื่น นักกีฬากลุ่มนี้มักให้ความสำคัญกับเงินรางวัล ถ้วยรางวัล มักที่จะชอบเปรียบเทียบตนเองกับบุคคลอื่น

กลุ่มคนที่มีผลต่อการสร้างบรรยากาศแรงจูงใจให้กับตัวนักกีฬาที่สำคัญที่สุดก็คงจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากโค้ช และผู้ปกครอง จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นเราพบว่า กลุ่มนักกีฬาที่สนใจทั้งการพัฒนาการของตนเองและผลงานการแข่งขัน จะสามารถแสดงความสามารถออกมาได้ดีที่สุด ดังนั้นในฐานะโค้ชและผู้ปกครอง ถ้าเราสามารถสร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมให้นักกีฬารักการพัฒนา เห็นคุณค่าของการทำงาน ร่วมกับการตั้งเป้าหมายในด้านผลงานอย่างชาญฉลาดได้ก็จะนำมาซึ่งแรงจูงใจที่เหมาะสมต่อการฝึกซ้อมและแข่งขัน ส่งผลให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬาได้ ในที่สุดเราคงจะอยากทราบกันแล้วใช่ไหมละค่ะว่าแล้วเจ้าบรรยากาศแรงจูงใจเหล่านี้มีวิธีการสร้างอย่างไรดังนั้น ในบทความหน้าเราจะมารู้จักวิธีการสร้างบรรยากาศแรงจูงใจเพื่อการประสบความสำเร็จและเพิ่มความรื่นรมย์ในการเล่นกีฬาต่อไป

สมรรถภาพทางจิตใจ

สมรรถภาพทางด้านจิตใจ เป็นตัวบ่งชี้ให้เห็นถึงความสามารถทางจิตใจซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับโดยตรงกับความสามารถทางด้านทางกาย ที่จะแสดงพฤติกรรมทางการเคลื่อนไหวที่มีประสิทธิภาพ และองค์ประกอบของสมรรถภาพทางจิตใจ ได้แก่ ความมั่นใจในตนเอง ความเข้มแข็งของจิตใจ การควบคุมความเครียด ความวิตกกังวล การสร้างสมาธิ การสร้างจินตภาพ ความคิดในทางบวก ความมุ่งมั่น ความพยายามเพื่อสู่ความสำเร็จ เป็นต้น หรืออาจกล่าวได้ว่าการเตรียมสมรรถภาพทางจิตใจเป็นการเตรียมเกี่ยวกับจิตวิทยาการกีฬานั่นเอง (สมบัติ กาญจนกิจ, 2542)

การฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬาในปัจจุบัน ผู้ฝึกสอนหรือตัวนักกีฬาเองจะต้องมีความมุ่งมั่นฝึกหรือเตรียมเฉพาะด้านทักษะและสมรรถภาพทางกาย แต่ก็ยังไม่เพียงพอที่จะทำให้นักกีฬาสามารถแสดงความสามารถทางการกีฬาได้สูงสุด จึงจำเป็นต้องเตรียมสมรรถภาพทางจิตใจของ

นักกีฬาควบคู่กันไปด้วย จึงจะทำให้นักกีฬาสามารถแสดงระดับทักษะในขั้นสูงสุดและสมรรถภาพทางกายที่มีอยู่อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด จึงจะสามารถประสบผลสำเร็จในการแข่งขันได้สูงสุด จิตวิทยาการกีฬา จึงเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการส่งเสริมและพัฒนาความสามารถของนักกีฬาให้สูงขึ้น

จากหลักการนี้ จิตวิทยาการกีฬา (Sport Psychology) จึงเป็นศาสตร์ที่ว่าด้วยการศึกษาพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา รวมทั้งอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อพฤติกรรมการเข้าร่วม ผลต่อความสามารถในการเล่นกีฬา ตลอดจนเป็นการวิเคราะห์พฤติกรรมเพื่อที่จะเข้าใจพฤติกรรมของมนุษย์ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกีฬา ได้แก่ นักกีฬา ผู้ฝึกสอน และผู้ชม เป็นต้น ซึ่งมีนักจิตวิทยาการศึกษา ไว้ดังนี้

ศิลปชัย สุวรรณธาดา (2532) ได้กล่าวว่า จิตวิทยาการกีฬาเป็นการศึกษาแขนงหนึ่งที่นำเอาหลักจิตวิทยามาประยุกต์ใช้ในสถานการณ์การกีฬา เพื่อช่วยให้นักกีฬามีความสามารถสูงขึ้นในการแข่งขันที่สามารถแสดงออกมาได้อย่างเต็มที่

สมบัติ กาญจนกิจ (2532) ได้กล่าวว่า จิตวิทยาการกีฬาเป็นการศึกษาการวิเคราะห์และอธิบายพฤติกรรม ความรู้ ความเข้าใจของนักกีฬา โค้ชผู้ฝึกสอน ครู ผู้ชม ในสถานการณ์การกีฬา เพื่อจะหาคำตอบว่า ทำไม อย่างไร เมื่อไร และสถานการณ์

สืบสาย บุญวีรบุตร (2541) เสนอว่า จิตวิทยาการกีฬาเป็นการวิเคราะห์พฤติกรรมเพื่อที่จะเข้าใจพฤติกรรมมนุษย์ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกีฬา ได้แก่ นักกีฬา โค้ช และผู้ชม

Harris (1984) ได้กล่าวถึงจิตวิทยาการกีฬาว่า เป็นสิ่งสำคัญในการฝึกนักกีฬาที่จะเข้าร่วมการแข่งขันให้เรียนรู้ทักษะและกุศโลบายต่าง ๆ หรือใช้ในการช่วยจิตบำบัดหรือใช้ในแง่จิตวิทยาสังคมกับการกีฬา ผู้ฝึกสอนและนักกีฬาที่ทำการฝึกซ้อมกีฬาโดยใช้จิตวิทยาจะช่วยทำให้ทักษะได้พัฒนาได้ดียิ่งขึ้น โดยสามารถนำไปใช้สถานการณ์การแข่งขันได้อย่างดี

สุพิตร สมาหิโต (2530) ได้กล่าวถึงจิตวิทยาการกีฬา เป็นการศึกษาในรูปแบบที่เกี่ยวกับบุคลิกภาพ สภาพทางอารมณ์ที่มีผลต่อการกีฬาหรือการเข้าร่วมกิจกรรมทางพลศึกษา จิตวิทยาการกีฬาเป็นศาสตร์ที่มีความสำคัญมากในการนำเอาเทคนิคต่าง ๆ ทางจิตวิทยามาใช้ในทางพลศึกษา เช่น การรับรู้ที่เกี่ยวกับตัวเอง แรงจูงใจ ความพร้อม เป็นต้น ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญในการทำให้เล่นกีฬามีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

Butler (1997) กล่าวว่า จิตวิทยาการกีฬา มีความหมายเหมือนกับการฝึกทักษะทางจิต ซึ่งอธิบายได้ในรูปแบบของการสร้างความคิดในทางบวก การสร้างความมั่นใจในตนเอง การฝึกสมาธิ การควบคุมความเครียด การสร้างจินตภาพ เป็นต้น ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติทางด้านจิตวิทยา จิตวิทยาการกีฬาสามารถที่จะเพิ่มทักษะความเป็นเลิศในทางการกีฬา

Anshel (1997) ได้อธิบายความหมายของจิตวิทยาการกีฬาว่าเกี่ยวข้องกับการเลือกหรือการสร้างแรงจูงใจให้แก่นักกีฬาที่เหมาะสม เพื่อที่นักกีฬาเหล่านั้นมีส่วนร่วมแข่งขันตามศักยภาพที่เขาจะพึงกระทำได้สูงสุด จิตวิทยาการกีฬาช่วยให้นักเรียนรู้จักใช้เทคนิคหรือกลยุทธ์ทางด้านจิตใจกับคู่ต่อสู้รู้ จักควบคุมระดับของความเครียด ความวิตกกังวล สามารถป้องกันการใช้สารกระตุ้น

จะเห็นได้ว่า จิตวิทยาการกีฬาได้เข้ามามีบทบาทสำคัญมากกับนักกีฬาและนักกีฬาควรได้รับการฝึกทางด้านจิตวิทยา ตั้งแต่การคัดเลือกการตัดสินใจเข้าร่วมรวมถึงการแข่งขัน ซึ่งอาจจะต้องมีการฝึกล่วงหน้าก่อนการแข่งขัน ขณะเดียวกันในช่วงของการฝึกซ้อมเตรียมตัวเพื่อการแข่งขันควรจะได้มีการกำหนดตารางการทดสอบความสมบูรณ์ทางด้านร่างกายและจิตใจเป็นช่วง ๆ เพื่อจะได้มีโอกาสปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาการฝึกซ้อมให้ดีขึ้น

จากความหมายของจิตวิทยาการกีฬาที่กล่าวมาแล้ว ศิลปชัย สุวรรณธาดา (2532) ได้แยกลักษณะของจิตวิทยาการกีฬาที่จะส่งเสริมให้นักกีฬามีมาตรการสูงขึ้น สามารถอธิบายได้ดังต่อไปนี้

1. การกระบวนการข่าวสาร หมายถึง การจัดการข่าวสารนับตั้งแต่การรับข่าวสาร การตีความหมายของข่าวสาร การเก็บข่าวสาร การสั่งการกระทำ จนกระทั่งถึงการแสดงออกต่อข่าวสารที่ได้รับนั้น นักกีฬาจะต้องมีขบวนการข่าวสารอยู่ตลอดเวลา ถ้านักกีฬามีขบวนการข่าวสารได้รวดเร็ว ถูกต้อง แม่นยำและมีประสิทธิภาพ

2. ความวิตกกังวล เป็นความรู้สึกกังวลที่เกิดขึ้นจากการคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะผิดหวัง หรือล้มเหลว เป็นอันตรายถ้านักกีฬามีความวิตกกังวลในระดับที่สูง จะไม่สามรรถควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้ เป็นสาเหตุทำให้ความสามารถที่แสดงออกต่ำกว่ามาตรฐานหรือที่คาดหวังไว้ เพื่อให้แสดงความสามารถได้เต็มที่นักกีฬาจะต้องเรียนรู้การควบคุมความวิตกกังวลไว้ให้อยู่ในระดับเหมาะสม

3. แรงจูงใจคือ กระบวนการกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมไปสู่เป้าหมายการที่นักกีฬาเลือกเล่นกีฬาชนิดใดชนิดหนึ่ง การที่นักกีฬามีความขยันฝึกซ้อมอย่างหนัก จนกระทั่งมีความสามารถในระดับสูง แสดงให้เห็นว่านักกีฬานั้นมีแรงจูงใจ แรงจูงใจอาจจะมาจากภายในตัวนักกีฬาเอง เช่น เพื่อการพัฒนาทักษะของตนเอง และแรงจูงใจอาจมาจากภายนอกก็ได้ เช่น เพื่อเงินรางวัล หรือเพื่อเกียรติยศชื่อเสียง

4. การตั้งจุดมุ่งหมายคือ การตั้งระดับความสามารถที่นักกีฬาหวังที่จะประสบผลสำเร็จในอนาคต นักกีฬาจะต้องรู้จักการตั้งจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความสามารถของตนเองให้สูงขึ้น ในบางครั้งนักกีฬาไม่มีแรงจูงใจที่จะซ้อมหรือแข่งขัน เพราะสถิติในการแข่งขันไม่ดีขึ้นหรือพ่ายแพ้เสมอ การตั้งจุดมุ่งหมายที่ดีมีหลักเกณฑ์จะช่วยพัฒนาความสามารถได้

5. กลยุทธ์ในการเล่นกีฬา หมายถึง การจัดกระบวนการทางความคิดที่เหมาะสม เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่วางไว้ กลยุทธ์นี้ช่วยให้เรียนรู้ทักษะได้เร็ว จำทักษะได้เร็ว จำทักษะได้นาน และสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์กีฬาอื่นได้ เช่น การจินตภาพ คือ การสร้างภาพการเคลื่อนไหวในใจ ก่อนแสดงทักษะจริง ถ้าภาพในใจที่สร้างขึ้นชัดเจนจะทำให้นักกีฬาสามารถแสดงทักษะจริง เพื่อให้ประสิทธิภาพสูงสุด

6. ความก้าวร้าว คือ พฤติกรรมที่ประสงค์จะก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้อื่นในกีฬาที่ไม่อนุญาตให้การปะทะรุนแรงเกิดขึ้นในการแข่งขัน ถ้าเกิดขึ้นแล้วจะถูกปรับลงโทษในกีฬาประเภท เหล่านี้ เช่น ฟุตบอล บาสเกตบอล ความก้าวร้าวจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลหรือทีมเป็นอย่างมาก ตรงกันข้ามในกีฬาที่อนุญาตให้เกิดการปะทะรุนแรงได้ เช่น อเมริกันฟุตบอล รักบี้ มวย และมวยปล้ำความก้าวร้าวจะมีผลดีในการแสดงความสามารถอย่างไรก็ดีจากการศึกษาพบว่า โดยทั่วไปนักกีฬาที่ชนะจะต้องมีความก้าวร้าวอยู่บ้างเล็กน้อย

สมบัติ กาญจนกิจ (2532) ได้สรุปเนื้อหาทางจิตวิทยาการกีฬาไว้ดังนี้

1. บุคลิกภาพกับนักกีฬา
2. ความตั้งใจ สมาธิ และการเร้าใจ
3. ความวิตกกังวล ความเครียดในสภาพการกีฬา
4. กุศโลบายควบคุมความเครียดและความวิตกกังวล
5. แรงจูงใจ ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ
6. จิตวิทยาสังคมการกีฬา
7. ความก้าวร้าวในการกีฬา
8. ผลกระทบจากผู้ชมคนดู
9. การสร้างความสามัคคีปึกแผ่นในทีม
10. การเป็นผู้นำในการกีฬา

อนันต์ อัตชู (2538) ได้กล่าวว่า จิตวิทยาการกีฬาว่ามีความสำคัญมากกับนักกีฬาสามารถเพิ่มประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จมากขึ้น ผู้ฝึกสอนกีฬาและนักกีฬาจึงมีความจำเป็นที่ควรทราบเรื่องของจิตวิทยาการกีฬา ได้แก่

1. การฝึกนักกีฬาจะต้องมีจุดมุ่งหมาย ผู้ฝึกสอนจะต้องตั้งเป้าหมายของการฝึกไว้ทุกครั้ง และมีขบวนการข่าวสารข้อมูลที่ถูกต้อง มีความแม่นยำ เพื่อการรับรู้และการฝึกที่มีประสิทธิภาพ

2. แรงจูงใจเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างมากและเกี่ยวข้องโดยตรงกับนักกีฬา ฉะนั้นการฝึกทุกครั้งจะต้องพยายามจัดสภาพแวดล้อม กิจกรรมที่สามารถทำให้เกิดแรงจูงใจให้นักกีฬาขยันฝึกซ้อมอยู่เสมอ

3. ความวิตกกังวล นักกีฬาทุกคนมีความวิตกกังวลทุกคน ไม่มากก็น้อย แต่จะมีมากหรือน้อย ความวิตกกังวลอาจจะเกิดมาจากการกลัวว่าผิดหวัง กลัวความพ่ายแพ้ กลัวว่าจะสู้คู่ต่อสู้ไม่ได้ ความวิตกกังวลจะทำให้ความสามารถของนักกีฬาลดลง ผู้ฝึกสอนจะต้องมีการให้กำลังใจและทำความเข้าใจกับนักกีฬาในเรื่องต่าง ๆ ที่เขามีความกังวลอยู่ภายในจิตใจ

4. การฝึกซ้อมนั้นจะต้องหาวิธีการฝึกที่จะทำให้ผลของการฝึกให้ผลดีที่สุด เรียนรู้เร็วและทำได้เมื่อแข่งขันจริง ๆ เช่น การแสดงทักษะจริง

5. การฝึกให้นักกีฬามีสมาธิแน่วแน่กับการฝึกซ้อม หรือการแข่งขัน มีจิตใจมั่นคง และจดจ่อต่อการฝึกซ้อม และการแข่งขันเสมอ การฝึกให้นักกีฬามีสมาธิอันแน่วแน่นั้นจะทำให้นักกีฬามีความสามารถดีขึ้น

6. ฝึกนักกีฬาให้มีความมั่นใจ การฝึกให้มีความมั่นใจก็ฝึกให้นักกีฬาทำได้จริง ๆ จนกว่าจะฝึกได้อย่างอัตโนมัติ

7. การควบคุมความเครียด มีนักกีฬาเกิดความเครียดขึ้นจะต้องสอนให้นักกีฬารู้จักการควบคุมความเครียดที่เกิดขึ้น เช่น พูดคุยกับตนเองว่า เราจะต้องทำได้ เราไม่กลัว เราจะชนะ เราจะเล่นให้ดีที่สุด

8. เวลาฝึกซ้อมและเวลาแข่งขันจะต้องฝึกให้นักกีฬาเล่นออกอย่างคึกคะนองและมีจิตใจ เล่นอย่างเต็มที่ สนุก เร้าใจ ทุ่มเทและมีสภาพจิตใจที่เข้มแข็ง เป็นเลือดนักสู้ที่แท้จริง

แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญมากต่อการเตรียมทีมและการฝึกซ้อมกีฬา ในทางกีฬาการสร้าง แรงจูงใจหรือการสร้างความพึงพอใจให้เกิดขึ้นกับนักกีฬาขณะทำการฝึกซ้อมนั้น เป็นเหตุผล ที่สำคัญที่จะช่วยให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขันได้ ดังนั้นแรงจูงใจเป็นเรื่องแรกที่มีความเกี่ยวข้องกับการประสบความสำเร็จ ไม่ว่าจะเป็นแรงจูงใจภายนอกหรือแรงจูงใจภายใน (Weiss and Ferrer, 2002)

ความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค (AQ)

ความหมายของความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค (AQ)

ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค ดังนี้

มัณฑรา ธรรมบุศย์ (2544) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคว่า เป็นความสามารถของบุคคลในการตอบสนองต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในยามที่ต้องเผชิญกับปัญหาและอุปสรรค เป็นตัวขัดขวางทำให้ตนเองไม่สามารถก้าวขึ้นไปสู่ความสำเร็จที่ตั้งไว้

วิทยา นาควัชระ (2544) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคว่า เป็นความสามารถในการเอาชนะอุปสรรคของตนเอง มีความอดทนเมื่อมีอุปสรรคและสามารถฝ่าฟันอุปสรรคได้อย่างคนที่มีกำลังใจ และมีความหวังอยู่เสมอ โดยมนุษย์ทุกคน

เกิดมามีข้อดีและข้อบกพร่องในตนเองที่ทำให้มีความสุขหรือทุกข์ การที่จะประสบความสำเร็จมากขึ้นหรือน้อยลงขึ้นอยู่กับพันธุกรรม การอบรมเลี้ยงดูตั้งแต่วัยเด็ก รวมถึงสิ่งแวดล้อม ซึ่งปัจจัยทั้ง 3 อย่างนี้ได้หล่อหลอมให้เกิดเป็นนิสัยที่ทำให้ชีวิตเจริญหรือนิสัยที่ทำให้ชีวิตเสื่อมถอยลง ขึ้นอยู่กับการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคนั้น

ศันสนีย์ ฉัตรคุปต์ (2545) ได้นิยามความหมายของความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคว่า เป็นรูปแบบปฏิกิริยาตอบสนองหรือพฤติกรรมของคน ๆ นั้นต่อปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้น คือ รูปแบบพฤติกรรมการตอบสนองต่อปัญหาอุปสรรคในชีวิต

ธีระศักดิ์ กำบรรณารักษ์ (2547) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค คือ ความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรค ความยากลำบาก ซึ่งถือเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการประสบความสำเร็จ

สามารถสรุปได้ว่า ความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค ซึ่งเป็นรูปแบบปฏิกิริยาตอบสนอง หรือพฤติกรรมของคนนั้นต่อปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้น องค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้มนุษย์ประสบความสำเร็จ ประกอบด้วย 3 อย่าง ดังนี้

1. มีเครื่องมือในการเอาชนะอุปสรรค
2. มีหลักทฤษฎีใหม่ที่มีประสิทธิภาพ
3. มีวิธีการวัดที่มีประสิทธิภาพ

ปัจจัยที่ทำให้มนุษย์สามารถยืนหยัดอยู่ได้ท่ามกลางอุปสรรค

1. รักษาพลังแข่งขันไว้เสมอ
2. รู้จักยกระดับความสามารถ
3. รักษาพลังสร้างสรรค์ให้คงอยู่ตลอดเวลา
4. รักษาความมีชีวิตชีวาไว้เสมอ
5. กล้าเสี่ยงและกล้าทดลอง
6. เข้ารับการฝึกอบรมอย่างสม่ำเสมอเพื่อพัฒนาพลังการแข่งขัน
7. มีความหวังและรักษากำลังใจในการต่อสู้กับอุปสรรค
8. สามารถปรับปรุงตัวเองจากเหตุการณ์ที่ได้กระทำซึ่งเป็นความผิดพลาดได้ดีกว่าและรู้เท่าทันต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น
9. ไม่ยอมแพ้ต่ออุปสรรคและความกดดันที่ได้รับ
10. แสดงความรับผิดชอบต่ออุปสรรคและปัญหาที่เกิดขึ้นและสาเหตุของอุปสรรคหรือปัญหานั้น

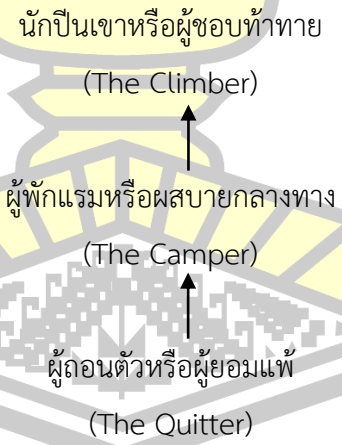
เนื่องจากคนในสังคมมีความแตกต่างกัน ดังนั้นจึงมีการแบ่งกลุ่มคนออกเป็น 3 กลุ่ม ซึ่งในแต่ละกลุ่มมีคิดและความสำเร็จของแต่ละคนในการปีนเขาจะแตกต่างกัน ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ผู้ถอนตัวหรือผู้ยอมแพ้ (The Quitter) หมายถึง คนที่มาตอบรับการท้าทาย ถอน ไม่รับฟังคำแนะนำหรือคำเตือนของผู้อื่น

กลุ่มที่ 2 ผู้ที่พักแรมหรือผู้รักสบายกลางทาง (The Camper) หมายถึง คนที่เดินทางไปได้ครึ่งทางหรือพบอุปสรรคแล้วหยุดกลางทาง ใช้ชีวิตที่เหลืออยู่อย่างสงบนิ่ง อาจจะเป็นคนที่เคยประสบความสำเร็จมาแล้วในอดีต แต่เมื่อเผชิญกับการทดสอบหรือการท้าทายใหม่กลับขาดความกล้าหาญและความมุ่งมั่นที่จะเผชิญหน้าและเอาชนะอุปสรรค ซึ่งคนกลุ่มนี้จะมีมากที่สุด

กลุ่มที่ 3 ผู้ชอบท้าทาย (The Climber) หมายถึง คนที่มีความมุ่งมั่น ขยันขันแข็ง กระตือรือร้น มีความพยายามที่จะก้าวหน้าไปเรื่อย ๆ ไม่ยอมแพ้แม้จะอยู่ในสภาพการณ์ที่เลวร้ายเพียงใด ไม่คำนึงถึงผลได้ผลเสีย ไม่ยอมหยุดอยู่กับที่ มีความมุ่งมาดปรารถนาที่จะบากบั่นแสวงหาเพื่อพัฒนา

จากการแบ่งกลุ่มทั้งสามระดับนี้ ได้มีการเปรียบเทียบกับทฤษฎีลำดับขั้นตอนความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Theory of Motivation) ดังภาพประกอบ 24 (ธีระศักดิ์ กำบรรณารักษ, 2547)

ภาพประกอบ 24 ลักษณะของบุคคลกับทฤษฎีลำดับขั้นตอนความต้องการของมาสโลว

ทฤษฎีการอ้างสาเหตุ (Attribution Theory)

การอ้างสาเหตุเป็นแรงจูงใจเชิงปัญญา (Cognitive Approach to Motivation) ความเข้าใจพื้นฐาน คือ การอ้างสาเหตุเป็นแรงจูงใจเชิงปัญญาของแต่ละบุคคล ในการที่อาศัยการรับรู้ตนเองในการหาคำอธิบาย เพื่อสร้างความเข้าใจการกระทำของตนเอง รวมทั้งการคาดหวังผล หรือเดาเหตุการณ์ต่าง ๆ รอบตัว

Heider (1944) ได้อธิบายการอ้างสาเหตุไว้ว่า เป็นการพยายามของมนุษย์ในการที่จะทำนายพฤติกรรมเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เพื่อให้เกิดความรู้สึกมั่นคงและคาดหวังได้ การอ้างสาเหตุต่อการกระทำใด ๆ มักมีการอ้างสาเหตุถึงบุคคลแรงผลักดันส่วนบุคคล มักอ้างสาเหตุถึงความสามารถ (Ability) และความพยายามเป็นทั้งความตั้งใจที่จะกระทำและความมุ่งมั่น ความตั้งใจถือได้ว่าเป็นคุณภาพของความพยายามและความมุ่งมั่นนับได้ว่าเป็นปริมาณของความพยายาม และแรงผลักดันภายนอกหรือทั้งสองอย่าง ในการที่จะอธิบายความสามารถหรือความพยายามเพื่อที่จะอธิบายถึงความตั้งใจหรือความมุ่งมั่น ซึ่งการอ้างสาเหตุว่าเป็นความยากของงานมีความสำคัญเพื่อที่จะคาดหวังว่าตนเองจะทำได้หรือไม่

1. ความยากของงาน (Task-Difficulty)
2. ความสามารถ (Ability)
3. ความพยายาม (Effort)
4. โชค (Luck)

การกำหนดจุดมุ่งหมาย (Goal Setting Theory) (Burton, 1993) นักจิตวิทยาการกีฬา กล่าวว่า เทคนิคการสร้างแรงจูงใจโดยกำหนดเป้าหมาย การกำหนดเป้าหมายเป็นเทคนิคในการสร้างแรงจูงใจที่มุ่งหวังเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเล่นกีฬา เพราะเป็นการมุ่งเน้นให้เกิดความตั้งใจไปพร้อมกับการเพิ่มระดับของความอดทน ฝึกหรือเล่นกีฬา เช่นเดียวกับนักจิตวิทยา

Gill (1986) เน้นเทคนิคการกำหนดเป้าหมายเป็นเทคนิคที่ช่วยในการรักษาระดับของแรงกระตุ้นภายใน เพื่อการเพิ่มระดับความสามารถในการกีฬา การกำหนดเป้าหมายที่เหมาะสมท้าทายและชัดเจน เป็นตัวเพิ่มระดับความสามารถในการกีฬาและเป็นตัวเพิ่มระดับความมั่นใจเฉพาะอย่างด้วย

Tennant (1993) ให้คำจำกัดความของคำว่าเป้าหมาย (Goal) ไว้ว่า เป็นบางสิ่งบางอย่างที่เราต้องการรักษาไว้ขณะที่ยังมีสติอยู่ และเป้าหมายมีคุณสมบัติ 2 ประการ

1. เนื้อหา หมายถึง วัตถุหรือผลที่กำหนด
2. ความเข้มของงาน หมายถึง ปริมาณของงานหรือพลังที่ผู้กำหนดเป้าหมายจะใช้เพื่อความสำเร็จของงานนั้น ทฤษฎีการกำหนดเป้าหมาย (Goal Setting Theory)

Locke และ Lattham (1990) ได้แสดงรูปแบบทฤษฎีการกำหนดเป้าหมายไว้และอธิบายถึงหลักการทำงานของทฤษฎีการกำหนดเป้าหมายไว้ว่า มีกระบวนการและองค์ประกอบหรือตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการกำหนดเป้าหมายที่ดีหรือเหมาะสมไว้ 3 ประการ คือ

1. ผลกระทบของการกำหนดเป้าหมายต่อทิศทาง ความเข้มข้นของงาน ความเพียรพยายาม และการพัฒนากลยุทธ์ในการพัฒนางานให้ดีขึ้น

2. องค์ประกอบทั้ง 4 ประการ มีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ระหว่างเป้าหมายและงาน

3. องค์ประกอบทางสถานการณ์

ทฤษฎีการตัดสินใจด้วยตนเอง (Self-determination Theory)

ตามทฤษฎี Self-determination นั้น Deci และ Ryan (1985) ให้เหตุผลว่าทำไมแต่ละบุคคลถึงเลือกที่จะมีส่วนร่วม มีความพยายามทำสิ่งใด ๆ และยังคงกิจกรรมนั้นได้จนประสบความสำเร็จ สามารถแยกตามลำดับขั้นของพฤติกรรมการตัดสินใจทำสิ่งนั้น ๆ ด้วยตนเองได้ คือ เริ่มจากการที่ไม่ได้ตัดสินใจเข้าร่วมหรือทำกิจกรรมใดด้วยตนเองหรือขาดแรงจูงใจ (A Motivation : AM) และสิ่งสำคัญต่อมาคือ การตัดสินใจทำกิจกรรมใด ๆ ด้วยเหตุที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation : EM) คือ ต้องการรางวัลหรือหลีกเลี่ยงการลงโทษ และสิ่งสุดท้ายการที่ตัดสินใจเข้าร่วมหรือทำกิจกรรมใด ๆ ด้วยความพึงพอใจของตนเองโดยเกิดจากตนเองโดยแท้จริง และทำอย่างมีความสุข ในลักษณะของแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation: IM) โดยที่กระบวนการตั้งแต่ขาดแรงจูงใจ (A Motivation : AM) ไปจนกระทั่งถึงการเกิดแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation : IM)

เส้นทางสู่ความสำเร็จ

การรับมือกับโชคชะตา เปลี่ยนทางชันให้เป็นทางลาด เปลี่ยนวิกฤตให้เป็นโอกาส การที่ก้าวไปสู่ระยะการปรับตัวใหม่ในสังคมที่ผู้อ่อนแอจะถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง โดยเหลือแต่ผู้ที่แข็งแรง และผู้ที่พ่ายแพ้ก็จะโทษตนเอง โทษโน่น โทษนี่ ไม่คิดที่จะเปลี่ยนแปลง ได้แต่นั่งรอความตาย หากมนุษย์ไม่ได้เป็นผู้ถอนตัว หมายถึง มนุษย์ได้ตัดอารมณ์ด้านลบออกครึ่งหนึ่งและก้าวออกมาจากอุปสรรคแล้วก้าวต่อไปคือ ต้องเอาชนะความคิดที่จะทิ้งกลางคัน เมื่อมีความยากลำบากมากขึ้นก็จำเป็นต้องเพิ่มความริเริ่มกล้าหาญ มุ่งมั่น ยืนหยัด และยืดหยุ่น จะเห็นได้ว่านักปีนเขาประสบผลสำเร็จ ไม่ใช่อยู่ที่ผลสุดท้าย แต่อยู่ที่ความเชื่อมั่น ความมานะบากบั่นที่จะสามารถเอาชนะสิ่งต่าง ๆ การที่ตอบสนองความต้องการทางด้านจิตใจจำเป็นต้องแสวงหาปัจจัย 5 อย่าง เพื่อที่จะนำมาพัฒนาสติปัญญา ทำให้อายุยืนยาว รู้จักใช้ชีวิตอย่างมีความสุข และมีคุณค่า ซึ่งก็คือ การแสวงหาครู แสวงหาลู่ทาง แสวงหาความรู้ความเข้าใจ แสวงหาความรัก การได้รับการยอมรับจาก มิตรความช่วยเหลือและการแสวงหาและการแสวงหาผู้เยียวยารักษา

คุณลักษณะของผู้ที่มีความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค

1. มีการตั้งเป้าหมายหรือความปรารถนาอย่างแรงกล้าในสิ่งที่ต้องการไว้ล่วงหน้า แล้วพยายามมุ่งไปยังจุดมุ่งหมายนั้นให้ได้

2. มีจิตใจเด็ดเดี่ยวเข้มแข็ง (Strong-Minded) คือ ไม่หวาดกลัวต่ออันตรายและไม่คิดว่าตนเกิดมาเคราะห์ร้ายคนที่มี Strong-Minded มีลักษณะอ่อนโยนแต่จิตใจไม่อ่อนแอ เด็ดขาด เคารพนบนอบต่อผู้ที่เป็นใหญ่กว่า มีเมตตากรุณาต่อผู้น้อย ไม่ฉุนเฉียว โกรธง่าย บุคคลประเภทนี้เมื่อต้องเผชิญกับอุปสรรคก็สามารถเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคให้กลับดีขึ้นได้อย่างรวดเร็ว

3. มีความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-Confidence) คือ เชื่อว่าตนเองสามารถกระทำในสิ่งที่ตั้งความมุ่งหวังไว้ได้จนสำเร็จ บุคคลประเภทนี้ลักษณะพึ่งตนเองไม่กลัวความผิดพลาด ถือเอาความผิดพลาดนั้นเป็นบทเรียน เพื่อทำในสิ่งที่ถูกต่อไป

4. มีพลังอำนาจของความคิดและพลังจิตที่แรงกล้า (Will-Power) มีลักษณะคล้ายคลึงกับ Strong-Minded แต่จะมีความต่างกันตรงที่ Strong-Minded เป็นเครื่องมือที่ต้านทานหรือต่อสู้กับความลำบาก ส่วน Will-Power เป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้สมารถนำไปสู่จุดมุ่งหมายที่ต้องการ (ธีระศักดิ์ กำบรรณารักษ์, 2547)

ความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค ประกอบด้วยหลัก 2 ประการ คือ หลักการ ทางวิทยาศาสตร์และหลักการปฏิบัติ ซึ่งเป็นปัจจัยหลักที่ส่งผลด้วย AQ ประกอบด้วย

1. การยอมรับฟังความคิดเห็นของบุคคลอื่น (L = Listen to your Core Response) หมายถึง ความสามารถในการยอมรับฟังความคิดเห็นของบุคคลอื่น เพื่อนำมาวิเคราะห์หาสาเหตุและแนวทางในการแก้ไข

2. การตั้งมั่นในเหตุผลและหลักการ (E = Establish Accountability) หมายถึง การมีจุดมุ่งหมายที่แน่วแน่

3. การวิเคราะห์แยกแยะ (A = Analyze the Evidence) หมายถึง การพินิจพิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบเพื่อนำมาเปรียบเทียบข้อดีข้อเสีย

4. การปฏิบัติ (D = Do Something) หมายถึง การลงมือกระทำตามที่ได้วางแผนการทำงานตามขั้นตอนที่ได้วางแผนไว้เพื่อให้ประสบผลสำเร็จ

ความแตกต่างของบุคคลที่มีความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคสูงและต่ำมีความแตกต่างดังนี้

1. บุคคลที่มีความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคสูงมีโอกาสได้รับการคัดเลือก (Selected) และได้รับการเลือกตั้ง (Elected) ให้เป็นผู้นำมากกว่า

2. บุคคลที่มีความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคสูง เป็นนักกีฬาที่มีความสามารถสูงกว่า

3. บุคคลที่มีความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคสูง มีความรับผิดชอบ อัตราการละทิ้งงานหรือลาออกจากงานมีน้อยกว่า

4. บุคคลที่มีความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคสูง มีความเป็นผู้นำและเป็นผู้บริหารที่มีความสามารถในการปฏิบัติงานสูง

5. บุคคลที่มีความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคสูงสามารถเรียนรู้งานได้รวดเร็วและสามารถประยุกต์การทำงานได้ชำนาญมากกว่า

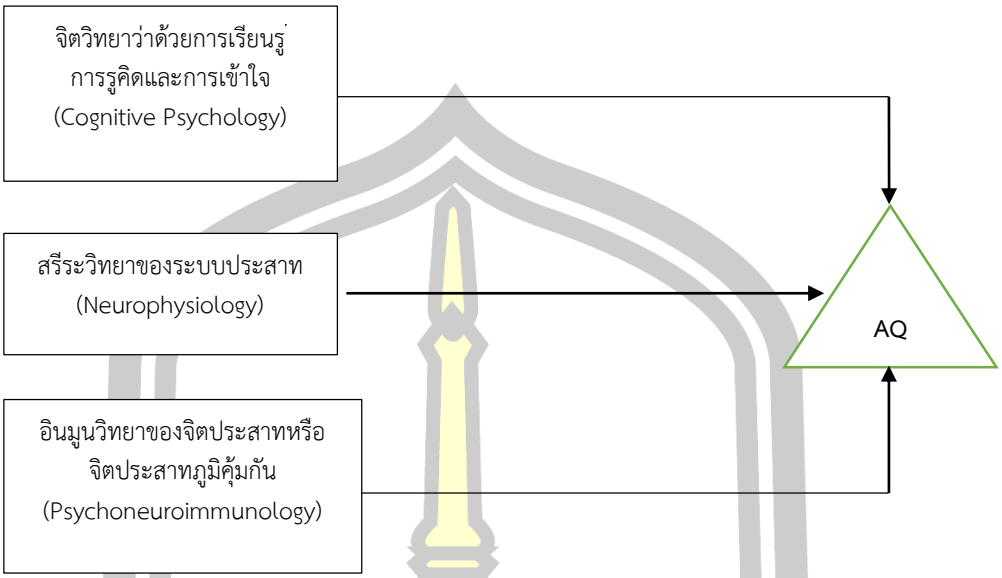
6. บุคคลที่มีความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคสูง เป็นนักแก้ปัญหาที่ดีและสามารถควบคุมสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ดี

7. บุคคลที่มีความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคสูงเป็นที่พึงพอใจหรือถูกใจของผู้ปฏิบัติงานที่มีความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคสูงเหมือนกัน

8. บุคคลที่มีความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคสูง มักมองโลกในแง่ดี มองปัญหาในด้านบวก บุคคลที่มีความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคสูงกับบุคคลที่มีความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคต่ำค่อนข้างแตกต่างกันมาก ซึ่งกลุ่มที่มีความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคสูงจะสามารถควบคุมและรับมือกับสถานการณ์ปัญหาที่เข้ามาเผชิญได้มากกว่ากลุ่มที่มีระดับความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคต่ำ เพราะความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคจะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรม ๆ โดยอยู่ภายใต้การควบคุมของสถานการณ์

ดังนั้น บุคคลที่มีความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคมามักหยุดพักล้มเลิก ท้อถอยต่ออุปสรรค การศึกษาระดับความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคของบุคคลก่อให้เกิดความเข้าใจ เพื่อใช้เป็นกุญแจหรือเครื่องมือสำคัญในการเลือกวิธีแก้ไขปัญหาต่อไป

ทฤษฎีความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค ได้อาศัยแนวคิดพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ 3 สาขา ธีระศักดิ์ กำบรรณารักษ์ (2547) กล่าวว่า ในการประกอบกันเป็นผนังแต่ละด้านที่ประกอบกันขึ้นเป็น พีระมิดแห่งความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค ซึ่งองค์ประกอบของ 3 หลัก คือ จิตวิทยาว่า ด้วยการเรียนรู้-การรู้คิดและการเข้าใจ (Cognitive Psychology) สรีระวิทยาของระบบประสาท (Neurophysiology) และอิมมูนวิทยาของจิตประสาทหรือจิตประสาทภูมิคุ้มกัน (Psychoneuroimmunology) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่จะอธิบายว่าบางคน บางกลุ่ม หรือบางหน่วยงาน จึงมีคนเพิกเฉยละทิ้งงาน แต่ก็มีบางกลุ่มที่ยืนหยัดทำงานต่อไป จึงจะสามารถเปลี่ยนแปลงทัศนะคติความเคยชินเพื่อก้าวไปสู่ความสำเร็จ

ภาพประกอบ 25 ความสัมพันธ์ระหว่างวิทยาศาสตร์ ทฤษฎีพื้นฐานสำคัญของความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค

จิตวิทยาว่าด้วยการเรียนรู้ กระบวนการคิด และการเข้าใจ (Cognitive Psychology)

มีนักวิชาการพบว่า คนส่วนใหญ่คิดว่าอุปสรรคและความข้องใจเกิดจากสภาวะจิตใจที่เกิดขึ้นเพราะความคิดท้อแท้ สิ้นหวัง และไม่สามารถจัดการแก้ปัญหาได้ และเมื่อสะสมเป็นเวลานานก็จะเกิดความทุกข์ทรมานล้มเหลวจมอยู่กับความทุกข์ แต่ในทางตรงกันข้ามบางคนคิดว่าเป็นสิ่งที่ต้องเผชิญเพื่อเติบโตต่อไป คนกลุ่มนี้ยังมีความหวังมีกำลังใจที่ฟันฝ่าอุปสรรคไปสู่ความสำเร็จ

สรีระวิทยาของระบบประสาท (Neurophysiology)

มีนักวิชาการพบว่า สมองของมนุษย์เราประกอบด้วยโครงสร้างที่สามารถสร้างความเคยชินได้ หากเรามีวิธีการเปลี่ยนจิตสำนึกใหม่ สร้างทัศนคติทางบวกที่จะสามารถสร้างความเคยชินใหม่และพัฒนาความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค

สรีระวิทยาของระบบประสาท (Neurophysiology) นักวิชาการพบว่า สมองของมนุษย์เราประกอบด้วย โครงสร้างที่สามารถสร้างความเคยชินได้ หากเรามีวิธีการเปลี่ยนจิตสำนึกใหม่ พัฒนาความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคได้ อิมมูนวิทยาของจิตประสาทหรือจิตประสาทภูมิคุ้มกัน (Psychoneuroimmunology)

นักวิชาการพบว่า ความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคของมนุษย์มีความเกี่ยวข้องกับสุขภาพกายและสุขภาพจิตของคนโดยตรง เพราะความเข้มแข็งทางจิตใจและการรู้จักควบคุมตนเองจะส่งผลต่อภูมิต้านทานโรค

จากการศึกษาของนักจิตวิทยาด้านสังคมแสดงให้เห็นว่า ความเครียดมีวิธีการแก้ไขปัญหาและการมองโลกในแง่ร้ายจะเป็นอันตรายต่อการปฏิบัติงาน ซึ่งบางคนมีความสามารถที่จะ “เก็บ” อารมณ์ในเชิงลบดีกว่าคนอื่น ในความเป็นจริงการมองโลกในแง่ร้ายไม่ช่วยให้สถานการณ์ดีขึ้น แต่กลับทำให้เสียเปรียบและลดความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ และการที่คนเราไม่สามารถจัดการกับอุปสรรคหรือปัญหาได้นั้นจะส่งผลสะท้อนกลับไปยังตัวบุคคล จะทำให้เกิดผลกระทบต่ออารมณ์สูงมากขึ้น และจะทำให้เป็นคนที่มีความคาดหวังต่ำ พิจารณาปัญหาในเชิงปฏิเสธและไม่กระทำ เพราะความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคต่ำและจะลดประสิทธิภาพความสามารถของร่างกายไม่ให้นำเอาความสามารถที่มีอยู่มาใช้ประโยชน์

หลักการวัดความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค (AQ) หลักการวัดความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค (AQ) ประกอบด้วยหลักสำคัญ 4 ประการ ใช้คำย่อว่า CO2RE ได้แก่

1. การควบคุมสถานการณ์ที่เป็นอุปสรรค (Control-C) หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมสถานการณ์ที่เป็นอุปสรรคหรือปัญหาที่เกิดขึ้น ซึ่งความสามารถนี้เป็นสิ่งที่บ่งบอกว่าเราสามารถรับมือต่อสถานการณ์ที่เป็นอุปสรรคต่อตัวได้ดีเพียงไร จากแนวคิดนี้ทฤษฎีทางการมองโลกในแง่ดีของ Geligman กล่าวว่า การมองโลกในแง่ดีเป็นกุญแจของความสำคัญในการควบคุมสถานการณ์ และผลกระทบจากการ สถานการณ์นี้จะส่งผลต่อ CO2RE ทุกมิติ (ธีระศักดิ์ กำบรรณารักษ์, 2547)

ผู้ที่ได้คะแนน C สูง คือคนที่สามารถเข้าใจในปัญหา และหาวิธีการแก้ปัญหาอย่างกระตือรือร้น และรู้จักแก้ไขสถานการณ์ และสามารถควบคุมสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ ซึ่งการควบคุมสถานการณ์มี 2 รูปแบบ คือ

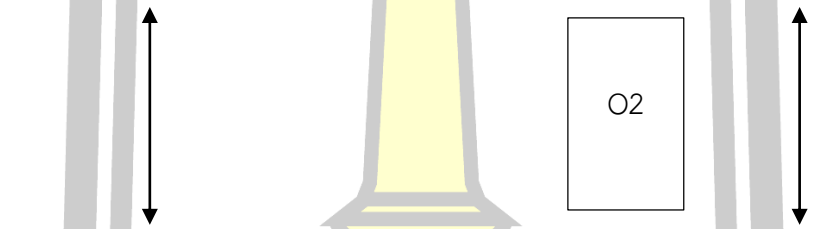
รูปแบบที่ 1 เป็นการควบคุมสถานการณ์หลังจากที่ได้สติแล้ว เช่น เกิดปัญหาขึ้น การโต้ตอบหรือจะเป็นการพูดจา ยกตัวอย่างคือ ในกรณีที่เกิดการโต้แย้งกับบุคคลอื่น และเมื่อตั้งสติได้แล้วอาจรู้สึกอยากกลับไปขอโทษ เป็นต้น

รูปแบบที่ 2 เป็นการควบคุมสถานการณ์ทันที โดยที่เมื่อมีเหตุการณ์หรือสถานการณ์หรือปัญหาที่เกิดขึ้นบางครั้งความรู้สึกภายในที่รู้สึกโกรธ รู้สึกผิดหวัง รู้สึกหมดหวัง แต่ความรู้สึกเหล่านั้นจะถูกปลดด้วยความคิดในทางบวกและมีปฏิกิริยาโต้ตอบออกมาในทางบวกทันที เช่น ในกรณีที่ครูให้คำแนะนำในการทำงาน ซึ่งเป็นการควบคุมสถานการณ์ที่ต้องการโดยอาศัยการฝึกฝน

2. การรับรู้สาเหตุและความรับผิดชอบต่ออุปสรรค (Origin-Or และ Ownership-Ow = 02) หมายถึง ความสามารถในการนำตัวเองเข้าไปแก้ไขสถานการณ์ โดยถือว่าอุปสรรคหรือปัญหาของส่วนรวมคือปัญหาของตนเอง

2.1 การรับรู้สาเหตุ-ผู้ที่ได้คะแนน Or สูง คือคนที่สามารถวิเคราะห์หาสาเหตุ ปัจจัยอื่นที่เป็นองค์ประกอบของปัญหาว่าเกิดจากอะไร ใครควรจะรับผิดชอบรู้ถึงบทบาทและหน้าที่ของตนเองอย่างเด่นชัดสามารถแก้ไขได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

2.2 ความรับผิดชอบ-ผู้ที่ได้คะแนน Ow สูง คือคนที่ยินดีรับผิดชอบต่อผลของการ กระทำของตนเอง คนที่ประสบความสำเร็จล้วนแต่เป็นผู้ที่กล้ารับผิดชอบ บุคคลที่มีความสามารถในการนำตนเองเข้าไปแก้ไขสถานการณ์สูง จากผลที่เกิดขึ้นมีแนวโน้ม ดังนี้ สามารถคาดเดาเหตุการณ์แล้วรับมือได้ (ธีระศักดิ์ กำบรรณารักษ์, 2547)

ภาพประกอบ 26 แผนภาพแสดงคุณสมบัติด้านการนำตนเองเข้าไปแก้ไขในสถานการณ์

บุคคลที่มีความสามารถนำตนเองเข้าไปแก้ไขสถานการณ์ต่ำ บุคคลที่ตำหนิตนเองอยู่เสมอจะมีคะแนน Or อยู่ในระดับต่ำมาก และบุคคลที่ไม่ยอมรับความผิดใด ๆ ของตนเองเลยจะมีคะแนน Ow อยู่ในระดับต่ำมากเช่นกัน Or คือ มิติที่ 2 ของ CO2RE ในส่วนของ AQ ตัว O2 ก็จะใช้วัด AQ วัดตัว Origin (สาเหตุของปัญหาเกิดมาจากสิ่งใดที่ใดหรือใคร) และ Ownership (การยอมรับซึ่งผลของการกระทำ) ถ้าคะแนน Ow อยู่ในระดับสูง จะแสดงให้เห็นว่าบุคคลนั้นขาดความใส่ใจ ว่าสาเหตุของตัวปัญหานั้นมาจากที่ใด แต่ถ้าคะแนน Ow ยิ่งต่ำมาก เท่าไหร่ยิ่งแสดงให้เห็นว่าบุคคลนั้นไม่ยอมรับต่อผลของการกระทำของตนเอง

2.3 การรับรู้ถึงระดับอุปสรรค (Reach-R) หมายถึง วิธีในการคิดว่าปัญหานั้นเป็นปัญหาที่มีจุดจบและสิ้นสุดได้ เป็นการวัดผลกระทบของปัญหาและความยุ่งยากที่มีต่อการดำเนินชีวิตของแต่ละบุคคลว่า เมื่อมีปัญหาหรือความยุ่งยากเกิดขึ้นว่าปัญหาหรืออุปสรรคที่เกิดขึ้นกับชีวิตสามารถเข้ามาครอบชีวิตได้เพียงใด ผู้ที่มี AQ ในระดับต่ำ มักจะยอมให้ปัญหาเข้ามาในชีวิต

ได้อย่างง่ายดาย ยิ่งได้คะแนน R ต่ำมากเท่าไร ยิ่งมีแนวโน้มว่า บุคคลนั้นยอมให้ปัญหาเข้ามารุกล้ำในชีวิตได้อย่างง่ายดายมากขึ้นทำลายความสุขสุขภาพจิตและส่งผล ให้เหตุการณ์เลวร้ายกว่าที่เป็นอยู่

2.4 ความอดทนต่ออุปสรรค (Endurance-E) ในที่นี้มีความหมาย 2 อย่าง คือ

2.4.1 ความสามารถในการอดทนต่อปัญหาได้มากหรือน้อย

2.4.2 ความสามารถในการรับมือกับความยืดเยื้อของปัญหา

ผู้ที่มีคะแนน E สูง จะมองเห็นว่าปัญหาหรืออุปสรรคเป็นสิ่งชั่วคราว สามารถ แก้ไขได้ และมีกำลังใจเข้มแข็งในการเอาชนะอุปสรรคอยู่เสมอ ความอดทนต่อปัญหาต่าง ๆ มองโลกในแง่ดี ตรงกันข้ามกับผู้ที่มีคะแนน E ต่ำ เมื่อพบกับอุปสรรคจะหยุดและหนีปัญหาทันที มิติ E นี้เป็นมิติสุดท้ายของ AQ ที่อธิบายว่าอุปสรรคจะสิ้นสุดเมื่อใดและมีระยะเวลานานเท่าใด สาเหตุของปัญหาหรืออุปสรรคต่าง ๆ จึงจะหมดไปหากบุคคลมีคะแนน E ต่ำ แสดงว่าบุคคลนั้นมีแนวโน้มที่จะเจอปัญหาเช่นนี้ไปอีกนาน เป็นคนยอมแพ้อะไรง่าย ๆ ซึ่งความคิดความรู้สึกจะเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น

การให้คะแนนความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค

ตัวอักษร CO2 R หรือ E แสดงถึงปฏิกิริยาที่มีต่อสถานการณ์หนึ่งตามข้อคำถาม ซึ่งเป็นสถานการณ์ของปัญหาที่สมมติขึ้น โดยตัวอักษรดังกล่าวจะมีเครื่องหมาย + และเครื่องหมาย–แต่ คะแนนที่นำมาวัดความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคได้นั้นจะเป็นคำตอบที่เป็นเครื่องหมาย–เท่านั้น เนื่องจากเป็นคะแนนที่ได้มาจากเหตุการณ์ปัญหา โดยนำคะแนนที่ได้ใส่ลงไปในกระดาษคำตอบที่เตรียมไว้แล้วคำนวณตามหลัก CO2RE ซึ่งหลักการทั้ง 4 ข้อนี้มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างชัดเจน (ธีระศักดิ์ กำบรรณารักษ์, 2547) การแปลผลคะแนนความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคนี้เป็นระดับคะแนนของ กลุ่มคนทั่ว ๆ ไป ซึ่งได้เผชิญกับปัญหาต่าง ๆ ดังนั้น คะแนนเหล่านี้จึงเป็นเพียงสิ่งที่จะช่วยให้ตัวท่าน คะแนน AQ จะมีความต่อเนื่อง เพราะฉะนั้นระหว่างสองคน คนที่ได้คะแนนระหว่าง 134 กับ 135 ก็จะไม่มีคำอธิบายความแตกต่างแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม สามารถจัดกลุ่มคนที่มีความสามารถในการเผชิญและการ ฝ่าฟันอุปสรรค สูง กลาง ต่ำได้ดังนี้

ผู้ที่ได้ 166-200 คะแนน หมายถึง คนที่มีความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคสูงมาก สามารถจัดการกับปัญหาต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี มีการดำเนินชีวิตที่เป็นปกติแม้จะต้องเจอปัญหาหรืออุปสรรคต่าง ๆ นอกจากนี้ยังสามารถควบคุมสถานการณ์และจัดการกับปัญหาต่าง ๆ ได้ดี

ผู้ที่ได้ 135-165 คะแนน หมายถึง คนที่มีความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคสูง สามารถจัดการกับปัญหาต่าง ๆ ได้ค่อนข้างดี นอกจากนี้ยังพัฒนาเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการกับอุปสรรคและแก้ปัญหาบางเรื่องได้ โดยนำแนวคิดที่ได้จากการรับมือกับปัญหาที่

เกิดขึ้นจากประสบการณ์ ในครั้งก่อน ๆ มาปรับปรุงและจัดการกับอุปสรรคที่เกิดขึ้นใหม่ให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผู้ที่ได้ 95-134 คะแนน หมายถึง คนที่มีความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค ปานกลางและสามารถนำพาชีวิตไปในทิศทางที่ดีได้ แต่อย่างไรก็ตาม บุคคลประเภทนี้อาจกลายเป็นบุคคลที่มีความทุกข์ใจได้เช่นกัน เนื่องจากเก็บกดปัญหาเล็ก ๆ น้อย ๆ เอาไว้จนเกิดความคับข้องใจ เพราะฉะนั้นจึงควรศึกษาเครื่องมือและวิธีการพัฒนาความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคมาใช้ เพื่อเพิ่มทักษะในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น

ผู้ที่ได้ 60-94 คะแนน หมายถึง คนที่มีความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคต่ำทุกอย่างในชีวิตถูกมองว่าเป็นปัญหาและส่งผลให้การดำเนินชีวิตไม่ราบรื่นเท่าที่ควร รู้สึกท้อแท้หมดหวัง แต่อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ได้คะแนนในกลุ่มนี้ไม่ควรท้อแท้เพราะท่านสามารถรับมือกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น และพัฒนาความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคให้อยู่ในระดับสูงขึ้นได้ ผู้ที่ได้ 59 คะแนนหรือต่ำกว่า หมายถึง คนที่มีความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟัน อุปสรรคต่ำมากบุคคลประเภทนี้จะประสบกับความทุกข้อและทรมานใจกับปัญหาที่เกิดขึ้นทุกปัญหา เพราะฉะนั้นแล้วจึงมีความจำเป็นอย่างมากในการศึกษาและพัฒนาทักษะในการเพิ่มความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค เพื่อพัฒนาแรงบันดาลใจ พลังในการทำงาน สุขภาพจิต ความสามารถในการดำรงชีวิตอยู่ การสนองตอบต่อปฏิกิริยาต่าง ๆ ความอดทน ความเพียรพยายาม และความหวังท่าน ไม่ควรวิตกกังวลให้มากเกินไป และพึงระลึกไว้ว่าความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคเป็นสิ่งที่สามารถพัฒนาได้ ท่านจะต้องทุ่มเทจิตใจ และเตรียมใจที่จะให้โอกาสตัวเองในการเปลี่ยนแปลงนี้ แล้ว ท่านจะสามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุขมากยิ่งขึ้น จากการวิเคราะห์ความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค ถ้าท่านได้คะแนนความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคสูง นั่นหมายถึงว่า ท่านได้เปรียบผู้ที่มีความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคต่ำ ตัวอย่างไรก็ตามควรศึกษาเรียนรู้เพื่อที่จะได้เข้าใจวิธีการอื่น ๆ ที่จะทำให้ประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้นด้วย

พรสวรรค์ทักษะ หรือความเข้มแข็ง

การเข้าใจความหมายของคำว่าเข้มแข็ง จะต้องรู้ความหมายของคำว่าพรสวรรค์และทักษะ ก่อนทุกคนมีพรสวรรค์ บางคนมีมาก บางคนมีน้อย พรสวรรค์เป็นศักยภาพทางพันธุกรรม นักกีฬาไม่สามารถนำเอามันมาได้ เพราะมันเป็นของขวัญที่ประทานมา ในทางทฤษฎีพรสวรรค์ได้อธิบายไว้เป็นความสำเร็จที่ไม่มีขีดจำกัดของนักกีฬา อย่างไรก็ตาม ถ้านักกีฬาคนใดมีความคิดสร้างสรรค์น้อยกว่าปกติก็สันนิษฐานได้ว่าไม่มีสิ่งพิเศษใด ๆ เกิดขึ้นแก่นักกีฬาคนนั้น ทักษะจากที่กล่าวไว้ว่าพรสวรรค์เป็นสิ่งที่ประทานมา ทักษะก็คือ การเรียนรู้ การควบคุม การกระโดด การวิ่ง การยิงปืน การตีลูกและการเตะให้ชำนาญ นักกีฬาต้องทำงานอย่างหนัก การฝึกซ้อมซ้ำ ๆ

และปฏิบัติให้ชำนาญ ในทางทฤษฎีทักษะมีผลทำให้ประสบความสำเร็จอย่างมาก ทุกวันนี้อาจมีพรสวรรค์อยู่ในตัวน้อยและพวกเขาเหล่านี้มีอยู่ทุกที่และทุกประเภทกีฬา ดังนั้นอะไรเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่ทำให้นักกีฬาเหล่านั้นประสบความสำเร็จ คำตอบก็คือ ความเข้มแข็ง ซึ่งสิ่งที่มีอิทธิพลต่อสมรรถภาพทางใจของนักกีฬาที่ส่งผลต่อความสำเร็จ หรือชัยชนะ ประกอบด้วย 4 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. ความมั่นใจในตนเอง (Self-Confidence)

Belkin และ Skydell (1979) กล่าวไว้ว่า หลังจากคว้าชัยชนะได้จากการแข่งขันชิงแชมป์สหรัฐฯ ในปี 1978 นายเดวิด แมกแคก นักว่ายน้ำฟรีสไตล์ 100 เมตร กล่าวว่า “ผมมีความมั่นใจจะต้องชนะแน่ ๆ ผมเตรียมใจและสร้างความมั่นใจเสมอมาพร้อม ๆ กับที่ผมได้เตรียมพร้อมมาอย่างดี ผมซ้อมว่ายน้ำ ผมเชื่อมั่นในผลของการซ้อม และมั่นใจในตัวเองจริง ๆ ครับ และสิ่งเหล่านี้แหละทำให้ผมชนะ”

ความหมายของความเชื่อมั่นในตนเอง

ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง ความแน่ใจในตนเองและแน่ใจในสมรรถภาพทางกายของตน ความเชื่อมั่นรวมถึงการรู้แก่ใจตนเองว่าตนเป็นที่พึ่งแห่งตน การรับรู้ในลักษณะนี้เป็นการตระหนักถึงความสามารถของตนเอง ตลอดจนตระหนักว่า กระบวนการเหล่านี้มีข้อจำกัด บุคคลที่มีความเชื่อมั่นจะเข้าใจข้อจำกัดของตนเองและรู้สึกสะดวกใจใน การแสดงความเชื่อ การตัดสินใจ และประพฤติปฏิบัติอย่างสามารถ ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อการแสดงความสามารถได้อย่างเต็มศักยภาพ ซึ่งจะนำไปสู่การประสบความสำเร็จ ดังนั้น ไม่ว่าจะเป็นตัวนักกีฬาเองหรือผู้ฝึกสอน ต่างต้องการเพิ่มหรือคงระดับความเชื่อมั่นในตนเองให้กับนักกีฬา โดยเฉพาะในการแข่งขัน แนวทางการสร้างความเชื่อมั่นในตนเองต่อไปนี้ เป็นการประยุกต์จากทฤษฎีความเชื่อมั่นในตนเองทางการกีฬาของนักกีฬาทีมชาติไทยสร้างทฤษฎีจากข้อมูล มีแนวทางดังต่อไปนี้ (วิมลมาศ ประชากุล, 2551)

ฝึกทักษะทางจิตวิทยาการกีฬาให้กับนักกีฬา

การฝึกทักษะทางจิตวิทยาการกีฬาจะมีส่วนสำคัญต่อการสร้างความเชื่อมั่นในตนเองของนักกีฬา ได้แก่ การจินตภาพ การผ่อนคลาย การเตรียมความพร้อมทางจิตใจ โดยการจัดลำดับความคิด การคิดบวก การกระตุ้น ตัวเอง และการตัดความคิด เนื่องจากการสร้างประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จให้กับนักกีฬา บางครั้งมีข้อจำกัด การใช้ทักษะทางจิตวิทยาการกีฬาดังกล่าวจะช่วยให้นักกีฬาสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง รักษาระดับความเชื่อมั่นและกระตุ้นให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง ตัวอย่างเช่น ใช้วิธีการคิดในทางบวกเพื่อเลือกข้อมูลมาใช้อย่างเหมาะสม ใช้วิธีการตัดความคิด หากนักกีฬา ได้รับข้อมูลในทางลบ ทักษะการผ่อนคลายเมื่อนักกีฬาเกิดภาวะความเชื่อมั่นในตนเองต่ำ การจินตภาพหรือการกระตุ้นตัวเองเพื่อสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง ดังนั้นหากนักกีฬามีการฝึกทักษะทางจิตใจและนำมาใช้อย่างเหมาะสมจะส่งผลให้นักกีฬาสามารถ

ระดับความเชื่อมั่นในตนเองให้สูงได้ตลอดเวลา ทุกฝ่ายต้องร่วมมือกันและสร้างความมั่นคงให้กับนักกีฬา

จากทฤษฎียังพบอีกว่า ความเชื่อมั่นในตนเองทางการกีฬามาจากการที่นักกีฬารับรู้ว่าตนเองมีความสามารถความพร้อมทั้งด้านทักษะ อารมณ์และจิตใจและสภาพสิ่งแวดล้อมในขณะแข่งขัน ฉะนั้นการสร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้กับนักกีฬาต้องร่วมมือทุกฝ่ายโดยเริ่มตั้งแต่ผู้ปกครอง ครอบครัว ครู เพื่อน ๆ ต้องให้การสนับสนุนและร่วมมืออย่างเต็มที่เพื่อให้นักกีฬามีกำลังใจหรือไม่ต้องกังวลกับภาระต่าง ๆ ลำดับต่อมาสมาคมกีฬาและการกีฬาแห่งประเทศไทยต้องให้การสนับสนุนกับนักกีฬาในเรื่องค่าตอบแทน ที่พักนักกีฬา จัดหาอุปกรณ์ที่ดีให้กับนักกีฬา ซึ่งถือว่าเป็นการสร้างความมั่นคงให้กับนักกีฬา โดยสรุปการสร้างความเชื่อมั่นในตนเองสำหรับนักกีฬา เป็นการร่วมมือกันระหว่างนักกีฬา ผู้ฝึกสอน ครอบครัว เพื่อน และสมาคมโดยนักกีฬาที่ต้องมีความมุ่งมั่น มีเป้าหมายที่ชัดเจนและเหมาะสม มีการฝึกทักษะทางจิตวิทยาการกีฬา ผู้ฝึกสอนต้องสร้างโอกาสให้นักกีฬารับรู้ว่าตนเองมีความสามารถ ให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกครอบครัวและบุคคลใกล้ตัว ต้องให้การสนับสนุนและให้กำลังใจต่อนักกีฬา สมาคมกีฬาสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีให้กับนักกีฬา และจัดส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน (วิมลมาศ ประชากุล, 2551)

ประดินันท์ อุปรมัย (2534) กล่าวว่า การมีความเชื่อมั่นในตนเองเป็นบุคลิกภาพ ส่วนหนึ่งของบุคคลที่สะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกนึกคิดหรือมโนทัศน์ที่บุคคลมีต่อตนเอง ทั้งในแง่การพึงพอใจและการยอมรับรู้ในรูปร่างลักษณะ ความสามารถคุณค่าของตนเองและสภาพที่ตนมีอยู่ หรือเป็นอยู่บุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะกล้าคิด กล้าทำ กล้าตัดสินใจ

สรุปได้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง ได้รับอิทธิพลจากระดับความสามารถประสบการณ์การแข่งขัน ศรัทธาที่มีต่อผู้ฝึกสอน ความสมบูรณ์ของร่างกายและจิตใจ ความยากของความสำเร็จ ทั้งนี้เพราะความเชื่อมั่นในตนเองมีผลจากการประเมินความสามารถของตนเองว่าสูงพอที่จะแก้ปัญหาต่าง ๆ โดยเฉพาะการประเมินว่าตนเองมีศักยภาพเหนือผู้อื่นที่เข้าร่วมการแข่งขัน การคาดการณ์ว่าตนเองสามารถควบคุมอารมณ์ และการแสดงออกของตนเองให้เกิดประโยชน์สูงสุด ได้ทำให้นักกีฬามีความเชื่อมั่นในตนเอง ระดับความสามารถประสบการณ์การแข่งขัน ความพรอมในการ ฝึกซ้อม ความสมบูรณ์ของร่างกายและจิตใจ

ความเชื่อมั่นในตนเองกับการรับรู้ความสำเร็จ

ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นความเชื่อระหว่างบคุคลว่าสามารถรับมือกับความท้าทายก่อนการเผชิญความเชื่อมั่นเป็นลักษณะของความเชื่อในความสามารถของตนเองที่จะประสบความสำเร็จทางการกีฬาการที่นักกีฬาหรือผู้ฝึกสอนไม่ทราบว่าอะไรคือแหล่งที่มาของความเชื่อมั่นทางการกีฬา จึงเป็นเหตุให้การช่วยเหลือและสนับสนุนให้นักกีฬามีความเชื่อมั่นทางการกีฬา

Bandura (1977) ได้เสนอการสร้างเสริมการรับรู้ว่าตนมีความสามารถอาจกระทำได้ โดยการใช้คำพูดกระตุ้น เพื่อให้กำลังใจ (Verbal Persuasion) เป็นการพูดให้กำลังใจสร้างความเชื่อมั่นจากโค้ช เพื่อน และคนใกล้ชิดอื่น ๆ เป็นการให้ผลย้อนกลับไปในทางบวก ก่อนลงแข่งขัน

จากการศึกษาของ Huang, Wang และ Hsu (2004) พบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับแหล่งความเชื่อมั่นทางการกีฬาที่แตกต่างกัน คือ เพศชายจะรับรู้การสนับสนุนจากสังคม การรับรู้เทคนิควิธีการการเล่นและมีประสบการณ์ในการเห็นผู้อื่นประสบความความสำเร็จมากกว่าเพศหญิง จากทฤษฎีดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ความวิตกกังวลและความเชื่อมั่นในตนเองมีความสัมพันธ์ในทางตรงข้ามกันนั้นหมายความว่า หากระดับความวิตกกังวลสูงจะส่งผลให้ระดับความเชื่อมนั่นในตนเองต่ำ

การควบคุมพลังงานเชิงลบ (Negative Energy Control)

ในที่นี้จะกล่าวถึงความวิตกกังวล ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการแสดงออกในการแข่งขันกีฬาซึ่งมีผู้ที่สนใจอย่างกว้างขวาง ในช่วงเวลาที่ผ่านมาซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญในการศึกษาทางจิตวิทยาการกีฬา ดังต่อไปนี้

Freud (1943) กล่าวถึง ความหมายของความวิตกกังวลว่า เป็นประสบการณ์ การหวาดหวั่น ความตึงเครียด โดยหาสาเหตุได้ไม่ชัดเจนของแต้ละบุคคล ซึ่งเกี่ยวข้องกับจิตใต้สำนึก

English (1957) ได้ให้ความหมายของความวิตกกังวล สรุปเป็นข้อไว้ดังนี้

1. ความวิตกกังวลเป็นสภาวะของความไม่สบายใจ อันเนื่องมาจากความ ปรารถนาอันแรงกล้า และแรงขับไม่อาจไปถึงเป้าหมายที่ต้องการ

2. ความวิตกกังวล หมายถึง ความกังวลอันว้าวุ่นสับสนว่าอาจมีสิ่งที่เลวร้ายเกิดขึ้นในอนาคต

3. ความวิตกกังวล หมายถึง ความกลัวต่อเนื่อง ซึ่งอาจสังเกตเห็นได้อยู่ในระดับต่ำ

4. ความวิตกกังวล หมายถึง ความรู้สึกว่าตนเองถูกคุกคาม ซึ่งเป็นการคุกคามที่น่ากลัว โดยบุคคลนั้นไม่อาจบอกได้ว่าสิ่งที่เขารู้สึกว่ามาคุกคามนั้นคืออะไร

Lipkin และ Cohen (1973) ให้ความหมายของความวิตกกังวลไว้ว่า ความวิตกกังวล หมายถึง ความรู้สึกเครียด ความไม่สบาย ความกระวนกระวาย และความกลัว

Cox (1990) ได้ให้ความหมายไว้ว่า เป็นความรู้สึกเชิงนามธรรม ลักษณะหวาดหวั่น และมีความเร้าอารมณ์สูง

Spielberger (1989) ให้นิยามคำว่า ความวิตกกังวล หมายถึง การตอบสนองทางอารมณ์ที่มาจาก

1. ความตึงเครียด ความหวาดหวั่น และความกระวนกระวายใจ

2. ความไม่สบาย ใจ

3. การเปลี่ยนแปลงด้านสรีรจิต สปีลเบอร์เกอร์ กล่าวว่า ความวิตกกังวลมีความเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางชีวจิตวิทยา ที่เกิดขึ้นแบบพลวัต (Dynamic) มี 3 องค์ประกอบ คือ ความกดดัน การรับรู้ต่อความกดดัน และการตอบสนองทางอารมณ์

ศิลปชัย สุวรรณธาดา (2532) ได้กล่าวถึง ความวิตกกังวล เป็นความรู้สึกกังวลที่เกิดขึ้นจากการคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะผิดหวัง ล้มเหลว หรือเป็นอันตราย สรุปได้ว่า ความวิตกกังวล หมายถึง ความรู้สึกที่ไม่พึงปรารถนา อันเกิดจากการคาดคะเนว่าจะประสบกับสภาพการณ์ที่ทำให้ตนเองหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับตน ผิดหวัง ไม่เป็นสุข หรือจะ ได้รับอันตราย

2. ความเข้มแข็งทางจิตใจ

Loehr (1995) กล่าวว่า ทอม ไคท เป็นซุปเปอร์สตาร์คนหนึ่งในนักกอล์ฟชั้นยอดทั้งหลาย เขาเป็นคนธรรมดาคนหนึ่งไม่มีส่วนใดพิเศษเลย เขาแก่มากสำหรับที่จะเป็นนักกีฬาชั้นยอด ด้วยอายุ 43 ปี แขนและขาไม่มีกล้ามเนื้อเพิ่มขึ้น ซึ่งความจริงอาจกล่าวได้ว่าไม่มีสิ่งใดพิเศษเลย ด้วยน้ำหนัก 155 ปอนด์ สูง 5 ฟุต 8 นิ้ว เดินเก้งก้างและฝ่าเท้าแบนราบ เมื่อเขาปราศจากแว่นสายตาเขาก็เปรียบเสมือนคนตาบอด พรสวรรค์ ความสามารถพิเศษและอัจฉริยะ คำเหล่านี้ไม่เคยได้รับการกล่าวอ้างเลยสำหรับนักกอล์ฟคนนี้ แต่จะมีคำกล่าวทั่ว ๆ ไปและธรรมดาเสียมากกว่า สิ่งที่กล่าวมาข้างต้นนั้นไม่ผิดเลย เขาชนะรายการ U.S. Open ทั้งหมด 42 ครั้งและเป็นผู้มีรายได้สูงสุดในบรรดานักกอล์ฟทั้งหลายเป็นเวลากว่า 20 ปี เขาสร้างความประหลาดใจให้แก่คู่ต่อสู้ด้วยความแม่นยำ ความมั่นคง และความเข้มแข็ง ต้องยอมรับความจริงที่ว่าเขามีความสม่ำเสมอในการพัต การไดร์ฟลูกระยะสั้น การควบคุมสติและเขาเป็นคนทำงานหนักในอาชีพของเขาหลายครั้งที่เขาได้รับชัยชนะ (มือที่เยือกเย็นภายใต้ความกดดันที่รุนแรง) โดยที่เขาไม่ได้ใช้ยาโด๊ป แล้วอะไรละที่ทำให้ ทอม ไคท เป็นผู้เข้าแข่งขันที่น่ากลัวสำหรับทุกคนและอะไรเป็นอาวุธลับของเขา คำตอบคือ ความเข้มแข็ง

ความหมายของความเข้มแข็งทางจิตใจ

Loehr (1995) ได้ให้ความหมายของความเข้มแข็งไว้ว่า ความเข้มแข็ง คือ นักกีฬาสามารถใช้พรสวรรค์และทักษะที่อยู่ในตัวได้ตลอดการแข่งขัน ไม่ว่าจะอยู่ในเหตุการณ์ใดก็ตาม ความเข้มแข็ง คือ การควบคุมสภาวะทางความคิด (Ideal Performance State: IPS) มีอยู่ในนักกีฬาทุกคน การกระตุ้นทางจิตวิทยาของการกระทำในช่วงสูงสุดของนักกีฬา

การตอบโต้สิ่งเร้าของอัตราการเต้นของหัวใจ ความเครียดของกล้ามเนื้อ ความถี่คลื่นสมอง ความดันเลือดและอื่น ๆ อารมณ์ที่แสดงออกมาจากการเล่นกีฬา บางอารมณ์จะแสดงออกให้เห็นถึงพรสวรรค์และ ทักษะในตัวคุณที่มีอยู่อย่างมีพลังและอิสระ แต่บางอารมณ์ก็ไม่ใช่ พลังที่ปรากฏออกมาจะประกอบมา จาก การท้าทาย พลังขับ ความเชื่อมั่น การค้นหา การต่อสู่ พลังงาน สปริต ยืนกราน และความสนุก ส่วนความรู้สึกอ่อนล้า หมดหนทาง ไม่มั่นคง พลังต่ำ อ่อนแอ กลัวและสับสน เป็นตัวที่ทำให้ไม่สามารถ แสดงพลังออกมาได้เหตุต่าง ๆ ซึ่งนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพลังทางร่างกาย การเปลี่ยนแปลงนี้มีทั้งการนำไอพีเอสออกไป ความกลัวขจัดออกไปได้ ความมั่นใจนำกลับมาอารมณ์และโทสะออกไป ความสนุกและความชื่นชอบนำกลับมา การควบคุมอารมณ์จะนำไปสู่การควบคุมร่างกาย

Loehr (1995) กล่าวว่าถ้าเรามีความเข้มแข็งเราก็จะเห็นไมเคิล จอร์แดน และนิค ฟอร์โด มีการเล่นที่ยอดเยี่ยม แต่ถ้าเราไม่มีความเข้มแข็งเราก็จะไม่เห็นและถ้าเราพัฒนาความเข้มแข็งเพื่อก้าวไปสู่การเล่นที่ยอดเยี่ยมได้ เมื่อเรามีความเข้มแข็งก็สามารถเรียนรู้ทักษะต่าง ๆ สรุปอย่าสร้างขีดจำกัดตัวเองด้วยความเชื่อที่ว่า คุณไม่มีพรสวรรค์พอเพียงหรือไม่เก่ง เพียงพอ หรืออย่าคิดว่าคุณไม่ได้รับการถ่ายทอดพันธุกรรมที่ยอดเยี่ยม อนาคตของตัวคุณเกิดได้ด้วยการกระทำของตัวคุณเอง

การสร้างความเข้มแข็งทางจิตใจ

Loehr (1995) กล่าวว่า การสร้างความเข้มแข็งมี 4 ประการ คือ

1. อารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงได้ (Emotional Flexibility) ความสามารถในการยอมรับความสิ้นหวังและสามารถที่จะสร้างอารมณ์ต่าง ๆ ในทางบวกได้ดีในการขางขัน (สนุกสนาน สปริตในการแข่งขัน อารมณ์ขัน)

2. อารมณ์ตอบสนอง (Emotional Responsiveness) ความสามารถที่ยังคงมีอยู่เกี่ยวข้องภายใต้การกดดัน ผู้เข้าแข่งขันไม่มีการตอบโต้ ถอนตัว

3. อารมณ์หนักแน่น (Emotional Strength) ความสามารถในการออกแรงและการควบคุมอารมณ์ภายใต้การกดดัน มีสปริตรในการแข่งขัน ถ้าไม่มีความสามารถในส่วนนี้ก็เหมือนกับไม่มีความเข้มแข็ง

4. อารมณ์ยืดหยุ่น (Emotional Resilience) ความสามารถในการเก็บอารมณ์ต่างๆ ที่ เกิดขึ้นได้ ซึ่งเกิดจากความผิดพลาดต่าง ๆ และสามารถฟื้นคืนอารมณ์ให้กลับมาสนใจกับเกมได้อย่าง รวดเร็ว สำหรับคนที่ฟื้นอารมณ์ให้กลับมาได้ช้าจะแสดงให้เห็นถึงการมีความเข้มแข็งอยู่น้อย

3. ความเครียด

นักกีฬาส่วนใหญ่ต่างก็เคยประสบปัญหากับทั้งความเครียด บางคนเมื่อจะต้องเข้าร่วมการแข่งขันรายการใหญ่ก็เริ่มมีความวิตกกังวลเกิดขึ้น มีความคิดในแง่ลบ เริ่มไม่มั่นใจในตนเอง กลัวว่าตนเองจะเล่นได้ไม่ดี หลาย ๆ คนนอนไม่หลับในคืนก่อนแข่ง ในวันแข่งขันก็มีอาการปวดปัสสาวะบ่อย มือเย็น ใจสั่น มวนท้อง รวมถึงมีความรู้สึกอยากจะอาเจียน ในขณะที่บางคนพบว่า ความเครียดที่เกิดขึ้นจากการเข้าแข่งขันรายการใหญ่ ช่วยให้ตนเองนั้นรู้สึกพร้อมและมุ่งมั่นที่จะแข่งขันถ้าหากว่าเราต้องการที่จะเล่นให้ได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ ความตื่นตัวและความเครียดเป็นสิ่งที่จำเป็นในการแข่งขัน ความตื่นตัวจะกระตุ้นให้เกิดการทำงานของระบบประสาทซิมพาเทติก (Sympathetic) ทำให้ร่างกายทำงานเพิ่มมากขึ้น หัวใจเต้นเร็วขึ้น มีการตึงตัวของกล้ามเนื้อเพิ่มสูงขึ้น ดังนั้นถ้านักกีฬามีความตื่นตัวที่น้อยเกินไปก็จะทำให้รู้สึกเฉยชา รวบรวมสมาธิได้ยาก และบ่อยครั้งที่นักกีฬาพบว่าตนเองเล่นได้ไม่ดี ในขณะที่ความตื่นตัวที่มากเกินไปก็จะเกิดการกระตุ้นที่มากเกินความจำเป็น ทำให้นักกีฬาเกิดอาการเกร็งและขัดขวางการทำงานร่วมกันของระบบต่าง ๆ ในร่างกาย ซึ่งสามารถก่อให้เกิดความวิตกกังวลและความคิดแง่ลบตามมา ความเครียดเกิดขึ้นได้จากหลายสาเหตุด้วยกัน แต่สาเหตุที่พบได้บ่อยในนักกีฬา ได้แก่ การกังวลเกี่ยวกับผลการแข่งขันมากเกินไป ไม่ว่าจะเป็นกลัวว่าตนเองจะทำผลงานได้ไม่ดี กลัวว่าตนเองจะทำให้ผู้ปกครอง โค้ช และคนรอบข้างผิดหวังต่อการเล่น กลัวว่าตนเองจะดูไม่ดีในสายตาของคนอื่น เมื่อนักกีฬาให้ความสำคัญกับผลการแข่งขันที่มากเกินไปก็จะส่งผลให้นักกีฬาลืมที่จะให้ความสนใจกับกระบวนการทำงาน ลืมที่จะให้ความสำคัญกับวิธีการที่จะทำให้ตนเองเล่นได้ดี ความกังวลที่เกิดขึ้นส่งผลให้มีการเพิ่มขึ้นของระดับความตื่นตัว เมื่อเป็นเช่นนี้นักกีฬาส่วนใหญ่ก็จะเริ่มที่จะสูญเสียการผ่อนคลาย การเล่นอันเป็นธรรมชาติและทำให้ความสามารถในการเล่นลดลง เมื่อความสามารถเริ่มตกก็เกิดเป็นความวิตกกังวลเพิ่มขึ้นอีกเริ่มสูญเสียความเชื่อมั่น และยิ่งทำให้ผลงานแย่มากขึ้น วิธีการจัดการกับความเครียดและความวิตกกังวลนั้นมีหลายขั้นตอนด้วยกัน สิ่งสำคัญก็คือนักกีฬาและผู้ฝึกสอนต้องทราบว่า ความตื่นตัวและความเครียดระดับใดที่ส่งผลดีต่อความสามารถในขณะแข่งขันของเรา ความคิดความรู้สึกที่เกิดขึ้นในวันแข่งขันที่เราเล่นดีและเล่นไม่ดีนั้นแตกต่างกันอย่างไร โซนการเล่นดีของเราเป็นอย่างไร และอะไรเป็นสาเหตุหรือปัจจัยที่ทำให้เกิดความรู้สึกเช่นนั้น เมื่อเราสามารถรับรู้ปัจจัยและความรู้สึกที่เกิดขึ้นได้ เราก็จะสามารถจัดการกับความเครียดและความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสมนอกจากการรับรู้ความรู้สึก และรู้ถึงโซนการเล่นดีของตนเอง ปัจจัยสำคัญที่จะขาดไม่ได้เลยในการจัดการกับความเครียดและความวิตกกังวลของนักกีฬาก็คือ การสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักกีฬา นักกีฬาที่มีเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง และเชื่อมั่นในความสามารถในการจัดการกับความเครียด จะมีความวิตกกังวลในการแข่งขันน้อยกว่าและจะมองว่าความเครียดที่เกิดขึ้นเป็นประโยชน์ต่อการแสดงความสามารถมากกว่าคนที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง

น้อย ไม่เพียงแต่ความเชื่อมั่นในตนเองของนักกีฬาเท่านั้น การฝึกทักษะทางจิตวิทยาการกีฬา (Psychology Skills Training : PST) ก็เป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้เราสามารถจัดการกับความเครียดและความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นในการแข่งขันได้เป็นอย่างดี ทักษะทางจิตวิทยาการกีฬาที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในการจัดการกับความเครียดและความวิตกกังวล ได้แก่ เทคนิคการผ่อนคลายด้วยลมหายใจ (Breathing Relaxation) การจินตภาพ (Imagery) การสะกดจิต (Hypnosis) การพูดกับตนเอง (Self-Talk) เป็นต้น

จากที่กล่าวมาแล้ว ความเครียดนั้นมีทั้งด้านดีและด้านไม่ดี ถ้าเรามองว่าความเครียดและความตื่นตัวที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่สร้างประโยชน์ให้กับความสามารถของเรา เราก็จะสามารถแสดงความสามารถในวันแข่งขันได้ดีกว่าคนที่มองว่าความตื่นตัวหรือความเครียดเป็นอุปสรรค ดังนั้นนักกีฬาที่มีทัศนคติที่ถูกต้อง มีการรับรู้ที่ดี มีความเชื่อมั่นในตนเอง และฝึกฝนเทคนิคทางจิตวิทยาการกีฬาเป็นประจำ ก็จะสามารถแสดงความสามารถสูงสุดในการแข่งขันกีฬาได้อย่างสม่ำเสมออย่างแน่นอน (Weinberg and Gould, 2007)

4. ความวิตกกังวล

ความหมายของความวิตกกังวล (สมบัติ กาญจนกิจ และสมหญิง จันทรุไทย, 2542) ความวิตกกังวล (Anxiety) มีรากศัพท์มาจากภาษากรีกว่า “to press tight” หรือ“to strangle” หมายถึง กดให้แน่น รัดให้แน่น และมาจากภาษาลาติน “anxious” หมายถึง บีบรัด หรือ ความคับแค้น ความวิตกกังวลมีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับความวิตกกังวลไว้ดังนี้

อิงลิช และอิงลิช (English and English, 1968) ได้ให้ความหมายของความวิตกกังวลซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

1. ความวิตกกังวล คือ เป็นสภาวะของความไม่สบายใจอันเนื่องมาจากความปรารถนาอัน แรงกล้า และแรงขับไม่อาจจะไปถึงเป้าหมายที่ต้องการได้

2. ความวิตกกังวล คือ ความกังวลอันว้าวุ่นสับสนว่าอาจมีสิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นในอนาคต

3. ความวิตกกังวล คือ ความกลัวต่อเนื่อง ซึ่งอาจสังเกตเห็นได้แต่อยู่ในระดับต่ำ

4. ความวิตกกังวล คือ ความรู้สึกว่าตัวเองถูกข่มขู่ ซึ่งเป็นการขู่เข็ญที่น่ากลัวโดยบุคคลนั้น อาจบอกได้ว่า สิ่งที่เขารู้สึกว่ามาขู่เข็ญนั้นคืออะไร

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541) กล่าวว่า ความวิตกกังวล (Anxiety) หมายถึง ความรู้สึกกลัวต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นจากการคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะผิดหวัง ล้มเหลว หรือเป็นอันตราย ความวิตกกังวลเกิดขึ้นได้จากประสบการณ์ที่ได้รับมาในอดีต และสภาพอารมณ์ที่

เกิดขึ้นในขณะนั้น ความวิตกกังวลมีอิทธิพลต่อการแสดงความสามารถของนักกีฬามากและความวิตกกังวล แบ่งออกได้เป็น 2 แบบ คือ

1. ความเครียดทางบวก (Eustress) ความเครียดแบบนี้ถ้ามีระดับที่ไม่สูงมากจะช่วยให้ นักกีฬาแสดงความสามารถทางกีฬาได้ดี

2. ความเครียดทางลบ (Distress) ความเครียดแบบนี้ถ้ามีระดับสูงหรือต่ำมากเกินไปจะช่วยให้นักกีฬาแสดงความสามารถทางการกีฬาลดต่ำลงกว่ามาตรฐานเดิม

สืบสาย บุญวีรบุตร (2541) ให้ความหมายของความวิตกกังวลว่า เป็นอารมณ์ที่ผสมผสานระหว่างความกดดันต่าง ๆ ที่มีต่อการกระทำและมีผลต่ออารมณ์ที่เป็นลบ และอธิบายถึง ความรู้สึกที่เป็นนามธรรมที่เป็นไปในทางที่ไม่พึงพอใจ

ทฤษฎีที่เกี่ยวกับความวิตกกังวล พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2543) ได้อธิบายถึงทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลและความสามารถในการ กีฬา 2 ทฤษฎี

1. ทฤษฎีแรงขับ (Drive Theory) ทฤษฎีนี้กล่าวว่า ระดับของความวิตกกังวลจะเป็นสัดส่วนกับระดับความสามารถถ้านักกีฬามีความวิตกกังวลต่ำจะมีความสามารถต่ำ ถ้านักกีฬามีความวิตกกังวลสูงก็จะมีความสามารถสูง ซึ่งขึ้นอยู่กับความสามารถของนักกีฬาอย่างแท้จริง ดังนั้นถ้ามีสิ่งเร้าใจ แรงกระตุ้นมากเกินไปจะทำให้ผลการแสดงความสามารถลดลงหรือแสดงไม่ได้ถึงจุดสูงสุด

2. ทฤษฎียู–คว่ำ (Inverted– U Theory) ทฤษฎีนี้กล่าวว่า ถ้ามีระดับความวิตกกังวลต่ำหรือสูงเกินไปจะทำให้มีความสามารถต่ำ แต่ถ้ามีระดับความวิตกกังวลเหมาะสมจะทำให้มีความสามารถสูง ทฤษฎีนี้เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปและใช้อธิบายได้ในการเล่นกีฬาเกือบทุกประเภท ดังนั้น ในขณะก้อนแข้งขันหรือระหว่างแข้งขัน นักกีฬาจะต้องควบคุมตนเองให้มีสภาวะความวิตก กังวลอยู่ในระดับเหมาะสมจึงจะทำให้ความสามารถที่แสดงออกสูง

ประเภทของความวิตกกังวล

สปีลเบอร์เกอร์ (Spielberger, 1972) ได้แบ่งประเภทของความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬา ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัย (Trait Anxiety) หรือ (A-Trait) คือ ความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะประจำตัวของแต่ละบุคคล เป็นลักษณะที่ค่อนข้างจะคงที่และไม่ปรากฏออกมาในลักษณะของพฤติกรรมโดยตรง แต่จะเป็นตัวเสริมหรือตัวประกอบของความวิตกกังวลเฉพาะ สถานการณ์ (State-Anxiety)

2. ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State-Anxiety) หรือ (A-State) คือ ความวิตกกังวลซึ่งเกิดขึ้นในเวลาเฉพาะหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ทำให้เกิดความไม่พึงพอใจ

หรือเกิดอันตรายมากระตุ้นและแสดงพฤติกรรมโต้ตอบที่สามารถสังเกตได้ ในระยะเวลาช่วงที่ถูกกระตุ้นนั้นเป็นภาวะที่บุคคลรู้สึกตึงเครียด หวาดหวั่น กระวนกระวาย ระบบการทำงานของประสาทอัตโนมัติตื่นตัวสูง ซึ่ง ความรุนแรงและระยะเวลาที่เกิดจะแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ซึ่งส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะ เฉพาะตัว และประสบการณ์ในอดีตของแต่ละบุคคล

ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับการแข่งขันกีฬา

มาร์เทนส์ (Martens, 1983) ได้กล่าวกระบวนการแข่งขันกีฬากับการเกิดความวิตกกังวลไว้ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายของการแข่งขัน (Objective Competition Situation) เป็นเงื่อนไขสำคัญที่มีต่อการเล่นของนักกีฬาหากการแข่งขันนั้น ๆ มีความหมายหรือมีความสำคัญจะสร้างแรงกระตุ้นที่เป็นแรงกดดันต่อการเล่น เกิดความเครียดทางร่างกาย เกิดเป็นความวิตกกังวลให้กับนักกีฬา เช่น การแข่งขันรอบตัดเชือกหากแพ้จะตกรอบชนะเท่านั้นจึงจะเข้ารอบหรือการแข่งขันชิงชนะเลิศต้องชนะ เท่านั้นจึงจะเป็นแชมป์นอกจากนี้ยังรวมถึงจุดมุ่งหมายในการแข่งขันว่าเป็นการแข่งขันเพื่อชิง ชนะเลิศ หรือเป็นเพียงการแข่งขันแบบเชื่อมความความสามัคคี แบบทีมเหย้า–เยือนเป็นการแข่งขันที่เน้นความสนุกสนาน ระดับการเกิดความวิตกกังวลก็จะแตกต่างกัน

2. การประเมินสถานการณ์การแข่งขัน (Subjective Competition Satiation) เป็นนามธรรมเป็นสิ่งที่นักกีฬาหรือบุคคลนั้นๆ รับรู้ คิด หรือประเมินสถานการณ์แข่งขันโดยเปรียบเทียบ ความสามารถของตนกับข้อเรียกร้องของสถานการณ์ เช่น ความสำคัญของการแข่งขัน การประเมิน ความสามารถของคู่ต่อสู้กับความสามารถของตนเองมีผลต่อความคิด อารมณ์ และแรงจูงใจที่ส่งผล ถึงการตอบสนองทางสรีระและพฤติกรรมการเล่นกีฬาหรือความสามารถในการเล่นกีฬานั่นเอง

3. การตอบสนอง (Response) ที่เกิดขึ้นหลังหรือพร้อม ๆ กับการรับรู้ และการประเมินการตอบสนองต่อสถานการณ์ ทั้งทางสรีรวิทยา เช่น หัวใจเต้นเร็วและแรงขึ้น เหงื่อออกตามมือเท่า หรือปวดปัสสาวะ การตอบสนองทางจิตใจและอารมณ์ เช่น ความกังวลใจ ตื่นเต้น รู้สึกเก็บกด กลัว และ รวมทั้งการตอบสนองทางพฤติกรรมทั้งก่อนและขณะแข่งขัน เช่น เดินไปมาไร้ความหมาย

4. ผลที่ตามมา (Consequence) เป็นสิ่งที่ตามมาหลังการกระทำนั้น ๆ ทั้งที่เป็นผลทันที และผลที่ตามมาหลังการแข่งขันจบ ผลที่ตามมานี้มีผลต่อกระบวนการจัดปรับความคิด การประเมินอารมณ์ และจัดปรับพฤติกรรมใหม่ หรือจัดปรับวิธีการเล่นขณะนั้น เช่น นักกีฬาวอลเลย์บอลเมื่อตัดสินใจตอบสนองโดยการตบลูกฝ่าสกัดกั้นของฝ่ายตรงข้าม

ผลที่ตามมาคือ ฝ่ายตรงข้ามรับได้ และ โต้กลับมาอย่างมีประสิทธิภาพมากกว่า ทำให้ต้องทบทวนใหม่ว่าการตบลูกครั้งต่อไปควรหักข้อมือ หลบการบล็อกหรือใช้การหยอดลูกแทน เป็นต้น

การควบคุมสมาธิ หรือความตั้งใจ (Attentional Control)

พระเทพเวที ประยุทธ์ ปยุตฺโต (2534) ได้ให้ความหมายของสมาธิไว้ ดังนี้ “สมาธิ” แปลว่า ความตั้งมั่นของจิตหรือภาวะจิตที่แน่วแน่ต่อสิ่งที่กำหนด คำจำกัดความของสมาธิที่พบเสมอ คือ “จิตตัสเสกัคคตา” หรือเรียกสั้น ๆ คือ การที่จิตกำหนดแน่วแน่อยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่ฟุ้งซ่าน

ศิลปชัย สุวรรณธาดา (2532) กล่าวว่า การมีสมาธิหรือการรวมความตั้งใจ คือ การที่มีความตั้งใจต่อสิ่งที่กำลังกระทำอยู่ในสถานการณ์กีฬามีหลายสิ่งหลายอย่างที่เกิดขึ้น เช่น การเล่นของคู่ต่อสู้ การรับรู้ความสามารถของคู่ต่อสู้ การคิดถึงการเล่นที่ผ่านมาและที่กำลังจะเกิดขึ้น การคาดหวังของตนเองและผู้ดูเหล่านี้จะแบ่งความตั้งใจของนักกีฬา ดังนั้นการที่มีสมาธิต่อสิ่งที่กำลังกระทำอยู่จึงมีความสำคัญต่อการแสดงความสามารถของนักกีฬา สมาธิแบ่งได้เป็น 3 ระดับ คือ

1. ขณิกสมาธิ สมาธิชั่วขณะ (Momentary Concentration) เป็นสมาธิขั้นต้น ซึ่งคนสามัญทั่วไปสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่การงานในชีวิตประจำวันให้ได้ผลดี

2. อุปจารสมาธิ สมาธิเฉียด ๆ หรือจวนจะแน่วแน่ (Access Concentration) เป็นสมาธิขั้นระงับนิวรณ์ได้ก่อนที่จะเข้าสู่ภาวะแห่งฌาน หรือสมาธิในบุพภาคแห่งอัปปนาสมาธิ

3. อัปปนาสมาธิ สมาธิที่แน่วแน่หรือสมาธิที่แนบสนิท (Attainment Concentration) เป็นสมาธิระดับสูงสุด ซึ่งมีในฌานทั้งหลายถือว่าเป็นผลสำเร็จที่ต้องการของการเจริญ สมาธิ

ความหมายของจินตภาพที่ใช้ในการฝึกกีฬา

จินตภาพ คือ การสร้างภาพ หรือย้อนภาพเพื่อสร้างประสบการณ์ให้เกิดขึ้นในใจทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี มีการพัฒนาความสามารถทางการกีฬาได้ดียิ่งขึ้น สามารถสร้างความเข้าใจในเหตุการณ์ต่าง ๆ ช่วยในการควบคุมอารมณ์ ลดความวิตกกังวล ความโกรธ หรือความเจ็บปวด ช่วยในการรวบรวมสมาธิ สร้างความมั่นใจในตนเอง และช่วยในการวิเคราะห์ทบทวนทักษะกีฬา จินตภาพเป็นประสบการณ์ด้านความรู้สึกนึกคิด เช่น การได้เห็น การได้ยิน การได้ฟังความ ซึ่งได้จากประสบการณ์ในการนึกคิด โดยอาศัยความจำ การเห็นภาพจากภายในโดยการระลึกถึง หากเป็นภาพที่เกิดจากสิ่งเร้าภายนอกก็จะเป็นประสบการณ์ที่ได้รับมาก่อน

การสร้างจินตภาพจะเป็นสภาวะความรู้สึกต่าง ๆ ทางด้านร่างกาย เช่น การเคลื่อนไหวอย่างมีจังหวะ การจัดลักษณะ ท่าทางและแม้กระทั่งความรู้สึกด้านจิตใจ เช่น การดีใจเมื่อได้รับชัยชนะ หรือเมื่อเล่นได้ดี

ความสำคัญของการจินตภาพ

จินตภาพ เป็นการใช้ประสาทสัมผัสทั้งหมดในการที่จะสร้างภาพหรือย้อนภาพ เพื่อการสร้างประสบการณ์ให้เกิดในใจ เพื่อการมองเห็นได้ด้วยตาตนเอง ภายใต้จิตใจการรับรู้ต่าง ๆ เหล่านี้ช่วยให้นักกีฬาในการ สร้างจินตภาพ หรือลองซ้อมในใจให้ชัดเจนขึ้นซึ่งมีผลกับการฝึกทางกายได้ดียิ่งขึ้นด้วยการสร้างจินตภาพและการซ้อมในใจช่วยในการควบคุมอารมณ์ ลดความวิตกกังวลความโกรธ หรือความเจ็บปวดอีกด้วย นอกจากนี้ยังช่วยในการรวบรวมสมาธิสร้างความเชื่อมั่นในตนเองและการวิเคราะห์และทบทวน ทักษะกีฬาต่าง ๆ ช่วยให้การเรียนรู้และการพัฒนาความสามารถทางการกีฬาได้ดียิ่งขึ้น

แนวคิดการมุ่งสู่ความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา

พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534) กล่าวถึงผลสำเร็จในการแข่งขันกีฬาว่า ในการเล่นกีฬาบุคคลที่เข้ามาร่วมในกิจกรรมย่อมต้องการที่จะได้รับความสำเร็จ ซึ่งความสำเร็จในการกีฬานี้ถ้ามองอย่างผิวเผินแล้วก็คือชัยชนะ (รู้สึกสำเร็จ) ส่วนความล้มเหลวก็คงจะเป็นความพ่ายแพ้ (ล้มเหลว) ซึ่งเป็นสิ่งที่ตัว บุคคลที่เข้าร่วมกิจกรรม ไม่สามารถควบคุมได้ว่าจะประสบผลสำเร็จ (ชัยชนะ) ความสำเร็จนั้นไม่ได้เกิดจากชัยชนะเพียงอย่างเดียว เพราะความสำเร็จในการกีฬาเป็นความรู้สึกของบุคคลนั้น (รู้สึกประสบผลสำเร็จหรือความล้มเหลว) เพียงแต่สภาพสังคมภายนอกทำให้บุคคลนั้นเกิดความรู้สึกว่า ถ้าได้รับชัยชนะจึงประสบผลสำเร็จ ถ้าพ่ายแพ้จะประสบกับความล้มเหลว ซึ่งบุคคลอาจจะรู้สึกประสบความสำเร็จโดยที่ไม่เกี่ยวข้องกับผลการ แข่งขัน (ชนะ, แพ้) ความสำเร็จโดยการตั้งคำถามว่าทำไมคนบางคนชอบการท้าทาย บางคนชอบการแข่งขัน บางคนชอบเปรียบเทียบความสามารถกับผ็อื่น แต่บางคนก็หลีกเลี่ยงที่จะทำเช่นนั้น พฤติกรรมที่นำไปสู่ความสำเร็จของความพยายามในการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย แต่การที่จะเรียนรู้และเข้าใจเรื่อง พฤติกรรมสู่ความสำเร็จ ต้องทำความเข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะแต่ละคนที่แตกต่างกัน แรงจูงใจไปสู่ความสำเร็จก็ย่อมแตกต่างกันด้วย

Gill (2002) ดังนั้น ในการเล่นกีฬา ถ้าบุคคลที่เล่นรู้สึกว่าตนประสบผลสำเร็จอยู่เสมอ แล้วก็จะมีแรงจูงใจในการที่จะเล่นกีฬาต่อไป แรงจูงใจสู่ความสำเร็จนั้นมีส่วนเกี่ยวพันโดยตรงกับสถานการณ์ การแสดงความสามารถ ซึ่งบุคคลนั้นรู้ตัวว่าเขาจะถูกประเมิน (โดยตนเองหรือผู้อื่น) ในสถานการณ์การแข่งขัน สถานการณ์ที่มีการเสี่ยงต่อผลที่จะออกมาและผลที่จะออกมานั้นอาจเป็นผลที่เขาพึงใจหรือไม่พึงใจก็ได้ สถานการณ์ที่ความสามารถของเขาจะถูกตัดสินว่าดีหรือไม่ การที่บุคคลจะมีแรงจูงใจสู่ความสำเร็จหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับตัวบุคคลนั้นเชื่อว่า

เขามีโอกาสประสบผลสำเร็จมาก เขาก็จะมีแนวโน้มที่จะริเริ่มเข้าสู่สถานการณ์โดยมีความมุ่งหวังสู่ความสำเร็จ หรือมีแรงจูงใจสูงนั่นเอง ซึ่งในทางตรงกันข้ามถ้าบุคคลนั้นเชื่อว่าเขามีโอกาสประสบความล้มเลวมากแล้ว เขาก็จะมีแรงจูงใจในการเข้า สู่สถานการณ์น้อยลง

Cox (2002) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมของความสำเร็จ (Achievement Behaviors) ว่ามีความสัมพันธ์กับคำจำกัดความของความสามารถในแต่ละบุคคล เป้าหมายของความสำเร็จนี้ได้พัฒนาและขยายความมาจากทฤษฎีของแรงจูงใจต่าง ๆ เช่น ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ Harter's Competence Motivation Theory ทฤษฎีของ Bandura's Self-Efficacy Model เป็นต้น ทฤษฎีที่เกี่ยวกับความสำเร็จมีนักทฤษฎีร่วมสมัยเดียวกันจำนวนมาก ได้พื้นฐานมาจากงานของ Akinson โดยพัฒนามาให้แบบหลายมิติ คือ เป็นผลโดยรวมหลาย ๆ ด้าน พิจารณาจากบุคลิกลักษณะ การพัฒนาการ และสภาพแวดล้อม

Gill (2002) ได้จุดประกายของการเปลี่ยนแปลงในการศึกษาเรื่องแรงจูงใจเมื่อเขา พบว่า คนที่มีความพยายามสูงและต่ำ คิดไม่เหมือนกัน ทำให้แสดงออกไม่เหมือนกัน ตั้งแต่นั้นมาก็มีเรื่องของผลโดยรวมหลาย ๆ ด้านเกี่ยวกับการมุ่งสู่เป้าหมายมากมายหลายด้าน ทั้งที่มีออกมาเพื่ออธิบายพฤติกรรมของความสำเร็จ เช่น การเลือกงาน ความเข้มของพฤติกรรม และความมุ่งมั่น ถึงแม้ว่านักทฤษฎีเหล่านี้จะมีความเห็นต่างกันเรื่องจุดมุ่งหมาย แต่ทุกคนยืนยันว่าแต่ละคนใช้ประสบการณ์เป็นเป้าหมายเพื่อประเมินว่าสำเร็จหรือล้มเหลว ดังนั้นความสำเร็จเป็นหัวข้อสำคัญที่ขึ้นอยู่กับความสามารถของคนคนหนึ่ง และขึ้นอยู่กับบุคลิกลักษณะการพัฒนาการและองค์ประกอบของสถานการณ์

Gill (2002) มีผู้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับความแตกต่างของบุคคลในเรื่องพฤติกรรมสู่ความสำเร็จไว้มากมาย บางคนได้เน้นถึงบุคลิกภาพส่วนตัว บางคนเน้นเรื่องการรับรู้และความต้องการเอาชนะ แต่ทั้งหมดมีแนวคิดจากทฤษฎีคลาสสิกของ Atkinson's Theory of Achievement แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง แรงขับหรือสิ่งเร้าใจที่ทำให้บุคคลมีความมุ่งมั่นพยายามที่จะไปถึงเป้าหมาย หรือลักษณะนิสัยในการที่เผชิญหน้าหรือถอยหนีในการแข่งขัน รวมทั้งความมุ่งเพื่อความเป็นเลิศหรือสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่ง McClelland and Atkinson กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของคน คือ แรงจูงใจที่ต้องการสู่ความสัมฤทธิ์หรือถอยหนีความล้มเหลว และได้เสนอเป็นทฤษฎีที่ได้รับความสนใจมากที่สุดในเรื่องของจิตวิทยา และทฤษฎีนี้ถือว่าเป็นทฤษฎีคลาสสิก โดยได้ใช้การคำนวณทางคณิตศาสตร์มาอธิบายความต้องการที่ประสบความสำเร็จ ได้เสนอปัจจัย 2 ประการ ที่จะบ่งชี้ความต้องการความสำเร็จของนักกีฬา ปัจจัยนั้นได้แก่

1. สิ่งจูงใจสู่ความสำเร็จ (Motive to Achieve Success)

2. สิ่งจูงใจหลบหนีความล้มเหลว (Motive to Avoid Failure) และได้พยายามอธิบายถึงความต้องการที่จะทำงานมุ่งสู่ความสัมฤทธิ์ผล หรือเพื่อความเป็นเลิศในสภาพการที่มีการแข่งขัน (สมบัติ กาญจนกิจ, 2542)

N Ach = (Ms – Maf) (Ps x Is) + Mext

N Ach = แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หรือแรงจูงใจที่จะเป็นเลิศ (Need to Achieve)
Ms = แรงจูงใจที่จะสู่สู่ความสัมฤทธิ์ (Motive to Success)
Maf = แรงจูงใจหนีจากความล้มเหลว (Motive to Avoid Failure)
Ps = ความเป็นไปได้ที่จะประสบผลสำเร็จ (Probability of Success)
Is = ค่าของสิ่งเร้าของความสัมฤทธิ์ (Incentive Value of Success) ได้จาค่าความเป็นไปได้มีค่าเท่ากับ 1 ลบด้วยความเป็นไปได้ที่จะประสบผลสำเร็จ (Is = 1 - Ps)
Mext = สิ่งเร้าภายนอกจากผลสัมฤทธิ์หรือความสำเร็จ (External Motivation)

Harter (1979) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ว่าหมายถึง แรงจูงใจที่ได้จากความรู้สึกว่ากว่าตนมีความสามารถและทำอะไรได้ยากขึ้น ต้องการที่จะทำหรือฝึกอะไรที่ยากกว่าเมื่อรับรู้ว่าตนประสบผลสำเร็จ เป็นแรงจูงใจเมื่อรับรู้ว่าตนมีความสามารถ ดังนั้นในการฝึกหรือแข่งขันกีฬาถ้านักกีฬามีการรับรู้หรือถูกทำให้รับรู้ว่าตนเองมีความสามารถหรือทำได้ก็จะเกิดความมั่นใจในการเล่นหรือแข่งขันกีฬา ย่อมต้องการที่จะทำการฝึกทักษะที่ยากยิ่งขึ้น มีแรงจูงใจที่จะทำมากขึ้น ดังนั้น โค๊ช ครู เพื่อนร่วมทีม มีอิทธิพลในการสร้างเสริมในการรับรู้ว่าตนเองมีความสามารถของนักกีฬา จากการที่นักกีฬารับรู้ว่าตนเองมีความสามารถจึงเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง หรือความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง

Bandura (1977) ได้พัฒนาทฤษฎีความมั่นใจเฉพาะอย่าง ซึ่งนับได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของ แรงจูงใจเชิงปัญญา (Cognitive Motivation) ความมั่นใจเฉพาะอย่าง หมายถึง ความเชื่อของบุคคลว่า ตนเองมีความสามารถที่จะทำงานบางอย่างได้สำเร็จ หากนักกีฬาใดมีความมั่นใจเฉพาะอย่างทางกีฬาสูง มักจะเข้าร่วมการฝึกซ้อมหรือแข่งขันกีฬาอย่างกระตือรือร้นด้วยความเชื่อมั่นและคาดหวังผลสำเร็จ ความมั่นใจเฉพาะอย่างเป็นส่วนหนึ่งของความมั่นใจในตนเอง

(Self-Confidence) ความเชื่อมั่นเฉพาะอย่างมีความเหมือนและความแตกต่างกับความเชื่อมั่นที่เรียกว่า Self-Confidence ที่มีความเชื่อมั่นของมนุษย์มีทั้งโดยรวมและเฉพาะอย่างในบางด้านมากหรือน้อย ในบางกรณีและเฉพาะอย่างในบางด้านมากหรือน้อย

การจัดการตนเอง

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการจัดการตนเอง

Dewey (1938) ที่เชื่อว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อบุคคลลงมือกระทำเอง (Learning by doing) และประสบการณ์มีความสำคัญมากต่อการเรียนรู้ของบุคคล

Tobin (1986) ได้เสนอว่า การจัดการตนเอง หมายถึง การกระทำที่บุคคลพยายามควบคุมตนเองในการปฏิบัติกิจกรรมเพื่อดูแลสุขภาพและป้องกันโรคด้วยตนเองอย่างสมัครใจ ทำให้เกิดปรับเปลี่ยนเป็นพฤติกรรมใหม่ กระบวนการจัดการตนเองประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การติดตามตนเอง (Self-Monitoring) เป็นการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม 2) การเตือนตนเอง (Self-Instruction) เป็นวิธีการที่จะช่วยปฏิบัติกิจกรรมหรือกระทำพฤติกรรมเพื่อกำกับ 3) การตัดสินใจ (Decision Making) เป็นการพิจารณาเกี่ยวกับพฤติกรรมในการจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน

Kanfer และ Gaelick-Buys. (1991) ได้เสนอว่า การจัดการตนเอง คือ พฤติกรรมที่บุคคลจัดการต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเอง เพื่อควบคุมหรือลดผลกระทบจากสถานการณ์นั้น โดยมีการติดตามตนเอง (Self-Monitoring) การประเมินตนเอง (Self-Evaluation) และการเสริมแรงตนเอง (Self-Reinforcement)

Creer (2000) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการจัดการตนเอง คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้ป่วยด้วยตนเอง เพื่อควบคุมอาการและการเจ็บป่วยที่เกิดขึ้น และลดผลกระทบต่อร่างกาย จิตใจ และสังคม โดยมี 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1. การตั้งเป้าหมาย 2. การรวบรวมข้อมูล 3. การประมวลข้อมูลและ 4. ประเมินผล 5. การตัดสินใจ 6. การปฏิบัติและการประเมินผลการปฏิบัติ

Barlow และคณะ (2002) เสนอว่า พฤติกรรมการจัดการตนเอง คือ ความสามารถของบุคคลที่จะจัดการกับอาการต่าง ๆ ที่เกิดจากโรคทางกายและใจ รวมทั้งมีการเปลี่ยนแปลงวิถีในการดำเนินชีวิตเพื่อให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น โดยการจัดการตนเองให้มีประสิทธิภาพนั้นต้องอาศัยความสามารถในการควบคุมสถานการณ์ต่างๆ ของแต่ละบุคคล

Lorig และ Holman (2003) ได้ให้ความหมายของการจัดการตนเอง คือ การเรียนรู้และฝึกฝนทักษะที่จำเป็นในการดูแลตนเองทั้งทางร่างกายและจิตใจ เพื่อใช้ในการเผชิญกับปัญหาหรือโรคเรื่อรังต่าง ๆ ซึ่งประกอบไปด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่ การแก้ไขปัญหา (Problem Solving) การตัดสินใจ (Decision Making) การใช้แหล่งข้อมูล (Resource Utilization) การสร้าง

ความสัมพันธ์แบบหุ้นส่วนกับผู้ให้บริการด้านสุขภาพ (The Formation of a Patient Provider Partnerships) การปฏิบัติ (Taking Action) และการปรับให้เหมาะสมในแต่ละบุคคล (Self Tailoring) ดังนั้น การจัดการตนเอง หมายถึง การกระทำที่บุคคลพยายามควบคุมในการปฏิบัติในการดูแลตนเอง เพื่อควบคุมอาการของโรคด้วยตนเอง และลดผลกระทบต่อร่างกาย

แนวคิดการกำกับตนเอง (Self-Regulation) (Bandura, 1989)

แนวคิดการกำกับตนเองมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมปัญญา (Social Cognitive Learning Theory) ที่เสนอโดย แอลเบิร์ต แบนดูรา (Albert Bandura) Bandura (1989) โดยเชื่อว่า ถึงแม้ว่าบุคคลจะได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมมากระตุ้นให้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมา แต่บุคคลก็สามารถใช้พุทธปัญญา (Cognitive Approach) ในการแสดงพฤติกรรมของตนเองออกมา โดยการสังเกตและเลียนแบบการกระทำของผู้อื่นพฤติกรรมที่ได้จดจำในสมองเมื่อมีเงื่อนไขหรือแรงจูงใจที่เหมาะสม

การเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง การกำกับตนเองมีผลต่อผู้เรียนมากที่สุด เพราะการกำกับตนเองเป็นรูปแบบของความพยายามที่จะทำงานในหน้าที่โดยใช้ทักษะที่มีอย่างเหมาะสม และการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองเป็นทักษะที่มีความสำคัญทั้งทางการเรียนในโรงเรียน รวมไปถึงการศึกษาเพื่อพัฒนาตนเองหลังสำเร็จการศึกษาแล้ว ผู้เรียนที่มีการกำกับตนเองมีลักษณะกระตือรือร้น สามารถจัดการสิ่งต่าง ๆ โดยใช้ยุทธวิธีทางปัญญาและการรู้คิดเพื่อการปฏิบัติให้สำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพ (สุระพรรณ พนมฤทธิ์, 2554)

1. การติดตามตนเอง

ชุงค์ และซิมเมอร์แมน (Schunk and Zimmerman, 1994) กล่าวว่า การกำกับตนเอง คือ กระบวนการที่จะปฏิบัติกิจกรรมและสนับสนุนความคิด พฤติกรรมและความรู้สึก เพื่อให้ได้มาซึ่งเป้าหมายของการเรียนรู้ทักษะต่าง ๆ โดยมีแรงจูงใจและกระทำด้วยตนเอง

คาร์ตัน และนาวิคกี (Rudolph and McAuley, 1997) ได้กล่าวว่า การกำกับตนเองเป็นการร่วมกันของความคิด การประเมินและกระบวนการของพฤติกรรมและเป็นตัวชี้นำเป้าหมายของการกระทำและการตอบสนองทางอารมณ์

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2541) ได้กล่าวว่า การกำกับตนเอง คือ การที่บุคคลเป็นผู้จัดการเงื่อนไขนำและจัดการผลการกระทำด้วยตนเอง

จากความหมายของการกำกับตนเองดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การกำกับตนเอง หมายถึง กระบวนการในการควบคุมจัดการกับตนเอง เพื่อให้ตนเองประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตนได้วางไว้

ซิมเมอร์แมน (Zimmerman, 1998) กล่าวถึงทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมว่า การกำกับตนเองมีปัจจัยที่เป็นสาเหตุอยู่ 3 ประการ คือ บุคคล สิ่งแวดล้อม

และพฤติกรรมการเรียนรู้ โดยการกำกับตนเองมิได้เกิดจากกระบวนการภายในตัวบุคคลเพียงอย่างเดียว แต่ได้รับอิทธิพลจากเหตุการณ์ในสิ่งแวดล้อมและเหตุการณ์ในด้านพฤติกรรมด้วย และขณะเดียวกันปัจจัยด้านบุคคล สิ่งแวดล้อม และพฤติกรรมต่างก็มีอิทธิพลซึ่งกันและกัน

1. ปัจจัยด้านบุคคล เกิดขึ้นเมื่อนักเรียนมีการพัฒนาการใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ ในการกำกับตนเองไปสู่ความเป็นตนเองมากขึ้น (Self–Influence) ปัจจัยด้านอื่นก็จะมีอิทธิพลลดลง ซึ่งตรงกันข้ามกับนักเรียน และนักศึกษาที่ต้องอาศัยความช่วยเหลือจากเพื่อนในการทำการบ้านตลอดเวลา มีการพัฒนาตนเองภายใต้อิทธิพลจากภายนอกตลอดเวลาเช่นกัน

2. ปัจจัยด้านพฤติกรรม เกิดขึ้นเมื่อนักเรียนต้องอยู่ภายใต้ระเบียบหรือคำสั่งที่ต้องปฏิบัติ เช่น ระเบียบของสถานศึกษา ระเบียบของครู ระเบียบของสถานที่ เป็นต้น ตัวอย่างเช่น เมื่อครูกำหนดหัวข้อรายงานให้นักเรียนก็จะเป็นการกำหนดพฤติกรรมของนักเรียน

3. ปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม เกิดขึ้นเมื่อนักเรียนจำเป็นต้องได้รับคำแนะนำ หรือคำปรึกษา หรือขอความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น เช่น ครู เพื่อน เป็นต้น ซึ่งข้อมูลข่าวสารที่ได้รับจะมีอิทธิพลต่อนักเรียน โดยเพิ่มการเรียนรู้ให้มากขึ้น เพื่อการสร้างและพัฒนามาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นให้เกิดขึ้นเป็นของตนเองต่อไป จากแนวคิดการกำหนดพฤติกรรมของบุคคลเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ของตัวแปร 3 ชนิด คือ ตัวแปรทางด้านบุคคล ตัวแปรด้านพฤติกรรม และตัวแปรด้านสิ่งแวดล้อม

Bandura ได้เสนอแนวคิดการกำกับตนเองของบุคคลได้ว่า พฤติกรรมของบุคคลแม้จะถูกกำหนดจากปัจจัยภายนอก แต่บุคคลก็พยายามที่จะกำหนดพฤติกรรมของตนเอง โดยการควบคุมปัจจัยภายนอก และควบคุมปัจจัยภายในบุคคล และเรียกการกระทำเช่นนี้ว่า การกำกับพฤติกรรมตนเอง (Self–regulated behavior) (Bandura, 1997 and Hergenhahn Olson, 1997) เมื่อบุคคลได้เรียนรู้พฤติกรรมจากการสังเกตตัวแบบพฤติกรรมหรือผลลัพธ์ของพฤติกรรมของตัวแบบ จะกลายมาเป็นเป้าหมายหรือมาตรฐานการกระทำ (Performance Standards) ให้กับบุคคล และเมื่อบุคคลเริ่มต้นเรียนรู้ในเป้าหมายหรือมาตรฐานการกระทำบุคคลเริ่มเรียนรู้การประเมินตนเอง (Self–evaluation) ถึงการเรียนรู้นั้น จากนั้นบุคคลจะเริ่มเรียนรู้การตัดสินพฤติกรรมด้วยตนเอง (Self–judgment) และเรียนรู้การเกิดปฏิกิริยาต่อพฤติกรรมตนเอง (Self–reaction) ด้วยกระบวนการดังกล่าว บุคคลจงเกิดการเรียนรู้ที่ควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ที่มาเกี่ยวข้องกับการกระทำของตนเอง ทั้งนี้เพื่อให้ตนเองสามารถกระทำพฤติกรรมได้บรรลุสำเร็จตาม เป้าหมายที่ได้วางไว้

2. การประเมินตนเอง

การประเมินตนเอง เป็นรูปแบบแนวใหม่ที่เกิดขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกา โดย Jean Piaget เป็นผู้นำแนวคิดของการประเมินตนเองมาใช้ และ Jean Piaget ได้นำแนวคิดทฤษฎีคอนสตัคติวิสต์ (Constructs Theory) ที่เชื่อว่าการเรียนรู้เป็นกระบวนการทำกิจกรรม

และสร้างแนวคิดใหม่ ๆ บนพื้นฐานความรู้เดิมของแต่ละบุคคล เพื่อพัฒนาแนวคิดการประเมินตนเอง เพื่อศึกษาพฤติกรรมการปฏิสัมพันธ์ของเด็กกับสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัว แล้วพัฒนาเป็นแนวคิดการประเมินตนเอง โดยหลักการแล้วการประเมินตนเองเป็นกระบวนการที่มุ่งให้บุคคลเกิดการทบทวน การไตร่ตรองการปฏิบัติงาน (Revise) สะท้อนความคิด (Reflection) และนำไปสู่การพัฒนา (Improvement) ในภาระหน้าที่ของตนอย่างต่อเนื่อง (อวยพร เรืองตระกูล และสุนทรพจน์ ดำรงพานิช, 2551)

Boud (1995) ได้ให้ความหมายของการประเมินตนเองว่า เป็นการอธิบายถึงมาตรฐานหรือเกณฑ์เพื่อใช้ในการประเมินการปฏิบัติงานและตัดสินใจเกี่ยวกับขอบเขต ซึ่งนักเรียนสามารถปฏิบัติได้ตามเกณฑ์และมาตรฐานที่กำหนดไว้

Klenowski (1995) ได้ให้นิยามว่า การประเมินตนเองเป็นการประเมินหรือตัดสินคุณค่าของการปฏิบัติของบุคคลคนหนึ่งและอธิบายภาพจุดแข็ง จุดอ่อน เพื่อการปรับปรุงผลการเรียนรู้ของบุคคลนั้น

ดังนั้น การประเมินตนเองจึงเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยการกำหนดเป้าหมายและการติดตาม และประเมินการเรียนรู้ของตนเอง การประเมินตนเองต้องการให้นักเรียนคิดอย่างวิเคราะห์ได้เรียนรู้ เพื่ออธิบายมาตรฐานของการปฏิบัติงานได้อย่างเหมาะสม และเพื่อใช้มาตรฐานนั้นในการปฏิบัติงาน การประเมินตนเองเป็นการส่งเสริมนักเรียนเพื่อตรวจสอบตนเองและตัดสินใจว่าควรใช้เกณฑ์อะไรในการตัดสินงาน

3. การเสริมแรงตนเอง

ทฤษฎีการเสริมแรงของสกินเนอร์ (Skinner) เป็นผู้คิดทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement theories of motivation) สกินเนอร์ได้นำเสนอการใช้การเสริมแรงเพื่อการจูงใจบุคคลให้เกิดพฤติกรรมใหม่ทำพฤติกรรมซ้ำหรือหยุดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ตั้งเป็น law of effect โดยมองการเสริมแรงเป็น 2 ด้าน ได้แก่

1. การเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) เป็นการให้ผลตอบแทนในสิ่งที่บุคคลอยากได้ เช่น เงิน คำยกย่อง ความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน การเพิ่มสวัสดิการ การให้วันหยุด เป็นต้น เพื่อจูงใจให้บุคลเกิดแรงจูงใจที่จะกระทำพฤติกรรมพึงประสงค์ต่างๆ

2. การเสริมแรงทางลบ (Negative Reinforcement) เป็นการไม่ให้ผลตอบแทนที่บุคคลไม่อยากได้ โดยมีการกำหนดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ต้องไม่กระทำและบทลงโทษต่าง ๆ เช่น ไล่ออก ตัดเงินเดือน ตักเตือน โดยที่หากบุคคลกระทำแต่พฤติกรรมพึงประสงค์ก็จะไม่ให้ผลตอบแทนทางลบแก่ผู้นั้น

สกินเนอร์และคณะ ได้นำเสนอวิธีการให้การเสริมแรง (Schedule of Reinforcement) ไว้ 5 แบบ ได้แก่

1. การให้อย่างต่อเนื่อง (Continuous Reinforcement) เป็นการให้การเสริมแรงทางบวกอย่างต่อเนื่องทุกครั้งที่ทำพฤติกรรมที่กำหนดไว้

2. การให้ตามปริมาณงาน (Fixed Ratio) เป็นการให้การเสริมแรงตามปริมาณงานที่บุคคลกระทำ หรือการจ่ายค่าตอบแทนการทำงานเป็นชิ้น เช่น ยกของได้ชิ้นละ 10 บาท ยกของไป 30 ชิ้นก็จะได้ 300 บาท หากต้องการผลตอบแทนมากก็จะทำงานมาก หากมีความต้องการไม่มากก็จะกระทำเพียงเท่าที่ต้องการเท่านั้น

3. การให้ตามระยะเวลา (Fixed Interval) เป็นการให้การเสริมแรงเมื่อบุคคลกระทำพฤติกรรมพึงประสงค์ตามระยะเวลาที่แน่นอน เช่น ทุก 2 สัปดาห์ ทุกเดือน เช่น ค่าจ้าง เงินเดือน ซึ่งทำให้บุคคลกระทำพฤติกรรมในระดับคงที่ และจะแสดงพฤติกรรมพึงประสงค์ได้ให้เกิดขึ้นมากในช่วงใกล้วันรับค่าตอบแทน

4. การให้ตามปริมาณงานยืดหยุ่น (Variable Ratio) เป็นการให้ตามปริมาณงานแต่ไม่กำหนดตายตัว โดยอาจพิจารณาในด้านคุณภาพร่วมด้วย เช่น พนักงานขายนำเสนอสินค้ากับลูกค้า 10 ราย อาจขายได้ 1 ราย หรือ 5 รายก็ได้ โดยยิ่งกระทำมากก็มีโอกาสได้ผลตอบแทนมากขึ้น

5. การให้ตามระยะเวลายืดหยุ่น (Variable Interval) เป็นการให้การเสริมแรงโดยให้ตามเวลาแต่ไม่มีการกำหนดแน่นอน อาจให้หรือไม่ให้ก็ได้ เช่น จ่ายเป็น 3 เดือนบ้าง 6 เดือนบ้าง เป็นการจูงใจให้บุคคลทำพฤติกรรมพึงประสงค์อย่างต่อเนื่อง โดยไม่อาจคาดเดาได้ว่าจะได้รับผลตอบแทนเมื่อใด เช่น การให้รางวัลกับพนักงานดีเด่นเฉพาะในวาระพิเศษเท่านั้น

สิ่งแวดล้อม

สภาพแวดล้อมมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์ให้อยากทำงานหรือเกิดความเบื่อหน่ายในการทำงานได้ดังนั้น การจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการทำงานจะทำให้ผู้ปฏิบัติงานทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมีความเกี่ยวข้อง ดังนี้คือ

1. สถานที่และอุปกรณ์

สภาพแวดล้อมด้านสถานที่และอุปกรณ์ สามารถแยกออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. ความหมายของสภาพแวดล้อม ความหมายของสภาพแวดล้อม นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของสภาพแวดล้อม โดยกล่าวถึงความสำคัญ และความหมายของสภาพแวดล้อมไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

อรุณ รักธรรม (2536) ได้กล่าวว่า สภาพแวดล้อมภายในองค์การเป็นบรรยากาศขององค์การ หมายถึง กลุ่มคุณลักษณะของสภาพแวดล้อมของงานบุคคลผู้ปฏิบัติงานอยู่

รับรู้ทั้งโดยตรงและทางอ้อม เช่น ทัศนคติค่านิยม และความรู้สึกของคนทำงานในองค์การที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ

อุทัย เลาหวิเชียร (2543) ได้ให้ความหมายของสภาพแวดล้อมของงาน คือ สิ่งแวดล้อมที่มีผลกระทบโดยตรงต่อการบริหารงาน สิ่งแวดล้อมของงานที่สำคัญมีอยู่ 4 ประการ คือ ลูกค้า คู่แข่งขัน ผู้ผลิต และหน่วยงานควบคุม

พิทยา บวรวัฒนา (2544) ได้กล่าวว่า สภาพแวดล้อม หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่นอกองค์การ อันได้แก่ ปัจจัยทางเศรษฐกิจ สภาพการเมือง ลักษณะของสังคม โครงสร้างของกฎหมาย นิเวศวิทยาและวัฒนธรรม

ทิพวรรณ หล่อสุวรรณรัตน์ (2547) ได้กล่าวว่า สภาพแวดล้อมขององค์การ หมายถึง ปัจจัยต่าง ๆ ที่อยู่ล้อมรอบองค์การ และสามารถส่งผลกระทบต่อการทำงานและการเข้าถึงทรัพยากรที่หายาก ได้แก่ วัตถุดิบ คนงานที่มีความเชี่ยวชาญ ข้อมูลข่าวสารที่ใช้

สาคร สุขศรีวงศ์ (2550) ได้กล่าวว่า สภาพแวดล้อมภายใน คือปัจจัยต่าง ๆ ที่อยู่ในองค์การและสามารถควบคุมได้คือ ระบบงานผู้มีส่วนได้เสียในองค์การ สิ่งอำนวยความสะดวก และวัฒนธรรมองค์การ

จากความหมายของสภาพแวดล้อมที่ได้กล่าวมาข้างต้นสามารถที่จะสรุปได้ว่า สภาพแวดล้อม หมายถึง สิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัวเราในขณะที่ปฏิบัติงาน ทั้งสิ่งมีชีวิตหรือที่สามารถสัมผัสจับต้องได้ และไม่สามารถสัมผัสจับต้องได้ ซึ่งมีผลต่อผู้ปฏิบัติงานผู้เรียนและนักกีฬา

ความสำคัญของการจัดการสภาพแวดล้อม

ในสถานศึกษาจะเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาบุคลิกภาพปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและทัศนคติของนักศึกษาไปในทางที่พึงประสงค์ซึ่ง มาริสา ธรรมะ (2545) ได้กล่าวว่า สภาพแวดล้อมที่เป็นนามธรรม (Abstract Environment) ได้แก่ ระบบบุคคลที่มีคุณค่าที่ควรยึดถือ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมของกลุ่มสังคม ข่าวสาร ความรู้ ความคิด ตลอดจนความรู้สึกนึกคิดและทัศนคติต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นของตนเองหรือคนอื่นก็ตาม สภาพแวดล้อมที่เป็นนามธรรมนี้อาจกล่าวโดยสรุปว่า สภาพแวดล้อมที่เป็นนามธรรมก็คือ สภาพทางเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและวัฒนธรรมนั่นเอง สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการเรียนการสอนอย่างยิ่งโดยเฉพาะทางด้านสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของมนุษย์

สุภัทรา ปิณฑะแพทย์ (2534) ได้เรียบเรียงเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ไว้ 3 ประการ คือ

1. สภาพแวดล้อมภายในครอบครัว ครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่มีอิทธิพลต่อบุคคลในการสร้างและพัฒนาอารมณ์บุคลิกภาพ ความเชื่อ เจตคติ

2. สภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษา สถานศึกษาเป็นสถาบันที่มีความสำคัญ เพราะเป็นสถาบันที่อบรมสั่งสอนและให้ความรู้เพื่อการดำรงชีวิต

3. สภาพแวดล้อมในสังคมและชุมชน ได้แก่กลุ่มเพื่อน สื่อมวลชน ศาสนา และลัทธิความเชื่อ ซึ่งทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมความเชื่อถือ

สรุปความสำคัญของสภาพแวดล้อมในสถานศึกษาเป็นเรื่องสำคัญที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงจากด้านสิ่งแวดล้อม นามธรรมส่งผลต่อการเรียนและสมองได้รับการกระตุ้นทำให้สมองมีการพัฒนาทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพขึ้น หลักทฤษฎีทางด้านจิตวิทยาที่มีการศึกษาถึงเรื่องพฤติกรรมและสิ่งแวดล้อม ให้ทราบว่านอกเหนือจากลักษณะต่าง ๆ ที่คนได้รับการถ่ายทอดมาทางพันธุกรรมทำให้คนแตกต่างกัน แล้วยังมีอิทธิพลอื่นอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่สำคัญ ได้แก่สิ่งแวดล้อม การอบรมเลี้ยงดูการคบเพื่อน การสังคม การศึกษาการสมาคม ประเพณีวัฒนธรรม

สภาพแวดล้อมทางกายภาพ

สภาพแวดล้อมทางกายภาพ หมายถึง สภาพแวดล้อมตามธรรมชาติและสภาพแวดล้อมที่มนุษย์สร้างขึ้น ตัวกำหนดทางด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพ ได้แก่

1. โอกาสและสภาพแวดล้อมกายภาพที่มีต่อความสัมพันธ์ โอกาสเป็นสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเข้มแข็งขึ้น

2. คุณสมบัติต่าง ๆ ของสภาพแวดล้อมทางกายภาพคุณสมบัติของกายภาพแวดล้อมทางกายภาพ เช่น ความซับซ้อน ความง่าย ลักษณะกำกวม เหล่านี้จะมีผลกระทบต่อการรับรู้การรู้สึก การเรียนรู้การจำ การคิด ซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมขึ้นได้

3 ตำแหน่งของสภาพแวดล้อม ตำแหน่งของสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันย่อมก่อเกิดพฤติกรรมที่แตกต่างกันด้วย เช่น นักเรียนที่นั่งห่างไปด้านหลังย่อมมีโอกาสที่จะแอบหลับ (อรพันธุ์ ประสิทธิรัตน์, 2533)

2. เพื่อน

เพื่อน เป็นสภาพแวดล้อมที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อการศึกษาที่กำลังศึกษาหรือกิจกรรมที่ทำร่วมกันเพื่อพัฒนา เป็นกลุ่มบุคคลที่อยู่ในวัยเจริญเติบโตร่างกายและจิตใจมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เมื่อเข้าอยู่ในสถาบันศึกษาต้องมีความสัมพันธ์กับเพื่อนอย่างมาก กลุ่มเพื่อนจึงมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลง และพัฒนาการทางด้านความรู้ทัศนคติบุคลิกภาพและคุณธรรมของนักศึกษา

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2533) ได้กล่าวถึงอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ดังนี้

1. เป็นกลุ่มที่จะประสานชีวิตจากสังคมในบ้านไปสู่มหาวิทยาลัย ทำให้นิสิตได้รู้สึกว่าตนเองประสบความสำเร็จในด้านใดด้านหนึ่ง

2. เป็นกลุ่มที่สนับสนุนและเป็นเครื่องมือให้บรรลุเป้าหมายทางพุทธิปัญญาของการศึกษาในมหาวิทยาลัย

3. เป็นกลุ่มที่สนับสนุน สนองอารมณ์ จิตใจ และความต้องการของนิสิต ซึ่งอาจจะไม่ตรงกับอาจารย์ห้องเรียนและมหาวิทยาลัย

4. เป็นกลุ่มที่เปิดโอกาสให้นิสิตเรียนรู้และเข้าใจชีวิตการอยู่ร่วมกัน การสมาคมและทำงานกับคนที่มีภูมิหลังแตกต่างกันได้

5. กลุ่มเพื่อนอาจมีการยุยงให้มีการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ กระตุ้นให้เกิดความคิด หรือประสบการณ์ใหม่ ๆ ให้กำลังใจในการเปลี่ยนแปลงชีวิตของนิสิต หรือกลุ่มเพื่อนก็อาจจะช่วยกันปรับปรุงรักษาสภาพที่คงเดิมไม่ยอมเปลี่ยนแปลง

6. นิสิตที่เรียนไม่ค่อยดีหรือมีความผิดหวัง กลุ่มเพื่อนจะทำให้นิสิตเลือกทางออกทางอื่น หรือช่วยให้นิสิตมีภาพพจน์ในทางบวก โดยจะสนับสนุนให้ความสนใจต่อสิ่งอื่นที่ไม่ใช่การศึกษา

7. องค์กรบริหารนิสิตมักจะมีหน้าที่เป็นพรรคพวกของนิสิตแต่ละคน อิทธิของกลุ่มเพื่อน ดังกล่าวเป็นผลจากการรวมตัวของนิสิต มีการแพร่จากแต่ละคนไปสู่บุคคล การใช้ชีวิตในสังคม มหาวิทยาลัย ตลอดจนพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของนิสิตให้เจริญงอกงาม

เพื่อนกับความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย

สมัคร ชมชื่น (2553) กล่าวว่า เพื่อนเป็นเงื่อนไขหนึ่งที่สำคัญอย่างหนึ่งที่มีส่วนผลักดันให้เข้าสู่วงการนักมวยไทย เพื่อนจะมีส่วนในการชักชวนเพื่อเปลี่ยนแนวคิดเรื่อง แรงจูงใจในการตัดสินเข้าสู่วงการนักมวยไทย ซึ่งอาจจะชักพาไปในทางที่ดีหรือชักพาไปในทางที่ไม่ดี เพราะฉะนั้นเพื่อนจึงมีบทบาทที่มีอำนาจในการตัดสินใจรองลงมาจากครอบครัวในเรื่องการชักชวน ชักนำ ซึ่งผู้วิจัยได้พบว่า เพื่อนมีบทบาทอย่างยิ่งต่อการชักชวนแนะนำข้อดีสำหรับการชกมวยไทย โดยที่เด็กจะเกิดความอยากรู้อยากเห็น รวมไปถึงอยากร่วม สัมผัสถึงมวยไทยอย่างแท้จริง อันเนื่องมาจากเพื่อนได้บอกเล่าถึงมวยไทยอย่างเร้าใจ และน่าค้นหาว่าเป็นอย่างไร

3. ครอบครัว

สมพงษ์ ธนธัญญา (2540) อธิบายว่า ลักษณะของสัมพันธภาพในครอบครัวประกอบด้วย

1. ความสัมพันธ์ระหว่างสามีกับภรรยา สามี ภรรยาเป็นจุดเริ่มต้นของสัมพันธภาพที่สำคัญที่สุดในครอบครัว เพราะถ้าคู่สามีภรรยามีความรักใคร่เข้าใจซึ่งกันและกัน มีสัมพันธภาพที่ดี พยายามปรับตัวเข้าหากัน ร่วมมือร่วมใจช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน ตลอดจนรับผิดชอบและแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ภายในครอบครัวร่วมกัน ย่อมทำให้ครอบครัวมีความราบรื่นมั่นคง สมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัวพลอยมีความสุขโดยเฉพาะบุตร แต่ในทางตรงกันข้ามถ้าสามีภรรยามี

สัมพันธภาพที่ไม่ดีต่อกัน ไม่มีความรักใคร่ปรองดองกัน ขาดความเข้าใจ เห็นอกเห็นใจกัน และขาดความรับผิดชอบร่วมกันแล้ว ย่อมทำให้เกิดความขัดแย้งกันอยู่เสมอ อันอาจจะทำให้ครอบครัวต้องแตกสลายลง หรือถ้าไม่ถึงกับแตกสลายก็อาจจะทำให้ครอบครัวขาดความสุข โดยเฉพาะเมื่อบุตรประสบกับสภาพการณ์ของความขัดแย้งอย่างนี้อยู่ประจำย่อมกระทบกระเทือนจิตใจมาก เพราะเด็กมีอำนาจอาจการรับรู้สูงมาก ถึงแม้ว่าจะไม่มีถ้อยคำที่เป็นปรปักษ์ต่อกันพูดออกมา เขาก็อาจจะทราบถึงความไม่ปรองดองกันในบ้านได้

2. ความสัมพันธ์ระหว่างบิดา มารดา และบุตร ความสัมพันธ์นี้มีพื้นฐานมาจากความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา และเมื่อมีการให้กำเนิดบุตรแล้วความสัมพันธ์ในครอบครัวก็เพิ่มขึ้นเป็นความสัมพันธ์ระหว่างบิดา มารดา และบุตรตามมา โดยอธิบายว่า สายโยง ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและบุตรจะแน่นแฟ้นดีเสมอ ถ้าบิดามารดา ทำตัวเป็นหลักรักใคร่ ผูกพันกันดี ความรักใคร่ผูกพันแน่นหนาของบิดามารดานั้นจะมีผลสะท้อนไปผูกพันต่อบุตรให้ แน่นแฟ้นต่อไป โดยปริยาย

3. ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง เมื่อบิดามารดาให้กำเนิดบุตรคนที่ 2 และคนต่อ ๆ มาความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องย่อมเกิดขึ้น สัมพันธภาพระหว่างพี่น้องจะดีหรือไม่จะแนบแน่นเพียงใดขึ้นอยู่กับสภาพการณ์ในครอบครัว อันประกอบด้วยความสัมพันธ์พื้นฐานและลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา และถ้าบิดามารดามีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน ให้การอบรมเลี้ยงดูบุตรด้วยความรักความเข้าใจให้ความยุติธรรม ตลอดจนเสริมสร้างความรักใคร่ระหว่างพี่น้องย่อมดำเนินไปได้ด้วยดีมีความรักใคร่ช่วยเหลือ ป้องกันซึ่งกันและกัน แต่อย่างไรก็ตามครอบครัวที่มีบุตรมากกว่าหนึ่งคนอาจมีการอิจฉาแข่งขัน หรือทะเลาะเบาะแว้งเกิดขึ้นได้อย่างน้อยที่สุดบุตรอาจจะสร้างความน้อยใจไว้เงียบ ๆ ก็ได้ บิดามารดาให้เวลาเอาใจใส่และใช้ความอดทนในการทำความเข้าใจกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ในครอบครัวเพื่อไม่ให้เกิดความรู้สึกที่ไม่ดีระหว่างบุตรด้วยกัน

ครอบครัวและเครือญาติกับความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย

สมัคร ชมชื่น (2553) กล่าวว่า ครอบครัวเป็นสถาบันหนึ่งที่มีส่วนสำคัญในกระบวนการขัดเกลาให้กับเด็กนักมวยไทย โดยวิธีการถ่ายทอดความรู้แก่เด็กทั้งทางตรงและทางอ้อม เป็นแรงจูใจในการตัดสินใจเข้าสู่วงการมวยไทยอาชีพ พ่อแม่ต้องเป็นฝ่ายเห็นชอบด้วยเช่นกัน หากมีแนวคิดที่ขัดต่อกระบวนการฝึกฝนของมวยไทยจะเป็นเรื่องยากสำหรับโอกาสของเด็กที่สำคัญนอกเหนือจากการตัดสินใจเปิดโอกาสให้บุตรของตนได้เข้ามาฝึกซ้อมในค่ายมวย ปัญหาในครอบครัวเรื่องครอบครัวหย่าร้าง พ่อแม่เสียชีวิตและปัญหาทางด้านเศรษฐกิจยังเป็นแรงจูงใจให้เด็กนักมวยตัดสินใจเข้าสู่วงการมวยไทยง่ายขึ้น ยกตัวอย่างเช่น ครอบครัวหย่าร้างและพ่อแม่เสียชีวิต เด็กคนดังกล่าวจะถูกดูแลด้วย ลุง ป้า น้าและอา (เคยชกมวยไทยมาก่อน) เมื่อได้รับตำแหน่งเป็นผู้ปกครองจะเล็งเห็นความสำคัญของมวยไทยในลักษณะของความแข็งแรงของ

ร่างกาย ความห่างไกลจากยาเสพติด และการหารายได้เพื่อช่วยในการเลี้ยงครอบครัว ที่สำคัญในชุมชนเป็นแหล่งมั่วสุมของเด็กวัยรุ่น เหตุผลเหล่านี้จึงเป็นเหตุผลสำคัญในการชักนำให้บุตร (เด็กที่เลี้ยงดู) เข้าสู่วงการมวยไทยอาชีพและเจริญเติมโตได้อย่างสมบูรณ์

การฝึกซ้อมกีฬา

ผู้ฝึกสอนกีฬา (Coach) หมายถึง บุคคลที่มีความรู้ความเข้าใจและความรอบรู้สูงในเรื่องของชนิดกีฬานั้น ๆ มีความชำนาญและกว้างขวางพอต่อการกีฬา มีอำนาจ มีบทบาทในการควบคุมดูแล ประสานงานและกำหนดเกณฑ์ต่าง ๆ ต่อตัวนักกีฬาและทีม เป็นผู้วางแผนกำหนดแนวทางแก้ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการฝึกซ้อมและแข่งขันเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ได้วางไว้

การเป็นผู้ฝึกสอนที่ดี Chamber (1998) ได้เขียนไว้ในคู่มือการบริหารกีฬาของกองทุนสงเคราะห์โอลิมปิก (Olympic Solidarity) ของคณะกรรมการโอลมิปกินานาชาติ (International Olympic Committee : IOC) ได้สรุปการเป็นผู้ฝึกสอนที่ดี (Academy of a Good coach) ไว้ดังนี้

1. มีความรู้เกี่ยวกับการเจริญเติมโต การมีพัฒนาการ
2. อุทิศตนและการกระตือรือร้น
3. มีวุฒิภาวะ
4. มีคุณธรรมและจริยธรรม
5. มีความยุติธรรม
6. รู้หลักวิธีการฝึกซ้อม
7. มีความสามารถในการฝึกนักกีฬา
8. มีความสามารถในการประเมินนักกีฬา
9. มียุทธศาสตร์
10. รู้จักการใช้คน
11. มีความห่วงใยนักกีฬา
12. มีความสามารถในการสอน
13. มีความสามารถในการสื่อสาร
14. มีความสามารถในการใช้สื่อ
15. เป็นผู้สร้างแรงจูงใจให้นักกีฬา
16. มีวินัย
17. มีทักษะการจัดองค์กร
18. มีความรู้เกี่ยวกับการทำงานของร่างกาย
19. มีอารมณ์ขัน

การฝึกซ้อมมวยไทยและอุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน

อุปกรณ์สำหรับออกกำลังกายและฝึกซ้อมมวยไทยที่จำเป็นต้องมีประจำค่ายมวย ซึ่งอุปกรณ์ต่อไปนี้เป็นสิ่งจำเป็นที่ค่ายมวยทุกค่ายมวยจะต้องมีประจำไว้ในค่ายมวย เพื่อใช้บริหารและป้องกันอันตรายที่จะเกิดกับร่างกาย

1. เชือกกระโดด เป็นอุปกรณ์ที่ใช้บริหารร่างกายให้ขาแข็งแรง มีความคล่องตัวสูง

ภาพประกอบ 27 เชือกกระโดด

2. ลูกบอลสำหรับฝึกต่อยหมัด หรือ Punching Ball เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ฝึกฝนการออกหมัดและความไวของสายตา เพราะ Punching Ball นั้นจะเด้งไปเด้งมาเมื่อถูกหมัด นักมวยจะฝึกต่อยให้เร็วและควบคุมแรงในการต่อยให้สม่ำเสมอ และฝึกความว่องไวของสายตาในการปล่อยหมัดให้ถูกลูกบอล

ภาพประกอบ 28 Punching ball

3. ผ้าพันมือ เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ป้องกันนิ้วมือไม่ให้เคล็ดหรือถลอก เวลาต่อยมวย โดยจะต้องพันมือทุกครั้งก่อนสวมนวม เพื่อชกกระสอบทรายหรือฝึกลงนวม

ภาพประกอบ 29 ผ้าพันมือ

4. กระจับนักมวย เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ป้องกันอวัยวะส่วนสำคัญของนักมวย ไม่ให้ได้รับบาดเจ็บที่เกิดจากการชกมวย โดยสวมทุกครั้งที่ขึ้นชกมวย

ภาพประกอบ 30 กระจับ

5. ฟันยาง เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ป้องกันฟันและปากไม่ให้ได้รับการบาดเจ็บจากการชกมวยเป็นอุปกรณ์สำคัญที่นักมวยจะต้องสวมให้ชิน โดยสวมทุกครั้งที่ขึ้นชกมวยและซ้อมลงนวม

ภาพประกอบ 31 ฟันยาง

6. นวม เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ฝึกซ้อมและแข่งขัน นวมเป็นอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับนักมวยและค่ายมวย โดยใช้สวมเมื่อซ้อมลงนวมและสวมเมื่อเวลาแข่งขันบนเวที นวมมีหลายขนาดตามขนาดตัวนักมวยตั้งแต่ 4-6 ออนซ์ ซึ่งมีราคาแตกต่างกันไป แบ่งออกเป็นนวมซ้อมและนวมที่ใช้ชกแข่งขัน ซึ่งนวมซ้อมจะมีขนาดใหญ่และนิ่มกว่านวมที่ใช้แข่งขัน

ภาพประกอบ 32 นวม

7. แบคชกกระสอบ เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ฝึกซ้อมชกกระสอบทราย รูปร่างเหมือนนวมทุกอย่าง แต่เล็กกว่า ใช้ฝึกออกหมัดและป้องกันนิ้วมือของนักมวยเวลาซ้อมชกกระสอบไม่ให้เคล็ดหรือถลอก

ภาพประกอบ 33 แบคชกกระสอบ

8. เป้าล่อ เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ฝึกซ้อมการออกหมัด เท้า เข่า ศอก ให้เข้าตามจุดที่สำคัญของร่างกายอย่างแม่นยำ แบ่งออกเป็นเป้ามือ เป้าท้อง เป้ายาว สนับแข้ง โดยจะสวมเข้ากับร่างกายของครูฝึกแล้วล่อหลอกให้นักมวยออกหมัด เท้า เข่า ศอก เข้าตามเป้าต่าง ๆ ที่อยู่บนร่างกายครูฝึก

ภาพประกอบ 34 เป้ามือ เป้ายาว เป้าท้อง

9. กระสอบทราย เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ฝึกซ้อมการออกหมัด เท้า เข่า ศอก เป็นอุปกรณ์สำคัญที่ทุกค่ายต้องมีให้นักมวยใช้ฝึกซ้อมการเตะ เข่า ต่อย และฟันศอก

ภาพประกอบ 35 กระสอบทราย

10. ลูกเหล็กสำหรับบริหารร่างกาย หรือ ดรัมเบล เป็นอุปกรณ์ที่ฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อบริเวณแผงคอ ขากรรไกร ด้วยการคาบไว้ในปากแล้วยกขึ้นลง ฝึกกำลังแขนด้วยการกำไว้ในมือแล้วฝึกชกลม

ภาพประกอบ 36 ดรัมเบล

11. คานเหล็กสำหรับยกน้ำหนัก เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อแขน ขาและแผงอก ให้แข็งแรงด้วยการยกขึ้นลง

ภาพประกอบ 37 คานเหล็กสำหรับยกน้ำหนัก

12. เชือกโหน เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ฝึกความแข็งแรงของข้อมือ แขน และแผงอก ด้วยการผูกไว้บนขื่อแล้วปีนขึ้นลง ซึ่งจะได้เห็นในการฝึกซ้อมมวยต่อไป

ภาพประกอบ 38 เชือกโหนออกกำลังกาย

13. นาฬิกาจับเวลา เป็นอุปกรณ์ที่ใช้จับเวลาในการฝึกซ้อมของนักมวย โดยแบ่งเวลาเป็นยก ยกละ 5 นาที เมื่อผ่าน 1 นาที ก็เรียก 1 ผ่าน พอครบ 5 นาทีก็เรียก 1 ยก โดยจะซ้อมกัน 8-10 ยกในการฝึกซ้อมแต่ละอย่าง

ภาพประกอบ 39 นาฬิกาจับเวลา

14. กางเกงมวย มีลักษณะเป็นกางเกงสั้นค่อนข้างบานตัดเย็บด้วยผ้ามันสีต่าง ๆ โดยจะปักชื่อนักมวยและค่ายมวยที่สังกัดบนกางเกงใช้สวมเวลาฝึกซ้อมในค่ายมวยและสวมเวลาแข่งขันชกมวย

ภาพประกอบ 40 กางเกงมวยไทย

15. ปลอกรัดข้อเท้า เป็นอุปกรณ์สำหรับป้องกันข้อเท้าของนักมวยไม่ให้เคล็ดเวลาเตะกระสอบหรือแข่งขันชกมวย ในการแข่งขันนักมวยจะสวมปลอกรักข้อเท้าเสมอเวลาแข่งขันเพื่อป้องกันข้อเท้าเคล็ดอันเกิดจากการเตะคู่แข่งขัน

ภาพประกอบ 41 ปลอกรัดข้อเท้า

16. เครื่องชั่งน้ำหนัก เป็นอุปกรณ์สำหรับชักน้ำหนักนักมวย ในสถานที่ฝึกซ้อมมวยมีความจำเป็นต้องมีเครื่องชั่งน้ำหนักให้นักมวย ได้ทดสอบน้ำหนักตัวเองอยู่เสมอ เพื่อที่จะได้ทราบว่าตนเองมีน้ำหนักเท่าใด ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อมและแข่งขัน การทดสอบน้ำหนักของร่างกายจะทดสอบ 3 ระยะคือ ก่อนการฝึกซ้อม หลังการฝึกซ้อม และระหว่างพักการฝึกซ้อม ทั้งหมดที่กล่าวมาคืออุปกรณ์ที่จำเป็นต้องใช้ในการฝึกซ้อมมวย แม้ไม่จำเป็นต้องมีครบทุกอย่างก็สามารถฝึกซ้อมมวยได้ แต่การมีอุปกรณ์ครบจะทำให้นักมวยสามารถพัฒนาขีดความสามารถทางร่างกายของตนได้ดีขึ้น และส่งผลดีต่อการชกมวย

ภาพประกอบ 42 เครื่องชั่งน้ำหนัก

กติกาการแข่งขันมวยไทยในสมัยปัจจุบัน

กติกามวยไทยสมัยปัจจุบันจะถูกกำหนดไว้อย่างชัดเจนครอบคลุมทุก ๆ เรื่อง การแข่งขันมวยไทยในปัจจุบันนักมวยต้องสวมนวมขนาด 4 ออนซ์ แต่งกายแบบนักกีฬามวยคือ สวมกางเกงขาสั้น สวมกระจับ สวมปลอกรัดเท้าหรือไม่ก็ได้ เครื่องรางของขลังผูกไว้ที่แขนท่อนบนได้ ส่วนเครื่องรางอื่นๆ ใส่ได้เฉพาะตอนร่ายรำไหว้ ครูแล้วให้ถอดออกตอนเริ่มทำการแข่งขัน ในการแข่งขันมีกรรมการผู้ชี้ขาดบนเวที 1 คนกรรมการให้คะแนนข้างเวที 2 คน จำนวนยกในการ

แข่งขันมีกรรมการผู้ชี้ขาดบนเวที 1 คน กรรมการให้คะแนนข้างเวที 2 คน จำนวนยกในการแข่งขัน มี 5 ยก ยกละ 3 นาที พักระหว่างยก 2 นาที การแข่งขันแบ่งเป็นรุ่นตามน้ำหนักตัวของนักมวย เหมือนกับหลักเกณฑ์ของมวยสากล อวัยวะที่ใช้ในการต่อสู้คือ หมัด เท้า เข่า ศอก เข้าชก เตะ ถีบ ถอง เป็นต้น ได้ทุกส่วนของร่างกายโดยไม่จำกัดที่ที่ชก แม่ไม้มวยไทยที่มีอันตรายสูงบางท่าถูกห้ามใช้ เด็ดขาด อาทิ ท่าหลักเพชร เป็นท่าจับขาแล้วหักด้วยการนั่งทับ เป็นต้น

การจำแนกรุ่น มี 19 รุ่น ดังนี้

1. รุ่นพินเวท น้ำหนักต้องเกิน 93 ปอนด์ (42.272 กิโลกรัม) และไม่เกิน 100 ปอนด์ (45.454 กิโลกรัม)

2. รุ่นมินิฟลายเวท น้ำหนักต้องเกิน 100 ปอนด์ (45.454 กิโลกรัม) และไม่เกิน 105 ปอนด์ (47.727 กิโลกรัม)

3. รุ่นไลท์ฟลายเวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 105 ปอนด์ (47.727 กิโลกรัม) และไม่เกิน 108 ปอนด์ (48.988 กิโลกรัม)

4. รุ่นฟลายเวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 108 ปอนด์ (48.988 กิโลกรัม) และไม่เกิน 112 ปอนด์ (50.802 กิโลกรัม)

5. รุ่นซูเปอร์ฟลายเวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 112 ปอนด์ (50.802 กิโลกรัม) และไม่เกิน 115 ปอนด์ (52.163 กิโลกรัม)

6. รุ่นแบนตั้มเวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 115 ปอนด์ (52.163 กิโลกรัม) และไม่เกิน 118 ปอนด์ (53.524 กิโลกรัม)

7. รุ่นซูเปอร์แบนตั้มเวท น้ำหนักตัวต้องเกิน118 ปอนด์ (53.524 กิโลกรัม) และไม่เกิน 122 ปอนด์ (55.338 กิโลกรัม)

8. รุ่นเฟเธอร์เวทน้ำหนักตัวต้องเกิน 122 ปอนด์ (55.338 กิโลกรัม) และไม่เกิน 126 ปอนด์ (57.153 กิโลกรัม)

9. รุ่นซูเปอร์เฟเธอร์เวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 126 ปอนด์ (57.153 กิโลกรัม) และไม่เกิน 130 ปอนด์ (58.967 กิโลกรัม)

10. รุ่นไลท์เวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 130 ปอนด์ (58.967 กิโลกรัม) และไม่เกิน 135 ปอนด์ (61.235 กิโลกรัม)

11.รุ่นซูเปอร์ไลท์เวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 135 ปอนด์ (61.235 กิโลกรัม) และไม่เกิน 140 ปอนด์ (63.503 กิโลกรัม)

12. รุ่นเวลเตอร์เวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 140 ปอนด์ (63.503 กิโลกรัม) และไม่เกิน 147 ปอนด์ (66.678 กิโลกรัม)

13. รุ่นซูเปอร์เวลเตอร์เวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 147 ปอนด์ (66.678 กิโลกรัม) และไม่เกิน 154 ปอนด์ (69.853 กิโลกรัม)

14. รุ่นมิดเดิลเวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 154 ปอนด์ (69.853 กิโลกรัม) และไม่เกิน 160 ปอนด์ (71.575 กิโลกรัม)

15. รุ่นซูเปอร์มิดเดิลเวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 160 ปอนด์ (71.575 กิโลกรัม) และไม่เกิน 168 ปอนด์ (76.374 กิโลกรัม)

16. รุ่นไลท์เฮฟวี่เวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 168 ปอนด์ (76.374 กิโลกรัม) และไม่เกิน 175 ปอนด์ (79.379 กิโลกรัม)

17. รุ่นฟลายเวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 175 ปอนด์ (779.379 กิโลกรัม) และไม่เกิน 190 ปอนด์ (86.183 กิโลกรัม)

18. รุ่นเฮฟวี่เวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 190 ปอนด์ (86.183 กิโลกรัม) และไม่เกิน 200 ปอนด์ (90.900 กิโลกรัม)

19. รุ่นซูเปอร์เฮฟวี่เวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 200 ปอนด์ขึ้นไป (90.900 กิโลกรัมขึ้นไป)

แนวทางการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ

การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ จากแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติฉบับที่ 5 (พ.ศ.2555-2559) กระทรวงท่องเที่ยวและกีฬามีแนวทางการกำหนดประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาชาติไว้ 6 ประเด็นยุทธศาสตร์ ดังนี้

1. ยุทธศาสตร์การพัฒนาการออกกำลังกายและการกีฬาขั้นพื้นฐาน
2. ยุทธศาสตร์การพัฒนาการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเพื่อมวลชน
3. ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ
4. ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพ
5. ยุทธศาสตร์การพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา
6. ยุทธศาสตร์การพัฒนาการบริหารการกีฬาและการออกกำลังกาย

และในประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศได้กำหนดวัตถุประสงค์ 5 วัตถุประสงค์ ดังนี้

1. ให้นักกีฬาทุกกลุ่มทุกระดับมีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันและพัฒนาความสามารถโดยมุ่งเน้นความเป็นเลิศในการแข่งขันกีฬาทั้งระดับชาติและนานาชาติ

2. มีระบบและกลไกให้บุคลากรทางการกีฬาได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและเพียงพอต่อความต้องการในการพัฒนาการกีฬาทุกระดับตั้งแต่ระดับอำเภอจังหวัดชาติและนานาชาติ

3. เพื่อสร้างและพัฒนาสถานกีฬาอุปกรณ์กีฬาและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อรองรับการฝึกซ้อมและการแข่งขันกีฬาทุกระดับตั้งแต่ระดับอำเภอจังหวัดชาติและนานาชาติ

4. เพื่อสร้างระบบและกลไกในการพัฒนาเครือข่ายองค์กรกีฬาในแต่ละระดับให้เชื่อมโยงบูรณาการและมีการบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพ

5. เพื่อพัฒนาระบบการจัดการแข่งขันกีฬาเพื่อความเป็นเลิศทั้งระดับชาติและนานาชาติ

จะเห็นได้ว่า นโยบายในการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ มีการได้มองภาพรวมของการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศทั้งระบบ เพื่อให้ประสบความสำเร็จต้องอาศัยปัจจัยที่เกี่ยวข้องหลายประการ โดยเฉพาะบุคลากรทางการกีฬา เช่น นักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้บริหาร และตัวองค์กรกีฬาหรือสมาคมกีฬา รวมถึงการพัฒนาระบบการแข่งขันกีฬา และระบบรายงานผลให้ทันสมัย ตลอดจนการบริหารจัดการที่ดี เพื่อให้มีความเข้าใจบทบาทและกระบวนการพัฒนากีฬาสู่ความเป็นเลิศ รวมถึงปัจจัยที่เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องหลายอย่างทั้งทางตรงและทางอ้อมเชิงระบบ

แนวทางในการพัฒนากีฬามวยไทย

สำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย ฝ่ายกีฬาอาชีพและกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย มีประเด็นยุทธศาสตร์ (Strategic Issue) ทั้งหมด 4 ข้อ เพื่อกาพัฒนากีฬามวยไทยสู้สากล ดังนี้

1. การอนุรักษ์ ส่งเสริมมวยไทยให้เป็นเอกลักษณ์ไทยที่นิยมระดับโลก
2. การสร้างกระแสความนิยมกีฬามวยไทยอาชีพในประเทศ
3. การพัฒนาองค์กร การบริหารจัดการ และการจัดการแข่งขันที่มีมาตรฐาน
4. การพัฒนาศักยภาพ ความมั่นคง สวัสดิการ คุณภาพชีวิตแก่บุคลากรมวยไทยอาชีพ

มุมมองด้านการเรียนรู้และเติบโต (Learning and Growth Perspective) เป็นกลุ่มของกลยุทธ์ที่มุ่งพัฒนาความเข้มแข็ง ความยั่งยืนในรากฐานของการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์เพื่อการขับเคลื่อนระบบการดำเนินงานภายในของกีฬามวย สู่เป้าหมายการสนองตอบความต้องการของลูกค้า และการบรรลุผลสูงสุดของการพัฒนากีฬามวยไทยทั้งระบบ ประกอบด้วยกลยุทธ์ ดังนี้

กลยุทธ์ที่ 10 สร้างระบบการอนุรักษ์และสืบสานศิลปะมวยไทยแห่งชาติที่มีการบริหารจัดการอย่างเข้มแข็ง

กลยุทธ์ที่ 11 สร้างองค์ความรู้ และนวัตกรรมเพื่อการพัฒนากีฬามวยไทยให้ยั่งยืนและเป็นทรัพย์สินทางปัญญาของชาติที่เกิดคุณค่าต่อประเทศอย่างมั่นคง

กลยุทธ์ที่ 12 เสริมสร้างความมั่นคงในกีฬามวยไทยให้มีความเข้มแข็ง ยั่งยืน ด้วยการผลักดัน การบังคับใช้ พ.ร.บ.กีฬามวย พ.ศ. 2542 อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ในแต่ละกลยุทธ์ได้กำหนดมาตรการและแนวปฏิบัติเพื่อประโยชน์ในการดำเนินงาน ภาคปฏิบัติแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องและกำหนดความเชื่อมโยงของกลยุทธ์เป็นแผนที่กลยุทธ์ (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2550)

แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบ

นักวิชาการได้ให้ความหมายของรูปแบบทั้งในลักษณะที่เหมือนและคล้ายคลึงกันอีกทั้งมีความของการพัฒนารูปแบบ ดังนี้

ดิเรก วรรณเศียร (2545) ได้ให้ความหมายของรูปแบบว่า สิ่งที่แสดงโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงเหตุผลของปัจจัยหรือตัวแปรต่าง ๆ หรือองค์ประกอบที่สำคัญของสิ่งที่ศึกษาเพื่อช่วยให้เข้าใจข้อเท็จจริงหรือปรากฏการณ์ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้ง่ายขึ้น โดยแสดงด้วยภาษาหรือสัญลักษณ์รูปแบบเป็นอะไรบางอย่างที่เราพัฒนาขึ้น เพื่อบรรยายคุณลักษณะที่สำคัญ ๆ ของปรากฏการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง

Stoner และ Wankel (1986) ได้ให้ความหมายของรูปแบบว่า เป็นการจำลองสถานการณ์เพื่อให้เข้าใจความสัมพันธ์ที่สลับซับซ้อนของปรากฏการณ์นั้น ๆ ได้ง่ายขึ้น

Smith (1980) ได้มองรูปแบบในเชิงกายภาพ (Physical Models) ว่าเป็นรูปแบบที่เหมือนจริงแต่ขนาดเล็กหรือย่อส่วนเพื่อใช้เป็นแบบอย่างในการสร้างหรือการทำซ้ำ

Willer (1986) กล่าวว่า รูปแบบเป็นการสร้างความคิดรวบยอดของปรากฏการณ์ด้วยวิธีการของเหตุผลที่มีจุดหมาย เพื่อให้เกิดความกระจ่างชัดในนิยามที่แสดงถึงความสัมพันธ์และข้อเสนอของระบบที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยภายในประเทศ

สุรีย์ พันธ์รักษ์ (2541) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาจักรยานเสือภูเขา การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาจักรยานเสือภูเขา ประชากรเป็นนักกีฬาจักรยานเสือภูเขาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาจักรยานเสือภูเขาที่จัดการแข่งขันขึ้นโดยสถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง จังหวัดราชบุรี โดยความร่วมมือของสมาคมจักรยานเพื่อสุขภาพและสมาคมจักรยานสมัครเล่นแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ประจำปี พ.ศ. 2541 ซึ่งเป็นนักกีฬาระดับอายุไม่เกิน 18 ปี 165 คน ระดับอายุทั่วไป 238 คน รวมทั้งสิ้น 403 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยวิธีการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาจักรยานเสือภูเขา ทั้งหมดมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

2. นักกีฬาจักรยานเสือภูเขาระดับอายุไม่เกิน 18 ปี มีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านความรักและความถนัดและความสนใจ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

3. นักกีฬาจักรยานเสือภูเขาระดับอายุทั่วไปมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

พิสมัย ประเสริฐไทย (2547) ได้ศึกษาบุคลิกภาพของนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาบุคลิกภาพของนักเรียนที่มีพฤตกรรมก้าวร้าว จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว และอาชีพผู้ปกครอง และเพื่อน เปรียบเทียบบุคลิกภาพของนักเรียน พฤติกรรมก้าวร้าวจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว และอาชีพผู้ปกครอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 369 คน เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ปีการศึกษา 2546 ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองบัวลำภู จำนวน 21 โรงเรียน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่ม แบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวและแบบวัด บุคลิกภาพ ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. ในองค์ประกอบ (A) การเข้าสังคมกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่า 3.00 มีบุคลิกภาพสูงกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.00-3.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในองค์ประกอบ (C) ความมั่นคงทางอารมณ์ กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีบุคลิกภาพสูงกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.00-3.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในองค์ประกอบ (E) ความกล้าแสดงออก กลุ่มที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีบุคลิกภาพสูงกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.00-3.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า 3.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในองค์ประกอบ (H) ความกล้าหาญ กลุ่มที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.00-3.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในองค์ประกอบ (N) เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น กลุ่มที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า 3.00 กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.00-3.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นไม่แตกต่างกัน

2. ในองค์ประกอบ (B) สติปัญญา กลุ่มบิดามารดาเสียชีวิตมีบุคลิกภาพสูงกว่ากลุ่มที่บิดามารดาอยู่ด้วยกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นไม่แตกต่างกัน

3. กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพผู้ปกครองต่างกันมีบุคลิกภาพในองค์ประกอบ 16 ด้านไม่แตกต่างกัน

จุฑาทิพย์ ชำนาญผล (2549) ได้ศึกษาถึง ผลของเจตคติที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการกีฬาที่มีต่อแรงจูงใจในการเล่นกีฬา การศึกษาครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาเจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานและตนเองที่มีผลต่อแรงจูงใจการเล่นกีฬา พัฒนาแบบวัดแรงจูงใจในการเล่นกีฬา (The Sport Motivation Scale : SMS) จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยและศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานและตนเองที่มีผลต่อแรงจูงใจในการเล่นกีฬา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักกีฬา ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 22 จำนวน 368 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็น แบบทดสอบวัดเจตคติที่เกี่ยวกับงานและตนเองที่มีต่อการเล่นกีฬา (Task and Ego Orientation in Sport Questionnaire : TEOSQ) ของดูด้า (Duda, 1989) ฉบับภาษาไทยโดยลี และคณะ (Li and others, 1996) โดยผู้วิจัยหาความเชื่อมั่นทั้งฉบับได้ .73 และแบบวัดแรงจูงใจในการกีฬา (The Sport Motivation Scale : SMS) ของเพลล์เลตต์เตียร์ และคณะ (Pelletier and others, 1995) โดยผู้วิจัยหาความเชื่อมั่นทั้งฉบับได้ .93 แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลการวิจัย พบว่า

1. เจตคติในการเล่นกีฬาของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 22 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. เจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานในการเล่นกีฬาของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 22 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. เจตคติที่เกี่ยวข้องกับตนเองในการเล่นกีฬามีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจภายนอกและความไม่มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เจตคติที่เกี่ยวข้องกับตนเองในการเล่นกีฬาไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจภายในในการเล่นกีฬา

4. นักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 22 มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเป็นแรงจูงใจภายนอกด้านการพัฒนาบุคลิกภาพมากที่สุด รองลงมาคือ แรงจูงใจภายในเกี่ยวกับความรู้ และแรงจูงใจภายนอกเกี่ยวกับการรับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อม มีค่าคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด

อมรรัตน์ มาวัน (2550) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรค ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ และความคิดต่อผลสำเร็จในการแข่งขันกีฬาของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนกีฬาจังหวัดขอนแก่น โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาเพื่อ 1) ศึกษาความสามารถในการพันฝ่าอุปสรรคความวิตกกังวลตามสถานการณ์ และความคิดต่อผลสำเร็จในการแข่งขันกีฬาของนักเรียนในระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนกีฬาจังหวัดขอนแก่น 2) ศึกษาเปรียบเทียบความคิดต่อผลสำเร็จในการแข่งขันกีฬา ตามปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถใน

การฟันฝ่าอุปสรรคกับความคิดต่อผลสำเร็จในการแข่งขันกีฬา และ 4) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลตามสถานการณ์ และความคิดต่อผลสำเร็จในการแข่งขันกีฬา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ นักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนกีฬาจังหวัดขอนแก่น จำนวน 162 คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป สถิติที่ใช้คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว F-test การ วิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่โดยวิธี LDS และค่าสถิติสหสัมพันธ์เพียร์สัน โดยกำหนดนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 ผลการศึกษาพบว่า 1) นักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนกีฬาจังหวัดขอนแก่น มี ความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรค และความคิดต่อผลสำเร็จในการแข่งขันกีฬาอยู่ในระดับสูง ความ วิตกกังวลตามสถานการณ์อยู่ในระดับปานกลาง 2) เพศ อายุ ระดับชั้น ผลการเรียน ประเภทกีฬา และระดับการเข้าร่วมการแข่งขันไม่มีผลต่อความคิดต่อผลสำเร็จในการแข่งขันกีฬา 3) ความสามารถ ในการฟันฝ่าอุปสรรคมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความคิดต่อผลสำเร็จในการแข่งขันกีฬาอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000 และ 4) ความวิตกกังวลตามสถานการณ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ความคิดต่อผลสำเร็จในการแข่งขันกีฬาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .007

ปัญจา ชูช่วย (2551) ศึกษาผลงานวิจัยเรื่อง ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญ คือ คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษา ทั้งนี้นักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษาสูงเป็นผู้ที่มีความรู้พื้นฐานดีก็ยอมสามารถนำความรู้มาใช้ได้อย่างต่อเนื่องช่วยให้เกิดการเรียนรู้ในเนื้อหาใหม่ ๆ ซึ่งมีความสำคัญมากในการเรียนระดับปริญญาตรี เพราะถ้านักศึกษามีความรู้เดิมอยู่ในเกณฑ์ที่ดีก็ทำให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้ในสิ่งที่เรียนได้ง่ายขึ้น

อภิชัย บัวหยู่ (2551) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจของนักกีฬาเทนนิสสมัครเล่นที่สนใจเข้าร่วมการแข่งขันเทนนิสระดับอาชีพ โดยมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงแรงจูงใจของนักกีฬาเทนนิสสมัครเล่นที่สนใจเข้าร่วมการแข่งขันเทนนิสระดับอาชีพปี พ.ศ.2550 กลุ่มตัวอย่างคือนักกีฬาเทนนิสสมัครเล่นที่สนใจในการเล่นเทนนิสระดับอาชีพ ในปี พ.ศ. 2550 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 160 คน เป็น เพศชาย 87 คน เพศหญิง 73 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposively Selected) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น 0.93 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจของนักกีฬาเทนนิสสมัครเล่นที่สนใจเข้าร่วมการแข่งขันเทนนิสระดับอาชีพ ปี พ.ศ. 2550 ด้านความรักความสนใจและความถนัด ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศ ชื่อเสียงและด้านความก้าวหน้าในอนาคต ตามเพศชายและเพศหญิง มีแรงจูงใจ

อยู่ในระดับมาก (เพศชาย = 4.17, 3.91, 3.97, 4.16 ตามลำดับ และเพศหญิง = 4.15, 3.73, 3.82, 4.03 ตามลำดับ)

2. แรงจูงใจของนักกีฬาเทนนิสสมัครเล่นที่สนใจเข้าร่วมการแข่งขันเทนนิสระดับอาชีพ ปี พ.ศ.2550 ด้านความรักความสนใจและความถนัด ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศ ชื่อเสียง และด้านความก้าวหน้าในอนาคต จำแนกตามประสบการณ์ในการแข่งขัน 1-3 ปี และตั้งแต่ 4 ปีขึ้นไป มีแรงจูงใจอยู่ในระดับ มาก (ประสบการณ์ในการแข่งขัน 1-3 ปี = 4.19, 3.78, 3.89, 4.09 และประสบการณ์ในการแข่งขันตั้งแต่ 4 ปี ขึ้นไป = 4.11, 3.91, 3.92, 4.12 ตามลำดับ) 3. แรงจูงใจของนักกีฬาเทนนิสสมัครเล่นที่สนใจเข้าร่วมการแข่งขันเทนนิสระดับอาชีพ ด้านความรักความสนใจและความถนัด ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียงและด้านความก้าวหน้าในอนาคต จำแนกตามเพศ และประสบการณ์ในการแข่งขัน พบว่า นักกีฬาเทนนิสสมัครเล่นที่มีเพศต่างกันมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมการแข่งขันเทนนิสระดับอาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียงและด้านความก้าวหน้าในอนาคตและนักกีฬาเทนนิสสมัครเล่นที่มีประสบการณ์ในการแข่งขันต่างกันมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมการแข่งขันเทนนิสระดับอาชีพ ไม่แตกต่างกัน

ดลหทัย ทองตะนุนาม (2553) ได้ทำการศึกษาเป้าหมายสัมฤทธิ์ของนักกีฬากอล์ฟสมัครเล่น และปัจจัยที่ส่งผลให้นักกีฬามีลักษณะ กลุ่มตัวอย่างคือ นักกอล์ฟสมัครเล่นจำนวน 10 คน แบ่งเป็นชาย 9 คน และหญิง 1 คน อายุระหว่าง 13-18 ปี เก็บ รวบรวมข้อมูลโดยใช้ แบบสอบถามความคิดเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬาเพื่อหาลักษณะ เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ (Task and Ego Orientation in Sport Questionnaire: TEOSQ) การสังเกต และการสัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่าเป้าหมายแบ่งได้ 2 แบบ กลุ่มแรก เป็นพวกมีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์มุ่งเน้นในเรื่องงานสูงและการเปรียบเทียบการแข่งขันต่ำ (High Task and Low Ego) จำนวน 6 คน และกลุ่มที่สองเป็นพวกที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่ มุ่งเน้นในเรื่องของงานสูง และการเปรียบเทียบแข่งขันสูง (High Task and High Ego) จำนวน 4 คน ปัจจัยที่ส่งผลให้นักกีฬามีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบแรก ได้แก่ (1) ผู้ปกครองเน้นเรื่องการพัฒนา และความสามารถ (2) ผู้ฝึกสอนเน้นเรื่องการพัฒนาและความสามารถ (3) การประยุกต์ใช้ ความรู้ด้านจิตวิทยาการกีฬา ในทำนองเดียวกันปัจจัยที่ส่งผลให้นักกีฬามีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบที่ 2 ได้แก่ (1) ผู้ปกครองเน้นเรื่องผลงาน (2) ผู้ฝึกสอนเน้นเรื่องการพัฒนาและความสามารถ และ (3) ความต้องการแรงจูงใจภายนอก

วนิชา ศรีตะปัญญะ (2557) ได้ทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงของโมเดลความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพของผู้ฝึกสอนกับนักกีฬาความวิตกกังวลและการรับรู้ความสำเร็จของนักกีฬา โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อการตรวจสอบความเที่ยงตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ระหว่างสัมพันธภาพของผู้ฝึกสอนกับนักกีฬาที่มีผลต่อความวิตกกังวลและการรับรู้ความสำเร็จของนักกีฬา

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนกีฬาจำนวน 608 คน ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม 3 ฉบับ ได้แก่ 1) แบบสอบถามสัมพันธภาพของผู้ฝึกสอนกับนักกีฬา ฉบับภาษาไทย ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถาม 11 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.87 2) แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ ฉบับภาษาไทย ซึ่ง ประกอบด้วยข้อคำถาม 17 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.83 และ 3) แบบสอบถามการรับรู้ ความสำเร็จในนักกีฬาเยาวชน ฉบับภาษาไทย ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถาม 12 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นทั้ง ฉบับเท่ากับ 0.92 โดยผลของงานวิจัยแสดงให้เห็นว่า“สัมพันธภาพของผู้ฝึกสอนกับนักกีฬา” มีผลต่อการรับรู้ความสำเร็จของนักกีฬา โดยส่งผลถึงความสัมพันธ์ใน 4 ลักษณะ ดังนี้

1. สัมพันธภาพของผู้ฝึกสอนกับนักกีฬาส่งผลทางตรงต่อความเชื่อมั่นในตนเองและส่งผลทางอ้อมโดยผ่านความเชื่อมั่นในตนเอง สู่การรับรู้ความสำเร็จของนักกีฬาในลักษณะของการมุ่งที่งาน (Task) และการมุ่งที่การเปรียบเทียบ (Ego)

2. สัมพันธภาพของผู้ฝึกสอนกับนักกีฬาส่งผลทางตรงต่อความวิตกกังวลและส่งผลทางอ้อมโดยผ่านความวิตกกังวลสู่การรับรู้ความสำเร็จของนักกีฬาในลักษณะของการมุ่งที่งาน (Task) และการมุ่งที่การเปรียบเทียบ (Ego)

3. การทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างสัมพันธภาพของผู้ฝึกสอนกับนักกีฬาที่ส่งผลต่อความเชื่อมั่นในตนเอง ความวิตกกังวล การมุ่งที่งาน (Task) และการมุ่งที่การเปรียบเทียบของนักกีฬา (Ego) ระหว่างเพศชายและเพศหญิงพบว่าโมเดลมีความไม่แปรเปลี่ยนข้ามกลุ่มเมื่อจำแนกตามเพศ

4. การทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างสัมพันธภาพของผู้ฝึกสอนกับนักกีฬาที่ส่งผลต่อ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความวิตกกังวล การมุ่งที่งานและการมุ่งที่การเปรียบเทียบของนักกีฬาระหว่างช่วงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่าโมเดลมีความแปรเปลี่ยน โดยค่าสัมประสิทธิ์เชิงวิถีที่แตกต่างกันจากการศึกษาครั้งนี้สรุปได้ว่าสัมพันธภาพของผู้ ฝึกสอนกับนักกีฬามีผลทางตรงต่อความเชื่อมั่นในตนเอง ความวิตกกังวลและส่งผลทางอ้อมต่อการรับรู้ความสำเร็จของนักกีฬาในลักษณะของการมุ่งที่งาน (Task) และการมุ่งที่การเปรียบเทียบ (Ego) ซึ่งการรับรู้ความสำเร็จของนักกีฬานั้นไม่ได้เกิดจากสัมพันธภาพของผู้ฝึกสอนกับนักกีฬาเพียงอย่างเดียว แต่ยังเกิดจากความเชื่อมั่นในตนเองและความวิตกกังวลด้วย

ลัดดา เรืองมโนธรรม (2558) ได้ทำการพัฒนาแบบสอบถามการรับรู้ความสำเร็จสำหรับเยาวชนไทย โดยมีวัตถุประสงค์หลักของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อพัฒนาแบบสอบถามการรับรู้ความสำเร็จสำหรับเยาวชน POSQ-C (Perception of Success Questionnaire for Children; Roberts, Treasure & Balague, 1998) ต้นฉบับภาษาอังกฤษเป็นฉบับภาษาไทย (TPOSQ-C)

โดยใช้กระบวนการแปลกลับระหว่างภาษา ตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างด้วยการวิเคราะห์ยืนยันองค์ประกอบ และหาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายในกลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาเยาวชนจังหวัดภาคเหนือ จำนวน 282 คน (อายุระหว่าง 13–19 ปี) แยกเป็นเพศชาย ร้อยละ 57.70 (178 คน) และหญิง ร้อยละ 42.30 (104 คน) ผลการพัฒนาแบบสอบถาม TPOSQ-C ที่ประกอบด้วย 12 ข้อคำถาม จากการรับรู้ความสำเร็จแบบ ‘task’ และแบบ ‘ego’ พบว่า แบบสอบถาม TPOSQ-C มีค่าดัชนีความเหมาะสมกลมกลืนโมเดลสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ยอมรับ และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ (α = 0.89) อยู่ในเกณฑ์ยอมรับ ทั้งแบบ task’ (α = 0.83) และแบบ ‘ego’ (α = 0.85) แสดงว่าแบบสอบถามการรับรู้ความสำเร็จ TPOSQ-C จัดเป็นแบบสอบถามมาตรฐานมีความเหมาะสมในการนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาการรับรู้ความสำเร็จระดับเยาวชนไทย โดยผลการพัฒนาแบบสอบถามการรับรู้ความสำเร็จ POSQ-C สำหรับเยาวชน ที่สร้างเพื่อ ใช้กับกลุ่มประชากรอีกภาษาหนึ่ง มาเป็นฉบับภาษาไทย TPOSQ-C ด้วยวิธีแปลกลับระหว่างภาษา และวิเคราะห์สมการเชิงโครงสร้างด้วยการวิเคราะห์ยืนยันองค์ประกอบ และหาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธี หาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน พบว่า แบบสอบถามการรับรู้ความสำเร็จสำหรับเยาวชน TPOSQ-C ประกอบด้วย การรับรู้ความสำเร็จแบบมุ่งงาน ‘task’ และแบบมุ่งเปรียบเทียบ ‘ego’ รับ กับทฤษฎี สามารถประยุกต์ใช้กับกลุ่มนักกีฬาเยาวชนไทยได้ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย ผู้เกี่ยวข้องกับการพัฒนานักกีฬาควรนำแบบสอบถาม TPOSQ-C ไปใช้ ในการสำรวจการรับรู้ความสำเร็จของนักกีฬา เพื่อประโยชน์ต่อระมัดระวังและหลีกเลี่ยงการกดดันและให้คำปรึกษาและนักวิจัยควรนำแบบสอบถาม TPOSQ-C ไปใช้ในการศึกษาการตั้งเป้าหมาย ผลสัมฤทธิ์ หรือการรับรู้ความสำเร็จในนักกีฬาระดับเยาวชนเนื่องจากแบบสอบถาม TPOSQ-C พัฒนาใช้สำหรับนักกีฬาเด็กและเยาวชนโดยเฉพาะ

งานวิจัยต่างประเทศ

วิลลิส (Willis, 1982) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง แรงจูงใจในการแข่งขันกับระดับของการแข่งขัน โดยให้นักกีฬาประเมินตัวเองและผู้ฝึกสอนประเมินนักกีฬาในการแข่งขัน จุดมุ่งหมายของการศึกษาครั้งนี้ เป็นการตรวจสอบถึงพลังของการ กลัวความ ล้มเหลว และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาชาย 33 คน เป็นนักกีฬาหญิง 10 คน เป็นนักกีฬาวอลเลย์บอล บาสเกตบอล กรีฑาลู่และลานนักวิ่งทางไกล นักกีฬาทั้งหมดเป็นนักกีฬาระดับมหาวิทยาลัย นักกีฬาตอบแบบสอบถามตามความคิดเห็นซึ่งเป็นแบบสอบถาม เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของการแข่งขันกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ซึ่งออกแบบสอบถามเฉพาะกีฬา มีคะแนน 3 ระดับ การวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่าการประเมินของผู้ฝึกสอนได้ให้ทักษะของนักกีฬามีความสัมพันธ์มากที่สุดกับระดับของการแข่งขัน

และระดับของแรงจูงใจ การประเมินตัวเองของนักกีฬา การเข้าร่วมแข่งขันและพลังแรงจูงใจ คะแนนเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญต่อการคาดเดาและพลังแรงจูงใจของนักกีฬาหญิงมีความสัมพันธ์กับผู้ฝึกสอน ทักษะและความรู้ความเข้าใจที่พบเสมอ ๆ คือ ความกลัว

เออลี่ (Early, 1987) ได้ศึกษาการปรับตัวและศึกษาความแตกต่างของแรงจูงใจในการเข้าร่วมเล่นกีฬา ประเภททีมและประเภทบุคคล เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบวัดลักษณะการปรับตัวขั้นพื้นฐานที่สัมพันธ์กับการปรับความประพฤติและแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเข้าแข่งขันกลุ่มตัวอย่างเป็น นักกีฬาฟุตบอล นักกีฬาบาสเกตบอล นักกรีฑาประเภทลู่ นักกีฬากอล์ฟ นักกีฬาเทนนิส ผู้ไม้เป็นนักกีฬาและผู้ที่เป็นนักกีฬาครั้งเดียว ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจแตกต่างกันในด้านกลัว ความ ล้มเหลว สมรรถภาพร่างกาย การแจ้งให้ทราบและการควบคุมระหว่างนักกีฬาขั้นพื้นฐานกับแรงจูงใจในการแข่งขันชี้ให้เห็นว่าในกีฬาประเภทบุคคลมีความเข้มแต่ไม่มีในกีฬาประเภททีมและพบว่า แรงจูงใจและการปรับตัวของนักกีฬาที่มีความสามารถสูงและต่ำมีความแตกต่างกัน ข้อแนะนำเพื่อการพัฒนาลักษณะของบุคคลให้ดีขึ้นนั้น จะมีความเกี่ยวข้องกับการรักษาแรงจูงใจของนักกีฬาแต่ละบุคคลไว้

ไวท์ (White, 1990) ได้ศึกษาลักษณะเฉพาะตัวทางด้านเกี่ยวกับจิตวิทยาและแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาหญิงระดับมหาวิทยาลัยที่มีความสามารถสูง จุดมุ่งหมายของการศึกษานี้เพื่อทำความเข้าใจด้านประชากรศาสตร์ และลักษณะของแรงจูงใจในการเข้าร่วมเล่นกีฬา กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักกีฬาจากหญิงจาก มหาวิทยาลัยเซาท์อีสเทิร์น ประสบความสำเร็จในกรายการแข่งขันภายในประเทศ กลุ่มตัวอย่างได้ ตอบแบบสอบถามมาตรฐาน ซึ่งมี 3 ตอน คือ ประสบการณ์ทางด้านการกีฬาความคิดเห็นส่วนตัว และระดับความสนใจทางสังคม จุดสนใจของการศึกษาในขั้นต้น เป็นการศึกษาแรงจูงใยในการเล่น กีฬาในขอบเขต 5 ด้าน คือ ความต้องการเอาชนะด้วยการแสดงออกทางก้าวร้าว ความขัดแย้ง ความสามารถ ความร่วมมือและการแข่งขัน คำถามเพื่อการวิจัยเป็นแบบเฉพาะเจาะจงที่สำรวจ ความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวในทางการกีฬากับการพัฒนาทางการกีฬา แรงจูงใจในการเล่น กีฬากับการพัฒนาทางการกีฬาผลของการศึกษาพบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาความสัมพันธ์อย่าง มากกับบุคคลและการแก้ไขทางสังคม และการแข่งขัน ความก้าวร้าว ความขัดแย้ง มีความสัมพันธ์ เกี่ยวข้องกับความรู้สึกในทางลบ มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางการกีฬาและความสนใจทาง สังคม ไม่มีสิ่งใดชี้ว่า การจัดแก้ไของค์ประกอบส่วนบุคคลให้เหมาะสม มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาและแม้ว่านักกีฬาในกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยจะมีความสำเร็จในการแข่งขันอย่างสูงเขาก็ยังเห็นคุณค่าของการประสานความร่วมมือ และเป็นเครื่องมือสำคัญของการ ประสบความสำเร็จในการกีฬาและประสบความสำเร็จในการศึกษา

เฟรดเดอริค (Frederick, 1991) ได้ศึกษาวิเคราะห์ ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเข้าร่วม ระดับของการเข้าร่วม และสภาพจิตใจที่แสดงออกมา เช่น การยกย่องตนเอง ความหดหู่ ความกังวลใจสภาพความเป็นจริงของตนเองและความมีชีวิตชีวา โดยยึดตามแนวทฤษฎีแรงจูงใจของเดซี่และไรอัน (Deci and Ryan, 1985) ได้เสนอความสำคัญของ การศึกษา 2 สิ่ง สิ่งแรก เป็นการกระทำที่เชื่อมแรงจูงใจในการเข้าร่วมกับสภาพจิตใจที่แสดงออกมา สิ่งที่สองคือ การวัดผลวิธีใหม่ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้ใหญ่ 376 คน กลุ่มนักเรียน 150 คน ผลของการศึกษาพบว่า เหตุจูงใจในการเข้าร่วมเป็นปัจจัย 3 ส่วนย่อย คือ แรงจูงใจภายในความสามารถและ ความสัมพันธ์ของร่างกาย มีการตั้งสมมติฐานเพื่อทดสอบนัยสำคัญของความสัมพันธ์ที่ค้นพบ ระหว่างตัวแปร ย่อยของเหตุจูงใจในการเข้าร่วม ระดับของตัวแปรในการเข้าร่วมและสภาพจิตใจที่ แสดงออกมา แรงจูงใจในการเข้าร่วมได้ถูกค้นพบถึงความแตกต่างโดยเพศของผู้เข้าร่วมผู้หญิงมี คะแนนเฉลี่ยสูงกว่าผู้ชายในเรื่องแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับร่างกาย และผู้ชายมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่า ใน แรงจูงใจในด้านความสามารถแรงจูงใจในการเข้าร่วมเป็นตัวแปรโดยกิจกรรมกลุ่ม ซึ่งมี 3 กลุ่ม คือ กลุ่มกีฬาบุคคล กลุ่มสุขภาพและสมรรถภาพและกลุ่มกีฬาประเภททีม กลุ่มสุขภาพและสมรรถภาพ มีคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับร่างกายสูงกว่ากิจกรรมกลุ่มอื่น ๆ การศึกษาทางด้านสภาพ จิตใจความมีชีวิตชีวา พบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการยกย่องตนเองและความกังวลใจ การศึกษาเสนอให้เห็นถึงความมีนัยสำคัญ แสดงว่าแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกายมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบทางด้านจิตใจอย่างมีนัยสำคัญ

มิเชลล์ (Mitchell, 1992) ได้ศึกษาการรับรู้ที่เกิดจากแรงจูงใจภายในและสภาพแวดล้อมของการเรียนในวิชาพลศึกษา โดยศึกษาความสัมพันธ์ของจุดมุ่งหมายสัมฤทธิ์กับแรงจูงใจในการเรียน การศึกษามุ่งตรวจสอบพิสูจน์ระดับของแรงจูงใจภายนอกจากการจัดสภาพแวดล้อมของการเรียนและความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้กับแรงจูงใจอื่น ๆ เช่น จุดมุ่งหมายสัมฤทธิ์ความสามารถในการรับรู้ของตนเอง แรงจูงใจเหล่านี้ได้รับการยอมรับว่าเป็นตัวสำคัญที่ทำให้ประสบความสำเร็จ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียน 50 คน ในโรงเรียนระดับกลางโดยให้ตอบแบบสอบถาม จากการวิเคราะห์กราฟของผลการเรียนการสอนพลศึกษาได้พัฒนาขึ้นและการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่ใหญ่ขึ้น คือ นักเรียน 622 คน ในการพิสูจน์ความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นผลการศึกษาพบว่า ระดับของแรงจูงใจในการเรียนมีความสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายสัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญ การค้นคว้าครั้งนี้ได้อภิปรายในขอบเขตของ ความเกี่ยวพันสำหรับครูและผู้วิจัยทางพลศึกษา

ทีเจริด์สมา (Tjeerdsma, 1994) ได้ทำการสำรวจ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในวิชาพลศึกษา จุดมุ่งหมายในการศึกษานี้เพื่อสืบเสาะความสามารถพื้นฐานของทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพื่ออธิบายถึงการจูงใจและกระบวนการทำตามธรรมชาติในวิชาพลศึกษา กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับหก 49 คน ที่เข้าร่วมในการเรียนวอลเลย์บอล 14 คาบ ใน โรงเรียนระดับกลาง กลุ่มตัวอย่างได้ตอบ

แบบสอบถามที่ประเมินจุดมุ่งหมาย ที่กำหนดทิศทางของ พวกเขาและแรงจูงใจภายในวิชาพลศึกษา เท่ากับทักษะทางกลไกของเขา และความสามารถรับรู้ใน การเล่นวอลเลย์บอลการเรียนได้ถ่ายทำเป็นวิดีโอเทป และกำหนดรหัสเพื่อตรวจสอบว่านักเรียนแต่ ละคนเข้ากันได้ตามสัญญาหรือไม่และอัตราการกระทำระหว่างหน่วย ผลแสดงให้เห็นว่าแบบแสดง ความคิดเห็นที่กำหนดตั้งขึ้นไม่ได้อธิบายแรงจูงใจ กระบวนการกระทำได้ เป็นที่พอใจอย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในแบบถูกทำให้เหมือนกัน การกระทำในวอลเลย์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ความสามารถทางกีฬาวอลเลย์บอล ขณะที่ความสามารถในการรับรู้ทั้งหมดมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถทางทักษะกลไก การรับรู้ความสามารถในทางทักษะกลไกมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจภายใน ความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญได้ค้นพบระหว่างจุดมุ่งหมายของการแนะแนวทางและตัวแปรคงที่เป็นตัวสมทบทางบวกระหว่างงานแนะแนวทางของแรงจูงใจภายใน ผลของเนื้อหารวมทั้งความพอใจ ลักษณะ ของการจัดสภาพทั่ว ๆ ไปของวิชาพลศึกษา การจัดบรรยากาศโดยครู (แบบของงาน การจัดการ และผลสะท้อนกลับ) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนได้ถูกนำมาอภิปราย

อมอเรสและฮอร์น (Amorase and Horn, 1995) ได้ทำการทดสอบแรงจูงใจภายในระยะยาวของนักกีฬาวิทยาลัยปีแรก โดยศึกษาประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมของโค้ช และสถานภาพทางการศึกษา โดยมีจุดประสงค์เพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมของโค้ชและสถานภาพการศึกษาสามารถทำนายความเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจภายในของนักกีฬาวิทยาลัยปีแรกได้หรือไม่ แบบสอบถามได้ดำเนินการทั้งก่อนและหลังฤดูการแข่งขันกับนักกีฬา จำนวน 76 คน ผลวิเคราะห์ พบว่า ลักษณะการโค้ชแบบเผด็จการ พร้อมทั้งมีพฤติกรรมตอบสนองรุนแรงมีผลสนับสนุนอย่างมากที่ทำให้แรงจูงใจภายในลดลง และสถานภาพทางการศึกษาไม่มีผลต่อแรงจูงใจภายใน

ฮอลล์ และเออร์เลส (Hall and Earles, 1995) ได้ศึกษาเรื่องดัชนีแรงจูงใจที่ชี้ให้เห็นระดับความสนใจและความสำเร็จของการเรียนการสอนพลศึกษาในโรงเรียน ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้เป็นการขยายผลการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับดัชนีแรงจูงใจที่ชี้ให้เห็นถึงระดับความสนใจและ ความสำเร็จในกีฬาการวิจัยครั้งแรกนั้นมีปัจจัยหลักที่ว่านักกีฬาสามารถมีสิทธิเลือกที่จะเข้าร่วมเล่น กีฬาหรือไม่ก็ได้ ดังนั้นจึงเป็นการเหมาะสมที่จะสามารถเข้าใจถึงแรงจูงใจของเด็กต่อกิจกรรมพลศึกษาที่อาจลดน้อยลงได้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน 253 คน มีอายุ ระหว่าง 11–15 ปี ซึ่งลงทะเบียนเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย แบบสอบถามได้ถามถึงตัวกำหนดความสำเร็จในเป้าหมาย สภาพบรรยากาศของห้องเรียนพลศึกษา ความสนใจภายในและความเชื่อเกี่ยวกับความสำเร็จผลการวิเคราะห์พบว่า ช่วงชี้นำและสอนเนื้อหาต่างๆ ที่มีเป้าหมายอยู่ที่การฝึกฝนนั้นเป็นวิธีที่ได้รับความสนใจและสนุกสนานที่สุด ทั้งยังกล่าวเสริมความเชื่อว่า ความพยายามจะนำไปสู่ความสำเร็จด้วย จากการศึกษายังพบว่า ช่วงที่นักกีฬาเบื่อหน่ายที่สุดและมีความเชื่อว่าความสามารถ

และความพยายามจะนำไปสู่ความสำเร็จ นอกจากนี้ยังได้ข้อมูลเพิ่มว่าสภาพ ห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นแบบให้แสดงออกมากกว่าสภาพห้องเรียนของเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ไวท์ และซีลเนอร์ (White and Zellner, 1996) ได้ทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างแนวทางของเป้าหมาย และบรรยากาศแรงจูงใจที่สร้างขึ้นจากผู้ปกครองตามการรับรู้ของนักวอลเลย์บอลหญิง กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิง จำนวน 204 คน อายุระหว่าง 14-17 ปี อายุเฉลี่ยอยู่ที่ 15.40 ปี กลุ่ม ตัวอย่างได้ทำแบบสอบถามบรรยากาศแรงจูงใจที่สร้างขึ้นจากพ่อแม่ (Parent-Initiated Motivational Climate Questionnaire : PIMCQ-2) และทำแบบสอบถามความคิดเกี่ยวกับ ความสำเร็จในการเล่นกีฬา (Task and Ego Orientation in Sport Questionnaire : TEOSQ) ผล การศึกษาพบว่า บุคคลที่รับรู้ว่าผู้ปกครองสนับสนุนบรรยากาศของการเรียนรู้ ความสนุกสนาน มี แนวโน้มที่จะมีเป้าหมายที่มุ่ง เน้นในเรื่องของงานนอกจากนั้นผลจากงานวิจัยนี้ยังบ่งชี้ว่า นักกีฬา วอลเลย์บอลหญิงมีแนวโน้มที่จะมีแนวทางเป้าหมาย (Goal Orientation) ตามสิ่งที่ผู้ปกครองให้ ความสำคัญในการเรียนรู้ทักษะกีฬา

เครน และคณะ (Krane and others, 1997) ทำการศึกษารายกรณี นักยิมนาสติกชั้นเลิศในด้านการรับรู้ทางสังคมที่ส่งผลต่อแรงจูงใจ (Achievement Motivation) ซึ่งจะทำให้เราสามารถเข้าใจและอธิบายพฤติกรรมของนักยิมนาสติก โค้ชของนักยิมนาสติกและผู้ปกครองของนักกีฬายิมนาสติก เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือ การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกอดีตนักกีฬายิมนาสติก นักยิมนาสติกได้รับการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง 3 ครั้งด้วยกัน มีการวิเคราะห์ข้อมูล 3 ด้าน ได้แก่ บรรยากาศแรงจูงใจ (Motivation Climate) หลักฐานที่เกี่ยวกับแนวทางด้านการเปรียบเทียบและแข่งขัน (Evidence of An Ego Orientation) และ ความเกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบและการแข่งขัน (Correlates of Ego Involvement) ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับด้านการเปรียบเทียบและการแข่งขัน (Ego Orientation) ถูกสร้างโดยโค้ชและผู้ปกครองของนักกีฬายิมนาสติก สิ่งแวดล้อมรอบตัวของนักกีฬาให้ความสำคัญกับชัยชนะการแสดงความสามารถอย่างสมบูรณ์แบบ บุคคลสำคัญของนักกีฬา ให้ความสำคัญกับการเปรียบเทียบแข่งขันและความสมบูรณ์แบบ รวมทั้งให้ความสำคัญกับคนที่มีความสามารถมากสูงที่สุด เป้าหมายที่เกี่ยวข้องด้านการแข่งขันของนักกีฬา แสดงให้เห็นจากการที่นักกีฬายิมนาสติกคนนี้ชอบเปรียบเทียบทางสังคม (Social Comparison) การให้ความสำคัญกับการได้รับข้อมูลย้อนกลับและรางวัลที่ได้รับจากภายนอก (External Feedback) ความต้องการที่จะแสดงความสามารถเหนือกว่าคนอื่น และแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเมื่อต้องเผชิญกับความยากลำบาก นักกีฬาคนนี้ทำการฝึกซ้อมและเข้าร่วมการแข่งขันในขณะที่ยังมีอาการบาดเจ็บร้ายแรง รับประทานอาหารที่ไม่เหมาะสมในการฝึกซ้อม

มีอาการฝึกซ้อมหนักมากเกินไป (Over Trained) และปฏิเสธที่จะรับฟังคำแนะนำของคณะแพทย์ที่อาจจะทำให้เธอไม่ได้เข้าร่วมทีมโอลิมปิก

ไวท์ (White, 1998) ได้ทำการศึกษาถึงผลของบรรยากาศแรงจูงใจจากผู้ปกครองที่มีต่อความวิตกกังวลอันเป็นนิสัยของวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างจำนวน 279 คน อายุเฉลี่ย = 14.41 ปี ซึ่งได้แข่งขันในกีฬาประเภททีม จากแบบวัดความคิดเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬา (Task and Ego Orientation Sport Questionnaire : TEOSQ) ทิศทางเป้าหมาย 4 แบบได้ถูกสร้างขึ้น ได้แก่ 1. เป้าหมายที่เน้นงานสูงและการแข่งขันสูง 2. เป้าหมายที่เน้นงานสูงและการแข่งขันต่ำ 3. เป้าหมายที่เน้นการแข่งขันสูงและงานต่ำและ 4. เป้าหมายที่เน้นงานต่ำและการแข่งขันต่ำ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้ง นี้คือ MANOVA ซึ่งผลการศึกษาบ่งชี้ว่ากลุ่มที่มีเป้าหมายมุ่งเน้นเรื่องงานสูงและการแข่งขันต่ำรับรู้ว่าพ่อและแม่ของตนสนับสนุนบรรยากาศแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้และความสนุกสนานในทางกลับกันกลุ่มที่มีเป้าหมายมุ่งเน้นเรื่องการแข่งขันสูงและงานต่ำ กลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่าพ่อ และแม่ของตนให้ความสำคัญกับบรรยากาศของความสำเร็จที่ไม่ต้องใช้ความพยายามมาก ในกลุ่มนี้พ่อจะสร้างความกังวลให้กับเด็กในเรื่องของการทำผิดพลาด นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นถึงระดับความวิตกกังวลอันเป็นนิสัยที่สูงอีกด้วย สำหรับกลุ่มเป้าหมายที่มุ่งเน้นเรื่องงานสูงและการแข่งขันสูง พบว่า พ่อจะให้ความสำคัญกับบรรยากาศของความสำเร็จที่ไม่ต้องใช้ความพยายามมาก และแม่เป็นผู้ทำให้เกิดความกังวลเกี่ยวกับการทำผิดพลาด อย่างไรก็ตาม ในกลุ่มที่เป้าหมายมุ่งเน้นใน เรื่องงานสูงและการแข่งขันสูง ยังคงเชื่อว่าทั้งพ่อและแม่ยังคงให้ความสำคัญในเรื่องของการเรียนรู้ และความสนุกสนานในการพัฒนาทักษะทางกาย สุดท้าย กลุ่มที่เป้าหมายมุ่งเน้นในเรื่องงานต่ำ และการแข่งขันต่ำ กลุ่มนี้รับรู้ว่าแม่เป็นคนทำให้ตัวเองกลัวการสร้างความผิดพลาดในการเรียนรู้ทักษะ

เลมี โรเบิร์ต และโอมมันด์เซน (Lemyre, Roberts and Ommundsen, 2002) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการหล่อหลอมให้มีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ และการรับรู้ความสามารถของนักกีฬาในการทำนายลักษณะทางจริยธรรมในการแข่งขันฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชาย อายุระหว่าง 13-16 ปี ที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลนอร์เวคัพ จำนวน 511 คน โดยการใช้ แบบสอบถาม 3 ชุด คือ แบบสอบถาม POSQ เพื่อวัดการรับรู้ความสำเร็จทางการกีฬา แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถทางการกีฬาที่ดัดแปลงจากแบบสอบ IMI เพื่อใช้ในวัดการรับรู้ความสามารถและแบบสอบถาม MSOS-25 เพื่อวัดพฤติกรรมจริยธรรมของนักกีฬา พบว่า การรับรู้ความสำเร็จโดยมุ่งที่งาน (task) อยู่ในระดับสูงมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับพฤติกรรมจริยธรรม แต่การรับรู้ความสำเร็จโดยมุ่งที่ตัวเอง (ego) ที่อยู่ในระดับสูงมีความสัมพันธ์ในทางลบกับพฤติกรรมจริยธรรม ซึ่งนักกีฬาที่มีการรับรู้ความสำเร็จทางการกีฬาเกี่ยวกับตัวเองต่ำ (task) และมีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง (ego) เป็นผู้ที่ไม่เคารพกฎ กติกาและผู้ตัดสิน มีการเล่นที่รุนแรงทำให้คู่ต่อสู้

ได้รับการบาดเจ็บ นักกีฬาที่มีการรับรู้ความสำเร็จทางการกีฬาเกี่ยวกับตัวเองสูง (task) และมีการรับรู้ความสามารถอยู่ในระดับต่ำ (ego) จะมีความเคารพในกฎกติกาและผู้ตัดสินอยู่ในระดับสูง เล่นกีฬาอย่างขาวสะอาดและไม่นิยมเล่นผิดกติกาไม่ว่า task จะอยู่ในระดับใดก็ตามหากมี ego สูงจะส่งผลต่อความมีจริยธรรมของ นักกีฬาไปในทางลบ ดังนั้นผู้ฝึกสอนควรที่จะเข้าใจ และควรหล่อหลอมพฤติกรรมจริยธรรมทางการกีฬา และความมีน้ำใจเพื่อใช้การกีฬาเป็นสื่อในการพัฒนาคนให้เป็นคนโดยสมบูรณ์

ควน และรอย (Kuan and Roy, 2007) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบของเป้าหมายความเข้มแข็งทางจิตใจที่มีผลต่อประสิทธิภาพในนักกีฬาวูซู ทำการศึกษากับนักกีฬาวูซูที่เข้าร่วมทำการแข่งขันในรายการ Intervarsity Wushu Championships in Malaysia ในประเทศมาเลเซีย จำนวน 40 คน โดยใช้เครื่องมือ 2 ชิ้น คือ 1. แบบสอบถามการรับรู้ความสำเร็จในนักกีฬา Task and Ego Orientations in Sport Questionnaire (TEOSQ) 2. แบบทดสอบประสิทธิภาพความเข้มแข็งทางจิตใจ Psychological Performance Inventory (PPI) ผลที่ได้จากการใช้เครื่องมือชิ้นที่ 1 จะแบ่งการรับรู้ความสำเร็จของนักกีฬาในการวิจัยครั้งนี้ได้เป็น 3 กลุ่มคือ 1. Task สูง และ Ego ปานกลาง 2. Task ปานกลาง และ Ego ต่ำ 3.Task ปานกลาง และ Ego ปานกลาง และเมื่อใช้แบบทดสอบ ประสิทธิภาพความเข้มแข็งทางจิตใจปรากฏว่านักกีฬาในกลุ่มที่ 1. Task สูง และ Ego ปานกลาง มีผล ประสิทธิภาพความเข้มแข็งทางจิตใจดีที่สุดและนักกีฬาในกลุ่มนี้ยังมีคะแนนด้านการควบคุมความคิดในแง่บวกและแง่ลบดีที่สุดด้วย จากผลของการแข่งขันในรายการ Intervarsity Wushu Championships in Malaysia ทำให้ทราบว่านักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในการแข่งขันโดยดูที่เหรียญรางวัลอาจจะไม่ได้มาจากนักกีฬาที่อยู่ในกลุ่ม Taskสูง Ego ปานกลาง แต่นักกีฬาในกลุ่มนี้จะมี คะแนนด้านความเชื่อมันในตนเอง และด้านความสามารถทางการควบคุมความคิดในแง่ลบ อยู่ในระดับที่สูงกว่านักกีฬาที่ไม่ได้รับเหรียญรางวัล

จากวรรณกรรมแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศจะเห็นได้ว่าความสำเร็จทั้งด้านการกีฬาและการเรียนล้วนแล้วแต่มีองค์ประกอบที่เข้ามาเกี่ยวข้องหลายด้าน ซึ่งเกี่ยวข้องกับปัจจัยหลายด้านไม่ว่าจะเป็น ด้านผู้ฝึกสอน สมรรถภาพทางด้านจิตใจ ด้านแรงจูงใจ ด้านการจัดการตนเอง ด้านสิ่งแวดแล้วและด้านการฝึกซ้อม ซึ่งปัจจัยทั้งหมดล้วนแล้วแต่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬา โดยผู้วิจัยนำแนวทางความสำเร็จที่เกี่ยวข้องทั้งหมดมาศึกษาค้นคว้าเพื่อศึกษาความสำเร็จเฉพาะนักกีฬามวยไทย โดยการศึกษาความสำเร็จควบคู่ทั้งการแข่งขันกีฬาและการเรียน เพื่อทราบองค์ประกอบปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จ ศึกษาความสัมพันธ์โมเดลความสำเร็จและแนวทางพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา เพื่อแก้ไขปัญหาทั้งด้านการกีฬาและด้านการเรียนของ

นักกีฬา เป็นประโยชน์ต่อตัวนักกีฬามวยไทย ผู้ฝึกสอน มหาวิทยาลัย รวมถึงผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อไป

ตาราง 2 อิทธิพลทางตรงระหว่างตัวแปรต้นที่มีต่อตัวแปรตาม

ตัวแปรตาม (DV)	ตัวแปรต้น (IV)	ผู้ศึกษา/ผู้วิจัย	ปีที่ศึกษา	กลุ่มที่ศึกษา
ความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา	โค๊ช/อาจารย์ = x1	ดวงทิตย์ สวัสดีจันทร์	2013	เทวันโดกีฬาแห่งชาติ
		นารีทัต โกมารทัต และชัชชัย โกมารทัต,	2012	โค๊ชและนักกีฬา
		วิไลพิน ทองประเสริฐ	2013	โค๊ชและนักกีฬา
		Bandura	1977	โค๊ชและนักกีฬา
		Huguet, Paquet & Jowett	2011	นักกีฬา
		สุเทพ เมยไธสง และคณะ	2013	นักกีฬา รร.กีฬา
		สมัคร ชมชื่น	2010	นักมวยอาชีพ
		สุเทพ เมยไธสง และคณะ	2011	ผู้บริหาร โค๊ช นักกีฬา
		ขนิฐา ระโหฐาน	2011	นักกีฬาบาส
		Sabiston and Bloom	2011	นักกีฬาหลายประเภท
		สุภาพ สมศรี และคณะ	2006	นักกีฬามวยอาชีพ
		ปนัดดา ดีพิจารณา	2008	นิสิตบัณฑิตศึกษา
		พลับพลึง พันธไชย	2013	นักเรียนมัธยม
	แรงจูงใจ=x2	ดวงทิตย์ สวัสดีจันทร์	2013	เทวันโดกีฬาแห่งชาติ
		นารีทัต โกมารทัต และชัชชัย โกมารทัต	2012	โค๊ชและนักกีฬา
		เภริน ริยาพันธ์	2012	นักฟุตบอลไทยลีก
		วิไลพิน ทองประเสริฐ	2013	โค๊ชและนักกีฬา
		อภิชัย บัวหยู่	2008	นักกีฬาเทนนิส
		เอกราช จันทร์กรุง	2012	นักยิมนาสติก
		ขนิฐา ระโหฐาน	2011	นักกีฬาบาส
		Sabiston and Bloom	2011	นักกีฬาหลายประเภท
		สุภาพ สมศรี และคณะ	2006	มวยอาชีพ
		บานส์ ชาโว และชิมมอร์แมน	2011	นิสิต ป.ตรี
		สุพิชกฤตา พักโพธิ์เย็น	2017	นิสิต ป.ตรี

ตาราง 2 (ต่อ)

ตัวแปรตาม (DV)	ตัวแปรต้น (IV)	ผู้ศึกษา/ผู้วิจัย	ปีที่ศึกษา	กลุ่มที่ศึกษา
		อนุวัติ คูณแก้ว	2012	นิสิต ป.ตรี
		ภารดี อนันนาวี	2013	นิสิต ป.ตรี
		น้ำเงิน จันทรมณี	2014	นิสิต ป.ตรี
		รุ่งฤดี กล้าหาญ	2011	นิสิต ป.ตรี
		รุจิราพรรณ คงช่วย	2016	นิสิต ป.ตรี
		เภริน ริยาพันธ์	2012	นักฟุตบอลไทยลีก
		พิชัยณรงค์ กงแก้ว	2007	นักกีฬา
		สุเทพ เมยไธสง และคณะ	2013	นักกีฬา รร.กีฬา
		เอกราช จันทร์กรุง	2012	นักยิมนาสติก
	สมรรถภาพ	สุเทพ เมยไธสง และคณะ	2011	ผู้บริหาร โค๊ช นักกีฬา
	จิตใจ=x3	ขนิฐา ระโหฐาน,	2011	นักกีฬาบาส
		อุดมพร พวงสถิตย์	2012	นักกีฬาแบดมินตั้น
		จ่าอากาศเอกอธิชาติ กูลศรี	2013	มวยสากลสมัครเล่น
		ปนัดดา ดีพิจารณา	2008	นิสิตบัณฑิตศึกษา
		บานส์ ชาโว และชิมมอร์แมน	2011	นิสิต ป.ตรี
	การจัดการตนเอง=5	สุภาพ สมศรี และคณะ	2006	มวยไทยอาชีพ
		สนอง คูณมี	2006	มวยไทยอาชีพ
		วิไลพิน ทองประเสริฐ	2013	โค๊ชและนักกีฬา
		พิชัยณรงค์ กงแก้ว	2007	นักกีฬา
		สมัคร ชมชื่น	2010	มวยไทยอาชีพ
		พัชรภรณ์ เกตุพันธุ	2008	นักกีฬาหลายประเภท
	สิ่งแวดล้อม=6	สุภาพ สมศรี และคณะ	2006	มวยไทยอาชีพ
		จ่าอากาศเอกอธิชาติ กูลศรี	2003	มวยสากลสมัครเล่น
		นารีทัต โกมารทัต และ	2012	โค๊ชและนักกีฬา
		ชัชชัย โกมารทัต,		
		วิไลพิน ทองประเสริฐ	2013	โค๊ชและนักกีฬา
		Bandura	1977	โค๊ชและนักกีฬา

ตาราง 2 (ต่อ)

ตัวแปรตาม (DV)	ตัวแปรต้น (IV)	ผู้ศึกษา/ผู้วิจัย	ปีที่ศึกษา	กลุ่มที่ศึกษา
	การฝึกซ้อม=4	Huguet, Paquet & Jowett,	2011	นักกีฬา
		สุเทพ เมยไธสง และคณะ	2013	นักกีฬา รร.กีฬา
		สมัคร ชมชื่น	2010	นักมวยอาชีพ
		สุเทพ เมยไธสง และคณะ	2011	ผู้บริหาร โค๊ช นักกีฬา
		ขนิฐา ระโหฐาน	2011	นักกีฬาบาส
		Sabiston and Bloom	2011	นักกีฬาหลายประเภท
		สุภาพ สมศรี และคณะ	2006	มวยอาชีพ
		สนอง คูณมี	2006	นักมวยไทยอาชีพ

ตาราง 3 อิทธิพลทางอ้อมระหว่างตัวแปรต้นที่มีต่อตัวแปรตาม

ตัวแปรตาม (DV)	ตัวแปรต้น (IV)	ผู้ศึกษา/ผู้วิจัย	ปีที่ศึกษา	กลุ่มที่ศึกษา
แรงจูงใจ=x2	โค๊ช/ อาจารย์=x1	สืบสาย บุญวีรบุตร	1998	ทฤษฎี
	สิ่งแวดล้อม=6	ดลหทัย ทองตะนุนาม	2010	ทฤษฎี
สมรรถภาพทางจิตใจ=x3	โค๊ช/ อาจารย์=x1	เทพ เมย์ไธสง และคณะ	2011	ผู้บริหาร ผู้ฝึกสอน นักกีฬา
	แรงจูงใจ=x2	สปุราณี ขวัญบุญจนัทร์	1996	ทฤษฎี
	การฝึกซ้อม=x4	อนันต์ อัตชู	1995	ทฤษฎี
การจัดการตนเอง=5	โค๊ช/ อาจารย์=x1	Zimmerman, กลมพลศึกษา	1998,2009	ทฤษฎี, หนังสือ
	แรงจูงใจ=x2	สืบสาย บุญวีรบุตร	1998	ทฤษฎี
	สิ่งแวดล้อม=6	Bandura.	1998	ทฤษฎี
การฝึกซ้อม=4	โค๊ช/ อาจารย์=x1	Horn, Weiss & Ferrer,	2002	ทฤษฎี
	สิ่งแวดล้อม=6	สมัคร ชมชื่น	2010	นักกีฬามวยไทย

ตาราง 4 การสังเคราะห์เพื่อทบทวนวรรณกรรมการพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยในสถาบันอุดมศึกษา (ด้านการแข่งขัน)

ผู้แต่ง	ชื่อเรื่อง	วิธีการดำเนินการวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือที่ใช้สำหรับการวิจัย	ผลการศึกษา
ดวงทิตย์ สวัสดีจันทร์, (2556)	ความสัมพันธ์ระหว่างโค้ชกับความสำเร็จของนักกีฬาเทควันโดหญิงในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักกีฬาเทควันโดหญิงที่เข้าแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42	แบบสอบถาม	โค้ชมีบทบาทโดยตรงกับความสำเร็จของนักกีฬา โดยความสัมพันธ์ด้วยการเอาใจใส่ มุ่งมั่น รวมถึงอารมณ์และประสบการณ์ มีผลต่อการพัฒนานักกีฬา การฝึกซ้อม โค้ชมีความสำคัญต่อการฝึกซ้อมอย่างมากตลอดจนการความใกล้ชิด ความม่งมั่น อารมณ์ สังคม และความรู้ของโค้ช เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างมาก เพราะทำให้นักกีฬาเกิดการเรียนรู้จากตัวผู้ฝึกสอน และการพัฒนาแบบเครือข่าย เพราะประสบการณ์ของผู้ฝึกสอนจากการแข่งขัน ทำให้ตัวนักกีฬาเกิดสังคม และการเลียนแบบ
นารีทัต โกมารทัต และชัชชัย โกมารทัต (2554)	ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักกีฬาแบดมินตัน	แบบสอบถาม	โค้ชที่จะทำให้นักกีฬาประสบผลสำเร็จ ต้องเป็นโค้ชที่มีความมุ่งมั่นกระตุ้นให้นักกีฬาเกิดความใส่ใจในการฝึกซ้อม จึงสามารถสรุปได้ว่าพฤติกรรมการโค้ชมีผลต่อความสำเร็จของนักกีฬาอย่างแท้จริง พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการ ที่ทำให้นักกีฬาเกิดความสำเร็จ ความมุ่งมั่นของโค้ช ความใกล้ชิด การดูแลการใส่ใจ ปรัชญาการโค้ช

ตาราง 4 (ต่อ)

ผู้แต่ง	ชื่อเรื่อง	วิธีการดำเนินการวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือที่ใช้สำหรับการวิจัย	ผลการศึกษา
เภริน ริยาพันธ์ (2555)	คุณลักษณ์ของโค๊ชที่มีประสิทธิภาพของไทยพรีเมียร์ลีก	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ	แบบสอบถาม	โค๊ชที่มีคุณภาพที่จะสามารถพานักกีฬาไปสู้เป้าหมายมีคุณสมบัติ คือ ความรู้ มีประสบการณ์ สร้างแรงจูงใจให้มีเป้าหมาย มีความเป็นผู้นำ ความสามารถในการวางแผนการฝึกซ้อม จิตวิทยาในการโค้ช ดังนั้นโค้ชที่ดีจึงจำเป็นต้องสร้างแรงจูงใจให้เกิดกับตัวนักกีฬา ให้เกิดการทุ่มเทในการฝึกซ้อมเพื่อเป้าหมายผลการแข่งขันออกมากดีที่สุด ประสบการณ์ และความรู้
วิไลพิน ทองประเสริฐ (2556)	อิทธิพลของรูปแบบการฝึกสอนกีฬาการตอบสนองความต้องการพื้นฐานทางการกีฬา และแรงจูงใจภายในที่ส่งผลต่อการประสบความสำเร็จทางการกีฬา	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักกีฬา	แบบสอบถาม	นักกีฬาจะประสบผลสำเร็จผู้ฝึกสอนมีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรง โดยมีคุณสมบัติ คือ ความใกล้ชิด ผู้ฝึกสอนที่ชื่นชมนักกีฬา มีการสร้างแรงจูงใจ แรงจูงใจภายในที่ส่งผลต่อการประสบความสำเร็จทางการกีฬาในเชิงสาเหตุ ด้วยการวิเคราะห์โมดลสมการโครงสร้าง คือแรงจูงใจ
อภิชัย บัวหยู (2551)	แรงจูงใจของนักกีฬาเทนนิสสมัครเล่นที่สนใจเข้าร่วมการแข่งขันเทนนิสระดับอาชีพ	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักกีฬาเทนนิสอาชีพ	แบบสอบถาม	นักกีฬาที่สามารถพัฒนาตนเองเพื่อความสำเร็จจะมีแรงจูงใจอยู่ 4 อย่างคือ 1. แรงจูงใจด้านความรักความสนใจความถนัด 2. แรงจูงใจด้านรายได้และผลประโยชน์ 3. แรงจูงใจด้านเกียรติยศชื่อเสียง 4. แรงจูงใจด้วยความก้าวหน้า

ตาราง 4 (ต่อ)

ผู้แต่ง	ชื่อเรื่อง	วิธีการดำเนินการวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือที่ใช้สำหรับการวิจัย	ผลการศึกษา
สนอง คูณมี (2549)	แรงจูงใจในการเป็นนักมวยไทยอาชีพของนักมวยไทยในเวทีมวยมาตรฐาน	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักกีฬามวยไทยอาชีพ	แบบสอบถาม	การเป็นนักมวยอาชีพจะสำเร็จได้ ต้องมีการฝึกซ้อมมีความมั่งมั่น และครอบครัวเพื่อนก็มีส่วนเกี่ยวข้อง แรงจูงใจภายใน นักมวยไทยอาชีพ ที่ชกมวยไทยในเวทีมาตรฐาน ปี พ.ศ. 2549 ในระดับ 1-10 นักมวยไทยอาชีพในกลุ่มที่ชกจำนวนครั้งมากกว่า จะมีแรงจูงใจภายในมากกว่ากลุ่มทีชกน้อยกว่าทั้งนี้อาจเป็นเพราะความรัก ความอดทน และความพยายามในการชกมวยที่สั่งสมมานาน จนส่งผลให้เกิดแรงจูงใจภายในอุปสรรคก่อนการเป็นนักมวยไทยอาชีพ ในเรื่องอุปสรรคก่อนการเป็นนักมวย ไทยอาชีพ เรื่องของการฝึกซ้อมเพราะนักมวยจะต้องทุ่มเทอย่างเต็มที่ในการฝึกซ้อมทำให้เกิดผลกระทบต่อเรื่องการเรียนไม่ทันเพื่อนขาดเรียนเป็นประจำ และไม่มีเวลาช่วยงานทางครอบครัว
พิชัยณรงค์ กงแก้ว (2550)	การศึกษาความวิตกกังวลและวิธีการจัดการกับความวิตกกังวลของนักกีฬา	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักกีฬามหาวิทยาลัยที่แข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งระเทศไทย	แบบสอบถาม	นักกีฬาที่ประสบผลสำเร็จจะมีวิธีการกำจังความวิตกกังวล โดยการคุยกับเพื่อน การฝึกซ้อมอย่างหนัก และการทำสมาธิ ความวิตกกังวล มีผลโดยตรงกับ

ตาราง 4 (ต่อ)

ผู้แต่ง	ชื่อเรื่อง	วิธีการดำเนินการวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือที่ใช้สำหรับการวิจัย	ผลการศึกษา
					ตัวนักกีฬา จะทำให้ความสามารถด้านการกีฬา ด้อยลง รู้สึกกลัวการแข่งขัน และหากไม่สามารถควบคุมความวิตกกังวล หรือไม่กลัวเลย จะทำให้เกิดการประมาทในการแข่งขัน เช่นการประเมินคู่ต่อสู้ต่ำ การมีสมาธิจดจ่อกับการแข่งขัน จึงเป็นวิธีหนึ่งที่นักกีฬาต้องมีการคุยกับเพื่อนในทีมมีผลทำให้ความวิตกกังวลลดน้อยลง
สุเทพ เมยไธสง และคณะ (2556)	กรณีศึกษากระบวนการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศในโรงเรียนกีฬาของสถาบันการพลศึกษา	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักกีฬาสังกัดโรงเรียนกีฬา	แบบสอบถาม	นักกีฬาจะสามารถพัฒนาไปสู่ความเป็นเลิศได้ มีปัจจัยเข้ามาเกี่ยวข้อง คือ ความมุ่งมั่นการตั้งเป้าหมาย ความมั่นใจในตัวเอง ลดความเครียด และความวิตกกังวล ความรักในกีฬา ความภาคภูมิใจ และชื่อเสียง
เอกราช จันทร์กรุง (2555)	ศึกษาความเชื่อมั่นในตนเองของนักกีฬา และเทคนิคของผู้ฝึกสอนที่ช่วยพัฒนาความมั่นใจ ของนักกีฬายิมนาสติกศิลป์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักกีฬายิมนาสติก	แบบสอบถาม	ความเชื่อมั่นใจตนเอง เป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญมากกับนักกีฬาที่มีความสำเร็จ และเทคนิคนี้เกิดจากผู้ฝึกสอนที่มีเทคนิค ดังนี้ การตั้งเป้าหมาย การฝึกซ้อม สร้างความมั่นใจ ความเข้มแข็งจิตใจ ความเครียด ความวิตกกังวล สถานที่ อุปกรณ์ ความรู้และสังคม

ตาราง 4 (ต่อ)

ผู้แต่ง	ชื่อเรื่อง	วิธีการดำเนินการวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือที่ใช้สำหรับการวิจัย	ผลการศึกษา
สมัคร ชมชื่น (2553)	กระบวนการขัดเกลาสู่ความเป็นนักมวยไทยอาชีพ	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักกีฬามวยไทยอาชีพ	แบบสอบถาม	การที่จะเป็นนักมวยไทยที่ประสบผลสำเร็จ เรียกว่านักมวยไทยอาชีพ เกิดขึ้นจากความมุ่งมั่น การมีเป้าหมาย การฝึกซ้อม เพื่อน ครอบครัว สื่อ และวัฒนธรรมของสังคม
สุเทพ เมยไธสง และคณะ (2554)	การพัฒนารูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงสาเหตุของปัจจัยคัดสรร ที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการแข่งขันกีฬาของนักศึกษาในสถาบันการพลศึกษา	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักกีฬาสถาบันการพลศึกษา	แบบสอบถาม	ความสำเร็จของการแข่งขันกีฬาของนักศึกษาในสถาบันการพลศึกษา ประกอบด้วย การบริหารจัดการ สมรรถนะของผู้ฝึกสอนกีฬา สมรรถภาพทางจิตใจของนักกีฬา และผู้บริหาร
พัชรภรณ์ เกตุพันธุ์ (2551)	สภาพและปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬาไทยเพื่อการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 24	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักกีฬามวยไทยตัวทีมทีมชาติไทย	แบบสอบถาม	ปัญหาของนักกีฬาอาชีพที่เป็นสาเหตุของการทำให้นักกีฬาไม่ถึงเป้าหมาย หรือชนะชนะมีสาเหตุมาจากหลายปัจจัย เช่น การฝึกซ้อม อุปกรณ์ สถานที่ องค์ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา และการเลือกตัวนักกีฬา

ตาราง 4 (ต่อ)

ผู้แต่ง	ชื่อเรื่อง	วิธีการดำเนินการวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือที่ใช้สำหรับการวิจัย	ผลการศึกษา
ไพโรจน์ พัตรปาน (2550)	คุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนฟุตบอลตามทัศนะคติของนักกีฬา	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักกีฬาฟุตบอล	แบบสอบถาม	ผู้ฝึกสอนที่สามารถทำให้นักกีฬายอมรับได้มีปัจจัยที่เกี่ยวข้องหลายอย่าง อาทิเทคนิคการฝึกซ้อม และความรู้ความสามารถด้านกีฬาฟุตบอล ที่เกิดจากประสบการการแข่งขันมา
ขนิฐา ระโหฐาน (2554)	ความเข้มแข็งทางด้านจิตใจของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิง	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักกีฬาบาสเกตบอลหญิง	แบบสอบถาม	ความเข้มแข็งถือเป็นหัวใจสำคัญของการแข่งขัน นักกีฬาจะเกิดความเข้มแข็งทางด้านจิตใจที่ดีมีปัจจัยมาจาก ผู้ฝึกสอนที่มีความใกล้ชิด มุ่งมั่น แรงจูงใจที่ที่เป้าหมาย การฝึกซ้อมอย่างหนัก ความมั่นใจในตนเอง ความเข้มแข็งของจิตใจ การควบคุมความเครียดและความวิตกกังวล สมาธิ
อุดมพร พวงสถิต (2555)	ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของนักกีฬาแบดมินตัน ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักกีฬาแบดมินตัน	แบบสอบถาม	จิตใจของนักกีฬามีผลโดยตรงกับการแข่งขัน เมื่อจิตใจนักกีฬาเข้มแข็งจะทำให้นักกีฬาเกิดผลสำเร็จ ปัจจัยของความเข้มแข็งของจิตใจ เกิดจาก ความวิตกกังวล และความเข้มแข็งของจิตใจ

ตาราง 4 (ต่อ)

ผู้แต่ง	ชื่อเรื่อง	วิธีการดำเนินการวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือที่ใช้สำหรับการวิจัย	ผลการศึกษา
สุภาพ สมศรี และคณะ (2549)	ปัญหาและความต้องการในการฝึกซ้อมของนักกีฬามวยไทยอาชีพ จังหวัดบุรีรัมย์	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักกีฬามวยไทยอาชีพ	แบบสอบถาม	ปัจจัยในคามสำเร็จของนักกีฬามวยไทยอาชีพมาจากการฝึกซ้อม และการฝึกซ้อมมีปัจจัยเข้ามาเกี่ยวข้อง คือ ผู้ฝึกสอนที่มุ่งมั่น การสร้างแรงจูงใจเพื่อเป้าหมาย การจัดการตนเองติดตามตนเอง ประเมินตนเอง ครอบครัว สถานที่และอุปกรณ์ การเรียนและความรู้ของผู้ฝึกสอน
จ่าอากาศเอกอธิชาติ กูลศรี (2556)	แรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยสากลสมัครเล่นของนักกีฬามวยสากลสมัครเล่น	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักกีฬามวยสากล	แบบสอบถาม	นักกีฬามวยสากลสมัครเล่นจะพัฒนาไปสู้เป้าหายสูงสุดมีปัจจัยหลายอย่างเข้ามาเกี่ยวข้อง อาทิ การฝึกซ้อม ความเข้มแข็งทางจิตใจ เพื่อน และการคัดตัวนักกีฬา

ตาราง 5 การสังเคราะห์เพื่อทบทวนวรรณกรรมการพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยในสถาบันอุดมศึกษา (ด้านการเรียน)

ผู้แต่ง	ชื่อเรื่อง	วิธีการดำเนินการวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือที่ใช้สำหรับการวิจัย	ผลการศึกษา
ปนัดดา ดีพิจารณา (2551)	การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุในการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตระดับมหาบัณฑิตศึกษา	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นิสิตระดับมหาบัณฑิตศึกษา	แบบสอบถาม	นิสิตที่สามารถสำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิต มีองค์ประกอบเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้อง คือ ความใกล้ชิดอาจารย์ที่ปรึกษา ความเครียด การติดตามงานตนเอง การเสริมแรง ครอบครัว เพื่อน อารมณ์ แลละความสามารถของผู้เรียนและอาจารย์

ตาราง 5 (ต่อ)

ผู้แต่ง	ชื่อเรื่อง	วิธีการดำเนินการวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือที่ใช้สำหรับการวิจัย	ผลการศึกษา
ปติดา นิรมล , 2546	การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุในการกำกับตนเองในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	แบบสอบถาม	อิทธิพลที่มีผลต่อการเรียน คือ แรงจูงใจในเป้าหมาย ความวิตกกังวล การติดตามตนเอง ครอบครัว และสิ่งแวดล้อมห้องเรียน
พลับพลึง พันธไชย (2556)	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้สถิติ	นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	แบบสอบถาม	การกล้าแสดงออก ความมั่นใจในตนเอง จากการปฏิบัติจริงทำให้เกิดความกระตือรือร้นสนใจใน การเรียนเกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากการทำกิจกรรม กลุ่มจึงส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่าน เกณฑ์กำหนด การกล้าแสดงออก และความมั่นใจในตนเอง เป็นปัจจัยที่เข้ามาเกี่ยวข้องโดยตรงกับการเรียน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น
อุทัยวรรณ์ ปัญญาวรรณ์ (2553)	การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่ออิทธิพลการตั้งใจเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย	แบบสอบถาม	แรงสนับสนุนจากครอบครัวมีผลโดยตรงต่อการเรียน ซึ่งสามารถปรับพฤติกรรมการเรียนได้อย่างดีมาก

ตาราง 5 (ต่อ)

ผู้แต่ง	ชื่อเรื่อง	วิธีการดำเนินการวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือที่ใช้สำหรับการวิจัย	ผลการศึกษา
ทิพย์วรรณ์ สุขใจรุ่ง วัฒนา (2552)	การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเรียนดีของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	แบบสอบถาม	บรรยากาศในห้องเรียน แรงสนับสนุนจากครอบครัว และสิ่งแวดล้อม เพื่อน มีผลต่อพฤติกรรมเรียนดี การตระหนักการเรียนบรรยากาศทางการเรียน และการสนับสนุนของครอบครัวเป็นปัจจัยที่ ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนที่ดีของนักเรียน ผลการ วิเคราะห์การการเชื่อมโยงจากการสัมภาษณ์ดังนี้การตระหนักรู้ด้านการเรียน กลุ่มนักเรียนที่มี พฤติกรรมการเรียนที่ดี นักเรียนจะมีความตระหนักรู้
สุพิชกฤตา พักโพธิ์เย็น (2560)	การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา สาขาหลักสูตรและการสอน	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักเรียนระดับบัณฑิตศึกษา	แบบสอบถาม	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีมีปัจจัยที่สำคัญอันดับแรกจากความสามารถของบุคคล และแรงจูงใจ ที่มีเป้าหมายการรู้ถึงความสำเร็จ อีกทั้งสิ่งแวดล้อม ครอบครัว เพื่อน และบรรยากาศในห้องเรียน มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
อนุวัติ คูณแก้ว (2555)	การวิเคราะห์จำแนกปัจจัยการเรียนสูงและต่ำของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ สาขาครุศาสตร์	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักศึกษาระดับปริญญาตรี	แบบสอบถาม	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนสูงและผลการเรียนต่ำ มีปัจจัยมาจาก นิสิตในการเรียนของนักศึกษาเป็นอับดับแรก และมีอิทธิพลจากเพื่อน

ตาราง 5 (ต่อ)

ผู้แต่ง	ชื่อเรื่อง	วิธีการดำเนินการวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือที่ใช้สำหรับการวิจัย	ผลการศึกษา
ภารดี อนันนาวี (2556)	ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยบูรพา	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักศึกษาระดับปริญญาตรี	แบบสอบถาม	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาจีน ที่เรียนในมหาวิทยาลัยบูรพา มีปัจจัยมาจาก แรงจูงใจแบบมีเป้าหมาย สิ่งแวดล้อม เพื่อน ครอบครัว และตัวสถานศึกษา
น้ำเงิน จันทรมณี (2557)	ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตสาขาวิชาอามัยและความปลอดภัย คณะแพทย์ มหาวิทยาลัยพะเยา	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักศึกษาระดับปริญญาตรี	แบบสอบถาม	นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงมีปัจจัยมาจากการวิเคราะห์อาชีพของสาขา และแรงจูงใจในการเรียนเพื่อการประกอบอาชีพ คือ มีเป้าหมาย มั่นใจในตนเองว่าสามารถสำเร็จการศึกษา
รุ่งฤดี กล้าหาญ (2554)	ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาภาคปฏิบัติของนิสิตพยาบาลชั้นปีที่ 3	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักศึกษาระดับปริญญาตรี	แบบสอบถาม	แรงจูงใจ การรับผิดชอบต่อหน้าที่ตนเอง ติดตามตนเองและประเมิน อีกทั้งเพื่อน และสภาพครอบครัว มีอิทธิพลโดยตรงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนิสิตชั้นปีที่ 3
ศศิเพ็ญ พวงสายใย (2554)	ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักศึกษาระดับปริญญาตรี	แบบสอบถาม	ผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่สูงเกิดจากความพร้อมของครอบครัว เช่น ค่าเรียน และเพื่อนในการสร้างแรงจูงใจกระตุ้นในตั้งใจเรียน หากครอบครัวมีฐานะลำบาก ทำให้นักศึกษาตั้งแบ่งเวลาในการประกอบอาชีพ ซึ่งมีผลโดยตรงต่อการเรียนที่ไม่สม่ำเสมอ

ตาราง 5 (ต่อ)

ผู้แต่ง	ชื่อเรื่อง	วิธีการดำเนินการวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือที่ใช้สำหรับการวิจัย	ผลการศึกษา
รุจิราพรรณ คงช่วย (2559)	รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาคณะครุศาสตร์	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักศึกษาระดับปริญญาตรี	แบบสอบถาม	ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษา มีปัจจัยมาจาก สิ่งแวดล้อม เพื่อน อาจารย์ ครอบครัว สถานศึกษา และแรงจูงใจในการเรียน เป็นสิ่งที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ชัชฎาพันธ์ อยู่เพชร (2555)	ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ภาคปกติ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูล สงคราม	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักศึกษาระดับปริญญาตรี	แบบสอบถาม	ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในภาพรวมที่ ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คือ เจตคติต่อหลักสูตร อาจารย์ เพื่อน ครอบครัว และความภูมิใจ
ประดิษฐ์ พยุงวงศ์ (2559)	ปัญหาของนักกีฬามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร วิทยาเขตพณิชยการพระนคร	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักศึกษาระดับปริญญาตรี	แบบสอบถาม	ปัญหาของนักกีฬามหาวิทยาลัยราชมงคล คือ ปัญหาด้านการเรียน มีสาเหตุจาก ครอบครัว รายจ่าย การติดเพื่อน และการปรับตัว รวมถึงการเลือกเรียนในหลักสูตรที่มีความถนัด ของตนเอง
ปานทิพย์ เรืองอราม (2551)	ปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตวังไกลกังวล	การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการสำรวจโดยใช้ใช้สถิติ	นักศึกษาระดับปริญญาตรี	แบบสอบถาม	ปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เกิดจากสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน เช่น ฐานะทางครอบครัว การคบเพื่อน และบรรยากาศของห้องเรียน ทำให้นักศึกษามีตามติดตามตนเองที่ต่างกันด้านการเรียน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการออกแบบ โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) ประกอบด้วยวิธีการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการหาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (Causal Relationships) ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อการพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา การวิจัยครั้งนี้ มีการขอจริยธรรมโดยผ่านคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคนของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เลขที่การรับรอง 224/2562 วันที่รับรอง 26 ธันวาคม 2562 วันหมดอายุ วันที่ 25 ธันวาคม 2563 ซึ่งมีขั้นตอนตามกระบวนการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากร และกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและการตรวจสอบหาคุณภาพเครื่องมือ
4. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. แบบแผนการดำเนินการวิจัย

การกำหนดประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในระดับอุดมศึกษาของรัฐบาลและเป็นตัวแทนของมหาวิทยาลัย จำนวน 390 คน

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยในครั้ง คือนักกีฬามวยไทย ทั้งเพศชายและเพศหญิง ที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ที่เคยเข้าร่วมทั้งการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่นหรือรายการแข่งขันมวยไทยอาชีพ อย่างน้อยรายการใดรายการหนึ่ง ประกอบด้วย 1. รายการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย 2. รายการชิงแชมป์ประเทศไทย 3. รายการกีฬาแห่งชาติ หรือการแข่งขันมวยไทยอาชีพ ทั้งสนามมวยไทยมาตรฐานและสนามมวยไทยภูธรตามภูมิภาค ภายใต้การบังคับใช้กติกามวยไทย และยังทำการแข่งขันในปัจจุบันแบบต่อเนื่องอย่างน้อย เดือนละ 1 ครั้ง มีอายุระหว่าง 18–25 ปี จำนวน 300 คน (เป็นนักมวยไทยที่ศึกษาในระดับปริญญาตรีและไม่เคยเป็นนักกีฬาที่มีประวัติย้ายสถานศึกษา) ได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive

Selected) ทั้งหมด 20 สถาบันอุดมศึกษา ทั่วไปเทศไทย ซึ่งเป็นไปตามเงื่อนไขของการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง 15 เท่าของจำนวนพารามิเตอร์ (มนตรี สังข์ทอง, 2556) ประกอบด้วย

ภาคกลาง

1. มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
2. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
3. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
4. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
5. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
2. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
3. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
4. มหาวิทยาลัยรายภัฏอุดรธานี
5. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
6. มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
7. มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
8. มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด

ภาคเหนือ

1. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
2. มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง
3. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

ภาคใต้

1. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
2. มหาวิทยาลัยทักษิณ
3. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
4. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

เกณฑ์การคัดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย

เกณฑ์คัดเข้า

1. เป็นนักกีฬามวยไทยที่ศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่มีการแข่งขันทั้งรายการแข่งขันกีฬาสมัครเล่น หรือกีฬาอาชีพอย่างสม่ำเสมอ และผลการแข่งขันชนะมากกว่าแพ้
2. เป็นนักกีฬามวยไทยที่สมัครใจในการให้ข้อมูลของการวิจัยในครั้งนี้

3. เป็นนักกีฬามวยไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับที่สถาบันอุดมศึกษากำหนด

เกณฑ์คัดออก

1. ไม่เป็นนักกีฬามวยไทยที่เก็บตัวฝึกซ้อมตามสังกัดต่าง ๆ และไม่ได้เรียนตามระบบของสถาบันอุดมศึกษากำหนดไว้

2. ไม่เป็นนักกีฬามวยไทยที่เคยมีประวัติย้ายสถานศึกษามาแล้วมากกว่า 2 ครั้ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ ซึ่งผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น โดยอาศัยกรอบแนวคิด เชิงทฤษฎี ที่ใช้จากการศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จ ซึ่งประกอบด้วย 2 ด้าน คือ 1.ด้านการแข่งขัน และ 2. ด้านการเรียน โดยมีตัวแปรแฝงทั้งหมด 6 ตัวแปร และตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 18 ตัวแปร ดังต่อไปนี้

ตัวแปรแฝงที่ 1 คือ ผู้ฝึกสอน ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 4 ตัว ได้แก่ ความใกล้ชิด ความมุ่งมั่น ความชื่นชม และความไว้ใจ

ตัวแปรแฝงที่ 2 คือ แรงจูงใจ ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 2 ตัว ได้แก่ แรงจูงใจแบบมีเป้าหมาย และแรงจูงใจแบบรับรู้ความสำเร็จ

ตัวแปรแฝงที่ 3 คือ สมรรถภาพทางจิตใจ ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 4 ตัว ได้แก่ ความมั่นใจในตนเอง ความเข้มแข็งทางจิตใจ การควบคุมความเครียด และความวิตกกังวล

ตัวแปรแฝงที่ 4 คือ การฝึกซ้อม ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 2 ตัว ได้แก่ การฝึกซ้อมแบบมีเป้าหมาย และการฝึกซ้อมแบบรับรู้ความสำเร็จ

ตัวแปรแฝงที่ 5 คือ การจัดการตนเอง ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัว ได้แก่ การติดตามตนเอง การประเมินตนเอง และการเสริมแรงตนเอง

ตัวแปรแฝงที่ 6 คือ ด้านสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัว ได้แก่ เพื่อน ครอบครัว สถานที่ และอุปกรณ์

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสำเร็จ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบ ดังต่อไปนี้

1. การแข่งขันกีฬา ประเมินจากสถิติในการแข่งขันชนะมากกว่าแพ้

2. การเรียน ประเมินจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การสร้างและการตรวจสอบหาคุณภาพเครื่องมือ

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ โดยศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อทำความเข้าใจและใช้เป็นแนวทางในการสร้างการพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งมีขั้นตอน ดังนี้

ผู้วิจัยได้ศึกษาขั้นตอนการสร้างการพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งได้ศึกษาดังนี้

1. สร้างแบบสอบถามตามลักษณะ ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการสร้าง แบบสอบถามให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่ถูกต้อง และการได้แบบสอบถามที่ดีมีคุณภาพ มีความตรงทั้งในเชิง โครงสร้าง (Structure validity) ในเชิงเนื้อหา (Content validity) และมีความเชื่อมั่น (Reliability)

2. เสนอแบบสอบถาม ต่อที่ปรึกษาควบคุมวิทยานิพนธ์ ในการทำวิจัย เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้อง ไขและปรับปรุง

3. การตรวจสอบความตรง (Validity) การตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างครั้งที่ 1 (Structure validity) ใช้เทคนิค การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory factor analysis) (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2532) โดยตรวจสอบว่าองค์ประกอบทั้ง 3 องค์ประกอบมีความถูกต้องเหมาะสมและครอบคลุมในเชิงทฤษฎี

4. การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ใช้เทคนิค IOC (Item objective congruence index) หรือดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์ (สุวิมล ติรกานันท์, 2543) โดยใช้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน และนำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความสอดคล้อง และให้คะแนน ดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543)

- ให้คะแนนเป็น +1 เมื่อเห็นว่าเหมาะสมและสอดคล้อง
- ให้คะแนนเป็น 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าเหมาะสมและสอดคล้อง
- ให้คะแนนเป็น -1 เมื่อแน่ใจว่าไม่เหมาะสมและสอดคล้อง

วิเคราะห์ข้อมูลการหาค่าดัชนี แล้วนำผลที่ได้ไปหาความสอดคล้องโดยใช้สูตร IOC (บุญชม ศรีสะอาด, 2545) โดยมีข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย ครั้งที่ 1 ดังนี้ ซึ่งสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ว่าที่ร้อยตรี ดร.สมานชัย ลีพรหมมา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านที่ 1 ด้านมวยไทย มีข้อเสนอแนะในการปรับ

ข้อคำถามข้อที่ 12 ซึ่งให้เหตุผลเรื่องของค่าตอบในการการแข่งขันกีฬามวยไทยสมัครเล่นไม่มีค่าตอบแทน ผู้วิจัยได้นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาและดำเนินการปรับปรุงตามคำแนะนำ

2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชำนาญ ชินสีห์ คณะวิทยาศาสตร์สุขภาพและการกีฬา มหาวิทยาลัยทักษิณ ผู้เชี่ยวชาญด้านที่ 2 ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา มีข้อเสนอแนะในการปรับข้อคำถามที่ 3 ควรแบ่งเป็นช่วงอายุ ข้อคำถามที่ 8, 9, 10 และข้อ 56 ในการใช้คำให้มีความกระชับ ปรับคำ ให้เข้าใจและตรงประเด็นมากขึ้น และผู้วิจัยได้นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาและดำเนินการปรับปรุงตามคำแนะนำ

3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จินดารัตน์ ปีมณี คณะการบัญชีและการจัดการ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านที่ 3 ด้านพฤติกรรมศาสตร์ มีข้อเสนอแนะในการปรับข้อคำถามที่ 7 การอธิบายถึงบริบทของข้อคำถาม การสื่อความ ตีความ และการปรับข้อคำถามข้อที่ 10 เพิ่มให้เป็นปัจจุบัน ข้อ 13, 15, 17, 18 ในการปรับประโยค เพื่อให้สื่อความได้ชัดเจนตรงวัตถุประสงค์ ข้อ 35 มีคำถามซ้ำ ซึ่งเป็น 2 ความหมายในข้อคำถามเดียวกัน ข้อ 54 ประโยคคำถามไม่ชัดเจน สามารถเข้าใจได้หลายความหมาย ข้อ 60 ปรับคำถาม ข้อ 72, 86 ปรับให้ข้อคำถามมีความกระชับ เพราะคำถามยาวเกินไปทำให้ผู้อ่านสับสน และข้อ 100 เป็นเงื่อนไขต่อกัน ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์ และนำมาปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา จากนั้นดำเนินปรับปรุงแก้ไข ตามผู้เชี่ยวชาญแนะนำ

4. อาจารย์ ดร.สุรเดช ประยูรศักดิ์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ผู้เชี่ยวชาญด้านที่ 4 ด้านพฤติกรรมศาสตร์ ข้อเสนอแนะในการปรับ ข้อคำถามที่ 4, 5, 7 ให้แยกเป็นรายข้อย่อย เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วน ข้อ 13, 14, 36, 52 ปรับคำให้มีกระชับของข้อคำถาม เพื่อความเข้าใจของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์ และนำมาปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา จากนั้นดำเนินปรับปรุงแก้ไขตามผู้เชี่ยวชาญแนะนำ

5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ญาณภัทร สีหะมงคล คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านที่ 5 ด้านการวิจัย ข้อเสนอแนะในการปรับ ข้อคำถามที่ 22 เรื่องของกีฬากับผลการเรียน โดยให้เหตุผลว่า ไม่แน่ใจถึงเงื่อนไขที่สัมพันธ์ต่อกัน และให้แยกข้อคำถามออก เพื่อสามารถวิเคราะห์ในแต่ละด้านได้ ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์ และนำมาปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา จากนั้นดำเนินปรับปรุงแก้ไข ตามผู้เชี่ยวชาญแนะนำ

ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ในการหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเครื่องมือในการวิจัย ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด 2 ครั้ง มีค่า IOC รายด้านตั้งแต่ .512 ถึง .876 แสดงให้เห็นว่า เครื่องมือในการวิจัยของผู้วิจัยที่พัฒนาขึ้น มีความเหมาะสมสามารถนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริงได้ (ภาคผนวก ข)

ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือที่ผ่านการพิจารณาตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อรายงานการปรับเครื่องมือตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ และดำเนินการนำเครื่องมือไป (Try Out) กับนักกีฬามวยไทยที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริงในการวิจัยที่มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ จำนวน 3 วิทยาเขต ประกอบด้วย 1. วิทยาเขตมหาสารคาม จำนวน 19 คน 2. วิทยาเขตศรีสะเกษ จำนวน 21 คน และ 3. วิทยาเขตอุดรธานี จำนวน 9 คน ซึ่งมีนักมวยไทยรวมกันทั้งหมด จำนวน 49 คน โดยกระบวนการทั้งหมดผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ซึ่งมีการประสานในการติดต่อขออนุญาต รวมถึงทำความเข้าใจกับกลุ่มตัวอย่างก่อนการเก็บข้อมูล โดยการคำนวณขนาดของกลุ่ม (Try Out) ผู้วิจัยได้อ้างอิงจากขนาดของจำนวนกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยของ บุญชม ศรีสะอาด (2535)

5. ตรวจสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ของเครื่องมือ โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ที่พัฒนาขึ้นและผ่านการตรวจสอบเชิงโครงสร้างและเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจริง หลังจากการ (Try Out) กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 49 คน ผู้วิจัยดำเนินการหาอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบสอบถามรายข้อ โดยเทียบตารางค่าวิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเปียร์สันใช้สูตร N-2 คือ 49-2 = 47 ซึ่งจากการเทียบตารางค่าวิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเปียร์สันค่า df อยู่ระหว่าง 46-48 ที่ระดับ .01 มีค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) = .238 แสดงให้เห็นว่าข้อคำถามรายข้อต้องมีค่าระดับค่าอำนาจจำแนกมากกว่า .238 ถือว่าใช้ได้ ซึ่งจากการหาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามรายข้อมีจำนวนของข้อคำถามทั้งฉบับจำนวน 114 ข้อ แบ่งออกเป็น 6 ด้าน ประกอบด้วย ด้านผู้ฝึกสอน ด้านแรงจูงใจ ด้านการฝึกซ้อม ด้านสมรรถภาพทางจิตใจ ด้านการจัดการตนเอง และด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งแต่ละด้านมีข้อคำถามทั้งการแข่งขันกีฬาและการเรียน ซึ่งทั้งหมดผ่านเกณฑ์ 55 ข้อ (รายละเอียดภาคผนวก ค)

สามารถสรุปความเชื่อมั่น (Reliability) รายด้านของแบบสอบถามทั้งหมด 6 ด้านของดังต่อไปนี้

พหุน ปณฺ ฑิโต ชีเว

ตาราง 6 แสดงความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแต่ละด้าน

ลำดับ	ปัจจัยที่เกี่ยวข้องรายด้าน	ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) รายด้าน
1	ด้านผู้ฝึกสอน	.876
2	ด้านแรงจูงใจ	.512
3	ด้านการฝึกซ้อม	.517
4	ด้านสมรรถภาพทางใจ	.681
5	ด้านการจัดการตนเอง	.617
6	ด้านสิ่งแวดล้อม	.790

จากตาราง 6 สามารถสรุปความเชื่อมั่น (Reliability) ของเครื่องมือแบบสอบถามทั้ง 6 ด้าน จำนวนข้อคำถามทั้งหมด 55 ข้อ มีค่าตั้งแต่ .512 ถึง .876 แสดงว่าเครื่องมือแบบสอบถามสามารถนำได้ใช้ในการเก็บข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิ์ภาพ

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยมีกระบวนการเก็บข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเองและมีผู้ช่วยนักวิจัย 2 ท่าน ซึ่งทำหน้าที่ในการรวบรวมเอกสาร โดยผู้ช่วยผู้วิจัยทั้ง 2 ท่าน ได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับขั้นตอนของการเก็บข้อมูลจากผู้วิจัยที่ได้อธิบายอย่างละเอียดเรียบร้อยแล้ว อีกทั้งมีกระบวนการประสานงานติดต่อผู้ฝึกสอนของแต่ละมหาวิทยาลัย เพื่อเป็นผู้ช่วยนักวิจัยในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำหนังสือความอนุญาตในการเก็บข้อมูลวิจัยและประสานไปยังส่วนที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย สถานที่ฝึกซ้อมมวยไทยตามภูมิภาคและส่วนในกรุงเทพมหานคร โดยเริ่มจากการติดต่อจากกลุ่มผู้ฝึกสอนกีฬาของมหาวิทยาลัยทุก ๆ มหาวิทยาลัยในกลุ่มตัวอย่าง ทำหนังสือขออนุญาตตามระบบ เช็คกำหนดการเดินและออกเดินทางเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยเรียงลำดับจาก

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในสถาบันอุดมศึกษา ทั้งในส่วนของมหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยในส่วนของมหาวิทยาลัยผู้วิจัยได้เดินทางเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ในเขตพื้นที่ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม และเดินทางไปเก็บข้อมูลด้วยตนเองที่ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ซึ่งเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูล ซึ่งอยู่ในช่วงการจัดการแข่งขันกีฬาราชภัฏ ซึ่งเริ่มจากการเข้าไปพูดคุยกับผู้ฝึกสอน ขอความร่วมมือ ผู้ฝึกสอนของแต่

ละมหาวิทยาลัยนัดสถานที่ และให้ผู้วิจัยชี้แจงกระบวนการทุกขั้นตอนให้ผู้ฝึกสอนทราบ พร้อมทั้งให้ผู้ฝึกสอนอธิบายให้นักกีฬาของตนเองเข้าใจ และผู้ช่วยผู้วิจัยเริ่มแจกแบบสอบถาม หากพบว่านักกีฬาในมหาวิทยาลัยใดที่เกรดเฉลี่ยในการเรียนสูงกว่า 3.00 ผู้วิจัยขอเบอร์ติดต่อและนัดสัมภาษณ์ต่อไป

ภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้ ในสถาบันอุดมศึกษา ทั้งในส่วนของมหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยราชภัฏ นักกีฬามวยไทยส่วนใหญ่เป็นนักกีฬาที่มีสังกัดคือ การรายการชกต่อเนื่องในเวทีการแข่งขันในกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยวางแผนเดินทางลงเก็บข้อมูลที่สถานที่ฝึกซ้อม ซึ่งก่อนการแข่งขันจริงนักกีฬากลุ่มนี้จะเดินทางเพื่อทำน้ำหนักที่สถานที่ต้นสังกัด ก่อนทำการแข่งขันจริงในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยติดต่อประสานงานกับผู้ฝึกสอน หัวหน้าต้นสังกัดของนักกีฬาและดำเนินการเข้าเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม ที่สถานที่ต้นสังกัด โดยเริ่มเก็บข้อมูลที่ภาคกลาง ภาคใต้ และภาคเหนือตามลำดับ ซึ่งกระบวนการเก็บข้อมูลการวิจัย เหมือนกับภาคตะวันออกเฉียงเหนือทุกประการ

และมีบางส่วนของนักกีฬาที่เป็นนักกีฬาสมัครเล่น แข่งขันในระดับกีฬามหาวิทยาลัย ผู้วิจัยทำการนัดหมายเพื่อเดินทางในการเก็บข้อมูลในส่วนของมหาวิทยาลัยในภูมิลำเนาและการตอบแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช่คอมพิวเตอร์ช่วยในการจัดกระทำข้อมูล โดยโปรแกรม SPSS for Windows และ LISREL (version 8.72) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. สถิติบรรยาย

1.1 การแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

1.2 การวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สำหรับการวิเคราะห์องค์ประกอบของข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติอ้างอิง LISREL (version 8.72)

2.1 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory factor analysis) เพื่อศึกษาว่าองค์ประกอบปัจจัยที่มีอิทธิผลต่อความสำเร็จ ทำการวิเคราะห์ ตรวจสอบ และปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา ตามกระบวนการความเป็นจริง

2.2 การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเปียร์สัน (Pearson’s product moment coefficient) และทดสอบความมีนัยสำคัญด้วยสถิติทดสอบ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ตัวแปรแฝงภายในระหว่างองค์ประกอบที่มีอิทธิพลผลต่อความสำเร็จ

2.3 การวิเคราะห์เส้นทางอิทธิพล (Path analysis) แสดงความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ศึกษา ทดสอบความมีนัยสำคัญด้วยสถิติทดสอบ เพื่อศึกษาโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

2.4 การทดสอบตัวแบบการวิจัยเป็นการตรวจสอบความสัมพันธ์ โครงสร้างเชิงเส้น โดยใช้โปรแกรมลิสเรล 8.72 (LISREL version 8.72) ในการวิเคราะห์และตรวจสอบ มีขั้นตอน 2 ขั้นตอนดังนี้ (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542)

2.4.1 ผู้วิจัยกำหนดข้อมูลจำเพาะ (Specification of the model) โดยผู้วิจัยศึกษาตัวแปรสาเหตุตัวใดบ้างที่ส่งผลโดยตรงและโดยอ้อมต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ซึ่งใช้รูปแบบการวิเคราะห์ตัวแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นประกอบไปด้วย ตัวแปรสังเกตทั้งหมด โดยมีข้อตกลงเบื้องต้นของตัวแบบว่าความสัมพันธ์ของตัวแบบทั้งหมด เป็นความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง (Linear) ระหว่างตัวแปรภายนอก (Exogenous variables) และตัวแปรภายใน (Endogenous variables)

2.4.2 การประมาณค่าพารามิเตอร์ของตัวแบบ (Parameter estimation form the model) ผู้วิจัยใช้การประมาณค่าโดยใช้วิธี ML (Maximum likelihood) ซึ่งเป็นวิธีที่แพร่หลายที่สุด เนื่องจากมีความคงที่ของข้อมูล (Consistency) มีประสิทธิภาพและเป็นอิสระจากมาตรวัด

3. การตรวจสอบความสอดคล้องของตัวแบบ (Goodness-of fit measures) เพื่อศึกษาภาพรวมของตัวแบบว่าสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์เพียงใด ผู้วิจัยใช้ค่าสถิติที่จะตรวจสอบ ดังนี้

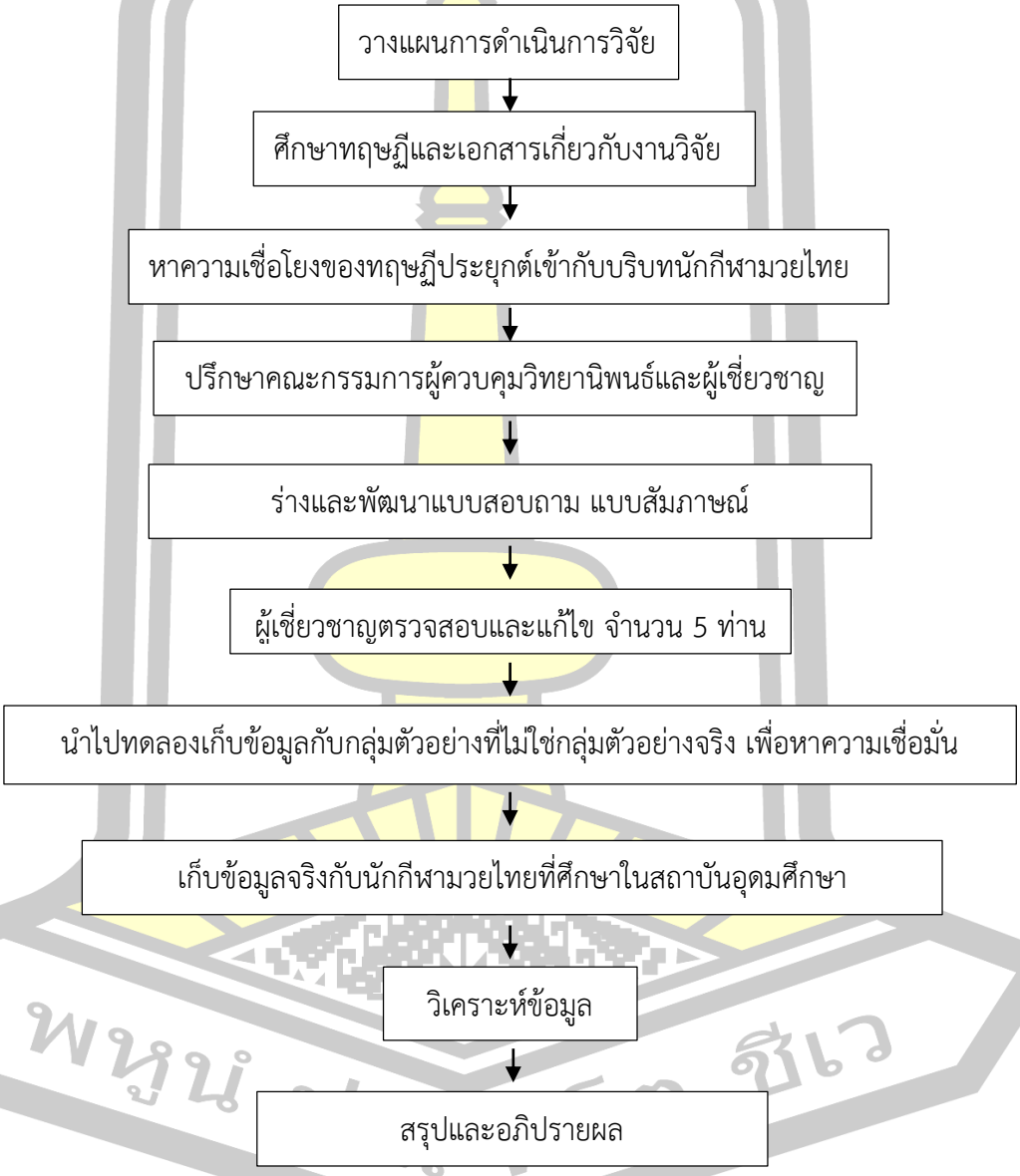
3.1 ค่าสถิติไค-สแควร์ (Chi-square statistics) เป็นค่าสถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐานทางสถิติว่าฟังก์ชั่นความสอดคล้องมีค่าเป็นศูนย์ ถ้าค่าสถิติไค-สแควร์มีค่าต่ำมากหรือยิ่งเข้าใกล้ศูนย์มากเท่าไรแสดงว่าข้อมูลโมเดลลิสเรลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

3.2 ดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง (Goodness-of-fit index: GFI) ซึ่งเป็นอัตราส่วนของผลต่างระหว่างฟังก์ชั่นความสอดคล้องจากตัวแบบก่อนและหลังปรับตัวแบบกับฟังก์ชั่นความสอดคล้องก่อนปรับตัวแบบค่า GFI หากมีค่ามากกว่า 0.90 แสดงว่าโมเดลมีความ สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

3.3 ค่า RMSEA (Root mean square error of approximation) เป็นค่าที่บ่งบอกถึงความไม่สอดคล้องของตัวแบบที่สร้างขึ้นกับเมทริกซ์ความแปรปรวนร่วมของประชากร ซึ่ง Browne และ Cudeck (1993) ได้อธิบายว่า ค่า RMSEA ที่น้อยกว่า .05 แสดงว่ามีความสอดคล้องสนิท (Close fit) แต่อย่างไรก็ตามค่าที่ใช้ได้ไม่ควรจะเกิน .08

แบบแผนการดำเนินการวิจัย

จากแนวคิด หลักการ ทฤษฎี และงานวิจัยที่ผ่านมา สามารถนำมาออกแบบและวางแผนการดำเนินการวิจัย การวิจัยเชิงคุณภาพ การสร้างการพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ดังต่อไปนี้

ภาพประกอบ 43 แบบแผนการดำเนินการวิจัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้มีความสะดวกและมีความเข้าใจ ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์แทนสถิติ ตัวแปรและองค์ประกอบต่าง ๆ ในการนำเสนอสู่การปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

1. ตัวแปรแฝงภายนอก (Exogenous variable) ได้แก่

ความสำเร็จ (Success) ประกอบด้วย 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการแข่งขันกีฬา และด้านการเรียน

2. ตัวแปรสังเกตได้ (Endogenous variable) ได้แก่

2.1 ผู้ฝึกสอน ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความใกล้ชิด ด้านความมั่งมั่น ความชื่นชม ด้านความไว้ใจ

2. แรงจูงใจ ประกอบด้วย 2 แบบ ได้แก่ แรงจูงใจแบบมีเป้าหมาย และแรงจูงใจแบบรับรู้ความสำเร็จ

3. การฝึกซ้อม ประกอบด้วย 2 แบบ ได้แก่ การฝึกซ้อมแบบมีเป้าหมาย การฝึกซ้อมเพื่อรับรู้ความสำเร็จ

4. สมรรถภาพทางด้านใจ ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความมั่นใจในตนเอง ด้านความเข้มแข็งทางด้านจิตใจ ด้านการควบคุมความเครียด และด้านความวิตกกังวล

5. การจัดการตนเอง ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการติดตามตนเอง, ด้านการประเมินตนเอง และด้านการเสริมแรงตนเอง

6. สิ่งแวดล้อม ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเพื่อน ด้านครอบครัว ด้านสถานที่และอุปกรณ์

3. ⟶ แสดง ตัวแปรหรือองค์ประกอบหรือปัจจัยที่อยู่ปลายลูกศร ทำให้เกิดการ เปลี่ยนแปลงโดยตรงกับตัวแปร หรือองค์ประกอบที่อยู่หัวลูกศร

4. แทน ตัวแปรสังเกตได้ (Observed Variable)

5. แทน ตัวแปรแฝง (Latent Variable) หรือองค์ประกอบแฝง หรือปัจจัยแฝง ซึ่งแทนค่า ตัวแปรแฝง คือ X

X1 แทน ผู้ฝึกสอน

X2 แทน แรงจูงใจ

X3 แทน สมรรถภาพทางด้านใจ

X4 แทน การฝึกซ้อม

X5 แทน การจัดการตนเอง

X6 แทน สิ่งแวดล้อม

6. ตัวแปรสังเกตได้ คือ Y (Observed Variable) ประกอบดวย

Y1 แทน ความใกล้ชิด

Y2 แทน ความมุ่งมั่น

Y3 แทน ความชื่นชม

Y4 แทน ความไว้ใจ

Y5 แทน แบบมีเป้าหมาย

Y6 แทน แบบรับรู้ความสำเร็จ

Y7 แทน ความมั่นใจในตนเอง

Y8 แทน ความเข้มแข็งทางด้านจิตใจ

Y9 แทน การควบคุมความเครียด

Y10 แทน ความวิตกกังวล

Y11 แทน การฝึกซ้อมแบบมีเป้าหมาย

Y12 แทน การฝึกซ้อมแบบรับรู้ความสำเร็จ

Y13 แทน การติดตามตนเอง

Y14 แทน การประเมินตนเอง

Y15 แทน การเสริมแรงตนเอง

Y16 แทน เพื่อน

Y17 แทน ครอบครัว

Y18 แทน สถานที่และอุปกรณ์

7. สัญลักษณ์ที่ใช้แทนค่าสถิติ

X แทน ค่าเฉลี่ย (Mean)

S.D. แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

χ^2 แทน ค่าสถิติไค-สแควร์ (Chi-Square)

df แทน องศาอิสระ (Degree of freedom)

P-value แทน ค่าความน่าจะเป็น

GFI แทน ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (Goodness of fit index)

AGFI แทน ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแล้ว (Adjusted goodness of fit index)

RMSEA แทน ค่าประมาณความคลาดเคลื่อนของรากกำลังสองเฉลี่ย (Root mean square error of approximation)

DE แทน อิทธิพลทางตรง (Direct effects)

LE แทน อิทธิพลทางอ้อม (Indirect effects)

TE แทน อิทธิพลรวม (Total effects)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาข้อมูลทั่วไปของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

ตาราง 7 ข้อมูลทั่วไปของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา(N=300)

รายการ	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
1. เพศ		
1.1 ชาย	61.54	4.87
1.2 หญิง	38.46	4.87
2. เกรดเฉลี่ยสะสม	2.58	3.19

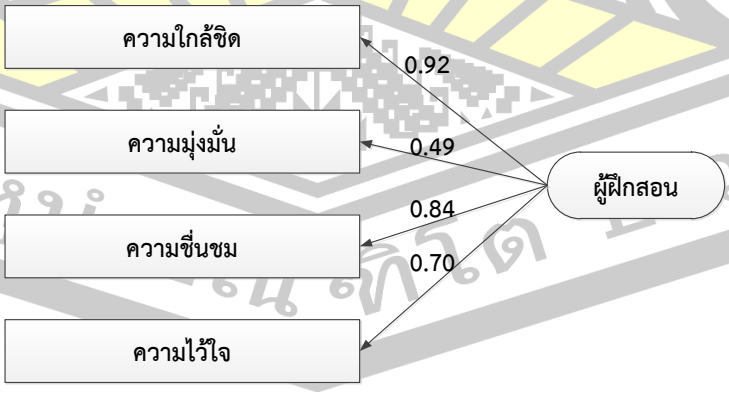
ตาราง 7 (ต่อ)

รายการ	ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
3. สาขาที่ศึกษา		
3.1 เกี่ยวข้องกับกีฬา	70.33	4.57
3.2 ไม่เกี่ยวข้องกับกีฬา	29.67	4.57
4. อายุ	21.63	2.54

จากตารางที่ 7 ข้อมูลทั่วไปของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา พบว่าเป็นนักกีฬามวยไทยเพศชายมีจำนวนมากกว่าเพศหญิง โดยเพศชายมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($\overline{X}$= 61.54, S.D. = .487) และเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($\overline{X}$ = 38.46, S.D. = .487) เกรดเฉลี่ยสะสมมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($\overline{X}$ = 2.59, S.D. = .319) สาขาที่ศึกษาเกี่ยวข้องกับกีฬา มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($\overline{X}$ = 70.33, S.D. = .457) สาขาที่ศึกษาไม่เกี่ยวข้องกับกีฬา มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($\overline{X}$ = 29.67, S.D. = .457) และมีอายุร่วมกัน มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($\overline{X}$ = 70.33, S.D. = .457)

ตอนที่ 2 เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยเชิงสาเหตุยืนยันความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย

2.1 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยเชิงสาเหตุยืนยันความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย เกี่ยวข้องกับด้านผู้ฝึกสอน (Coaching)

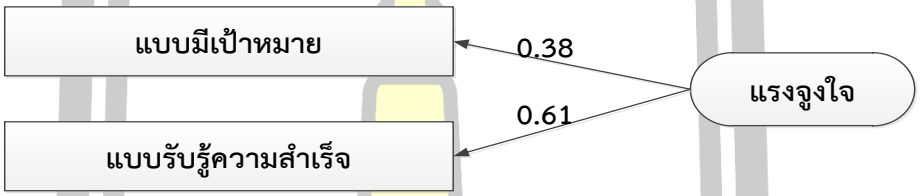

Chi-Square=0.00, df=0, P-value = 1.00000 RMSEA = 0.000

ภาพประกอบ 44 วิเคราะห์องค์ประกอบยืนยันด้านผู้ฝึกสอน

จากภาพประกอบ 44 ด้านผู้ฝึกสอน (Coaching) พิจารณาจากค่า ไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 0.00 ค่าองศาอิสระ (df) เท่ากับ 0 ค่า ความน่าจะเป็น (P-value) เท่ากับ 1.000 (RMSEA) เท่ากับ 0.000 แสดงให้เห็นว่า ความใกล้ชิด (Y1) ความมุ่งมั่น (Y2) ความชื่นชม (Y3) ความไว้ใจ (Y4) การวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุยืนยันความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย องค์ประกอบเชิงยืนยันมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์

2.2. ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยเชิงสาเหตุยืนยันความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย เกี่ยวข้องกับด้านแรงจูงใจ (Motivation)

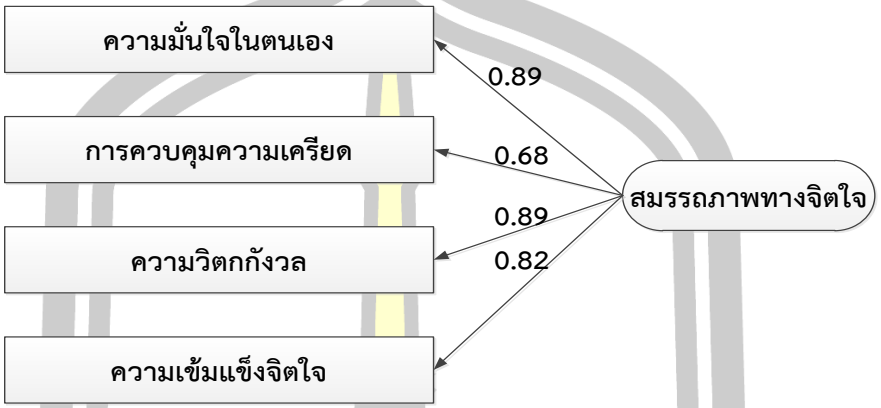

Chi-Square=0.00, df=0, P-value = 1.0000 RMSEA = 0.000

ภาพประกอบ 45 วิเคราะห์องค์ประกอบยืนยันด้านแรงจูงใจ

จากภาพประกอบ 45 ด้านแรงจูงใจ (Motivation) พิจารณาจากค่า ไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 0.00 ค่าองศาอิสระ (df) เท่ากับ 0 ค่า ความน่าจะเป็น (P-value) เท่ากับ 1.000 (RMSEA) เท่ากับ 0.000 แสดงให้เห็นว่า แรงจูงใจแบบมีเป้าหมาย (Y5) แรงจูงใจแบบรับรู้ความสำเร็จ (Y6) การวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุยืนยันความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย องค์ประกอบเชิงยืนยันมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์

2.3 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยเชิงสาเหตุยืนยันความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย เกี่ยวข้องกับด้านสมรรถภาพทางจิตใจ (Mental Toughness)

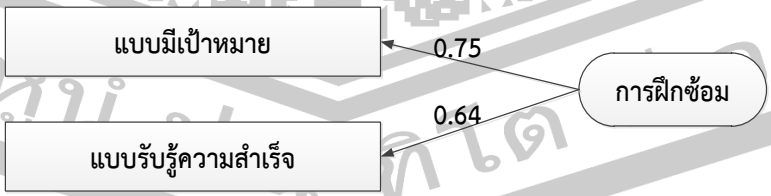

Chi-Square=0.92, df=1, P-value= 0.33861 RMSEA= 0.000

ภาพประกอบ 46 วิเคราะห์องค์ประกอบยืนยันด้านสมรรถภาพทางจิตใจ

จากภาพประกอบ 46 ด้านสมรรถภาพทางจิตใจ (Mental Toughness) พิจารณาจากค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 0.92 ค่าองศาอิสระ (df) เท่ากับ 1 ค่า ความน่าจะเป็น (P-value) เท่ากับ 0.33861 (RMSEA) เท่ากับ 0.000 แสดงให้เห็นว่า ความมั่นใจในตนเอง (Y7) ความเข้มแข็งทางด้านจิตใจ (Y8) ความเครียด (Y9) ความวิตกกังวล (Y10) การวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุยืนยันความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย องค์ประกอบเชิงยืนยันมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์

2.4 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยเชิงสาเหตุยืนยันความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย เกี่ยวข้องกับด้านการฝึกซ้อม (Training)

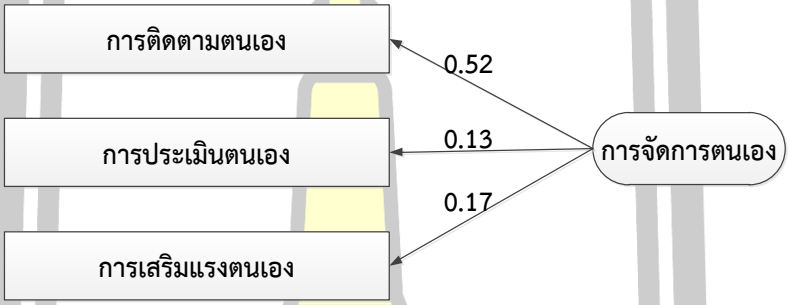

Chi-Square = 1.246, df = 1, P-value = 0.994, RMSEA = 0.000

ภาพประกอบ 47 วิเคราะห์องค์ประกอบยืนยันการฝึกซ้อม

จากภาพประกอบ 47 ด้านการฝึกซ้อม (Training) พิจารณาจากค่า ไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 1.246 ค่าองศาอิสระ (df) เท่ากับ 1 ค่า ความน่าจะเป็น (P-value) เท่ากับ 0.994 (RMSEA) เท่ากับ 0.000 แสดงให้เห็นว่า การฝึกซ้อมแบบมีเป้าหมาย (Y11) การฝึกซ้อมแบบรับรู้ความสำเร็จ (Y12) การวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุยืนยันความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย องค์ประกอบเชิงยืนยันมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์

2.5 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยเชิงสาเหตุยืนยันความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย เกี่ยวข้องกับการจัดการตนเอง (Self Management)

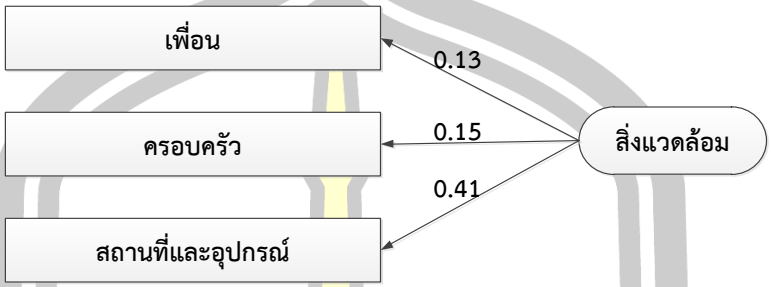

Chi-Square=0.00, df=0, P-value = 1.00000 RMSEA = 0.000

ภาพประกอบ 48 วิเคราะห์องค์ประกอบยืนยันด้านการจัดการตนเอง

จากภาพประกอบ 48 ด้านการจัดการตนเอง (Self Management) พิจารณาจากค่า ไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 0.00 ค่าองศาอิสระ (df) เท่ากับ 0 ค่า ความน่าจะเป็น (P-value) เท่ากับ 1.000 (RMSEA) เท่ากับ 0.000 แสดงให้เห็นว่า การติดตามตนเอง (Y13) การประเมินตนเอง (Y14) การเสริมแรงตนเอง (Y15) การวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุยืนยันความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย องค์ประกอบเชิงยืนยันมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์

2.6 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยเชิงสาเหตุยืนยันความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม (Environment)

Chi-Square=0.00, df=0, P-value = 1.00000 RMSEA = 0.000

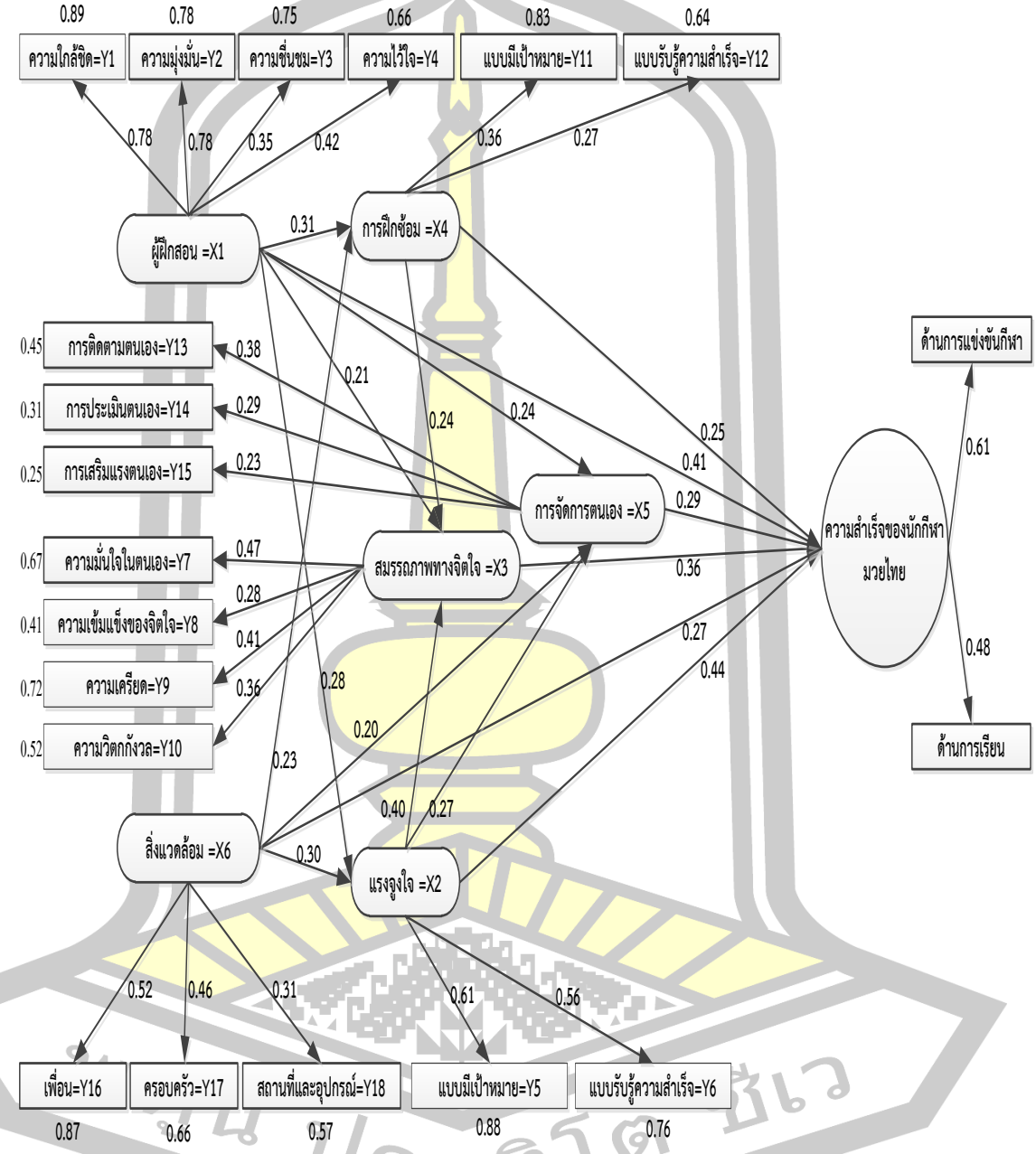
ภาพประกอบ 49 วิเคราะห์องค์ประกอบยืนยันด้านสิ่งแวดล้อม

จากภาพประกอบ 49 ด้านสิ่งแวดล้อม (Environment) พิจารณาจากค่า ไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 0.00 ค่าองศาอิสระ (df) เท่ากับ 0 ค่า ความน่าจะเป็น (P-value) เท่ากับ 1.000 (RMSEA) เท่ากับ 0.000 แสดงให้เห็นว่า เพื่อน (Y16) ครอบครัว (Y17) สถานที่และอุปกรณ์ (Y18) การวิเคราะห์หาปัจจัยเชิงสาเหตุยืนยันความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย องค์ประกอบเชิงยืนยันมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

โดยผู้วิจัยได้นำเอาองค์ประกอบเชิงยืนยันทั้งหมด 6 ตัวแปรสังเกตได้ ประกอบด้วย ผู้ฝึกสอน แรงจูงใจ สมรรถภาพทางจิตใจ การฝึกซ้อม สิ่งแวดล้อม และการจัดการตนเอง นำมาวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยด้านการแข่งขันกีฬาและด้านการเรียน ซึ่งโมเดลความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างที่ทำการทดสอบสมมุติฐานสามารถทำนายระดับความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยทั้งด้านการแข่งขันกีฬาและด้านการเรียนได้ 69 เปอร์เซ็น ดังภาพประกอบ 50

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

Chi – square = 147, df= 88, P-value = 0.09216, RMSEA = 0.015, GFI = 0.98, AGFI = 0.95

ภาพประกอบ 50 แสดงค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางของรูปแบบ (Model) ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

จากภาพประกอบ 50 แสดงค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางของรูปแบบ (Model) ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งสามารถอธิบายได้ดังต่อไปนี้

ด้านผู้ฝึกสอน มีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางตรงและทางอ้อมที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางตรง เท่ากับ 0.41 และมีค่าสัมประสิทธิ์ทางอ้อมต่อด้านการฝึกซ้อม เท่ากับ 0.31 ด้านแรงจูงใจ เท่ากับ 0.28 ด้านการจัดการตนเอง เท่ากับ 0.24 และด้านสมรรถภาพทางจิตใจ เท่ากับ 0.21 ตามลำดับ

ด้านแรงจูงใจ มีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางตรงและทางอ้อมที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางตรง เท่ากับ 0.44 และมีค่าสัมประสิทธิ์ทางอ้อมต่อด้านการจัดการตนเอง เท่ากับ 0.27

ด้านสมรรถภาพทางจิตใจ มีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางตรงที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย เท่ากับ 0.44

ด้านการฝึกซ้อม มีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางตรงและทางอ้อมที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางตรง เท่ากับ 0.25 และมีค่าสัมประสิทธิ์ทางอ้อมต่อด้านสมรรถภาพทางจิตใจ เท่ากับ 0.24

ด้านการจัดการตนเอง มีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางตรงที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย เท่ากับ 0.29

ด้านสิ่งแวดล้อม มีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางตรงและทางอ้อมที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางตรง เท่ากับ 0.27 และมีค่าสัมประสิทธิ์ทางอ้อมต่อด้านแรงจูงใจ เท่ากับ 0.30 ด้านการฝึกซ้อม เท่ากับ 0.23 และด้านการจัดการตนเอง เท่ากับ 0.20 ตามลำดับ

พหุน ปณ ฑิโต ชีเว

ตาราง 8 แสดงค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมโดยรวมต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

องค์ประกอบปัจจัย	ผลทางตรง (DE)	ทางอ้อม (LE)	ผลรวม (TE)	ค่ามาตรฐาน	แปลผล
ด้านผู้ฝึกสอน	0.41	0.33	0.74		อันดับ 1
ด้านแรงจูงใจ	0.44	0.22	0.66		อันดับ 2
ด้านสิ่งแวดล้อม	0.27	0.25	0.52		อันดับ 3
ด้านสมรรถภาพทางจิตใจ	0.36		0.36		อันดับ 4
ด้านการฝึกซ้อม	0.25	0.09	0.34		อันดับ 5
ด้านการจัดการตนเอง	0.29		0.29		อันดับ 6
ผลรวมองค์ประกอบปัจจัย	0.40	0.29	0.69		
ค่าไคสแควร์สัมพันธ์ (χ^2/df)	1.67			< 2	√ ผ่าน
P-value	0.09861			> .05	√ ผ่าน
RMSEA	0.014			< .05	√ ผ่าน
GFI	0.98			> 0.90	√ ผ่าน
AGFI	0.95			> 0.90	√ ผ่าน

จากตาราง 8 แสดงค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมที่มีต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย เมื่อพิจารณาผลรวมเรียงลำดับความสำคัญขององค์ประกอบปัจจัยจากมากสุดไปหาน้อยสุด พบว่า ด้านผู้ฝึกสอน มีความสำคัญมากที่สุด อันดับ 1 ซึ่งมีค่าอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมรวมกัน เท่ากับ 0.74, รองลงมาคือ ด้านแรงจูงใจ มีค่าอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมรวมกัน เท่ากับ 0.66, ด้านสิ่งแวดล้อม มีค่าอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมรวมกัน เท่ากับ 0.52, ด้านสมรรถภาพทางด้านจิตใจ มีค่าอิทธิพลทางตรง เท่ากับ 0.36, ด้านการฝึกซ้อม มีค่าอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมรวมกัน เท่ากับ 0.34, และด้านการจัดการตนเอง มีค่าอิทธิพลทางตรง เท่ากับ 0.29 ตามลำดับ

ส่วนค่าไคสแควร์สัมพันธ์ (χ^2/df) เท่ากับ 1.67 มีค่าน้อยกว่า $<$ 2 ซึ่งถือว่าผ่าน ค่า P-value เท่ากับ 0.09861 มีค่ามากกว่า > .05 ซึ่งถือว่าผ่าน ค่า RMSEA เท่ากับ 0.014 มีค่ามากกว่า > .05 ซึ่งถือว่าผ่าน ค่า GFI เท่ากับ 0.98 มีค่ามากกว่า > 0.90 ซึ่งถือว่าผ่าน และค่า AGFI เท่ากับ 0.95 มีค่ามากกว่า > 0.90 ซึ่งถือว่าผ่าน (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542)

สรุปบทสัมภาษณ์ นักกีฬามวยไทยที่ประสบผลสำเร็จในการแข่งขันกีฬาและการกีฬาเกี่ยวข้องกับปัจจัยดังต่อไปนี้

ด้านผู้ฝึกสอน เป็นบุคคลที่ทำให้นักกีฬาประสบผลสำเร็จทางด้านกีฬา เพราะผู้ฝึกสอนเป็นบุคคลที่คอยพัฒนาฝีมือ หรือทักษะด้านการกีฬาให้เกิดการพัฒนาเพื่อการแข่งขัน เป็นผู้ที่มีความใกล้ชิดกับนักกีฬาอย่างมาก ให้กำลังใจ ฝึกระเบียบวินัย และเป็นผู้ที่กระตุ้นให้นักกีฬาเกิดความรับผิดชอบในหน้าที่ ทั้งด้านการกีฬาจะคอยฝึกซ้อมและหาวิธีการทำให้นักกีฬาเกิดการพัฒนาอยู่เสมอ ในด้านการเรียนผู้ฝึกสอนจะให้ความสำคัญกับการเรียนด้วยการติดตาม สอบถาม รวมถึงให้แง่คิดในการใช้ชีวิต มุมมอง และเป้าหมายในอนาคต ทำให้ตัวนักกีฬาซึมซับ เกิดการเรียนรู้ และนำไปปฏิบัติจนถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้ ผู้ฝึกสอนเป็นมากกว่าผู้ฝึกสอน เป็นทั้งครูที่คอยให้คำแนะนำให้หลักการคิด เป็นทั้งเพื่อนที่คอยเข้าใจ และเป็นเหมือนพี่ที่คอยแก้ปัญหา เพราะฉะนั้นผู้ฝึกสอนที่มีคุณลักษณะแบบเสียสระจึงเป็นผู้ฝึกสอนที่สร้างนักกีฬาให้ประสบผลสำเร็จ จากบทสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทยเกี่ยวข้องกับผู้ฝึกสอนมีความสอดคล้องกับทฤษฎีของ พีระพงศ์ บุญศิริ (2536) กล่าวว่า ผู้ฝึกสอน (Coach) คือเป็นปัจจัยประการหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาการสร้างวินัยควบคุมความประพฤติให้กำลังใจและสร้างสมรรถภาพสูงสุดให้แก่นักกีฬา ทั้งในการแข่งขันและระหว่างการฝึกซ้อม สอดคล้องกับ Neal (1969) กล่าวว่า ผู้ฝึกสอนที่ดีต้องรู้จักการประยุกต์ใช้เทคนิคทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาเข้ามาประยุกต์ใช้ในการฝึกซ้อมกีฬา และการแข่งขันได้อย่างเหมาะสม และยังสอดคล้องกับ สืบสาย บุญวีรบุตร (2541) ได้กล่าวถึงคำจำกัดความของผู้ฝึกสอนไว้ว่า ผู้ฝึกสอนเป็นกระบวนการของพฤติกรรมที่มีอิทธิพลต่อบุคคลหรือกลุ่ม เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายที่วางไว้ และยังสามารถควบคุมนักกีฬาในการสร้างเสริมระดับของแรงจูงใจภายในทีม รวมทั้งมีการจัดการและบริหารทีม ดังนั้น ความสามารถในการโค้ชจึงต้องรวมทั้งทางด้านศิลปะหรือศาสตร์ ความสามารถของการเป็นผู้ฝึกสอนโดยตรงความรู้ความสามารถในการเสริมสร้างสมรรถภาพ ในการพัฒนาทักษะและการยกระดับของความสามารถโดยรวมศิลป์ คือ ต้องรู้จักประสาน การทำงานกับบุคคลอื่น ๆ ในองค์กรและที่สำคัญคือหน้าที่ในการสร้างเสริมและการคงระดับจิตใจของนักกีฬาให้ผู้ซ้อมอย่างสนุกสนาน ข้อสำคัญสำหรับการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬาคือการจัดเตรียมเกี่ยวกับการฝึกอย่างมีระบบ และมีประสิทธิภาพ มีการแนะแนวรวมไปถึงการเสริมสร้างกำลังใจและมีการช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ

ด้านแรงจูงใจ เกิดจากความลำบากของชีวิต ครอบครัว และการได้เห็นนักกีฬาคนอื่นประสบผลสำเร็จ มีชื่อเสียง เงินทอง มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น เป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดการตั้งเป้าหมายและยิ่งมีผู้ฝึกสอนที่ยื่นโอกาสในการเล่นกีฬามวยไทยมาให้ ทำให้รู้ว่านั้นคือโอกาสที่จะทำให้ได้ในสิ่งที่ต้องการ และผู้ฝึกสอนยังคอยบอกเสมอถึงความสำเร็จด้านการกีฬาและการเรียน ทำให้เราเก็บมาคิดและต้องการที่จะเป็นเหมือนนักกีฬาท่านอื่น ซึ่งสิ่งเหล่านี้เกิดจากฝึกสอนที่คอยกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจจนสามารถเอาชนะตนเอง ปรับพฤติกรรม พยายามและอดทนเพื่อเป้าหมายความสำเร็จ สอดคล้อง

กับ เทเวศร์ พิริยะพฤนท์, (2528) กล่าวไว้ว่า ต้องคำนึงถึงแรงจูงใจ เพราะนักกีฬาที่มีความปรารถนาที่จะเล่นกีฬาให้ได้ดีขึ้นนั้นจะมีแรงจูงใจสูง ซึ่งจะมีผลทำให้นักกีฬาคนนั้น ๆ ทำการฝึกซ้อม และยังสอดคล้องกับ พิชิต เมืองนาโพธิ์, (2534) กล่าวถึงลักษณะนิสัยของนักกีฬาที่จะประสบความสำเร็จว่า นักกีฬาต้องมีความกังวลใจน้อย สมาธิดี เชื่อมั่นในตนเอง มองผลงานของตนเป็นเรื่องใหญ่ที่สุดมีแรงจูงใจมาก ดังนั้นพลังของแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่ผู้ฝึกสอนควรคำนึงถึงเป็นอย่างมาก

ด้านสมรรถภาพทางจิตใจ เกิดจากการที่มีแรงจูงในการทำสิ่งนั้นแบบมีเป้าหมายและคาดหวังถึงผลของความสำเร็จที่จะเกิดขึ้น ซึ่งมาจากผู้ฝึกสอนที่เป็นผู้ที่คอยกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจมีผลทำให้เกิดความตั้งใจในการฝึกซ้อมกีฬาความตั้งใจในการรับผิดชอบด้านการเรียน เอาชนะความขี้เกียจของตนเอง ทำให้เกิดการพัฒนาฝีมือด้านมวยไทยเพราะจากการฝึกซ้อมอย่างหนักผลการแข่งขันที่แพ้ และนำมาปรับปรุงแก้ไข โดยที่ไม่ท้อ มุ่งมั่นกับสิ่งที่ทำจนสามารถเอาชนะใจตัวเองได้ สอดคล้องกับ ศิลปชัย สุวรรณธาดา (2532) ได้กล่าวว่า จิตวิทยาการกีฬาเป็นการศึกษาแขนงหนึ่ง ที่นำเอาหลักจิตวิทยามาประยุกต์ใช้ในสถานการณ์การกีฬา เพื่อช่วยให้นักกีฬามีความสามารถสูงขึ้นในการแข่งขันที่สามารถแสดงออกมาได้อย่างเต็มที่ สมบัติ กาญจนกิจ (2532) ได้กล่าวว่า จิตวิทยาการกีฬา เป็นการศึกษาการวิเคราะห์และอธิบาย พฤติกรรม ความรู้ ความเข้าใจของนักกีฬา โค้ชผู้ฝึกสอน ครู ผู้ชม ในสถานการณ์การกีฬา เพื่อจะหา คำตอบว่า ทำไม อย่างไร เมื่อไร และสถานการณ์ และยังสอดคล้องกับ สืบสาย บุญวีรบุตร (2541) เสนอว่า จิตวิทยาการกีฬาเป็นการวิเคราะห์พฤติกรรม เพื่อที่จะเข้าใจพฤติกรรมมนุษย์ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกีฬา ได้แก่ นักกีฬา โค้ช และผู้ชม

ด้านการฝึกซ้อม มีผลโดยตรงต่อฝีมือทางมวยไทย และมีผลโดยตรงต่อสมรรถภาพทางกายที่แข็งแรง เพราะการฝึกซ้อมที่ดีจะช่วยให้นักกีฬามวยไทยเกิดการพัฒนาอย่างมาก ร่างกายแข็งแรง เพราะกีฬามวยไทยจำเป็นต้องอาศัยร่างกายที่ดี ความเข็มแข็งของหัวใจ ส่วนด้านการเรียนการฝึกซ้อมคือการรับผิดชอบ เช่นการอ่านหนังสือ การทบทวนในสิ่งที่เรียนมา และการฝึกซ้อมมวยไทยก็ทำให้เกิดความตระหนักในการเรียน เพราะผู้ฝึกสอนจะคอยสอบถามเรื่องของการเรียนตลอดเวลา และทั้งหมดของกระบวนการการฝึกซ้อมที่ดี และมีประสิทธิ์ภาพ เกิดมาจากผู้ฝึกสอน สอดคล้องกับ Drake chamber (1998) ผู้ฝึกสอนกีฬา (Coach) หมายถึงบุคคลที่มีความรู้ความเข้าใจและความรอบรู้สูงในเรื่องของชนิดกีฬานั้นๆ มีความชำนาญและกว้างขวางพอต่อการกีฬาที่อำนาจมีบทบาทในการควบคุมดูแล ประสานงาน และกำหนดเกณฑ์ต่าง ๆ ต่อตัวนักกีฬาและทีมเป็นผู้วางแผนกำหนดแนวทางแก้ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการฝึกซ้อมและแข่งขันเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ได้วางไว้การเป็นผู้ฝึกสอนที่ดี

ด้านสิ่งแวดล้อม มีความเกี่ยวข้องกับความสำเร็จของนักกีฬาในด้านการกีฬา สิ่งแวดล้อมทำให้เกิดแรงจูงใจ ซึ่งมาจากครอบครัวที่คอยผลักดัน ให้กำลังใจ สนับสนุน

และการมีสถานที่ฝึกซ้อมที่พร้อมก็เป็นการสร้างกำลังใจในการซ้อมเพื่อพัฒนาฝีมือในด้านการกีฬา อีกทั้งยังช่วยให้มีการจัดการตนเองทั้งในด้านการกีฬาและด้านการเรียน เพราะมาจากเพื่อนที่คอยแนะนำ การมีเพื่อนที่ดีจะส่งผลต่อด้านกีฬาและการเรียนอย่างมาก เพราะเพื่อนจะคอยช่วยคอยผลักดัน จนตัวเราเกิดการเปลี่ยนพฤติกรรมจนนำไปสู่ความสำเร็จ สอดคล้องกับ สมัคร ชมชื่น (2553) กล่าวว่า เพื่อนเป็นเงื่อนไขหนึ่งที่สำคัญอย่างหนึ่งที่มีส่วนผลักดันให้เข้าสู่วงการนักมวยไทย เพื่อนจะมีส่วนในการชักชวนเพื่อเปลี่ยนแนวคิดเรื่อง แรงจูงใจในการตัดสินเข้าสู่วงการนักมวยไทย ซึ่งอาจจะชักพาไปในทางที่ดีหรือชักพาไปในทางที่ไม่ดี เพราะฉะนั้นเพื่อนจึงมีบทบาทที่มีอำนาจในการตัดสินใจรองลงมาจากครอบครัวในเรื่องการชักชวน

ด้านการจัดการตนเอง ในนักกีฬามวยไทยคือการรู้หน้าที่ของตนเอง ซึ่งมีผลต่อความสำเร็จ คือรู้จักว่าหน้าที่ตนเองว่าทำอะไร เพื่อเป็นการประเมินตนเอง ถึงการทำหน้าที่นักกีฬาดีขึ้นหรือแย่ลง เตือนตนเองให้เกิดความรับผิดชอบด้วยการสังเกตตัวเอง รับฟังคำเตือนจากผู้ฝึกสอน และคอยให้กำลังตนเองให้ปรับพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ไม่ควร เพื่อเป็นการบริหารจัดการตนเองทั้งของด้านการฝึกซ้อมเวลา การจัดการเวลาจัดการหน้าที่ และการเรียนคือจัดการงานที่มอบหมาย การวางแผนการพักผ่อน เพื่อให้ร่างกายพร้อมในการฝึกซ้อม ทั้งในระยะสั้นและช่วงของการแข่งขันกีฬาและการสอบ เพราะฉะนั้นการจัดการตนเองจึงเป็นสิ่งที่ทำให้นักกีฬาสามารถปรับพฤติกรรมอันนำไปสู่ความสำเร็จ สอดคล้องกับ Tobin และคณะ (1986) ได้เสนอว่า การจัดการตนเอง หมายถึง การกระทำที่บุคคลพยายามควบคุมตนเองในการปฏิบัติกิจกรรม เพื่อดูแลสุขภาพและป้องกันโรคด้วยตนเองอย่างสมัครใจ ทำให้เกิดปรับเปลี่ยนเป็นพฤติกรรมใหม่ กระบวนการจัดการตนเองประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การติดตามตนเอง (Self-Monitoring) เป็นการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม 2) การเตือนตนเอง (Self-Instruction) เป็นวิธีการที่จะช่วยปฏิบัติกิจกรรมหรือกระทำพฤติกรรมเพื่อกำกับ 3) การตัดสินใจ (Decision Making) เป็นการพิจารณาเกี่ยวกับพฤติกรรมในการจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน และยังสอดคล้องกับ Kanfer และ Gaelick-Buys (1991) ได้เสนอว่า การจัดการตนเอง คือ พฤติกรรมที่บุคคลจัดการต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเอง เพื่อควบคุมหรือลดผลกระทบจากสถานการณ์นั้น โดยมีการติดตามตนเอง (Self-Monitoring) การประเมินตนเอง (Self-Evaluation) และการเสริมแรงตนเอง (Self-Reinforcement)

จะเห็นได้ว่าจากบทสัมภาษณ์ของนักกีฬามวยไทยที่ได้ให้การสัมภาษณ์เกี่ยวข้องกับความสำเร็จทั้งด้านของการแข่งขันกีฬาและด้านของการเรียน ล้วนมีความสัมพันธ์กับปัจจัยที่ได้กล่าวมาทั้งหมด ซึ่งตรงกับทฤษฎีของนักกีฬาวิชาการหลายท่าน จากบทสัมภาษณ์นี้จึงสามารถยืนยันได้ว่านักกีฬาที่ประสบผลสำเร็จล้วนมีมีปัจจัยด้านผู้ฝึกสอน ด้านแรงจูงใจ ด้านการฝึกซ้อม ด้านสมรรถภาพทางจิตใจ ด้านสิ่งแวดล้อม และด้านการจัดการตนเองที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับนักกีฬามวยไทยทั้งทางตรงและทางอ้อม

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษางานวิจัยเรื่อง การพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งผู้วิจัยสรุปผลและอภิปรายผลตามข้อดังต่อไปนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สรุปผล
6. อภิปรายผล
7. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาองค์ประกอบปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

2. เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น โดยอาศัยกรอบแนวคิดเชิงทฤษฎีที่ใช้จากการศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จ ประกอบด้วย 2 ด้าน ได้แก่ 1. ด้านการแข่งขัน และ 2. ด้านการเรียน ดังนี้

1. ด้านผู้ฝึกสอน ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความใกล้ชิด ด้านความมั่งมั่น ความชื่นชม และด้านความไว้ใจ

2. ด้านแรงจูงใจ ประกอบด้วย 2 แบบ ได้แก่ แรงจูงใจแบบมีเป้าหมาย และแรงจูงใจแบบรับรู้ความสำเร็จ

3. ด้านการฝึกซ้อม ประกอบด้วย 2 แบบ ได้แก่ การฝึกซ้อมแบบมีเป้าหมาย การฝึกซ้อมเพื่อรับรู้ความสำเร็จ

4. ด้านสมรรถภาพทางด้านใจ ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความมั่นใจในตนเอง, ด้านความเข้มแข็งทางด้านจิตใจ ด้านการควบคุมความเครียด และด้านความวิตกกังวล

5. ด้านการจัดการตนเอง ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการติดตามตนเอง ด้านการประเมินตนเอง และด้านการเสริมแรงตนเอง

6. ด้านสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเพื่อน ด้านครอบครัว ด้านสถานที่และอุปกรณ์

7. ลักษณะของเครื่องมือประกอบด้วย ข้อมูลทั่วไป เป็นแบบสำรวจรายการและเติมข้อความ ได้แก่ เพศ ระดับปีการศึกษา ผลการเรียนสะสม สาขาที่ศึกษาและความเกี่ยวข้องกับกีฬา ชื่อนักกีฬามวยไทย (ฉายาของนักกีฬามวยไทย) ประเภทรุ่นน้ำหนักที่แข่งขัน ระดับผลสำเร็จของการแข่งขันกีฬา เหรียญรางวัล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัย โดยมีกระบวนการขอจริยธรรมการวิจัยในคน เลขที่รับรอง 224/2562 วันที่รับรอง 26 ธันวาคม 2562 วันหมดอายุ 25 ธันวาคม 2563 อีกทั้งผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเองพร้อมมีผู้ช่วยวิจัย 2 ท่าน โดยผู้ช่วยผู้วิจัยทั้ง 2 ท่าน ได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับขั้นตอนของการเก็บข้อมูลจากผู้วิจัยที่ได้อธิบายอย่างละเอียดเรียบร้อยแล้ว อีกทั้งมีกระบวนการประสานงานติดต่อผู้ฝึกสอนของแต่ละมหาวิทยาลัย เพื่อเป็นผู้ช่วยนักวิจัยในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำหนังสือความอนุญาตในการเก็บข้อมูลวิจัยและประสานไปยังส่วนที่เกี่ยวข้องประกอบด้วย สถานที่ฝึกซ้อมมวยไทยตามภูมิภาค และส่วนในกรุงเทพมหานคร โดยเริ่มจากการติดต่อจากกลุ่มผู้ฝึกสอนกีฬามวยไทยของมหาวิทยาลัยทุก ๆ มหาวิทยาลัยในกลุ่มตัวอย่าง และทำหนังสือขออนุญาตตามระบบ เช็คกำหนดการเดิน และออกเดินทางเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยเรียงลำดับจาก

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในสถาบันอุดมศึกษา ทั้งในส่วนของมหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยในส่วนของมหาวิทยาลัยผู้วิจัยได้เดินทางเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ในเขตพื้นที่ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม และเดินทางไปเก็บข้อมูลด้วยตนเองที่ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ซึ่งเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยราชภัฏ โซนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูลซึ่งอยู่ในช่วงการจัดการแข่งขันกีฬาราชภัฏ โซนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งเริ่มจากการเข้าไปพูดคุยกับผู้ฝึกสอนขอความร่วมมือ ผู้ฝึกสอนของแต่ละมหาวิทยาลัยนัดสถานที่

และให้ผู้วิจัยชี้แจงกระบวนการทุกขั้นตอนให้ผู้ฝึกสอนทราบ พร้อมทั้งให้ผู้ฝึกสอนอธิบายให้นักกีฬาของตนเองเข้าใจ และผู้ช่วยผู้วิจัยเริ่มแจกแบบสอบถาม หากพบว่านักกีฬาในมหาวิทยาลัยใดที่เกรดเฉลี่ยในการเรียนสูงกว่า 3.00 ผู้วิจัยจะขอเบอร์ติดต่อนักกีฬาและนัดสัมภาษณ์ต่อไป

ภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้ ในสถาบันอุดมศึกษา ทั้งในส่วนของมหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยราชภัฏ นักกีฬามวยไทยส่วนใหญ่เป็นนักกีฬาที่มีสังกัดคือ การรายการชกต่อเนื่องในเวทีการแข่งขันในกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยวางแผนเดินทางลงเก็บข้อมูลที่สถานที่ฝึกซ้อม ซึ่งก่อนการแข่งขันจริงนักกีฬากลุ่มนี้จะเดินทางเพื่อทำน้ำหนักที่สถานที่ต้นสังกัด ก่อนทำการแข่งขันจริง ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยติดต่อประสานงานกับผู้ฝึกสอน หัวหน้าต้นสังกัดของนักกีฬา และดำเนินการเข้าเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม ที่สถานที่ต้นสังกัด โดยเริ่มเก็บข้อมูลที่ภาคกลาง ภาคใต้ และภาคเหนือตามลำดับ ซึ่งกระบวนการเก็บข้อมูลการวิจัย เหมือนกับภาคตะวันออกเฉียงเหนือทุกประการ

และในการเก็บข้อมูลมีบางส่วนของนักกีฬาที่เป็นนักกีฬาสมัครเล่น แข่งขันในระดับกีฬามหาวิทยาลัย ผู้วิจัยทำการนัดหมายเพื่อเดินทางในการเก็บข้อมูลในส่วนของมหาวิทยาลัยในภูมิลำเนา และการตอบแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยในการจัดกระทำข้อมูล โดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows เพื่อจัดกระทำข้อมูลรายข้อ และโปรแกรม LISREL (version 8.72) เพื่อหาค่าทางสถิติต่าง ๆ ในการสร้างวิเคราะห์โมเดลเชิงเส้น ดังนี้

1. สถิติบรรยาย

1.1 การแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

1.2 การวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สำหรับการวิเคราะห์องค์ประกอบของข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติอ้างอิง

2.1 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory factor analysis) เพื่อศึกษาว่าองค์ประกอบปัจจัยที่มีอิทธิผลต่อความสำเร็จ ทำการวิเคราะห์ ตรวจสอบ และปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา ตามกระบวนการความเป็นจริง

2.2 การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเปียร์สัน (Pearson's product moment coefficient) และทดสอบความมีนัยสำคัญด้วยสถิติทดสอบ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ตัวแปรแฝงภายในระหว่างองค์ประกอบที่มีอิทธิพลผลต่อความสำเร็จ

2.3 การวิเคราะห์เส้นทางอิทธิพล (Path analysis) แสดงความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ศึกษา ทดสอบความมีนัยสำคัญด้วยสถิติทดสอบ เพื่อศึกษาโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

2.4 การทดสอบตัวแบบการวิจัยเป็นการตรวจสอบความสัมพันธ์ โครงสร้างเชิงเส้น โดยใช้โปรแกรมลิสเรล 8.72 (LISREL version 8.72) ในการวิเคราะห์และตรวจสอบ มีขั้นตอน 2 ขั้นตอนดังต่อไปนี้ (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542)

2.4.1 ผู้วิจัยกำหนดข้อมูลจำเพาะ (Specification of the model) ผู้วิจัยโดยศึกษาตัวแปรสาเหตุตัวใดบ้างที่ส่งผลโดยตรงและโดยอ้อมต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ซึ่งใช้รูปแบบการวิเคราะห์ตัวแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้น ประกอบไปด้วย ตัวแปรสังเกตทั้งหมด โดยมีข้อตกลงเบื้องต้นของตัวแบบว่า ความสัมพันธ์ของตัวแบบทั้งหมดเป็นความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง (Linear) ระหว่างตัวแปรภายนอก (Exogenous variables) และตัวแปรภายใน (Endogenous variables)

2.4.2 การประมาณค่าพารามิเตอร์ของตัวแบบ (Parameter estimation form the model) ผู้วิจัยใช้การประมาณค่าโดยใช้วิธี ML (Maximum likelihood) ซึ่งเป็นวิธีที่แพร่หลายที่สุด เนื่องจากมีความคงที่ของข้อมูล (Consistency) มีประสิทธิภาพและเป็นอิสระจากมาตรวัด

3. การตรวจสอบความสอดคล้องของตัวแบบ (Goodness-of fit measures) เพื่อศึกษาภาพรวมของตัวแบบว่าสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์เพียงใด ผู้วิจัยใช้ค่าสถิติที่จะตรวจสอบ ดังนี้

3.1 ค่าสถิติไค-สแควร์ (Chi-square statistics) เป็นค่าสถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐานทางสถิติว่าฟังก์ชั่นความสอดคล้องมีค่าเป็นศูนย์ ถ้าค่าสถิติไค-สแควร์มีค่าต่ำมากหรือยิ่งเข้าใกล้ศูนย์มากเท่าไรแสดงว่าข้อมูลโมเดลลิสเรลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

3.2 ดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง (Goodness-of-fit index: GFI) ซึ่งเป็นอัตราส่วนของผลต่างระหว่างฟังก์ชั่นความสอดคล้องจากตัวแบบก่อนและหลังปรับตัวแบบกับฟังก์ชั่นความสอดคล้องก่อนปรับตัวแบบค่า GFI หากมีค่ามากกว่า 0.90 แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

3.3 ค่า RMSEA (Root mean square error of approximation) เป็นค่าที่บ่งบอกถึงความไม่สอดคล้องของตัวแบบที่สร้างขึ้นกับเมทริกซ์ความแปรปรวนร่วมของประชากร

ซึ่ง Browne และ Cudeck (1993) ได้อธิบายว่า ค่า RMSEA ที่น้อยกว่า .05 แสดงว่ามีความสอดคล้องสนิท (Close fit) แต่อย่างไรก็ตาม ค่าที่ใช้ได้ไม่ควรจะเกิน .08

สรุปผล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยการศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งหลังจากการศึกษาผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยโดยแยกออกเป็นทั้งหมด 3 ตอน ได้ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา พบว่า ข้อมูลทั่วไปของนักกีฬามวยไทยส่วนใหญ่ เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง ผลการเรียนเฉลี่ยสะสม 2.59 ซึ่งผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ เป็นไปตามระเบียบของมหาวิทยาลัยกำหนด และนักกีฬามวยไทยที่ศึกษาในแต่ละสถาบันการศึกษา ยังเลือกศึกษาในด้านที่เกี่ยวข้องกับการกีฬามากกว่าด้านอื่น ๆ โดยมีค่าเฉลี่ยที่ 70.33 ซึ่งนักกีฬามวยไทยส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นปีที่ 2 และ 3 มีค่าเฉลี่ยของอายุอยู่ที่ 21.63 ปี

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 พบว่า

2.1 ด้านผู้ฝึกสอน (Coaching) ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่า มีความสอดคล้องกับองค์ประกอบตัวแปรสังเกตได้ 4 ตัวแปร คือ ความใกล้ชิด ความมุ่งมั่น ความชื่นชม และความไว้ใจ สอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาจากค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 0.00 ค่าองศาอิสระ (df) เท่ากับ 0 ค่า ความน่าจะเป็น (P) เท่ากับ 0.00000 ค่าประมาณความคลาดเคลื่อนของรากกำลังสองเฉลี่ย (RMSEA) ปรับแก้แล้ว เท่ากับ 0.000

2.2 ด้านแรงจูงใจ (Motivation) ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่า มีความสอดคล้องกับองค์ประกอบตัวแปรสังเกตได้ 2 ตัวแปร คือ แบบมีเป้าหมาย และแบบรับรู้ความสำเร็จ สอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาจากค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 0.00 ค่าองศาอิสระ (df) เท่ากับ 0 ค่า ความน่าจะเป็น (P) เท่ากับ 0.00000 ค่าประมาณความคลาดเคลื่อนของรากกำลังสองเฉลี่ย (RMSEA) เท่ากับ 0.000

2.3 ด้านสมรรถภาพทางจิตใจ (Mental Toughness) ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่า มีความสอดคล้องกับองค์ประกอบตัวแปรสังเกตได้ 4 ตัวแปร คือ ความมั่นใจในตนเอง ความเข้มแข็งของจิตใจ การควบคุมความเครียด และความวิตกกังวล สอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาจากค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 0.92

ค่าองศาอิสระ (df) เท่ากับ 1 ค่า ความน่าจะเป็น (P) เท่ากับ 0.33861 ค่าประมาณความคลาดเคลื่อนของรากกำลังสองเฉลี่ย (RMSEA) ปรับแก้แล้ว เท่ากับ 0.000

2.4 ด้านการจัดการตนเอง (Self Management) ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่า มีความสอดคล้องกับองค์ประกอบตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัวแปร คือ การติดตามตนเอง การประเมินตนเอง และการเสริมแรงตนเอง สอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาจากค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 0.00 ค่าองศาอิสระ (df) เท่ากับ 0 ค่า ความน่าจะเป็น (P) เท่ากับ 1.00000 ค่าประมาณความคลาดเคลื่อนของรากกำลังสองเฉลี่ย (RMSEA) เท่ากับ 0.000

2.5 ด้านสิ่งแวดล้อม (Environment) ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่า มีความสอดคล้องกับองค์ประกอบตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัวแปร คือ เพื่อน ครอบครัว อุปกรณ์และสถานที่ฝึกซ้อม สอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาจากค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 0.00 ค่าองศาอิสระ (df) เท่ากับ 0 ค่า ความน่าจะเป็น (P) เท่ากับ 1.00000 ค่าประมาณความคลาดเคลื่อนของรากกำลังสองเฉลี่ย (RMSEA) เท่ากับ 0.000

2.6 ด้านการฝึกซ้อม (Training) ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่า มีความสอดคล้องกับองค์ประกอบตัวแปรสังเกตได้ 2 ตัวแปร คือ แบบมีเป้าหมาย และแบบรับรู้ความสำเร็จ สอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาจากค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 1.246 ค่าองศาอิสระ (df) เท่ากับ 1 ค่า ความน่าจะเป็น (P) เท่ากับ 0.99421 ค่าประมาณความคลาดเคลื่อนของรากกำลังสองเฉลี่ย (RMSEA) เท่ากับ 0.000

ตอนที่ 3 ผลวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 พบว่า

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาพบว่า รูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาจากค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 147 ค่าองศาอิสระ (df) เท่ากับ 88 ค่าความน่าจะเป็น (P) เท่ากับ 0.09216 ค่าประมาณความคลาดเคลื่อนของ รากกำลังสองเฉลี่ย (RMSEA) เท่ากับ 0.015 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (GFI) เท่ากับ 0.98 และค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้องที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ 0.95 และค่า χ^2 /df เท่ากับ 1.67 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 2 และสามารถสรุปปัจจัยที่เกี่ยวข้องทั้งทางตรงและทางอ้อม คือ

ด้านผู้ฝึกสอน พบว่า มีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จของการแข่งขันกีฬา โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง เท่ากับ 0.41 และมีอิทธิพลทางอ้อม โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง เท่ากับ 0.33 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ด้านแรงจูงใจ พบว่า มีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จของการแข่งขันกีฬา โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง เท่ากับ 0.44 และมีอิทธิพลทางอ้อม โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง เท่ากับ 0.22 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ด้านสมรรถภาพทางด้านจิตใจ พบว่า มีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จของการแข่งขันกีฬา โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง เท่ากับ 0.36 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนอิทธิพลทางอ้อมไม่มี

ด้านการจัดการตนเอง พบว่า มีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จของการแข่งขันกีฬา โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง เท่ากับ 0.29 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนอิทธิพลทางอ้อมไม่มี

ด้านสิ่งแวดล้อม พบว่า มีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จของการแข่งขันกีฬา โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง เท่ากับ 0.27 และมีอิทธิพลทางอ้อม โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง เท่ากับ 0.25 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ด้านการฝึกซ้อม พบว่า มีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จของการแข่งขันกีฬา โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง เท่ากับ 0.25 และมีอิทธิพลทางอ้อม โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง เท่ากับ 0.09 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาผลรวมของอิทธิพลทางตรงและทางอ้อม พบว่า ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา มากที่สุด ได้แก่ ด้านผู้ฝึกสอนอิทธิพลรวม เท่ากับ 0.74, รองลงมาได้แก่ ด้านแรงจูงใจ 0.66 ด้านสิ่งแวดล้อม 0.52 ด้านสมรรถภาพทางจิตใจ 0.36 ด้านการฝึกซ้อม 0.34 และด้านการจัดการตนเองมีค่า 0.29 ตามลำดับ ซึ่งโมเดลความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างปัจจัยเชิงสาเหตุที่ทำการทดสอบสมมติฐาน สามารถทำนายระดับความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยทั้งด้านการแข่งขันกีฬาและด้านการเรียนได้ 69 เปอร์เซ็น

พหุน ปณฺฑิโต ชีเว

อภิปรายผล

ผู้วิจัยได้นำผลจากการศึกษา พัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา นำมาอภิปรายตามประเด็นแต่ละประเด็นที่ค้นพบตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้ต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา สามารถนำแต่ละประเด็นมาอภิปราย ดังต่อไปนี้

จำนวนของนักกีฬา พบว่า นักกีฬามวยไทยเป็นเพศชายมากกว่านักกีฬาเพศหญิง แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษามีสัดส่วนของเพศชายมากกว่าเพศหญิง เนื่องด้วยนักกีฬามวยไทยที่เลือกศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาใช้ความสามารถด้านกีฬามวยไทยในการเข้าศึกษา ซึ่งสถาบันการศึกษาแต่ละสถาบันมีกรอบในการรับนักกีฬาเพื่อทำหน้าที่ให้กับสถาบันการศึกษา โดยยึดตามระเบียบรุ่นการแข่งขันที่จัดให้รุ่นของเพศชายมากกว่ารุ่นของเพศหญิง จึงเป็นผลให้มีจำนวนนักกีฬาที่เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิงอย่างที่พบในผลการวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับระเบียบคณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยว่าด้วยการจัดการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2559 และยังสอดคล้องกับ กติกาการแข่งขันของสหพันธ์มวยไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ หมวดประเภทการจัด ประกอบ ชาย 8 รุ่น และ หญิง 5 รุ่น

ผลการเรียนเฉลี่ยสะสม เท่ากับ 2.59 ซึ่งผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำเป็นไปตามระเบียบของมหาวิทยาลัยกำหนด แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษามีความตั้งใจในการเรียน ซึ่งผ่านเกณฑ์และมีคุณสมบัติที่พร้อมในการแข่งขันกีฬาสถาบัน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการเกิดความพยายามในการตั้งใจเรียน เพื่อการสำเร็จการศึกษาตามเป้าหมาย และยังมีสิทธิ์เข้าทำการแข่งขันกีฬาเพื่อทำหน้าที่นักกีฬาให้สมบูรณ์ สอดคล้องกับระเบียบคณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยว่าด้วยการจัดการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2559 หมวด 3 คุณสมบัติและข้อกำหนดของผู้สมัครเข้าแข่งขัน ระบุว่า กรณีไม่ใช่นักศึกษาแรกเข้าต้องลงทะเบียนในภาคการศึกษาที่ 1 หรือ ภาคต้นของปี การศึกษาที่มีการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยและในปีการศึกษาก่อนการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย 1 ปี จะต้องมี หน่วยกิตก้าวหน้า ไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต และ ต้องได้คะแนนเฉลี่ยสะสม ไม่น้อยกว่า 2.00 ในระบบคะแนน เต็ม 4.00

สาขาที่นักกีฬามวยไทยเลือกศึกษา พบว่า นักกีฬามวยไทยกำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเลือกศึกษาสาขาที่เกี่ยวข้องกับด้านการกีฬา แสดงให้เห็นว่า ธรรมชาติของนักกีฬาในเรื่องของการเรียนจะชอบศึกษาในหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับการออกกำลังกาย เพราะเป็นด้านที่มีความถนัด อีกทั้งผู้ฝึกสอนแนะนำ และยังเกี่ยวข้องกับเป้าหมายของการศึกษาคือ ด้านของการประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับด้านการกีฬา อีกทั้งยังเป็นการพัฒนาความรู้ทั้งด้านการกีฬาควบคู่

กันด้วย สอดคล้องกับ ณัชชา สุวรรณวงศ์ (2560) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน นครราชสีมา ระบบโควตา ประจำปีการศึกษา 2560 พบว่า ความต้องการและความถนัดของนักศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญของการเลือกศึกษา นอกจากนั้นยังพบอีกว่า มีเพื่อน นักเรียน นักศึกษามีผู้ปกครอง ครูที่ปรึกษา ครูแนะแนวเป็นผู้แนะนำให้เลือกเรียน และยังสอดคล้องกับ เมธาวี สุขปาน (2556) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ของนักเรียน กรณีศึกษา วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญมากที่สุดกับปัจจัยด้านความชอบ และความถนัดของส่วนตัวมากที่สุด

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 พบว่า องค์ประกอบปัจจัยเชิงทั้ง 6 ด้าน ประกอบด้วย ด้านผู้ฝึกสอน ด้านแรงจูงใจ ด้านสมรรถภาพทางจิตใจ ด้านการฝึกซ้อม ด้านการจัดการตนเอง และด้านสิ่งแวดล้อม มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งสามารถอภิปรายในแต่ละด้านได้ดังต่อไปนี้

1. ด้านผู้ฝึกสอน มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งสามารถอธิบายความสอดคล้องกับตัวแปรสังเกตได้ในแต่ละด้านทั้งหมด 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านความใกล้ชิดของผู้ฝึกสอน ด้านความมุ่งมั่นของผู้ฝึกสอน ด้านความไว้ใจของผู้ฝึกสอน และด้านความชื่นชมของผู้ฝึกสอน ดังต่อไปนี้

1.1 ด้านความใกล้ชิดของผู้ฝึกสอน มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ทั้ง 2 ด้าน ดังต่อไปนี้

1.1.2 ด้านความใกล้ชิดของผู้ฝึกสอน มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับด้านการแข่งขัน ตรงกับข้อคำถามที่ (41) ทุกครั้งที่ฉันแข่งขัน อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนจะคอยให้กำลังใจอยู่ข้างสนามเสมอ แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามวยไทยให้ความสำคัญกับความใกล้ชิดของผู้ฝึกสอนที่อยู่ข้าง ๆ ในขณะทำการแข่งขัน ค่อยสอนและให้กำลังใจพร้อมทั้งการปรับรูปแบบกลยุทธ์ในการแข่งขัน สิ่งเหล่านี้ทำให้นักกีฬามวยไทยรับรู้ถึงความใกล้ชิดกับผู้ฝึกสอน สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า รู้สึกดีและมั่นใจทุกครั้งที่เห็นผู้ฝึกสอนอยู่ข้าง ๆ สนามในการแข่งขันกีฬา ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น สอดคล้องกับ Martens (2004) กล่าวว่า พฤติกรรมการสอนของผู้ฝึกสอนโดยหลัก ๆ จะมีอยู่ 3 ด้าน ด้วยกันคือ 1. ปรัชญาของผู้ฝึกสอน คือ พัฒนาตัวนักกีฬาทั้งด้านร่างกายและจิตใจ รวมไปถึงพัฒนาบุคลิกภาพและความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา 2. ด้านวิธีการเป็นผู้ฝึกสอน คือ คือการที่ผู้ฝึกสอนสอนและฝึกนักกีฬาโดยเน้นการฝึกที่สอดคล้องกับการเล่นหรือคล้ายเกมการแข่งขัน ซึ่งสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง พร้อมทั้งยังสนับสนุนทุกครั้งที่ทำการแข่งขันเหมือนกับการฝึกซ้อม 3. ด้านรูปแบบการเป็นผู้ฝึกสอน คือการที่ผู้ฝึกสอนสอนและฝึกนักกีฬา

โดยให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการตัดสินใจโดยผู้ฝึกสอนจะเป็นผู้ชี้แนะแนวทางให้กับนักกีฬาก้าวไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ สอดคล้องกับ ดวงทิตย์ สวัสดีจันทร์ (2556) พบว่า ความใกล้ชิดทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างตัวนักกีฬาและผู้ฝึกสอน ส่งผลให้ภาพลักษณ์ต่อนักกีฬาดี ความเชื่อและคามศรัทธาในตัวผู้ฝึกสอน ซึ่งง่ายต่อการชี้นำสอดคล้องกับ นารีทัต โกมารทัต และชัชชัย โกมารทัต (2555) พบว่า ความใกล้ชิดในการดูแลการใส่ใจนักกีฬาอย่างใกล้ชิด จะทำให้เห็นข้อผิดพลาดในตัวนักกีฬาและการพัฒนาที่แตกต่างกัน อีกทั้งยังมีผลต่อการฝึกซ้อม เนื่องจากการเชื่อฟังและการให้ความเคารพและสอดคล้องกับ วิไลพิน ทองประเสริฐ (2556) พบว่า ความใกล้ชิดมีผลต่อความสำเร็จทางการกีฬาโดยตรงต่อนักกีฬา รูปแบบของการฝึกสอนกีฬามีผลต่อความพึงพอใจของนักกีฬาซึ่งเป็นแรงจูงใจให้นักกีฬาขยันฝึกซ้อมและการรับผิดชอบต่อหน้าที่

1.1.2 ด้านความใกล้ชิดของผู้ฝึกสอน มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับด้านการเรียน ตรงกับข้อคำถามที่ (42) อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนของฉัน สอนฉันด้วยความสนุกสนานเป็นกันเอง ทำให้ฉันตั้งใจเรียน แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามวยไทยให้ความสำคัญกับความใกล้ชิดของอาจารย์หรือผู้ฝึกสอนที่เน้นกระบวนการการสร้างบรรยากาศการสอนให้เกิดความสนุกสนาน ตื่นเต้นน่าเรียน สอดแทรกหลักการความรู้ สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่นักกีฬามวยไทยต้องการด้านของการเรียนสอดคล้องกับการให้สัมภาษณ์ของนักกีฬามวยไทย พบว่า นักกีฬามวยไทยชอบและอยากเรียนกับอาจารย์ผู้สอนที่สอนด้วยความสนุกสนาน เป็นกันเอง ทำให้รู้สึกสนุกสนานในระหว่างเรียน สอดคล้องกับ ปนัดดา ดีพิจารณ์ (2551) พบว่า ความใกล้ชิดจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ทำให้นิสิตสามารถเรียนรู้การเป็นแม่แบบที่ดีได้ ส่งผลต่อการพัฒนาด้านการทำวิทยานิพนธ์

1.2 ด้านความมุ่งมั่นของผู้ฝึกสอน มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ทั้ง 2 ด้าน ดังต่อไปนี้

1.2.1 ด้านความมุ่งมั่นของผู้ฝึกสอน มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับด้านการแข่งขัน ตรงกับข้อคำถามข้อที่ (14) อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนของฉัน มุ่งมั่น เน้นการฝึกซ้อมเพื่อให้ฉันเกิดการพัฒนาด้านทักษะมวยไทย เพื่อชัยชนะ แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามวยไทยที่ต้องการความสำเร็จด้านการแข่งขัน ให้ความสำคัญกับความมุ่งมั่นของผู้ฝึกสอนที่เน้นให้เกิดกระบวนการฝึกสอนเพื่อให้เกิดการพัฒนา ส่งผลต่อชัยชนะในการแข่งขัน สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า ผู้ฝึกสอนที่มีความมุ่งมั่นจะทำให้นักกีฬาเกิดการตระหนักในหน้าที่ของตนเองอย่างมีวินัย สอดคล้องกับ สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2545) ได้กล่าวว่า คุณสมบัติที่ดี ของผู้ฝึกสอน คือคุณลักษณะของผู้ฝึกสอนที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาความสามารถของ นักกีฬาผู้ฝึกสอนที่ประสบความสำเร็จ และยังสอดคล้องกับ Kenow และ Williams (1999) ได้กล่าวไว้ว่า หากเป้าหมายและพฤติกรรมของนักกีฬาเป็นไปในทางเดียวกันกับผู้ฝึกสอนจะทำให้ผลที่เกิดขึ้นเป็นไปอย่างน่าพึงพอใจด้วยกันทั้งผู้ฝึกสอนและนักกีฬา และยังกล่าวอีกว่าในความสามารถของผู้ฝึกสอนและนักกีฬา

อาจไม่ประสบผลสำเร็จหากมีการใช้หลักทางด้านจิตวิทยาการกีฬาที่ไม่เหมาะสมกับนักกีฬา จนทำให้เกิดการขาดความเชื่อมั่นในตนเอง การใช้แต่อารมณ์ทำให้นักกีฬาและผู้ฝึกสอนขาดความเข้าใจซึ่งกันและกัน เช่น การใช้ทักษะการพูด สอดคล้องกับทฤษฎีความมุ่งมั่นในตนเอง (Self-determination) Ryan และ Deci (2000) ทฤษฎีความมุ่งมั่นในตนเอง เป็นแนวทางหนึ่งของการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับบุคคล และสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างการกระทำของบุคคลกับสภาพแวดล้อมทางสังคม ที่เป็นพื้นฐานในการทำนายการกำหนดตนเองในการปฏิบัติ พฤติกรรมเรียนรู้ประสบการณ์และการพัฒนาตนเองให้สำเร็จตามเป้าหมาย สอดคล้องกับ ดวงทิตย์ สวัสดีจันทร์ (2556) พบว่า ความมุ่งมั่นผู้ฝึกสอนมีผลทำให้นักกีฬาเกิดความมีระเบียบวินัยในการฝึกซ้อม ทุ่มเทให้กับการแข่งขันและการฝึกซ้อมทำให้นักกีฬาเกิดการพัฒนาและมีเป้าหมายอย่างชัดเจน สอดคล้องกับ นารีทัต โกมารทัต และชัชชัย โกมารทัต (2555) พบว่า ความมุ่งมั่นของผู้ฝึกสอนสามารถทำให้ตัวนักกีฬาเกิดการพัฒนา ด้านการฝึกซ้อม พฤติกรรมที่แสดงออกเพื่อหวังชัยชนะ ซึ่งเกิดจากตัวผู้ฝึกสอนที่มุ่งมั่น และทุ่มเท และยังสอดคล้องกับ Banace, Sabiston และ Bloom (2011) พบว่า ผู้ฝึกสอนที่มีความมุ่งมั่นตั้งใจ ส่งผลต่อการพัฒนานักกีฬาในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน มีผลต่อการเกิดแรงจูงใจแบบมีเป้าหมาย

1.2.2 ด้านความมุ่งมั่นของผู้ฝึกสอน มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับด้านการเรียน ตรงกับข้อคำถามที่ (15) อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนของฉันมุ่งมั่นในการสอน ค้นหาเทคนิคในการสอนใหม่ ๆ ทำให้ฉันเกิดแรงจูงใจ มีความกระตือรือร้น พร้อมที่จะเรียนอยู่ตลอดเวลา แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามวยไทยที่ต้องการความสำเร็จด้านการเรียน ให้ความสำคัญกับผู้ฝึกสอนที่มีความมั่งมั่นในการสอน การหาเทคนิคการสอนที่มีความหลากหลาย พร้อมทั้งต้องสร้างแรงจูงใจให้นักกีฬามวยไทยเกิดแรงจูงใจ มีความกระตือรือร้นและพร้อมที่จะการเรียนอยู่ตลอดเวลา สอดคล้องกับการให้สัมภาษณ์ของนักกีฬามวยไทย พบว่า ผู้ฝึกสอนหรืออาจารย์ที่หาเทคนิคการเรียนการสอนที่น่าสนใจ ทำให้บรรยากาศน่าเรียน สนุกและเข้าใจในขณะเดียวกัน สอดคล้องกับ ปัญจา ชูช่วย (2551) พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญคือ คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษา หากความรู้พื้นฐานดีก็ยอมสามารถนำความรู้มาใช้ได้อย่างต่อเนื่อง ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ในเนื้อหาใหม่ ๆ ซึ่งมีความสำคัญมากในการเรียนระดับปริญญาตรี สอดคล้องกับ ทฤษฎีความมุ่งมั่นในตนเอง (Self-determination) Ryan และ Deci (2000) ทฤษฎีความมุ่งมั่นในตนเอง เป็นแนวทางหนึ่งของการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับบุคคล และสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างการกระทำของบุคคลกับสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เป็นพื้นฐานในการทำนายการกำหนดตนเองในการปฏิบัติ พฤติกรรม เรียนรู้ประสบการณ์ และการพัฒนาตนเองให้สำเร็จตามเป้าหมาย

1.3 ด้านความไว้ใจของผู้ฝึกสอน มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ทั้ง 2 ด้าน ดังต่อไปนี้

1.3.1 ด้านความไว้ใจของผู้ฝึกสอน มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับด้านการแข่งขัน ตรงกับข้อคำถามที่ (49) อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนไว้ใจให้ฉันตัดสินใจด้วยตนเองขณะแข่งขัน ทำให้ฉันเกิดความมั่นใจในการแข่งขัน แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามวยไทย ให้ความสำคัญกับความไว้ใจของผู้ฝึกสอนที่ไว้ใจให้ตัวนักกีฬาตัดสินใจด้วยตัวนักกีฬาเองในบางจังหวะของการแข่งขัน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ส่งผลให้นักกีฬามวยไทยเกิดความมั่นใจในระหว่างทำการแข่งขัน ส่งผลถึงชัยชนะ สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า ผู้ฝึกสอนที่เชื่อในตัวนักกีฬาว่าสามารถทำได้จะทำให้ตัวนักกีฬามีกำลังใจ และเกิดความมั่นใจในตนเองระหว่างการแข่งขัน สอดคล้องกับ Jowett และ Cockerill (2003) กล่าวว่า การรับรู้ซึ่งกันและกันระหว่างผู้ฝึกสอนและนักกีฬา การดูแลหรือการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทำให้นักกีฬาเชื่อใจและไว้ใจผู้ฝึกสอนและสามารถรับรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ฝึกสอนกับนักกีฬา ส่งผลต่อความเชื่อมั่น ศรัทธา ไว้ใจในตัวผู้ฝึกสอน และจะประสบผลเสร็จได้ด้วยการทำตามผู้ฝึกสอน ทำได้และทำจนประสบความสำเร็จ

1.3.2 ด้านความไว้ใจของผู้ฝึกสอน มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับด้านการเรียน ตรงกับข้อคำถามที่ (52) ความไว้ใจของอาจารย์หรือผู้ฝึกสอนที่มีให้ฉัน ทำให้ฉันมีความกล้าแสดงออกมากขึ้น แสดงให้เห็นว่านักกีฬามวยไทยที่ต้องการความสำเร็จด้านการเรียนให้ความสำคัญกับความไว้ใจของผู้ฝึกสอนหรืออาจารย์ที่เปิดโอกาสในการแสดงออก ทำให้ตัวนักกีฬาเกิดความกล้าแสดงออก ทั้งในเรื่องของการนำเสนองาน และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า โอกาสที่ผู้ฝึกสอนให้ ไว้ใจในตัวนักกีฬาจะทำให้นักกีฬามีความกล้าแสดงออกทั้งเรื่องของการแสดงความคิดเห็น และการนำเสนองาน

1.4. ด้านความชื่นชมของผู้ฝึกสอน มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ทั้ง 2 ด้าน ดังต่อไปนี้

1.4.1. ด้านความชื่นชมของผู้ฝึกสอน อิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับด้านการแข่งขัน ตรงกับข้อคำถามข้อที่ (45) อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนจะชมฉัน ทำให้ฉันมีกำลังใจที่จะฝึกซ้อมและการแข่งขัน แสดงให้เห็นว่านักกีฬามวยไทยให้ความสำคัญกับความชื่นชมของผู้ฝึกสอนสร้างกำลังใจในระหว่างการฝึกซ้อม เพื่อเกิดแรงบันดาลใจในการฝึกซ้อมอย่างเต็มที่ ตลอดจนการชื่นชมในระว่างการแข่งขัน ไม่ว่าผลการแข่งขันจะออกมาชนะหรือแพ้ ก็ไม่ตำนินักกีฬา แต่เป็นการชื่นชมและให้กำลังใจแทน สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า คำชมของผู้ฝึกสอนคือสิ่งที่สร้างกำลังใจให้กับนักกีฬาอย่างมาก ถึงแม่ว่าผลการแข่งขันแพ้ แต่เมื่อได้ฟังคำสอนและคำชมเชย ทำให้นักกีฬามีความพร้อมที่การพัฒนาและกลับมาสู้ใหม่อีกครั้ง สอดคล้องกับกรมพลศึกษา (2552) ได้เสนอลักษณะและบทบาทของผู้ฝึกสอน ไว้ดังนี้ ผู้ฝึกสอนจะต้องมีการตระหนักถึงการแพ้และการชัยชนะ และการให้กำลังใจนักกีฬาอยู่เสมอ ด้วยการชื่นชม การพูดหรือการแสดงออก เพื่อสื่อให้นักกีฬารู้สึกเป็นพื้นฐานของจิตวิทยาการกีฬา และสอดคล้องกับ

วิไลพิน ทองประเสริฐ (2556) พบว่า ความชื่นชมของฝึกสอนกีฬาที่ใช้มากที่สุดคือ แบบฝึกและแบบสอน ซึ่งเน้นการสอนและการปฏิบัติทักษะ มากกว่ารูปแบบของการฝึกสอนแบบประชาธิปไตย การชื่นชมเชยหรือเน้นการให้รางวัลและแบบสนับสนุนทางสังคม

1.4.2. ด้านความชื่นชมของผู้ฝึกสอน อิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับด้านการเรียน ตรงกับข้อคำถามที่ (48) คำชมของอาจารย์หรือผู้ฝึกสอนทำให้ฉันเกิดความกล้าแสดงออก มีความพยายาม และเชื่อมั่นในตนเอง ส่งผลต่อการเรียนดีขึ้น แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามวยไทยให้ความสำคัญกับความชื่นชมของผู้ฝึกสอนที่ชื่นชมด้วยคำพูด การให้กำลังใจส่งผลทำให้ตัวนักกีฬาเกิดความมั่นใจ เกิดความกล้าแสดงออกในการนำเสนองาน การทำกิจกรรมส่งผลต่อการเรียนที่ดีขึ้น สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า การทำกิจกรรมเกี่ยวกับการเรียน บางครั้งรู้สึกดีที่อาจารย์ชมเชย เพราะทำให้เรามีกำลังใจและภูมิใจว่างานที่เราทำมีคุณค่าและมีความกล้าแสดงออกมากขึ้น

2. ด้านแรงจูงใจ มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งสามารถอธิบายความสอดคล้องกับตัวแปรสังเกตได้ ทั้งหมด 2 ด้าน ประกอบด้วย แรงจูงใจแบบมีเป้าหมายและแรงจูงใจแบบรับรู้ความสำเร็จ ดังต่อไปนี้

2.1 แรงจูงใจแบบมีเป้าหมาย มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ทั้ง 2 ด้าน ดังต่อไปนี้

2.1.1 แรงจูงใจแบบมีเป้าหมาย มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับด้านการแข่งขัน ตรงกับข้อคำถามที่ (34) ฉันมีเป้าหมายที่ชัดเจน จึงทำให้ฉันมีแรงจูงใจที่อยากฝึกซ้อมและมีชัยชนะการแข่งขัน แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามวยไทยให้ความสำคัญกับแรงจูงใจแบบมีเป้าหมาย คือ การมีเป้าหมายที่ชัดเจนเกี่ยวกับการแข่งขัน จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการฝึกซ้อมเพื่อให้เกิดพัฒนาทั้งด้านทักษะมวยไทยและด้านสมรรถภาพทางกาย ส่งผลต่อชัยชนะจากการแข่งขันกีฬา สอดคล้องกับการให้สัมภาษณ์ของนักกีฬามวยไทย พบว่า คนที่มีเป้าหมายที่อยากจะชนะในการแข่งขัน จะส่งผลต่อการฝึกซ้อมที่มุ่งมั่นตั้งใจ สอดคล้องกับ แนวคิดทฤษฎีการรับรู้ความสำเร็จ Nicholls (1989) แบบที่มีเป้าหมายผลสัมฤทธิ์ที่มีลักษณะการรับรู้ความสำเร็จโดยการมุ่งที่งานเป็นการเรียนรู้ทักษะมีความท้าทาย ความคิดและการมีเป้าหมายทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ประสบความสำเร็จและมุ่งมั่นพัฒนาทักษะของตนเองให้ดีขึ้น เรียกลักษณะนี้ว่าการกำหนดเป้าหมาย แบบ “Task” (Task goal orientation) และยังสอดคล้องกับ Jowett และ Cockerill (2002) พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลให้นักกีฬามีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบแรกได้แก่ 1 ผู้ปกครองเน้นเรื่องการพัฒนาและความสามารถ 2 ผู้ฝึกสอนเน้นเรื่องการพัฒนาและความสามารถ และ 3 การประยุกต์ใช้ความรู้ด้านจิตวิทยาการกีฬา ในทำนองเดียวกันปัจจัยที่ส่งผลให้นักกีฬามีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบที่ 2

ได้แก่ 3.1 ผู้ปกครองเน้นเรื่องผลงาน 3.2 ผู้ฝึกสอนเน้นเรื่องการพัฒนาและความสามารถ และ 3 ความต้องการแรงจูงใจภายนอก

2.1.2 แรงจูงใจแบบมีเป้าหมาย มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับด้านการเรียน ตรงกับข้อคำถามที่ (36) ฉันจะสำเร็จการศึกษาได้ตามกำหนด มีงานที่มั่นคงเพื่อครอบครัวของฉัน แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามวยไทยที่ต้องการความสำเร็จด้านการเรียน ให้ความสำคัญกับแรงจูงใจแบบมีเป้าหมายคือ นักกีฬาไทยทราบว่าการสำเร็จการศึกษา จะได้มาซึ่งการได้งานทำ และการได้งานทำจะช่วยส่งเสริมให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น สามารถดูแลครอบครัวได้จึงเกิดแรงพยายามที่จะต้องรับผิดชอบในการเรียน ความตั้งใจ เพื่อให้สำเร็จการศึกษาตามที่ตั้งเป้าหมาย สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทยพบว่า การตั้งใจเรียนจะส่งผลให้สำเร็จในการศึกษา และมีงานทำสามารถดูแลคอบครัวมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นได้ สอดคล้องกับ Nicholls (1989) แบบที่มีเป้าหมายผลสัมฤทธิ์ที่มีลักษณะการรับรู้ความสำเร็จโดยการมุ่งที่งานเป็นการเรียนรู้ทักษะ มีความท้าทาย ความพยายาม ความคิด และมีเป้าหมายในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จนประสบความสำเร็จ และมุ่งมั่นพัฒนาทักษะของตนเองให้ดีขึ้น เรียกลักษณะการกำหนดเป้าหมาย ผลสัมฤทธิ์นี้ว่าแบบ “Task” (Task goal orientation)

2.2 แรงจูงใจแบบรับรู้ความสำเร็จ มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ทั้ง 2 ด้าน ดังต่อไปนี้

2.2.1 แรงจูงใจแบบรับรู้ความสำเร็จ มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับด้านการแข่งขัน ตรงกับข้อคำถามที่ (37) ฉันชอบและรักในกีฬามวยไทย ฉันจึงเล่นกีฬามวยไทยได้ดี และอยากมีชื่อเสียง แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามวยไทยให้ความสำคัญกับแรงจูงใจแบบรับรู้ความสำเร็จ คือความรักและการชอบในกีฬามวยไทย พร้อมทั้งให้ความสำคัญกับกีฬามวยไทย จึงเริ่มฝึกฝนอย่างทุ่มเทเพื่อให้เกิดการพัฒนา เพราะคิดว่ากีฬามวยไทยสามารถสร้างชื่อเสียงให้กับตัวนักกีฬาได้ สอดคล้องกับให้สัมภาษณ์เป็นไปในทิศทางเดียวกันว่า นักมวยเริ่มหัดเล่นกีฬามวยไทยครั้งแรก เพราะรู้สึกชอบกีฬามวยไทย เห็นคนอื่นประสบผลสำเร็จในการแข่งขัน มีรางวัลเป็นแรงจูงใจจึงตัดสินใจเริ่มฝึกมวยไทย สอดคล้องกับทฤษฎี (Self-determination) Deci และ Ryan (1985) ให้เหตุผลว่า ทำไมแต่ละบุคคลถึงเลือกที่จะมีส่วนร่วม มีความพยายามทำสิ่งใด ๆ และยังคงกิจกรรมนั้นได้จนประสบความสำเร็จ พฤติกรรมการตัดสินใจทำสิ่งนั้น ๆ ด้วยตนเองได้ คือ เริ่มจากการที่ไม่ได้ตัดสินใจเข้าร่วมหรือทำกิจกรรมใดด้วยตนเองหรือขาดแรงจูงใจ (A Motivation : AM)

และสิ่งสำคัญต่อมาคือการตัดสินใจทำกิจกรรมใด ๆ ด้วยเหตุที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation : EM) คือต้องการรางวัล และสิ่งสุดท้ายการที่ตัดสินใจเข้าร่วมหรือทำกิจกรรมใด ๆ และยังสอดคล้องกับ Duda และ Hall (2001) และ Hawood, Cumming และ Hall (2003) พบว่า นักกีฬาที่มีลักษณะการรับรู้เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรืองานระดับสูง

มุ่งเปรียบเทียบผู้อื่นระดับสูงจะใช้การจินตภาพได้ดีกว่านักกีฬามีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรืองานระดับต่ำ มุ่งเปรียบเทียบผู้อื่นปานกลาง หรือนักกีฬามีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรืองานระดับปานกลาง

2.2.2 แรงจูงใจแบบรับรู้ความสำเร็จ มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับด้านของการเรียน ตรงกับข้อคำถามที่ (38) มีรุ่นพี่เรียนสาขานี้ที่และประสบผลสำเร็จ จึงเป็นแรงบันดาลใจให้ฉันตั้งใจเรียนและอยากประสบผลสำเร็จเหมือนรุ่นพี่ แสดงให้เห็นว่านักกีฬามวยไทยที่ต้องการความสำเร็จด้านการเรียน ให้ความสำคัญกับแรงจูงใจแบบรับรู้ความสำเร็จคือ การที่เห็นรุ่นพี่ที่เรียนในสาขาประสบผลสำเร็จด้านการเรียน มีงานทำ จึงเกิดแรงบันดาลใจในการรับรู้ความสำเร็จในการเรียน เกิดเป็นความพยายามเพื่อที่จะได้สำเร็จเหมือนกับรุ่นพี่ที่ สอดคล้องกับการสัมภาษณ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ นักกีฬามวยไทยทราบว่าการเรียนที่สถาบันอุดมศึกษา และเรียนในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับกีฬา เป็นสิ่งที่ตนเองมีความถนัดและสามารถนำไปสู่การมีงานทำได้ ซึ่งเป็นปัจจัยความต้องการแรกที่เลือกในด้านของการศึกษา สอดคล้องกับ แนวคิดทฤษฎีการรับรู้ความสำเร็จ Nicholls (1989) การรับรู้ความสำเร็จ เป็นความหมายของ Achievement goal orientation ที่อธิบายถึงลักษณะความหมายของความรู้สึกบรรลุวัตถุประสงค์ หรือประสบความสำเร็จของบุคคล ที่มีความแตกต่างทางความคิดเป้าหมาย การกระทำรวมถึงพฤติกรรมที่มุ่งสู่ความสำเร็จ Duda และ Hall (2001) และ Hawood, Cumming และ Hall (2003) พบว่า นักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรือความพยายามที่แสดงออกอย่างสูง จากการรับรู้คาวมสำเร็จของเป้าหมายนั้น

3. สมรรถภาพทางด้านจิตใจ มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งสามารถอธิบายความสอดคล้องกับตัวแปรสังเกต ทั้งหมด 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านความมั่นใจในตนเอง ด้านการควบคุมความเครียด ด้านความวิตกกังวล และ ด้านความเข้มแข็งทางด้านจิตใจ ได้ดังต่อไปนี้

3.1 ด้านความมั่นใจในตนเอง มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ทั้ง 2 ด้าน ดังต่อไปนี้

3.1.1 ด้านความมั่นใจในตนเอง มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับด้านการแข่งขัน ตรงกับข้อคำถามข้อที่ (54) ทุกครั้งที่ฉันแข่งขัน ฉันมั่นใจในตัวฉันเป็นผู้ชนะมากกว่าเป็นผู้แพ้ แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามวยไทยให้ความสำคัญกับความมั่นใจในตนเอง โดยการจิตภาพล่วงหน้าก่อนการแข่งขันว่าตนเองเป็นผู้ชนะ ซึ่งทำให้ตัวนักกีฬาเกิดความมั่นใจในการแข่งขัน เชื่อมั่นในตัวเอง ส่งผลต่อการแข่งที่ออกมาอย่างน่าประทับใจ สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า เชื่อมั่นในความสามารถของตนเองทุกครั้งที่ทำการแข่งขัน แต่ผลการแข่งขันออกมาอย่างไรไม่สำคัญ ถ้าเราทำด้วยความเต็มที่ และส่วนใหญ่ก็จะได้รับชัยชนะจากการมีความมั่นใจในตนเอง สอดคล้องกับ ทฤษฎีการตัดสินใจด้วยตนเอง (Self-determination Theory) ตามทฤษฎี

Self-determination นั้น Deci และ Ryan (1985) ให้เหตุผลว่าทำไมแต่ละบุคคล ถึงเลือกที่จะมีส่วนร่วม มีความพยายามทำสิ่งใด ๆ และยังคงกิจกรรมนั้นได้จนประสบความสำเร็จ สามารถแยกตามลำดับขั้นของพฤติกรรมการตัดสินใจทำสิ่งนั้น ๆ สอดคล้องกับ สุเทพ เมยไธสง และคณะ (2554) พบว่า ความมั่นใจในตนเอง เป็นแรงเสริมทำให้ตนเองเพื่อพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพสูงขึ้น รวมถึงการแก้ปัญหาในด้านของการแข่งขันและยังสอดคล้องกับ เอกราช จันทร์กรุง (2555) พบว่า ความมั่นใจในตนเองเป็นการสร้างเทคนิคเสริมแรงในทางบวก คือการเปลี่ยนวิกฤตให้เป็นโอกาส เทคนิคคิดบวกกับตนเอง ฉันสามารถทำได้ จะเกิดการกระตุ้นในขณะการฝึกซ้อมส่งผลต่อการแข่งขันที่ตั้งเป้าหมายไว้

3.1.2 ด้านความมั่นใจในตนเอง มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับด้านการเรียน ตรงกับข้อคำถามที่ (57) ฉันมั่นใจว่าฉันทำข้อสอบผ่านได้ เพราะฉันตั้งใจเรียนมาโดยตลอด แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามวยให้ความสำคัญกับความมั่นใจในตนเอง โดยเชื่อว่าตัวนักกีฬามวยไทยเองมีการทบทวนในเรื่องของการเรียน การตั้งใจเรียน ส่งงานตามที่รับมอบหมาย และเข้าร่วมกิจกรรมทุกอย่างส่งผลต่อความมั่นใจ และเชื่อมั่นว่าตัวเองผ่านเกณฑ์ประเมินของรายวิชาเรียน ไม่ว่าจะเป็นการสอบหรือคะแนนในส่วนต่าง ๆ สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า ถ้าตนเองตั้งใจในกาเรียนก็จะสามารถผ่านทุก ๆ กิจกรรมที่เป็นการวัดและการประเมินได้อย่างมีประสิทธิ์ภาพ สอดคล้องกับ วิมลมาศ ประชากุล (2551) กล่าวว่า ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อการแสดงความสามารถได้อย่างเต็มศักยภาพ ซึ่งจะนำไปสู่การประสบความสำเร็จ ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นตัวนักกีฬาเองหรือผู้ฝึกสอนต่างต้องการเพิ่มหรือคงระดับความเชื่อมั่นในตนเองให้กับนักกีฬาโดยเฉพาะในการแข่งขันแนวทางการสร้างความเชื่อมั่นในตนเองต่อไปนี้ สอดคล้องกับพลับพลึง พันธไชย (2553) พบว่า ความมั่นใจในตนเองเป็นปัจจัยที่เข้ามาเกี่ยวข้องโดยตรงกับการเรียนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น และยังสอดคล้องกับ น้ำเงิน จันทรมณี (2557) พบว่า แรงจูงใจจากการเรียน การมีเป้าหมาย และความมั่นใจในตนเอง เกิดจากความเข้าใจของหลักสูตร และอาชีพในสาขาที่ศึกษา ความแน่นอนในการศึกษา และความรัก รวมถึงความถนัดในการศึกษา ปัจจัยเหล่านี้เป็นองค์ประกอบที่เข้ามาเกี่ยวข้องทางตรงกับผู้เรียนในการปฏิบัติและทำกิจกรรมในการเรียนออกมาได้อย่างมีประสิทธิ์ภาพ

3.2 ด้านการควบคุมความเครียด มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ทั้ง 2 ด้าน ดังต่อไปนี้

3.2.1 ด้านการควบคุมความเครียด มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องด้านการแข่งขัน ตรงกับข้อคำถามข้อที่ (63) ฉันควบคุมอารมณ์ได้ดี ทำให้การแข่งขันมวยไทยครั้งนี้ฉันมีโอกาสชนะสูง แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามวยไทย ให้ความสำคัญกับการควบคุมความเครียดโดยนักกีฬาสามารถลดความเครียดได้ด้วยตัวเองให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม โดยที่ร่างกายไม่เกร็ง

หรือเครียดมากเกิดไป ทำให้กล้าที่จะแสดงทักษะมวยไทยเชิงการแข่งขันได้อย่างเช่นที่วางแผนไว้ และเมื่อนักกีฬาสามารถควบคุมความเครียดได้ ส่งผลต่อการทำงานของร่างกายในการแสดงออกทางการแข่งขันได้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลต่อชันชนะที่จะเกิดขึ้น สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า การผ่อนคลาย สามารถช่วยให้การแข่งขันกีฬาครั้งนั้นสามารถแสดงทักษะออกมาได้อย่างเต็มศักยภาพ วิธีการผ่อนคลายความเครียดขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล บางคนเล่นดนตรี ร้องเพลง เป็นต้น สอดคล้องกับ Spielberger (1989) กล่าวว่า ความวิตกกังวลทางอารมณ์ที่มาจาก 1. ความตึงเครียด ความหวาดหวั่นและความกระวนกระวายใจ 2. ความไม่สบายใจ 3. การเปลี่ยนแปลงด้านสรีรจิต สปิลเบอร์เกอร์ กล่าวว่า ความวิตกกังวลมีความเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางชีวจิตวิทยา ที่เกิดขึ้นแบบพลวัต (Dynamic) มี 3 องค์ประกอบ คือ ความกดดัน การรับรู้ต่อความกดดัน และการตอบสนองทางอารมณ์ สอดคล้องกับ ขนิฐา ระโหฐาน (2554) พบว่า แรงจูงในแบบมีเป้าหมาย ทำให้นักกีฬามีความมุ่งมั่น ในการปฏิบัติตัวทั้งเรื่องของความมีวินัยในการฝึกซ้อม ทำให้ร่างกายและจิตใจเข้มแข็ง ส่งผลต่อความรู้สึกทางด้านความเครียดในการแข่งขันลดลง ส่งผลต่อสมรรถภาพทางด้านจิตใจดี ซึ่งช่วยให้นักกีฬาประสบผลสำเร็จ และยังสอดคล้องกับ เอกราช จันทร์กรุง (2555) พบว่า ความเครียด ในขณะแข่งขันเป็นสิ่งที่ลดความสามารถของนักกีฬาลง การลดความเครียดทำให้นักกีฬาเกิดความสบายใจ ลดแรงกดดันในการแข่งขัน เช่น การพูดหรือการบีบนวด

3.2.2 ด้านการควบคุมความเครียด มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องด้านการเรียน ตรงกับข้อคำถามที่ (66) ที่ผลการเรียนฉันดี เพราะฉันสามารถควบคุมความเครียดจากการเรียนได้ แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามวยไทย ให้ความสำคัญกับการควบคุมความเครียด โดยที่ตัวนักกีฬามวยไทยเองสามารถควบคุมความเครียด อันเนื่องมาจากกระบวนการเรียนได้ เช่น การนำเสนองาน หรือการทำกิจกรรม รวมถึงกระบวนการสอบ เมื่อนักกีฬามวยไทยสามารถควบคุมความเครียดของตนเองได้ ก็จะส่งผลต่อร่างจิตใจและร่างกายที่แสดงออกถึงความกล้า หรือการเผชิญหน้ากับสิ่งนั้น สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า การนำเสนองานเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความเครียด เพราะรู้สึกอาย พูดไม่เก่ง แต่หากนักกีฬามวยไทยสามารถลดความเครียดได้ ก็จะส่งผลต่อทำนำเสนองานได้ดีมากขึ้น สอดคล้องกับ ปัญจา ชูช่วย (2551) พบว่า การลดความเครียดทำให้นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยสะสมดีขึ้น ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ในเนื้อหาใหม่ ๆ และยังสอดคล้องกับ ปนัดดา ดีพิจารณา (2551) พบว่า ความเครียด คือสาเหตุหลักของการหนีห่างจากงานที่รับผิดชอบ ซึ่งส่งผลต่อการหยุดศึกษา หรือการลาออก

3.3 ด้านความวิตกกังวล มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ทั้ง 2 ด้าน ดังต่อไปนี้

3.3.1 ด้านความวิตกกังวล มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับด้านการแข่งขัน ตรงกับข้อคำถามที่ (68) ฉันไม่รู้สึกกังวลแม้ฉันจะไม่ได้ชกที่เวทีมวยที่ฉันเคยชกประจำ แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามวยไทยให้ความสำคัญกับการวิตกกังวล โดยที่นักกีฬาไม่รู้สึกวิตกกังวลเลยในเรื่องของสถานที่ในการแข่งขัน ซึ่งมีองค์ประกอบคือสภาพแวดล้อมกองเชียร์ รวมถึงบรรยากาศ หากนักกีฬาไม่รู้สึกกังวลเรื่องของสถานที่ในการแข่งขัน ก็จะส่งผลต่อการแสดงออกทางร่างกายที่สามารถแสดงออกในเชิงการแข่งขันด้านทักษะได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลต่อชัยชนะที่จะเกิดขึ้น สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า ถึงแม้ว่าในการแข่งขันมวยไทยครั้งนี้จะไม่ได้แข่งขันในเวทีมวยไทยที่เคยแข่งเป็นประจำ ก็ไม่รู้สึกวิตกกังวล หรือกลัว เพราะเรามั่นใจในร่างกายการฝึกซ้อมของตนเองที่ผ่านมา จะสามารถทำให้ชนะการแข่งขันครั้งนี้ได้สอดคล้องกับทฤษฎีที่เกี่ยวกับความวิตกกังวล พิชิต เมืองนาโพธิ์ และศักดรินทร์ ธรรมวงศ์ (2548) ได้อธิบายถึงทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลและความสามารถในการ กีฬา 2 ทฤษฎี คือ 1. ทฤษฎีแรงขับ (Drive Theory) ทฤษฎีนี้กล่าวว่า ระดับของความวิตกกังวลจะเป็นสัดส่วนกับระดับความสามารถถ้านักกีฬามีความวิตกกังวลต่ำ จะมีความสามารถต่ำ ถ้านักกีฬามีความวิตกกังวลสูงก็จะมีความสามารถสูง ซึ่งขึ้นอยู่กับความสามารถของนักกีฬาอย่างแท้จริง ดังนั้น ถ้ามีสิ่งเร้าใจแรงกระตุ้น มากเกินไปจะทำให้ผลการแสดงความสามารถลดลง หรือแสดงไม่ได้ถึงจุดสูงสุด 2. ทฤษฎียู–คว่ำ (Inverted–U Theory) ทฤษฎีนี้กล่าวว่า ถ้ามีระดับความวิตกกังวลต่ำ หรือสูงเกินไป จะทำให้มีความสามารถต่ำ แต่ถ้ามีระดับความวิตกกังวลเหมาะสมจะทำให้มีความสามารถสูง ทฤษฎีนี้เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปและใช้อธิบายได้ในการเล่นกีฬาเกือบทุกประเภท ดังนั้นในขณะก่อนแข่งขันหรือระหว่างแข่งขันนักกีฬาจะต้องควบคุมตนเองให้มีสภาวะความวิตกกังวลอยู่ในระดับเหมาะสม จึงจะทำให้ความสามารถที่แสดงออกเกิดประสิทธิภาพสูงสุด สอดคล้องกับ พิชัยณรงค์ กงแก้ว (2550) พบว่า ความวิตกกังวล มีผลโดยตรงกับตัวนักกีฬา เพราะหากนักกีฬาเกิดความวิตกกังวล จะทำให้ความสามารถด้านการกีฬา ด้อยลง การความคุมความวิตกกังวลจึงเป็นสิ่งหนึ่งที่นักกีฬาจะต้องเรียนรู้และจัดการให้อยู่ในระดับที่ปกติ คือ ไม่วิตกกังวลสูงจนเกินไป เพราะถ้ามีความวิตกกังวนสูงในการแข่งขันนั้นนักกีฬาจะเกิดอาการเกร็งมากจนเกินไป และยังสอดคล้องกับ เอกราช จันทร์กรุง (2555) พบว่า ความเครียด และความวิตกกังวล คือการพูดให้นักกีฬาเหมือนอย่างที่ฝึกซ้อม ต้องให้นักกีฬายอมรับในสภาพการว่าในขณะแข่งขันแล้วเกิดความสบายใจ เพื่อให้นักกีฬาไม่มีแรงกดดันการผ่อนคลายโดยการบีบนวด

3.3.2 ด้านความวิตกกังวล มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับด้านการเรียน ตรงกับข้อคำถามที่ (71) ฉันไม่คิดว่าการเรียนจะยากเกินความสามารถของฉัน แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามวยไทยให้ความสำคัญกับการวิตกกังวล โดยนักกีฬามวยไทยไม่รู้สึกกังวลเกี่ยวกับเรื่องของการเรียน เพราะเชื่อว่าตนเองสามารถทำได้นั้นหมายถึงว่า ตัวนักกีฬามวยไทยเองมีความพยายาม

ความอดทน และความรับผิดชอบอยู่ในระดับดี ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเป็นแรงผลักดันทำให้ตัวนักกีฬาสามารถผ่านขั้นตอนกระบวนการเรียนได้อย่างมีประสิทธิ์ภาพ สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า ความอดทนในการฝึกมวยไทย สามารถนำไปใช้ในการเรียนได้ เพราะการเรียนบางครั้งก็เกดอุปสรรค แต่เพราะเรามีความอดทน จึงผ่านปัญหานั้นมาได้ นั้นเป็นผลมาจากการฝึกกีฬามวยไทย เพราะมวยไทยเป็นกีฬาที่สร้างให้เรามีความอดทนทั้งร่างกายและจิตใจ สอดคล้องกับธีระศักดิ์ กำบรรณารักษ์ (2547) ทฤษฎีความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค อาศัยแนวคิดพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ 3 สาขา ในการประกอบกันเป็นผนังแต่ละด้านที่ประกอบกันขึ้นเป็นพีระมิดแห่งความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค ซึ่งองค์ประกอบของ 3 หลักคือ จิตวิทยาว่าด้วยการเรียนรู้-การรู้คิดและการเข้าใจ (Cognitive Psychology) สรีระวิทยาของระบบประสาท (Neurophysiology) และอิมมูนวิทยาของจิต ประสาทหรือจิตประสาทภูมิคุ้มกัน (Psychoneuroimmunology) และยังสอดคล้องกับ พัชรภรณ์ เกตุพันธุ์ (2551) พบว่า ด้านการเรียน หน่วยงานต้นสังกัด สภาพและปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬาไทยเพื่อการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 24 ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการรับผิดชอบดูแลควรให้ความสำคัญเกี่ยวกับการศึกษาหรืออาชีพของนักกีฬา เพราะนักกีฬาส่วนใหญ่กำลังอยู่ในช่วงของการศึกษา และทำการฝึกซ้อมกีฬาควบคู่ไปด้วย ดังนั้นจึงต้องมีการพิจารณาจัดสรรเวลาให้เหมาะสม ควรหาแนวทางแก้ไขปัญหาให้กับนักกีฬากลุ่มนี้

3.4 ด้านความเข้มแข็งทางด้านจิตใจ มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ทั้ง 2 ด้าน ดังต่อไปนี้

3.4.1 ด้านความเข้มแข็งทางด้า**นจิตใจ** มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับด้านการแข่งขัน ตรงกับข้อคำถามที่ (59) ฉันไม่เคยกลัว แม้ฉันรู้ว่าคู่ต่อสู้ของฉันจะเก่งกว่าฉันก็ตาม แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามวยไทย ให้ความสำคัญกับความเข้มแข็งทางด้านจิตใจ โดยที่ตักนักกีฬาไม่รู้ว่าตัวเองกลัวคู่แข่งขันที่จะทำการแข่งขัน ถึงแม้ว่าจะมีความสามารถด้านกีฬามวยไทยที่สูงกว่าแต่ตัวนักกีฬาก็ไม่รู้สึกกลัว บ่งบอกถึงความเข้มแข็งทางด้านจิตใจของตัวนักกีฬาเอง ซึ่งความเข้มแข็งทางด้านจิตใจ สามารถสร้างได้จากกระบวนการฝึกซ้อม เพราะการฝึกซ้อมช่วยทำให้ร่างกายแข็งแรงและเมื่อร่างกายแข็งแรงก็จะส่งผลต่อจิตใจ ส่งนี้จึงทำให้นักกีฬาไม่รู้สึกว่ากลัวคู่ต่อสู้ของตนเองส่งผลต่อการแข่งขันที่ออกมาอย่างน่าพอใจ สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า ไม่รู้สึกกลัวคู่ต่อสู้เลย เพราะยิ่งเรากลัวจะทำให้ความสามารถเราลดลง สอดคล้องกับ Loehr (1995) กล่าวว่า ถ้าเรามีความเข้มแข็ง เราก็จะเห็น ไมเคิล จอร์แดน และนิค ฟอร์โด มีการเล่นที่ยอดเยี่ยม แต่ถ้าเราไม่มีความเข้มแข็งเราก็จะไม่เห็น และถ้าเราพัฒนาความเข้มแข็งเพื่อก้าวไปสู่การเล่นที่ยอดเยี่ยมได้ เมื่อเรามีความเข้มแข็งก็สามารถเรียนรู้ทักษะต่าง ๆ สรุปอย่าสร้างขีดจำกัดตัวเองด้วยความเชื่อที่ว่า คุณไม่มีพรสวรรค์พอเพียงหรือไม่เก่ง เพียงพอหรืออย่าคิดว่าคุณไม่ได้รับการ

ถ่ายทอดพันธุกรรมที่ยอดเยี่ยม อนาคตของตัวคุณเกิดได้ด้วยการกระทำของตัวคุณเอง และยังสอดคล้องกับ สุเทพ เมยไธสง และคณะ (2554) พบว่า สมรรถภาพทางด้านจิตใจ ปัจจัยด้านสมรรถภาพทางจิตใจของนักกีฬา มีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จของการแข่งขันกีฬา จากข้อค้นพบดังกล่าวสามารถอธิบายได้ว่า สมรรถภาพทางจิตใจของนักกีฬา หรือจิตวิทยาการกีฬา มีความสำคัญต่อการแข่งขันกีฬาเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะนักกีฬาและผู้ฝึกสอนกีฬา ซึ่งองค์ประกอบของสมรรถภาพทางจิตใจจะประกอบด้วย ความมั่นใจในตนเอง ความเข้มแข็งทางจิตใจ การควบคุมสมาธิหรือความตั้งใจ และการมีพลังงานเชิงบวก

3.4.2 ด้านความเข้มแข็งทางด้านจิตใจ มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับด้านการเรียน ตรงกับข้อคำถามที่ (60) ฉันเชื่อมั่นในตัวเองว่าฉันสามารถสำเร็จการศึกษาตามระยะเวลาที่กำหนดได้ แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามวยไทยให้ความสำคัญกับความเข้มแข็งทางด้านจิตใจโดยเชื่อมั่นว่าตนเอง สามารถสำเร็จการศึกษาตามกำหนดระยะที่มหาวิทยาลัยกำหนดได้ ซึ่งแสดงถึงความเข้มแข็งทางด้านจิตใจของตัวนักกีฬาเองว่าตนเองมีความอดทน และสามารถผ่านกระบวนการไปได้ มีความพยายามแม้ว่าจะต้องเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น มาจากความเข้มแข็งทางด้านจิตใจ สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า นักกีฬาที่อยู่ในระเบียบวินัย เชื่อมั่นว่าตัวเองสามารถประสบผลสำเร็จได้ คือการสำเร็จการศึกษาตามที่วางเป้าหมายไว้ สอดคล้องกับ วิมลมาศ ประชากุล (2551) กล่าวว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อการแสดงความสามารถได้อย่างเต็มศักยภาพ ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นตัวนักกีฬาเอง หรือผู้ฝึกสอนต่างต้องการเพิ่มหรือคงระดับความเชื่อมั่นในตนเองให้กับนักกีฬา โดยเฉพาะในการแข่งขัน แนวทางการสร้างความเชื่อมั่นในตนเองต่อไปนี้เป็นการประยุกต์จากทฤษฎีความเชื่อมั่นในตนเองทางการกีฬา

4. การฝึกซ้อม มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งสามารถอธิบายความสอดคล้องกับตัวแปรสังเกต ทั้งหมด 2 ด้าน ประกอบด้วย การฝึกซ้อมแบบรับรู้ความสำเร็จ การฝึกซ้อมแบบมีเป้าหมาย ได้ดังต่อไปนี้

4.1 การฝึกซ้อม แบบรับรู้ความสำเร็จและแบบมีเป้าหมาย มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ทั้ง 2 ด้าน ดังต่อไปนี้

4.1.1 การฝึกซ้อม แบบรับรู้ความสำเร็จและแบบมีเป้าหมาย เป็นปัจจัยทั้งสองด้านที่ต้องเกิดพร้อมกัน ซึ่งมีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับด้านการแข่งขัน ตรงกับข้อคำถามที่ (18) การฝึกซ้อมทำให้ฉันมีความแข็งแกร่งทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ส่งผลให้ฉันมีโอกาสเป็นผู้ชนะในการแข่งขันสูง แสดงให้เห็นว่า เรื่องของการแข่งขันการฝึกซ้อมมีความสำคัญโดยตรงที่ส่งผลต่อชัยชนะในการแข่งขัน เพราะการฝึกซ้อมเป็นการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย และจิตใจทำให้นักกีฬาเกิดการพัฒนามีผลต่อชนะชัยจากการแข่งขัน สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า หากต้องการชนะในการแข่งขันจะต้องทุ่มเทในการฝึกซ้อมที่หนักมากขึ้น

เพราะการฝึกซ้อมที่มีความหนัก ช่วยให้นักกีฬามีความมั่นใจในตนเอง สอดคล้องกับ ประพัฒน์ ลักษณพิสุทธิ์ และณัฐวุฒิ สิทธิชัย (2556) กล่าวว่า ผู้ฝึกสอนเป็นผู้ที่มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของนักกีฬา กล่าวคือ นักกีฬาที่ได้รับการฝึกฝนจากผู้ฝึกสอนที่มีคุณภาพย่อมมีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬา และได้รับประสบการณ์ที่มีคุณภาพจากการเข้าร่วมฝึกซ้อม ในขณะเดียวกันนักกีฬาที่ได้รับการฝึกฝนจากผู้ฝึกสอนที่ไม่มีคุณภาพย่อมไม่มีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬาและได้รับประสบการณ์ที่ไม่มีคุณภาพ สอดคล้องกับ นารีทัต โกมารทัต และชัชชัย โกมารทัต (2555) พบว่า ความมุ่งมั่นของโค้ช จะทำให้เกิดการฝึกซ้อมเอาจริงเอาจังกับการแข่งขันเพื่อการแข่งขัน ทำให้ตัวนักกีฬาเกิดการพัฒนา ส่งผลต่อชัยชนะ ซึ่งเกิดจากตัวผู้ฝึกสอนที่มั่งมั่นและการทุ่มเท สอดคล้องกับ เภรินทร์ ริยาพันธ์ (2555) พบว่า การฝึกซ้อมเกี่ยวข้องกับผู้ฝึกสอนโดยตรงผู้ฝึกสอนจะต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถในการจัดรูปแบบการฝึกซ้อม มีความหลากหลายในการฝึก ดูไม่น่าเบื่อ เพื่อจูงใจนักกีฬาให้เกิดความอยากฝึกซ้อม และการวางแผนในการเก็บตัวฝึกซ้อม เพื่อการพัฒนาของนักกีฬา และยังสอดคล้องกับ สมัคร ชมชื่น (2553) พบว่า การฝึกซ้อมการพัฒนาฝีมือ เป็นสิ่งที่นักกีฬามวยทุกคนจะต้องทำและปฏิบัติตาม เพราะหากนักมวยคนใดที่ เคารพต่อกฎกติกาในเรื่องการซ้อม มีความรับผิดชอบและมีการเตรียมตัวเพื่อทำให้เกิดความพร้อมของร่างกาย จึงจะสามารถแสดงผลงานการแข่งขันที่ดีได้

4.1.2 การฝึกซ้อม มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับด้านของการเรียน ตรงกับข้อคำถามที่ (21) การฝึกซ้อมมีส่วนทำให้สุขภาพร่างกายของฉันแข็งแรง สามารถปฏิบัติกิจกรรมการเรียนได้อย่างต่อเนื่อง แสดงให้เห็นว่า การฝึกซ้อม ช่วยให้ร่างกายนักกีฬามวยไทยมีความพร้อมที่จะปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ในการเรียนแบบเต็มศักยภาพ เพราะการฝึกซ้อมช่วยเสริมสร้างร่างกาย หากร่างกายดีแข็งแรง จิตใจก็จะดีตามไปด้วย สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า การตื่นเช้ามาทำหน้าที่การซ้อมมวย จะทำให้มีเวลาในการเตรียมตัวและเช็คความพร้อมของร่างกายที่จะเรียนในวันต่อไป และยังดีต่อสุขภาพอีกด้วย สอดคล้องกับ ทฤษฎีการส่งเสริมสุขภาพของเพนเดอร์และคณะ (Pender and others, 2002) เป็นทฤษฎีที่ได้รับการนำมาประยุกต์ใช้มาก โดยเฉพาะเกี่ยวกับการส่งเสริมการออกกำลังกาย การปรับเปลี่ยนวิถีชีวิต การจะเข้าใจทฤษฎีใดสิ่งที่ควรเรียนรู้เข้าใจในเบื้องต้นคือการรู้จัก ผู้พัฒนาทฤษฎี เพื่อเข้าใจที่มาของแนวคิดทฤษฎี ทฤษฎีนี้ให้ความสำคัญกับคุณลักษณะของบุคคล และประสบการณ์ของบุคคล (Individual characteristics and experiences) การคิดรู้และอารมณ์ที่จำเพาะต่อพฤติกรรม (Behavioral specific cognitions and affect) และพฤติกรรมที่ได้ (Behavioral Outcome) การรู้ตัวแปรที่เป็นปัจจัยต่อการ เกิดพฤติกรรมจะเป็นประโยชน์ต่อการออกแบบกิจกรรมเพื่อสนับสนุนให้เกิดพฤติกรรม จากทฤษฎีนี้แสดงให้รู้ว่าแต่ละบุคคลมีลักษณะและความเฉพาะของปัจจัยที่จะมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม สอดคล้องกับ สนอง คูณมี (2549) พบว่า อุปสรรคของการเป็นนักมวยไทยอาชีพ คือเรื่องของการฝึกซ้อม

เพราะนักมวยจะต้องทุ่มเทอย่างเต็มที่ และในการฝึกซ้อมทำให้เกิดผลกระทบต่อเรื่องการเรียน เรียนไม่ทันเพื่อน ขาดเรียนเป็นประจำ และไม่มีเวลาช่วยงานทางครอบครัว บางคนต้องวิ่งไปกลับเพื่อไปซ้อมที่ค่ายมวยซึ่งก็อยู่ไกล จึงทำให้เกิดอาการเบื่อหน่ายและเหนื่อยล้าจากการเดินทาง และยังสอดคล้องกับ พัชรภรณ์ เกตุพันธุ์ (2551) พบว่า ผิดชอบดูแลควรให้ความสำคัญเกี่ยวกับการศึกษา หรืออาชีพของนักกีฬา เพราะนักกีฬาส่วนใหญ่กำลังอยู่ในช่วงของการศึกษา และทำการฝึกซ้อมกีฬาควบคู่ไปด้วย ดังนั้นจึงต้องมีการพิจารณาจัดสรรเวลาให้เหมาะสม ควรหาแนวทาง แก้ไขปัญหาให้กับนักกีฬา

5. ด้านการจัดการตนเอง มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งสามารถอธิบายความสอดคล้องกับตัวแปรสังเกต ทั้งหมด 3 ด้าน ประกอบด้วย การติดตามตนเอง การเสริมแรงตนเอง และการประเมินตนเอง ได้ดังต่อไปนี้

5.1 ด้านการติดตามตนเอง มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ทั้ง 2 ด้าน ดังต่อไปนี้

5.1.1 ด้านการติดตามตนเอง มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับด้านการแข่งขัน ตรงกับข้อคำถามที่ (59) ยิ่งฉันแพ้บ่อยเท่าไหร่ ยิ่งทำให้ฉันซ้อมมวยไทยหนักมากขึ้นเท่านั้น แสดงให้เห็นว่า การติดตามตนเอง มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยเป็นอย่างมาก เพราะด้านการแข่งขัน คือการประเมินตนเอง ด้านทักษะ และการฝึกซ้อมช่วยการพัฒนาทักษะให้ดีขึ้น ดังนั้น การติดตามตนเองในทางการแข่งขันกีฬาคือ การประเมินพัฒนาการของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นด้านทักษะกีฬา สมรรถภาพทางกาย รวมถึงกระบวนการฝึกซ้อม เพื่อพัฒนาความสามารถของตนเองให้มีความพร้อมอย่างเต็มที่ก่อนการแข่งขันกีฬา สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า การทำหน้าที่เป็นนักกีฬาที่ดีจะต้องประเมินตนเองว่าตนเองยังบกพร่องด้านไหนในการแข่งขัน และเสริมสร้างเพื่อให้มีความพร้อมที่สุด เป็นการติดตามตนเองอย่างหนึ่ง ซึ่งการติดตามตนเองมีความสำคัญมาก ซึ่งขึ้นอยู่กับตัวแต่ละบุคคล สอดคล้องกับ แนวคิดการกำกับตนเองมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมปัญญา (Social Cognitive Learning Theory) ที่เสนอโดย แอลเบิร์ต แบนดูรา (Bandura, 1989) โดยเชื่อว่าถึงแม้ว่าบุคคลจะได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมมากระตุ้นให้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมา แต่บุคคลก็สามารถใช้พุทธปัญญา (Cognitive approach) ในการแสดงพฤติกรรมของตนเองออกมา โดยการสังเกตและเลียนแบบการกระทำของผู้อื่น พฤติกรรมที่ได้จดจำในสมองเมื่อมีเงื่อนไขหรือแรงจูงใจที่เหมาะสม

5.1.2 ด้านการติดตามตนเอง มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับด้านการเรียน ตรงกับข้อที่ (74) ฉันตั้งใจฟังอาจารย์สอน ทำงานเต็มความสามารถ และส่งงานที่ได้รับมอบหมายตามระยะเวลา แสดงให้เห็นว่า การติดตามตนเองทำให้เกิดความรับผิดชอบความตระหนักถึงหน้าที่ สิ่งเหล่านี้ช่วยให้นักกีฬาเกิดความรับผิดชอบ การเข้าเรียน การส่งงาน และการทำกิจกรรม

ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการเรียนด้วยความตระหนักอย่างเต็มที่ สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า นักกีฬาที่ดีไม่ควรใช้สิทธิพิเศษทางการกีฬาเพื่อมีผลทางการเรียน เพราะจะทำให้ตนเองไม่มีความรู้ แต่ถ้านักกีฬาสามารถจัดการตนเอง ติดตามตนเอง และสามารถทำกิจกรรมการเรียนอย่างสมบูรณ์ได้ควบคู่กับจะเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับรุ่นน้อง เพื่อเกิดความสำเร็จต่อไป สอดคล้องกับ แนวคิดการกำกับตนเองมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมปัญญา (Social Cognitive Learning Theory) ที่เสนอโดย แอลเบิร์ต แบนดูรา (Bandura, 1989) โดยเชื่อว่า ถึงแม้ว่าบุคคลจะได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมมากระตุ้นให้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมา แต่บุคคลก็สามารถใช้พุทธปัญญา (Cognitive approach) ในการแสดงพฤติกรรมของตนเองออกมา โดยการสังเกตและเลียนแบบการกระทำของผู้อื่นพฤติกรรมที่ได้จดจำในสมองเมื่อมีเงื่อนไขหรือแรงจูงใจที่เหมาะสมให้เกิดความตระหนัก และยังสอดคล้องกับ ฐิติพัฒน์ สงบกาย (2533) พบว่า การติดตามตนเองเกิดจากพื้นฐานของผู้เรียนที่มีความตระหนักถึงสิ่งที่กระทำอยู่ และมีผลโดยตรงกับความสามารถในการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงเกิดจากการติดตามตนเองของผู้เรียนเป็นอับดับแรก เช่น การเข้าเรียนตรงต่อเวลา การส่งงานตามที่รับมอบหมาย การทำกิจกรรมทุกอย่างในการเรียน และการประเมินความสมารถของตนเอง คือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

5.2 ด้านการเสริมแรงตนเอง มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ทั้ง 2 ด้าน ดังต่อไปนี้

5.2.1 ด้านการเสริมแรงตนเอง มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับด้านการแข่งขันและการเรียน ตรงกับข้อคำถามที่ (79) เมื่อเจอปัญหาด้านการเรียนฉันบอกกับตัวเองว่าฉันไม่คิดที่จะยอมแพ้ มันทำให้ฉันเกิดความพยายามมากขึ้นแสดงให้เห็นว่า นักกีฬามวยไทยให้ความสำคัญการจัดการตนเองด้านการเรียนมากกว่าการแข่งขัน เพราะการเรียนต้องเกี่ยวข้องกับหลายวิชา แต่ละวิชามีความยกแตกต่างกันไป แต่ในด้านของการแข่งขันกีฬา นักกีฬามวยไทยมีกระบวนการจัดการตนเองอยู่แล้ว มีบางครั้งที่ต้องให้กำลังใจตนเอง เพื่อการกลับไปทำหน้าที่ใหม่ ผลการแข่งขันบางครั้งก็ทำให้นักกีฬาเกิดความท้อ และการให้กำลังใจตนเองเป็นสิ่งที่นักกีฬามวยไทยควรทำเพื่อเป้าหมายของความสำเร็จด้านการแข่งขัน สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า ทุกครั้งในการแข่งขันถึงแม้ว่าผลการแข่งขันจะแพ้ อย่างแรกที่ต้องบอกกลัวตัวเองคือ เราต้องสู้ หมายความว่า การเสริมแรงตนเอง ซึ่งสิ่งนี้จะช่วยให้นักกีฬาเกิดแรงเสริมในการพัฒนาตนเองทั้งด้านร่างกายและจิตใจต่อไป สอดคล้องกับ Lorig และ Holman (2003) กล่าวว่า การจัดการตนเอง คือการเรียนรู้และฝึกฝนทักษะที่จำเป็นในการดูแลตนเองทั้งทางร่างกายและจิตใจ เพื่อใช้ในการเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ ดังนั้น การจัดการตนเอง หมายถึง การกระทำที่บุคคลพยายามควบคุมในการปฏิบัติในการดูแลตนเอง เพื่อควบคุมทางด้านจิตใจ และลดผลกระทบต่อร่างกาย

5.2.2 ด้านการเสริมแรงตนเอง มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับด้านการเรียน การเสริมแรงตนเองมีความสำคัญมาก เพราะการเรียนต้องมีความเกี่ยวข้องกับหลายวิชา บางครั้งเป็นวิชาที่มีความถนัด และยากแตกต่างกันออกไป กระบวนการจัดการตนเอง และการเสริมแรงตนเองจะเป็นสิ่งที่นักกีฬาจำเป็นต้องใช้ เพราะการทำหน้าที่ทั้งสองอย่างควบคู่กันเป็นสิ่งที่มีความยากสำหรับนักกีฬามวยไทยแต่จะสามารถผ่านไปได้ด้วยการให้กำลังใจตนเอง สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า เมื่อรู้สึกท้อและหมดกำลังใจ การพูดกับตนเองให้กำลังใจตนเองเป็นสิ่งที่ควรทำเป็นอันอับแรก เพราะเราต้องให้กำลังใจตนเอง เชื่อในตนเองว่าเราสามารถทำได้ หากตัวเองหมดศรัทธาในตนเอง การประสบผลสำเร็จก็จะยาก สอดคล้องกับพิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534) กล่าวถึง วิธีสร้างแรงจูงใจเพื่อให้เกิดความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาไว้ว่า คำชมเชยทั้งคำพูดและท่าทางควรใช้บ่อย ๆ ให้นักกีฬาได้รับรู้ถึงการมีส่วน ช่วยเหลือทีมเน้นบทบาทความสำคัญของแต่ละคนที่มีต่อความสำเร็จของทีม และยังสอดคล้องกับ ปนัดดา ดีพิจารณา (2551) พบว่า ครอบครัวมีผลโดยตรงต่อการเสริมแรงในทางบวกด้านจิตใจในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิต การตักเตือน การติดตาม และการให้ทุนงบประมาณ ให้กำลังใจ

5.3 ด้านการประเมินตนเอง มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ทั้ง 2 ด้าน ดังต่อไปนี้

5.3.1 ด้านการประเมินตนเอง มีอิทธิพลเกี่ยวข้องกับด้านการแข่งขันและด้านการเรียน การประเมินตนเอง คือการรับรู้ความสามารถของตนเองว่าอยู่ในระดับไหน สามารถพัฒนาได้มากน้อยเพียงใด เป็นการรับรู้ถึงศักยภาพของตนเอง และเติมเต็มในส่วนที่ขาดเพื่อมีความพร้อมสำหรับการแข่งขัน สอดคล้องกับกาสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า นักกีฬาที่ดีควรรู้จักการประเมินตนเองในระหว่างการแข่งขัน ว่าตนเองมีทักษะสามารถแข่งขันในแบบที่ทำอยู่ได้หรือไม่ หากไม่ได้ ก็ต้องหาวิธีการแบบใหม่ เพื่อช่วยให้ตนเองไปเปรียบคู่แข่งขัน ภายใต้กฎกติกาการแข่งขัน สอดคล้องกับ Bandura (1977) ได้เสนอการสร้างเสริมการรับรู้ว่าตนมีความสามารถอาจกระทำได้ ดังนี้ การให้สังเกต การประเมิน และเลียนแบบจากแม่แบบ (Vicarious Experience) โดยการใช้บุคคลที่มีอายุ เพศ และระดับความสามารถใกล้เคียงกันมาเป็นแม่แบบ เพื่อเปรียบเทียบและ เห็นวิธีการเพื่อเสริมความมั่นใจที่จะทำการฝึกซ้อมและการแข่งขัน

5.3.2 ด้านการประเมินตนเอง มีอิทธิพลเกี่ยวข้องกับด้านการเรียน เพราะการประเมินตนเอง คือการรับรู้ความสามารถของตนเองว่าตนเองทำในสิ่งที่ทำปัจจุบันนี้มีศักยภาพมากเท่าไหร่ และเมื่อทราบว่ายังขาดหรือยังไม่ดีพอ จะเกิดกระบวนการกระตุ้นแสดงออกทางพฤติกรรมในความพยายามให้มากขึ้น เช่น การเรียนดูจากคะแนน หากทราบว่าคะแนนของนักกีฬาเองที่ทำได้ยังน้อยจะส่งผลให้เกิดความพยายามมากกว่าเดิม สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า นักกีฬาควรทราบตัวเองดีว่าตนเองทำได้ดีในด้านไหน และเสริมในด้านที่

ตนเองยังขาดอยู่ สอดคล้องกับ (Need Achievement Theory) Atkinson (1974) และ McCleland (1961) เป็นทฤษฎีที่กล่าวถึงว่า การทำนายพฤติกรรมของงงบุคคล (Personality Factors) มนุษย์ทุกคนจะมีแรงจูงใจ 2 ด้านคือ แรงจูงใจที่มุ่งไปสู่ความสำเร็จ (Achieve Success) หรือ คุณลักษณะของการมีความภาคภูมิใจต่อความสำเร็จ และแรงจูงใจด้านกลัวความการล้มเหลว (Avoid Failure)

6. ด้านสิ่งแวดล้อม มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งสามารถอธิบายความสอดคล้องกับตัวแปรสังเกต ทั้งหมด 3 ด้าน ประกอบด้วย คือ เพื่อน ครอบครัว อุปกรณ์และสถานที่ ได้ดังต่อไปนี้

6.1 ด้านเพื่อน มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ทั้ง 2 ด้าน ดังต่อไปนี้

6.1.1 ด้านเพื่อน มีอิทธิพลเกี่ยวข้องกับด้านการแข่งขัน ตรงกับข้อคำถามที่ (22) เพื่อนเป็นแรงกระตุ้นให้ฉันอยากฝึกซ้อม เพื่อพัฒนาตัวเองด้านทักษะมวยไทยได้ดีขึ้น แสดงให้เห็นว่า เพื่อนมีอิทธิพลมากสำหรับการแข่งขัน เพราะเป็นสิ่งที่ช่วยในการกระตุ้นให้เกิดกระบวนการฝึกซ้อมเพื่อพัฒนาตนเอง อีกทั้งเพื่อนยังช่วยแก้ให้สถานการณ์ในการแข่งขังขันบางอย่างออกมาในรูปแบบที่ต้องการ สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า รู้สึกสนุกสานในการฝึกซ้อมที่มีเพื่อนซ้อมเยอะ ทำให้ไปมีการสนทนาในเรื่องทั่วไป วิจารณ์การซ้อมซึ่งกันและกันช่วยพัฒนาให้ดีขึ้น รู้สึกว่าไม่เหนื่อยกว่าซ้อมคนเดียว สอดคล้องกับ ชาญชัย โพธิ์คลัง (2532) ได้กล่าวถึงนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขัน นั้นย่อมมีเหตุผลซึ่งเกิดจากการสร้างแรงจูงใจที่แตกต่างกันความสำเร็จที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใต้จิตสำนึก คือ เพื่อนร่วมทีม นักกีฬาที่สร้างจินตนาการของความรู้สึกเพ้อฝันนี้มักจะเคร่งครัดกับตนเองเป็นพิเศษ ในการซ่อมและกฎระเบียบต่าง ๆ เพราะเขามีความรู้สึกอยากที่จะเห็นตนเองประสบความสำเร็จ อีกพวกหนึ่งจะเคร่งครัดกับตนเอง เพื่อไม่ให้ทีมหรือเพื่อนร่วมทีมตกต่ำหรือถูกตำหนิจากเพื่อนและพวกนี้ยังรู้สึกว่า หากตนมีความขยันและมีการพัฒนาแล้วจะสามารถช่วยเหลือเพื่อนร่วมทีมได้มากอีกด้วย ดังนั้นความรู้สึกเพ้อฝันก็คือแรงจูงใจแบบหนึ่งที่ซ่อนเร้นอยู่กับนักกีฬาเกือบทุกคน สอดคล้องกับ วิไลพิน ทองประเสริฐ (2556) พบว่า สภาพแวดล้อมทำให้นักกีฬาเกิดการเรียนรู้จากคนที่เก่งซึ่งมีความพยายามฝึกฝน และหากเพื่อนในทีมที่แข่งขันเก่ง สามารถทำให้นักกีฬาเกิดความมั่นใจในการแข่งขัน ทั้งการฝึกซ้อมอย่างเป็นระบบ และรับผิดชอบหน้าที่ด้วยความตั้งใจ สอดคล้องกับ พิชัยณรงค์ กงแก้ว (2550) พบว่า เพื่อน สามารถลดความวิตกกังวลของนักกีฬาได้ เนื่องจากการพูดคุยกับเพื่อนจะสามารถทำให้ระดับความวิตกกังวลของนักกีฬาลดลง ส่งผลการทำงานของร่างกายในการแข่งขันกีฬาอย่างมีประสิทธิ์ภาพ และยังสอดคล้องกับ อธิชาติ กูลศรี (2556) พบว่า

ความสัมพันธ์กับเพื่อนในทีมทำให้มีโอกาสในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ มีความภาคภูมิใจในชื่อเสียงและเกียรติยศที่ได้รับจากการแข่งขันและส่งผลต่อชัยชนะของการแข่งขัน

6.1.2 ด้านเพื่อน มีอิทธิพลเกี่ยวข้องกับด้านการเรียน ตรงกับข้อคำถามที่ (27) เพื่อนทำให้ฉันอยากเข้าเรียนให้ตรงเวลา ส่งงานให้ครบ และผ่านกิจกรรมทุกรายวิชา ส่งผลให้การเรียนดีขึ้นแสดงให้เห็นว่า เพื่อนมีความสำคัญเกี่ยวกับการกระตุ้นทำให้เกิดพฤติกรรมในทางบวกสำหรับการเรียน ความรับผิดชอบ เป็นต้น สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า เพื่อนมีความสำคัญกับตัวนักกีฬามาก เพื่อนจะเป็นบุคคลที่รู้และทราบถึงตัวเรา ไม่ว่าจะเป็นปัญหาและเพื่อนก็จะช่วยคิดหาวิธีการในทางการแก้ปัญหา เช่น การเรียนในรายวิชาที่ไม่ถนัด การส่งงานช้า เป็นต้น สอดคล้องกับ Prescott (น้ำเพชร สินทอง, 2541) องค์ประกอบทางสภาพแวดล้อม เพื่อน สิ่งแวดล้อมทางครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจ ที่อยู่อาศัย ความคาดหวังของบิดามารดาที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สอดคล้องกับ ทิพย์วรรณ์ สุขใจรุ่งวัฒนา (2552) พบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนไม่ดี เกี่ยวข้องกับบรรยากาศในห้องเรียนถ่ายเทไม่สะดวก และมีองค์ประกอบเข้ามาเกี่ยวข้องคือ เพื่อนและครูจะเข้มงวดกับนักเรียนมากจนทำให้ ไม่อยากเรียนและการสนับสนุนของครอบครัวกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนที่ดีผู้ปกครอง ดูแลเอาใจใส่นักเรียนเป็นที่ปรึกษาและให้กำลังใจเกี่ยวกับเรื่องการเรียน สอดคล้องกับ สุพิชกฤตา พักโพธิ์เย็น (2560) พบว่า แรงสนับสนุนจากสภาพแวดล้อมมีผลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ เพื่อน มีบทบาทสำคัญในการรับผิดชอบต่อการเรียน ทำงาน และความมุ่งมันรับบิดชอบในตนเอง ในระหว่างการศึกษา และยังสอดคล้องกับ อนุวัติ คูณแก้ว (2555) พบว่า ปัจจัยการเรียนสูงและต่ำของนักศึกษามีปัจจัยมาจากนิสัยในการเรียน เจตคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คุณภาพการสอนของอาจารย์ การสนับสนุนของมหาวิทยาลัย การสนับสนุนของครอบครัว และความสัมพันธ์กับเพื่อน ปัจจัยทั้งหมดเหล่านี้ทำให้ตัวนักศึกษา เกิดความรักในการเรียน จนกลายเป็นนิสิตที่มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเอง

6.2 ด้านครอบครัว มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ทั้ง 2 ด้าน ดังต่อไปนี้

6.2.1 ด้านครอบครัว มีอิทธิพลเกี่ยวข้องกับด้านการแข่งขัน ตรงกับข้อคำถามที่ (28) ฉันมุ่งมั่นฝึกซ้อมให้ชนะในการแข่งขันบ่อย ๆ ได้รับค่าตอบแทนในการชกที่สูง เพราะฉันอยากให้ครอบครัวสบาย แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามวยไทยให้ความสำคัญกับเรื่องครอบครัว มีผลต่อการกระตุ้นไปในทิศทางความสำเร็จด้านการแข่งขันกีฬาเป็นอย่างมาก เพราะการชนะทำให้ค่าตอบแทนในการแข่งขันสูงขึ้น สามารถดูแลและทำให้คุณภาพชีวิตของครัวครอบที่ตัวนักกีฬารัก มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า อยากชนะในการแข่งขัน เพราะการชนะจะทำให้มีผู้ชมติตาม ส่งผลให้ผู้จัดการแข่งขัน จัดให้มีโปรแกรมการชกที่บ่อยขึ้น ส่งผลต่อรายได้ที่เพิ่มขึ้น สอดคล้องกับ Jowett และ Cockerill (2002) กล่าวว่า ปัจจัยที่ส่งผลให้นักกีฬามีลักษณะ

เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบแรกได้แก่ ผู้ปกครอง เป็นปัจจัยที่ส่งผลให้นักกีฬามี สอดคล้องกับ สนอง คูณมี (2549) พบว่า ครอบครัวจะคอยให้กำลังใจ ในการฝึกซ้อมและการดำเนินตามเป้าหมาย ส่งผลต่อตัวนักกีฬาให้เกิดความพยายาม ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญในการเป็นแรงผลักดันให้ประสบผลสำเร็จ สอดคล้องกับ สมัคร ชมชื่น (2553) พบว่า แรงจูงใจสู่ความเป็นนักมวยไทยอาชีพ ครอบครัว และเครือญาติ เป็นแรงจูใจในการตัดสินใจเข้าสู่วงการมวยไทยอาชีพที่สำคัญอย่างหนึ่ง เพราะครอบครัวจะคอยสร้างแรงจูงใจ ผลักดัน และสนับสนุนให้เกิดการพัฒนา และทำหน้าที่นักกีฬาอาชีพอย่างสมบูรณ์

6.2.2 ด้านครอบครัว มีอิทธิพลเกี่ยวข้องกับด้านการเรียน ตรงกับข้อคำถามที่ (29) ครอบครัวสนับสนุนด้านการเงิน และอุปกรณ์การเรียน ทำให้ฉันมีกำลังใจ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดี แสดงให้เห็นว่า ครอบครัวจะช่วยส่งเสริมสนับสนุนในทางการเรียน คือ ด้านการเงิน การให้กำลังใจ สิ่งเหล่านี้คือปัจจัยที่มีความสำคัญอย่างมากกับการเรียน ที่จะทำให้นักกีฬามวยไทย มีความพร้อมทั้งในเรื่องขงโอกาส ความพร้อมเรื่องของเทคโนโลยี สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า ครอบครัวคือสถาบันหลักของการสนับสนุนให้เรียน ทั้งค่าเรียน ค่าเทอม และค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน ส่วนค่าตอบแทนในการชกมวย คือการแบ่งเบาภาระของครอบครัว สอดคล้องกับ ปนัดดา ดีพิจารณา (2551) พบว่า ครอบครัว มีผลโดยตรงต่อการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิต การตักเตือน การติดตาม และการให้ทุนงบประมาณ ให้กำลังใจ เป็นการเสริมแรงในทางบวกของด้านจิตใจให้กับนิสิต สอดคล้องกับ พัชรภรณ์ เกตุพันธุ์ (2551) พบว่า นักกีฬาที่ทำหน้าที่ 2 อย่างควบคู่กัน มักเกิดปัญหาด้านผลการเรียน การทำงาน ดังนั้นแรงสนับสนุนจากครอบครัว การมุ่งมั่น การฝึกซ้อม และความวิตกกังวล เป็นปัจจัยที่ทำให้นักกีฬาไม่ประสบผลสำเร็จ ด้วยการใช้ทฤษฎีและเทคนิคการบำบัดด้วยระบบครอบครัวการ ศึกษาแนวทางจิตวิทยาการกีฬาแนวใหม่ โดยใช้วิธีการศึกษาเชิงคุณภาพ และยังสอดคล้องกับ สุพิชกฤตา พักโพธิ์เย็น (2559) พบว่า แรงสนับสนุนจากสภาพแวดล้อม มีผลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ เพื่อน มีบทบาทสำคัญในการรับผิดชอบต่อการเรียน ทำงาน และความมุ่งมันรับบิดชอบในตนเอง ในระหว่างการศึกษา อีกทั้งครอบครัว ครอบครัว เป็นอีกสิ่งแวดล้อมที่สำคัญมากเป็นอันดับแรก ๆ ในการสนับสนุนด้านความรัก ความเข้าใจ และทุนในการศึกษา การวางแผนการศึกษา การสร้างความอบอุ่น ความเข้าใจ และการให้กำลังใจ

6.3 อุปกรณ์และสถานที่ มีอิทธิพลความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ทั้ง 2 ด้าน ดังต่อไปนี้

6.3.1 อุปกรณ์และสถานที่ มีอิทธิพลเกี่ยวข้องกับด้านการแข่งขันอย่างมาก ตรงกับข้อคำถามที่ (30) อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อมมีเพียงพอและได้มาตรฐานแสดงให้เห็นว่า การพัฒนาทักษะด้านการแข่งขันมวยไทย มีผลมาจากอุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม เพราะอุปกรณ์คือ

สิ่งที่ช่วยในการสนับสนุนให้เกิดความเชี่ยวชาญ ความคุ้นชิน ในการแข่งขันจริง อีกทั้งเรื่องของสถานที่ยังมีความสำคัญอย่างมาก ในพื้นที่ของการฝึกซ้อมที่ชัดเจน เพราะสถานที่ในการฝึกซ้อมเกี่ยวข้องโดยตรงกับการพัฒนาความสามารถทางตรงของนักกีฬามวยไทย ส่งผลต่อการแข่งขัน สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักกีฬามวยไทย พบว่า อุปกรณ์ที่ได้มาตรฐาน ทำให้ไม่เกิดการบาดเจ็บในการฝึกซ้อม และสถานที่ที่มีความเหมาะสม ยังช่วยให้กระบวนการฝึกซ้อมมีความต่อเนื่อง สอดคล้องกับ พัชรภรณ์ เกตุพันธุ์ (2551) พบว่า ปัญหาของนักกีฬาอาชีพที่เป็นสาเหตุของการทำให้นักกีฬาไม่ถึงเป้าหมาย หรือชนะชนะมีสาเหตุมาจากหลายปัจจัย เช่น การฝึกซ้อม อุปกรณ์ สถานที่ องค์ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา และการเลือกตัวนักกีฬา สุภาพ สมศรี และคณะ (2549) พบว่า ปัญหาด้านกระบวนการของการฝึกซ้อมของนักกีฬามวยไทยอาชีพ จังหวัดบุรีรัมย์ มีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในแต่ละรายการ พบว่า ปัญหาในการฝึกซ้อม ด้านกระบวนการของการฝึกซ้อมสูงสุด ได้แก่ การฝึกซ้อมมีอุปกรณ์ไม่เพียงพอ

6.3.2 อุปกรณ์และสถานที่ มีอิทธิพลเกี่ยวข้องกับด้านการเรียน ตรงกับข้อคำถามที่ (30) มหาวิทยาลัยของฉัน มีบรรยากาศดี มีความพร้อมทางด้านอุปกรณ์และห้องเพียงเพื่อใช้ในการเรียนรู้ศึกษาและค้นคว้างานแสดงให้เห็นว่า ความพร้อมด้านของอุปกรณ์ ห้องเรียน มีอิทธิพลต่อการเรียน สามารถทำให้นักกีฬามวยไทย มีการเรียนรู้ที่พร้อม เนื่องจากมีแหล่งค้นคว้าข้อมูล จึงทำให้ส่งผลต่อความสามารถของการเรียน สอดคล้องกับการให้สัมภาษณ์ของนักกีฬามวยไทย พบว่า บรรยากาศของการเรียนที่ดี จะทำให้มีความผ่อนคลาย รู้สึกดีต่อการเรียน และอยากเข้าเรียน มีอุปกรณ์ที่ทันสมัย เป็นสิ่งที่น่าสนใจต่อการเรียนรู้ สอดคล้องกับ ปติดา นิรมล (2546) พบว่า สถานที่เป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญ คือ ห้องเรียน เครื่องมือในการศึกษา ที่จะพัฒนาผู้เรียนอยู่เสมอ สอดคล้องกับ สุพิชกฤตา พักโพธิ์เย็น (2560) พบว่า แรงสนับสนุนจากสภาพแวดล้อม มีผลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ การวางแผนการศึกษา การสร้างความอบอุ่น ความเข้าใจ และการให้กำลังใจ และสถานที่ก็เป็นส่วนหนึ่งที่มีผลต่อนิสิต อุปกรณ์ในการศึกษา เทคโนโลยี บรรยากาศ และเครื่องมือที่เพียงพอ และยังสอดคล้องกับ รุ่งฤดี กล้าหาญ (2554) พบว่า องค์ประกอบของสิ่งแวดล้อมเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้อง คือ สถานศึกษา เป็นองค์ประกอบที่มีความเกี่ยวข้องกัน ทำให้เกิดสังคมการเรียนและปฏิบัติตัว ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งทางตรงและทางอ้อม

ตอนที่ 3 ผลวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 พบว่า

ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในระดับดีมาก โดยพิจารณาจาก ค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 147 ค่าองศาอิสระ (df) เท่ากับ 88 ค่าความน่าจะเป็น (P) เท่ากับ 0.09216 ค่าประมาณความคลาดเคลื่อนของรากกำลังสองเฉลี่ย (RMSEA) เท่ากับ 0.015

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (GFI) เท่ากับ 0.98 และค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้องที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ 0.95 และค่า χ^2/df เท่ากับ 1.67 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 2 ซึ่งนำแต่ละปัจจัยที่เกี่ยวข้องมาอภิปรายความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างปัจจัยเชิงสาเหตุ ได้ดังต่อไปนี้

3.1 ด้านผู้ฝึกสอน มีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา สามารถอธิบายความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างได้ดังต่อไปนี้

3.1.1 ผู้ฝึกสอน มีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย จะเห็นได้ว่า ผู้ฝึกสอนเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งด้านของการแข่งขันกีฬาและด้านการเรียนโดยตรง ซึ่งการแข่งขันกีฬาจำเป็นต้องมีการฝึกซ้อม และกระบวนการฝึกซ้อมที่มีคุณภาพเกิดจากผู้ฝึกสอน เพราะผู้ฝึกสอนที่ดีจำเป็นต้องมีความตระหนัก มีความรู้ และมีความชำนาญในด้านที่สอน อีกทั้งยังเป็นผู้ให้คำแนะนำเพื่อให้เกิดความรับผิดชอบในหน้าที่ ส่งผลต่อความสำเร็จทั้งในด้านการแข่งขันกีฬาและด้านของการเรียน จะเห็นได้ว่าด้านผู้ฝึกสอนมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย สอดคล้องกับ กรมพลศึกษา (2552) กล่าวว่า บทบาทของผู้ฝึกสอน คือ ผู้ฝึกสอนต้องตระหนัก มีความมานะ ความอดทน และความพยายาม มีระเบียบวินัย มีความเสียสละ และเป็นผู้ที่มีความคิดอย่างมีเหตุมีผล ยึดมั่นในระเบียบข้อตกลงที่ร่วมกัน อีกทั้งการฝึกสอนควรฝึกให้มีความเหมาะสมกับสภาพร่างกายและจิตใจของนักกีฬา พยายามให้กำลังใจ และกระตุ้นหรือจูงใจให้นักกีฬาเกิดความรับผิดชอบในการฝึกและมีจิตวิญญาณที่จะนำชัยชนะ สอดคล้องกับ Jowett และ Cockerill (2003) กล่าวว่า ในการรับรู้ซึ่งกันและกันระหว่างผู้ฝึกสอนกับนักกีฬาทำให้นักกีฬาเชื่อใจและไว้ใจผู้ฝึกสอนมากขึ้น ส่งผลต่อความเชื่อมั่น ความศรัทธา และความไว้ใจในตัวผู้ฝึกสอน จะทำให้เกิดผลสำเสร็จได้ สอดคล้องกับ Hanson (2013) กล่าวว่า ปรัชญาของการเป็นผู้ฝึกสอน คือ หลักการปฏิบัติและความเชื่อที่เป็นตัวกำหนดการกระทำ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตัวของผู้ฝึกสอน เช่นเดียวกับ ไลล์ Lyle (1999) กล่าวว่า ปรัชญาการเป็นผู้ฝึกสอน พฤติกรรมที่บ่งบอกถึงลักษณะเด่นในการปฏิบัติของผู้ฝึกสอน ปรัชญาการเป็นฝึกสอนที่ดี ถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะนำไปสู่การเป็นผู้ฝึกสอนกีฬาที่จะทำให้นักกีฬาประสบผลสำเร็จ และยังสอดคล้องกับ มาร์เต็นท์ (Martens, 2012) ได้กล่าวว่า ปรัชญาการฝึกสอนที่ดีย่อมทำให้ผู้ฝึกสอนสามารถตัดสินใจในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งยังเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะนำไปสู่การเป็นผู้ฝึกสอนที่จะทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จ (ประพัฒน์ ลักษณพิสุทธิ์, 2557)

3.1.2 ผู้ฝึกสอน มีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยทั้งหมด 4 ด้าน คือ 1. ด้านแรงจูงใจ 2. สมรรถภาพทางด้านจิตใจ 3. ด้านการฝึกซ้อม และ 4. ด้านการจัดการตนเอง ซึ่งสามารถอธิบายความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างในแต่ละด้านได้ดังต่อไปนี้

1. ผู้ฝึกสอนมีอิทธิพลทางอ้อมต่อด้านแรงจูงใจของนักกีฬามวยไทย จะเห็นได้ว่า นักกีฬาที่ต้องการประสบผลสำเร็จ แรงจูงใจมีความสำคัญอย่างมาก เพราะแรงจูงใจ

เป็นกระบวนที่เกิดขึ้นแก่บุคคลในการใช้ความพยายาม (Effort) ผลักดันให้เกิด การกระทำอย่างต่อเนื่อง (Persistence) มีแนวทาง (Direction) ที่แน่นอนเพื่อไปสู่เป้าหมาย (Goal) ที่ต้องการ ซึ่งแรงจูงใจของนักกีฬาจะเกิดขึ้นได้ส่วนหนึ่งมีอิทธิพลมาจากตัวผู้ฝึกสอน สอดคล้องกับ เภริน ริยาพันธ์ (2555) พบว่า ผู้ฝึกสอนจะต้องมีจิตวิทยาในตัวเอง เพื่อสร้างแรงจูงใจให้เกิดเป้าหมายในการฝึกซ้อม การทุ่มเท ดังนั้นผู้ฝึกสอนที่ดีจึงจำเป็นต้องสร้างแรงจูงใจให้เกิดกับตัวนักกีฬาให้เกิดการทุ่มเทในการฝึกซ้อมเพื่อเป้าหมายของการแข่งขันออกมาดีที่สุด และยังสอดคล้องกับ วิไลพิน ทองประเสริฐ (2556) พบว่า แรงจูงใจ มีผลต่อความสำเร็จทางการกีฬา มีสาเหตุจากผู้ฝึกสอนที่พยายามสร้างแรงจูงใจภายในให้มีความรักและมีเป้าหมายของความพยายามในการฝึกซ้อมและการแข่งขันซึ่งเป็นการตอบสนองพื้นฐานของนักกีฬาและการคาดหวังถึงชัยชนะที่จะเกิดขึ้นจากการแข่งขัน

2. ผู้ฝึกสอนมีอิทธิพลทางอ้อมต่อสมรรถภาพทางด้านจิตใจของนักกีฬามวยไทย จะเห็นได้ว่า นักกีฬามวยไทยที่จะประสบผลสำเร็จ จำเป็นต้องมีสมรรถภาพทางด้านจิตใจที่แข็งแรง เพราะนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันการศึกษา คือบุคคลที่ต้องทำหน้าที่ทั้งสองอย่างให้ดีควบคู่กันทั้งเรื่องของการแข่งขันกีฬาที่ต้องทำหน้าที่ในการฝึกซ้อมอย่างหนัก เพื่อพัฒนาด้านร่างกายและด้านทักษะ และด้านการเรียน จึงจำเป็นต้องมีความอดทน ความมานะพยายามที่สูง ซึ่งเกี่ยวข้องกับสมรรถภาพทางด้านจิตใจของนักกีฬามวยไทยที่ดี ซึ่งสมรรถภาพทางด้านจิตใจของนักกีฬาจะเกิดขึ้นได้ส่วนหนึ่งมีอิทธิพลมาจากตัวผู้ฝึกสอน สอดคล้องกับ เอกราช จันทร์กรุง (2555) พบว่า ความเข้มแข็งทางด้านจิตใจ เป็นการกระตุ้นให้นักกีฬาสู้ได้ทุกสถานการณ์ ทั้งในขณะการฝึกซ้อมและขณะการแข่งขัน และเน้นการฝึกหนักให้เกิดสภาพจิตใจที่เข้มแข็ง ซึ่งจะเกิดขึ้นได้มีส่วนมาจากผู้ฝึกสอน และยังสอดคล้องกับ สุเทพ เมยไธสง และคณะ (2554) พบว่า สมรรถภาพทางด้านจิตใจ มีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จของการแข่งขันกีฬา จากข้อค้นพบดังกล่าวสามารถอธิบายได้ว่า สมรรถภาพทางจิตใจของนักกีฬา หรือจิตวิทยาการกีฬา มีความสำคัญต่อการแข่งขันกีฬาเป็นอย่างมาก ซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้ฝึกสอน

3. ผู้ฝึกสอนมีอิทธิพลทางอ้อมต่อด้านการฝึกซ้อมของนักกีฬามวยไทย จะเห็นได้ว่า การฝึกซ้อมมีอิทธิพลต่อความสำเร็จอย่างมาก เพราะการฝึกซ้อม มีความสำคัญโดยตรงต่อนักกีฬา ทำให้นักกีฬาเกิดความชำนาญ และการฝึกซ้อมยังช่วยให้พัฒนาทักษะทางด้านร่างกาย แก้ไขข้อผิดพลาด จะเห็นได้ว่าการฝึกซ้อมเป็นผลทางตรงของการแข่งขันให้เกิดชัยชนะทางการกีฬา ซึ่งการฝึกซ้อมที่มีประสิทธิภาพของนักกีฬาจะเกิดขึ้นได้ส่วนหนึ่งมีอิทธิพลมาจากตัวผู้ฝึกสอน สอดคล้องกับ นารีทัต โกมารทัต และชัชชัย โกมารทัต (2555) พบว่า ความมุ่งมั่นของโค้ช สามารถทำให้ตัวนักกีฬาเกิดการพัฒนาได้อย่างมีประสิทธิภาพ การเอาจริงเอาจังกับการแข่งขัน และการฝึกซ้อม คือพฤติกรรมที่แสดงออกเพื่อหวังชัยชนะเป็นสำคัญ ซึ่งเกิดจากตัวผู้ฝึกสอนที่มุ่งมั่นและทุ่มเท

สอดคล้องกับ เภริน ริยาพันธ์ (2555) พบว่า ความสามารถในการฝึกซ้อม ผู้ฝึกสอนจะต้องมีความสามารถในการจัดรูปแบบการฝึกซ้อม มีความหลากหลาย ไม่น่าเบื่อ เพื่อจูงใจผู้นักกีฬาให้เกิดความอยากในการฝึกซ้อม และการวางแผนในการเก็บตัวเพื่อการพัฒนา ซึ่งกระบวนการนี้เกี่ยวข้องกับผู้ฝึกสอนโดยตรง ส่งผลต่อความสำเร็จของนักกีฬา

4. ผู้ฝึกสอนมีอิทธิพลทางอ้อมต่อด้านการจัดการตนเองของนักกีฬามวยไทยจะเห็นได้ว่า การจัดการตนเองมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยอย่างมาก เพราะนักกีฬาต้องมีกระบวนการบริหารจัดการตนเอง ทั้งเรื่องการกีฬาและการเรียน ด้านการกีฬา นักกีฬามวยไทยจะต้องทราบและบริหารจัดการว่า กีฬามวยไทยควรมีการฝึกซ้อมแบบไหน ช่วงไหน และความรับผิดชอบเกี่ยวกับอะไรบ้าง สอดคล้องกับ สุภาพ สมศรี และคณะ (2549) พบว่า ปัจจัยในความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยอาชีพ มาจากการฝึกซ้อม และการฝึกซ้อมมี ปัจจัยเข้ามาเกี่ยวข้องคือ การจัดการตนเอง ติดตามตนเอง และประเมินตนเอง ซึ่งมีอิทธิพลมาจากผู้ฝึกสอน

3.2 ด้านแรงจูงใจ มีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา สามารถอธิบายความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างได้ดังต่อไปนี้

3.2.1 แรงจูงใจ มีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย จะเห็นได้ว่า แรงจูงใจ คือ สิ่งที่กำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจที่จะกระทำ หรือประพฤติกรรม (Direction and intensity) ในการเลือกและการคงไว้ของพฤติกรรม แรงจูงใจจึงเป็นตัวกำกับพฤติกรรมที่จะให้ถอยหนี หรือเผชิญหน้าต่อสถานการณ์ต่าง ๆ และความตั้งใจที่จะประพฤติหรือพยายามที่จะบรรลุตามเป้าประสงค์ ดังนั้นแรงจูงใจถือได้ว่าเป็นหัวใจของจิตวิทยาการกีฬาที่มีความสำคัญของนักกีฬาที่จะประสบผลสำเร็จ สอดคล้องกับ อภิชัย บัวหยู (2551) พบว่า นักกีฬาที่สามารถพัฒนาตนเองเพื่อความสำเร็จ จะมีแรงจูงใจ อยู่ 4 อย่างคือ 1. แรงจูงใจด้านความรักความสนใจและความถนัด 2. แรงจูงใจด้านรายได้และผลประโยชน์ 3. แรงจูงใจด้านเกียรติยศและชื่อเสียง 4. แรงจูงใจด้านความก้าวหน้าในอนาคต และยังสอดคล้องกับ พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534) กล่าวถึงลักษณะนิสัยของนักกีฬาที่จะประสบความสำเร็จว่า นักกีฬาต้องมีความกังวลใจในระดับที่น้อย มีสมาธิดี เชื่อมั่นในตนเอง มองผลงานของตนเป็นเรื่องใหญ่ที่สุด มีแรงจูงใจมาก ดังนั้นพลังของแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่ผู้ฝึกสอนควรคำนึงถึงเป็นอย่างมาก และเป็นหน้าที่ของผู้ฝึกสอนที่จะต้องหาวิธีกระตุ้นหรือสร้างแรงจูงใจให้เกิดกับนักกีฬาของตนเอง

3.2.2 แรงจูงใจ มีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ทั้งหมด 2 ด้าน คือ 1. สมรรถภาพทางด้านจิตใจ และ 2. ด้านการจัดการตนเอง ซึ่งสามารถอธิบายความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างในแต่ละด้านดังต่อไปนี้

1) แรงจูงใจมีอิทธิพลทางอ้อมต่อสมรรถภาพทางจิตใจของนักกีฬามวยไทย จะเห็นได้ว่า แรงจูงใจเป็นตัวกำหนดเป้าหมายของการแสดงออกทางพฤติกรรม สร้างความอดทน

และความพยายามในการทำตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ซึ่งเรียกว่าสมรรถภาพทางด้านจิตใจ ซึ่งผลต่อความสำเร็จของนักกีฬา โดยสมรรถภาพทางด้านจิตใจของนักกีฬาที่ดีมีอิทธิพลมาจากแรงจูงใจ สอดคล้องกับ สุเทพ เมยไธสง และคณะ (2556) พบว่า จิตวิทยาการกีฬา ด้านความมั่นใจในตนเอง และด้านการกำหนดเป้าหมายสูงขึ้นหรือสำหรับลักษณะความสำเร็จทางการกีฬาทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความรัก ความมุ่งมั่น และภาคภูมใจในกีฬาที่เล่น รางวัลและความมีชื่อเสียง ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผลกดันให้นักกีฬาเกิดความสำเร็จโดยมีอิทธิพลมาจากแรงจูงใจ

2) แรงจูงใจมีอิทธิพลทางอ้อมต่อด้านการจัดการตนเองของนักกีฬามวยไทย จะเห็นได้ว่า แรงจูงใจเป็นตัวกำหนดเป้าหมาย ซึ่งการมีเป้าหมายที่ชัดเจน จะเป็นตัวกำหนดถึงความรับผิดชอบ เกิดความพยายามและเข้าสู้กระบวนการบริหารจัดการตนเอง เพราะนักกีฬาต้องบริหารจัดการตนเองทั้งเรื่องการกีฬาและการเรียน ด้านการกีฬานักกีฬามวยไทยจะต้องทราบและบริหารจัดการว่า กีฬามวยไทยควรมีการฝึกซ้อมแบบไหน ช่วงไหน และความรับผิดชอบเกี่ยวกับอะไรบ้าง อีกทั้งด้านของการเรียน ยังต้องบริหารเวลา ความพร้อมของร่างกายให้มีความพร้อมสำหรับการเรียน การเข้าเรียน การส่งงาน การตามงานที่ค้าง อันเนื่องจากการลาเพื่อการแข่งขันกีฬา กระบวนการจัดการตนเอง คือการจัดการให้เกิดความรับผิดชอบต่อหน้าที่ทั้งสองอย่างในเวลาที่เดียวกันตลอดระยะเวลาในการศึกษา ซึ่งจะเห็นได้ว่าการจัดการตนเองมีบทบาทสำคัญอย่างมากในการกำหนดสิ่งที่ควรทำตามลำดับสอดคล้องกับ สมัคร ชมชื่น (2553) พบว่า แรงจูงใจสู่ความเป็นนักมวยไทยอาชีพ เกิดจากการรับผิดชอบที่นักมวยทุกคนจะต้องทำและปฏิบัติตาม เพราะหากนักมวยคนใดที่เคารพต่อกฎกติกาในเรื่องการซ้อมมวย จะเกิดมีความรับผิดชอบ และการบริหารจัดการตนเองมีการเตรียมตัวเพื่อทำให้เกิดความพร้อมของร่างกาย และสามารถแสดงผลงานการแข่งขันออกมาได้ดี และยังสอดคล้องกับ สอดคล้องกับ ทฤษฎีการจัดการตนเอง Kanfer และ Gaelick-Buys (1991) การจัดการตนเอง คือ พฤติกรรมที่บุคคลจัดการต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเอง เพื่อควบคุมหรือลดผลกระทบจากสถานการณ์นั้น โดยมีการติดตามตนเอง (Self-Monitoring) การประเมินตนเอง (Self-Evaluation) และการเสริมแรงตนเอง (Self-Reinforcement) สอดคล้องกับ Lorig และ Holman (2003) ได้ให้ความหมายของการจัดการตนเอง คือ การเรียนรู้และฝึกฝนทักษะที่จำเป็นในการดูแลตนเองทั้งทางร่างกายและจิตใจ เพื่อใช้ในการเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ ซึ่งประกอบไปด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่ การแก้ไขปัญหา (Problem Solving) การตัดสินใจ (Decision Making) การใช้แหล่งข้อมูล (Resource Utilization) การสร้างความสัมพันธ์ (The Formation of a Patient Provider Partnerships) การปฏิบัติ (Taking Action) และการปรับให้เหมาะสมในแต่ละบุคคล (Self Tailoring) โดยมีพื้นฐานของการจัดการตนเอง เกี่ยวกับการติดตามกำหนดตนเอง (Self-Regulation) (Bandura, 1989) แนวคิดการกำกับตนเองมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมปัญญา (Social Cognitive Learning Theory)

3.3. ด้านสมรรถภาพทางจิตใจ มีอิทธิพลเฉพาะทางตรงต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา สามารถอธิบายความเชื่อมโยงเชิงโครงสร้างได้ดังต่อไปนี้ สมรรถภาพทางด้านจิตใจของนักกีฬาที่เข้มแข็งจะส่งผลต่อการเผชิญปัญหาต่าง ๆ ที่ตัวนักกีฬาจะได้รับ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาจากแรงกดดันของการแข่งขัน การฝึกซ้อมที่หนักและต้องอดทน และต้องใช้ความพยายามอย่างมาก อีกทั้งเรื่องของการรักษาระเบียบวินัย ซึ่งต้องใช้ความอดทนของจิตใจอย่างสูง ด้วยเหตุนี้นักกีฬามวยไทยที่มีสมรรถภาพทางด้านจิตใจที่เข้มแข็งจึงมีโอกาสประสบผลสำเร็จในด้านกีฬาและด้านการเรียนตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับ สุเทพ เมยไธสง และคณะ (2554) พบว่า สมรรถภาพทางด้านจิตใจ ปัจจัยด้านสมรรถภาพทางจิตใจของนักกีฬา มีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จของการแข่งขันกีฬา จากข้อค้นพบดังกล่าวสามารถอธิบายได้ว่าสมรรถภาพทางจิตใจของนักกีฬา หรือจิตวิทยาการกีฬามีความสำคัญต่อการแข่งขันกีฬาเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะนักกีฬาและผู้ฝึกสอนกีฬา ซึ่งองค์ประกอบของสมรรถภาพทางจิตใจจะประกอบด้วย ความมั่นใจในตนเอง ความเข้มแข็งทางจิตใจ การควบคุมสมาธิหรือความตั้งใจ และการมีพลังงานเชิงบวก

3.4. ด้านการฝึกซ้อม มีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา สามารถอธิบายความเชื่อมโยงเชิงโครงสร้างได้ดังต่อไปนี้

3.4.1 ด้านการฝึกซ้อม มีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย จะเห็นได้ว่า การฝึกซ้อม คือ กระบวนการตรงที่พัฒนาความสามารถของนักกีฬามวยไทยทั้งทางด้านการกีฬาและการเรียน ด้านการกีฬาการฝึกซ้อมช่วยพัฒนาด้านทักษะให้เกิดความชำนาญ เชี่ยวชาญ อีกทั้งยังสามารถเพิ่มสมรรถภาพทางกายให้นักกีฬาความแข็งแรง ส่งผลต่อความสำเร็จในทางการกีฬา ด้านการเรียนการฝึกซ้อมคือการเตรียมความพร้อมของเนื้อหาการเรียน เช่นการทบกวนเนื้อหาการเรียน การอ่านหนังสือ และกระบวนการฝึกซ้อมเหล่านี้จะช่วยให้นักกีฬาเกิดการพัฒนาความสามารถไปในทิศทางบวก ส่งผลต่อความสำเร็จของนักกีฬา สอดคล้องกับ พัชรภรณ์ เกตุพันธุ์ (2551) พบว่า การฝึกซ้อม การวางแผนการฝึกซ้อมเป็นไปอย่างต่อเนื่อง มีการส่งแข่งขันทั้ง ใน และต่างประเทศ มีการจัดจ้างผู้ฝึกสอนชาวต่างประเทศมาฝึกสอนให้กับนักกีฬาอย่างจริงจัง ทั้งนี้เพื่อให้นักกีฬาได้รับความรู้ถึงเทคนิค แทร็กติก ที่ก่อให้เกิดต่อทักษะในการฝึกซ้อมและแข่งขัน โดยควรมีการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อมให้กับนักกีฬาอย่างเหมาะสมเพื่อพัฒนาขีดความสามารถให้ กับนักกีฬาสู่ความเป็นเลิศ

3.4.2 ด้านการฝึกซ้อม มีอิทธิพลทางอ้อมต่อด้านสมรรถภาพทางจิตใจของนักกีฬามวยไทย จะเห็นได้ว่า การฝึกซ้อมช่วยให้นักกีฬาเกิดความมั่นใจทั้งในด้านของการแข่งขันและการเรียน ด้านการแข่งขันการฝึกซ้อมช่วยทำให้นักกีฬามั่นใจในทักษะที่ตนเองได้ฝึกฝนและร่างกายมีความพร้อมด้านสมรรถภาพทางกายที่ดีส่งผลต่อสมรรถภาพทางด้านจิตใจที่ดีตาม

อีกด้วย ด้านการเรียนการฝึกซ้อมเป็นการทบทวนเพื่อเตรียมตัวในการเรียน ส่งผลต่อความมั่นใจในการเรียนว่าสามารถผ่านได้ สอดคล้องกับ สุเทพ เมยไธสง และคณะ (2554) พบว่า การฝึกซ้อม ปัจจัยด้านสมรรถนะผู้ฝึกสอนกีฬา มีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จของการแข่งขันกีฬา และในขณะเดียวกันก็มีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จของการแข่งขันกีฬา โดยผ่านสมรรถภาพทางจากการวางแผนการฝึกซ้อม และการพัฒนาจุดด้อยของนักกีฬา

3.5. ด้านการจัดการตนเอง มีอิทธิพลเฉพาะทางตรงต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา สามารถอธิบายความเชื่อมโยงเชิงโครงสร้างได้ดังต่อไปนี้ การจัดการตนเองคือกระบวนการวิเคราะห์และปรับพฤติกรรมของตนเองเพื่อไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ คือ การเรียนรู้ และการประเมินทั้งใน ก่อน ระหว่าง และหลังของพฤติกรรมนั้น ๆ ดังนั้นนักกีฬามวยไทยที่มีการบริหารจัดการตนเอง จึงเป็นนักกีฬาที่มีเป้าหมายชัดเจน และสามารถปรับตัวได้ทุกบริบทของสภาพแวดล้อม เพื่อบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ ด้วยเหตุนี้นักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จึงรู้จักการวางแผนสำหรับตนเองทั้งด้านของการเรียน ตารางเรียนและการฝึกซ้อม พร้อมทั้งสามารถควบคุมและบริหารตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงทำให้นักกีฬามวยไทยประสบผลสำเร็จทั้งด้านการกีฬาและด้านการเรียนตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับ แนวคิดการกำกับตนเองมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมปัญญา (Social Cognitive Learning Theory) ที่เสนอโดย แอลเบิร์ต แบนดูรา (Bandura, 1989) โดยเชื่อว่า ถึงแม้ว่าบุคคลจะได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมมากระตุ้นให้แสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมาแต่บุคคลก็สามารถใช้พุทธปัญญา (Cognitive approach) ในการแสดงพฤติกรรมของตนเองออกมา โดยการสังเกตและเลียนแบบการกระทำของผู้อื่นพฤติกรรมที่ได้จดจำในสมองเมื่อมีเงื่อนไขหรือแรงจูงใจที่เหมาะสม

3.6. ด้านสิ่งแวดล้อม มีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา สามารถอธิบายความเชื่อมโยงเชิงโครงสร้างได้ดังต่อไปนี้

3.6.1. ด้านสิ่งแวดล้อม มีอิทธิพลทั้งทางตรงต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยของครอบครัว เพื่อน และสถานที่ในการฝึกซ้อม มีผลโดยตรงกับความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย เพราะครอบครัวคือบุคคลที่ให้การสนับสนุนทั้งทางด้านของการกีฬาและการเรียน ด้านการกีฬาเป็นการสนับสนุน ให้กำลังใจ เพราะกีฬามวยไทยเป็นกีฬาที่มีการปะทะมีการฝึกซ้อมอย่างหนัก และในบางครั้งก็เกิดการบาดเจ็บ เช่น มีแผลแตก ดังนั้นครอบครัวจะต้องชอบและสนับสนุนในกีฬามวยไทยถึงจะทำให้นักกีฬามวยไทยประสบผลสำเร็จ เพราะบางครั้งอาจมองว่าเป็นกีฬาที่ใช้ความรุนแรง และส่วนใหญ่ของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษามีครอบครัวที่รักในกีฬามวยไทย และเคยมีประวัติด้านกีฬามวยไทย ด้านการเรียนคือการให้กำลังใจ สอดคล้องกับ สุภาพ สมศรี และคณะ (2549) พบว่า ครอบครัวเป็นแรงสนับสนุนให้ประสบผลสำเร็จ

การเอาใจใส่ และการให้กำลังใจ ในการทำหน้าที่ของนักกีฬามวยไทยอาชีพ ปัจจัยของด้านเพื่อนก็เป็นสิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญกับนักกีฬามวยไทย คือนักกีฬามวยไทยจำเป็นต้องมีคู่ซ้อมเพื่อทวนทักษะการปล้ำในเชิงทักษะมวยไทยที่ใช้ในการต่อสู้ เป็นการสร้างบรรยากาศในการฝึกซ้อม และเมื่อเพื่อนนักกีฬามีการพัฒนาฝีมือขึ้นก็จะส่งผลต่อนักกีฬาในการพัฒนาฝีมือและทักษะตาม ส่วนด้านการเรียนคือการกระตุ้น การติดตาม เพื่อสร้างความรับผิดชอบและความตระหนัก สอดคล้องกับวิไลพิน ทองประเสริฐ (2556) พบว่า สภาพแวดล้อมจากกลุ่มคนทำให้นักกีฬาเกิดการเรียนรู้จากคนที่เก่ง ซึ่งมีความพยายามฝึกฝน และหากเพื่อนในทีมที่แข่งขันเก่ง ทำให้นักกีฬาเกิดความมั่นใจในการแข่งขันทั้งการฝึกซ้อมระบบสามารถรู้และรับผิดชอบหน้าที่ด้วยความตั้งใจ และปัจจัยด้านสถานที่และอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม คือปัจจัยโดยตรงที่มีผลต่อความสำเร็จของนักกีฬา เพราะนักกีฬาจำเป็นต้องมีการฝึกซ้อม เพราะการแข่งขันบังคับเรื่องอุปกรณ์ดังนั้นการฝึกซ้อมจึงควรมีอุปกรณ์ที่ใช้ในการแข่งขันเสมือนจริง ความพร้อมของอุปกรณ์ และบรรยากาศใกล้เคียงกับสนามการแข่งขัน อีกทั้งความหลากหลายของอุปกรณ์การฝึกซ้อม เพื่อพัฒนาความสามารถให้หลากหลาย ในการพัฒนาทักษะให้เกิดความชำนาญ ส่วนด้านการเรียนคือความพร้อมของเครื่องมือในการค้นคว้าหาข้อมูลและสภาพของห้องเรียนที่มีบรรยากาศน่าเรียน สอดคล้องกับ สุเทพ เมยไธสง และคณะ (2554) พบว่า ผู้บริหารจะต้องมีบทบาทเกี่ยวกับการวางแผน การจัดองค์การ การสนับสนุน ควบคุม ติดตามผลให้ดำเนินการบรรลุวัตถุประสงค์ ทั้งด้านของอุปกรณ์และด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของนักกีฬา

3.6.2. ด้านสิ่งแวดล้อม มีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยทั้งหมด 3 ด้าน คือ 1. ด้านแรงจูงใจ 2. ด้านการฝึกซ้อม และ 3. ด้านการจัดการตนเอง ซึ่งสามารถอธิบายความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างในแต่ละด้านดังต่อไปนี้

1) ด้านสิ่งแวดล้อม มีอิทธิพลทางอ้อมต่อด้านแรงจูงใจของนักกีฬามวยไทย จะเห็นได้ว่า แรงจูงใจของนักกีฬามีอิทธิพลเกิดจากสิ่งแวดล้อม ไม่ว่าจะเป็นครอบครัวที่คอยให้กำลังใจ สนับสนุน เป็นทุน และส่งเสริมให้เล่นกีฬามวยไทย เพราะเป็นกีฬาที่มีการปะทะและเกิดการบาดเจ็บ แรงจูงใจของนักกีฬามวยไทยที่เกิดขึ้นจากอิทธิพลทางอ้อมจึงมีส่วนมาจากครอบครัว อีกทั้งในระหว่างการทำหน้าที่นักกีฬาและการเรียน เพื่อนมีส่วนให้เกิดความตระหนักถึงหน้าที่ของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการซ้อมกีฬา ซึ่งต้องมีเพื่อนเป็นคู่ซ้อมพร้อมทั้งกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจในหน้าที่ที่ตนเองออกมาให้ดีที่สุด พร้อมทั้งคอยเตือน ติดตาม เรื่องของการเรียน การชักชวนในทางบวก สิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจของนักกีฬาที่มีความแนวแน่ ซึ่งได้รับอิทธิพลทางอ้อมมาจากเพื่อน พร้อมทั้งสนามและอุปกรณ์การฝึกซ้อมที่พร้อมสำหรับการกีฬาและการกีฬายิ่งทำให้นักกีฬารับรู้ถึงหน้าที่ และการสนับสนุนเพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมาย ความพร้อมของอุปกรณ์และห้องเรียนช่วยให้นักกีฬารู้สึกถึงสถานการณ์ในการแข่งขันจริงและห้องเรียนที่พร้อมในการค้นคว้าหาข้อมูล

เป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดแรงจูงใจเพื่อเป้าหมายของความสำเร็จ สอดคล้องกับ อุทัยวรรณ์ นพรัตน์ (2553) พบว่า ครอบครัวมีส่วนการปลูกฝักความรัก ความเอาใจใส่ การวางแผน แรงสนับสนุนด้านการเงิน การให้กำลังใจ และการควบคุมดูแลในระหว่างการเรียน สิ่งเหล่านี้คือพื้นฐานความเข้มแข็งทางด้านจิตใจของผู้เรียน หากเจอปัญหามีผู้ให้คำปรึกษาและเอาใจใส่ ทำให้ประสบผลสำเร็จเรื่องของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สอดคล้องกับ ทิพย์วรรณ์ สุขใจรุ่งวัฒนา (2552) พบว่า การสนับสนุนของครอบครัวเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนที่ดีของนักเรียน ผลการวิเคราะห์การการเชื่อมโยงจากการสัมภาษณ์ ดังนี้การตระหนักรู้ด้านการเรียนกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนที่ดี นักเรียนจะมีความตระหนักรู้สอดคล้องกับ สุพิชกฤตา พักโพธิ์เย็น (2560) พบว่า แรงสนับสนุนจากสภาพแวดล้อมมีผลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ เพื่อน มีบทบาทสำคัญในการรับผิดชอบต่อการเรียน ทำงานและความมุ่งมันรับบิดชอบในตนเอง ในระหว่างการศึกษา อีกทั้งครอบครัว ครอบครัว เป็นอีกสิ่งแวดล้อมที่สำคัญมากเป็นอันดับแรกๆ ในการสนับสนุนด้านความรัก ความเข้าใจและทุนในการศึกษา การวางแผนการศึกษาการสร้างความอบอุ่น ความเข้าใจ และการให้กำลังใจ และสถานที่ก็เป็นส่วนหนึ่งที่มีผลต่อนิสิต อุปกรณ์ในการศึกษา เทคโนโลยี บรรยากาศ และเครื่องมือที่เพียงพอ

2)ด้านสิ่งแวดล้อม มีอิทธิพลทางอ้อมต่อด้านการฝึกซ้อมของนักกีฬามวยไทย จะเห็นได้ว่า การฝึกซ้อมมีอิทธิพลโดยตรงที่สามารถทำให้นักกีฬาประสบผลสำเร็จ แต่อย่างไรก็ตามการฝึกซ้อนั้นก็ได้รับอิทธิพลทางอ้อมมาจากสิ่งแวดล้อม นั้นก็คือ ครอบครัว เพื่อนและสถานที่และอุปกรณ์การฝึกซ้อม สิ่งเหล่านี้ส่งผลทางอ้อมต่อนักกีฬาในเรื่องของการฝึกซ้อม อันเนื่องจากพื้นฐานของการซึมซับมวยไทยและการเริ่มฝึกมวยไทยของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษามาจากครอบครัว ซึ่งเป็นบุคคลแรกในการเริ่มฝึกฝนและสนับสนุนให้เกิดความรักในกีฬานี้ อีกทั้งในระหว่างการทำหน้าที่การกีฬาและการเรียน เพื่อนยังเป็นคู่ฝึกซ้อมที่ดีและมีประสิทธิภาพ หากเพื่อนนักกีฬาในทีมเป็นผู้ที่มีความสามารถสูง จะส่งผลต่อวิธีการตระหนักถึงความรับผิดชอบ และการฝึกซ้อมอย่างเข้มข้น รวมถึงการเสริมเทคนิคต่าง ๆ เพื่อให้พร้อมสำหรับการแข่งขัน สิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลทางอ้อมมาจากเพื่อน และสถานที่ในการฝึกซ้อมก็ยังส่งผลให้เกิดความต้องการในการฝึกซ้อม อันเนื่องมาจาสถานที่พร้อมและเอื้ออำนวย บรรยากาศรอบสถานที่ฝึกซ้อม การเดินทาง และบริเวณสนานในการฝึกซ้อมเสมือนจริง สิ่งเหล่านี้ส่งผลทางอ้อมของการฝึกซ้อมของนักกีฬาเพื่อประสบความสำเร็จในด้านการกีฬาและการเรียน สอดคล้องกับ วิไลพิน ทองประเสริฐ (2556) พบว่า สิ่งแวดล้อมจากกลุ่มคน ทำให้นักกีฬาเกิดการเรียนรู้จากคนที่เก่งซึ่งมีความพยายามฝึกฝน และหากเพื่อนในทีมที่แข่งขันเก่ง ทำให้นักกีฬาเกิดความมั่นใจในการแข่งขัน ทั้งการฝึกซ้อมระบบ สามารถรู้และรับผิดชอบหน้าที่ด้วยความตั้งใจ สอดคล้องกับ เอกราช จันทร์กรุง (2555) พบว่า สิ่งแวดล้อมในการฝึกซ้อมควรเลือกการฝึกซ้อมที่เหมือนการแข่งขันจริง การจำลอง

สถานการณ์ สถานที่ เวลา เพื่อให้นักกีฬาคุ้นชินกับบรรยากาศ การแข่งขัน หรือใกล้เคียง พัชรภรณ์ เกตุพันธุ์ (2551) พบว่า สิ่งแวดล้อม ลักษณะภายในบริเวณที่พักนักกีฬาควรมีพื้นที่ใช้สอย เพื่อให้นักกีฬาได้ใช้ในการทำกิจกรรมส่วนตัวหลังว่างเว้นจากการฝึกซ้อมจะทำให้นักกีฬาได้รับการพักผ่อนอย่างเต็มที่สถานที่พักควรจัดให้ใกล้กับสถานที่ฝึกซ้อม เพื่อความสะดวกในการเดินทาง โดยจะไม่ส่งผลกระทบต่อระยะเวลา และยังสอดคล้องกับ อธิชาติ กูลศรี (2556) พบว่า ความสัมพันธ์กับเพื่อนในทีม โอกาสในการเข้าร่วมการแข่งขัน กีฬาในระดับนานาชาติ มีความภาคภูมิใจในชื่อเสียงและเกียรติยศที่ได้รับจากการแข่งขัน

3) ด้านสิ่งแวดล้อม มีอิทธิพลทางอ้อมต่อด้านการจัดการตนเองของนักกีฬามวยไทย จะเห็นได้ว่า การจัดการตนเองในเรื่องการกีฬาและเรื่องการเรียน ได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากสิ่งแวดล้อม คือ ครอบครัวเป็นแรงสนับสนุนวางแผน ช่วยแนะนำ ในเรื่องการการกีฬา ไม่ว่าจะเป็นการฝึกซ้อมการเดินทาง หรือการกระตุ้นเพื่อให้เกิดการจัดการตนเอง เพื่อนมีส่วนช่วยในการฝึกซ้อม วางแผนควบคู่กับผู้ฝึกสอนและเป็นบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดกับนักกีฬารับรู้ถึงปัญหาและคอยเป็นที่ปรึกษา พร้อมสร้างกำลังใจให้เกิดกระบวนการจัดการตนเองและสถานที่ฝึกซ้อมก็มีส่วนช่วยในการจัดการด้านการวางแผนการฝึกซ้อมระยะยาวความพร้อมในสถานที่ทั้งที่พักและที่ฝึกซ้อมระยะทางในการเดินทาง พร้อมทั้งความหลากหลายของอุปกรณ์การฝึก ทำให้นักกีฬาง่ายต่อการบริหารจัดการตนเองในการทำหน้าที่สองอย่างทั้งการกีฬาและการเรียนควบคู่กัน สอดคล้องกับ วิไลพิน ทองประเสริฐ (2556) พบว่า สิ่งแวดล้อมกับตัวนักกีฬา สภาพแวดล้อมจากกลุ่มคนทำให้นักกีฬาเกิดการเรียนรู้จากคนที่เก่ง ซึ่งมีความพยายามฝึกฝน และหากเพื่อนในทีมที่แข่งขันเก่ง ทำให้นักกีฬาเกิดความมั่นใจในการแข่งขัน ทั้งการฝึกซ้อมระบบ สามารถรู้และรับผิดชอบหน้าที่ด้วยความตั้งใจ สอดคล้องกับ เอกราช จันทร์กรุง (2555) พบว่า สิ่งแวดล้อมในการฝึกซ้อมควรเลือกการฝึกซ้อมที่เหมือนการแข่งขันจริง การจำลองสถานการณ์ สถานที่ เวลา เพื่อให้นักกีฬาคุ้นชินกับบรรยากาศ การแข่งขันหรือใกล้เคียง รุจิราพรรณ คงช่วย (2559) พบว่า ปัจจัยด้านสนับสนุนทางสังคม มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยเขตภาคใต้ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานอธิบายได้ว่า การที่นักศึกษามีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้สอน ครอบครัว และเพื่อน จะส่งผลให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นด้วย ทั้งนี้เพราะความสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการเรียนทั้งอาจารย์ ครอบครัว และเพื่อนต่างก็เป็นปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมสนับสนุนให้การเรียน เป็นไปอย่างราบรื่น มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีการให้คำปรึกษา แนะนำทำให้นักศึกษามีที่พึ่งพาคอยช่วยเหลือสนับสนุนให้ไปสู่ความสำเร็จในการเรียนได้เป็นอย่างดี

จะเห็นได้ว่าแนวทางในประสบผลสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาล้วนมีความสัมพันธ์เชิงโครงสร้าง ซึ่งแนวทางในไปใช้เพื่อให้นักกีฬา

ประสบผลสำเร็จ ผู้วิจัยได้นำประเด็นที่ศึกษาทั้งหมดมาเรียบเรียงความสำคัญ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อตัวนักกีฬาทั้งด้านการแข่งขันและด้านการเรียนจากมากสุดไปหาน้อยสุด ได้ดังต่อไปนี้

สูงสุดอันดับ 1 คือ ด้านผู้ฝึกสอน จะต้องมีความมุ่งมั่นและความใกล้ชิดกับนักกีฬาเป็นหลักสำคัญ ซึ่งมีอิทธิพลทางตรงต่อตัวนักกีฬามวยไทยให้เกิดความสำเร็จ สอดคล้องกับ วิไลพิน ทองประเสริฐ (2556); ดวงทิตย์ สวัสดิ์จันทร์ (2556); นารีทัต โกมารทิตและคณะ (2555) และสุเทพ เมย์ไธสง และคณะ (2556) เมื่อผู้ฝึกสอนมีความมุ่งมั่นและความใกล้ชิดกับนักกีฬามวยไทยมีอิทธิพลทางอ้อมที่ทำให้นักกีฬาต่อการฝึกซ้อม สอดคล้องกับทฤษฎี Weiss และ Ferrer (2545) มีอิทธิพลต่อการเกิดแรงจูงใจ สอดคล้องกับทฤษฎี สืบสาย บุญวีรบุญ (2541) อิทธิพลต่อการเกิดจัดการตนเองของนักกีฬามวยไทย สอดคล้องกับทฤษฎี Zimmerman (1998) และมีอิทธิพลต่อการเกิดสมรรถภาพทางด้านจิตใจของนักกีฬา สอดคล้องกับ สุเทพ เมย์ไธสง และคณะ (2554) จะเห็นได้ว่าปัจจัยด้านผู้ฝึกสอนถือว่ามีความสำคัญสูงสุดที่ส่งผลต่ออิทธิพลหลายปัจจัยให้เกิดต่อตัวนักกีฬามวยไทยทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อความสำเร็จทั้งด้านการแข่งขันกีฬาและด้านการเรียน

อันดับ 2 คือ ด้านแรงจูงใจ มีอิทธิพลมาจากแรงจูงใจแบบมีเป้าหมาย ซึ่งนักกีฬามวยไทยต้องมีการตั้งเป้าหมายของความสำเร็จของตนเอง โดยแรงจูงใจแบบการมีเป้าหมายมีอิทธิพลทางตรงต่อตัวนักกีฬามวยไทยให้เกิดความเร็จ สอดคล้องกับ วิไลพิน ทองประเสริฐ (2556); สุภาพร สมศรี และคณะ (2549); รุ่งนภา คงช่วย (2559) และสุพิชกฤตา พักโพธิ์เย็น (2560) และเมื่อตัวนักกีฬามวยไทยเกิดแรงจูงใจแบบตั้งเป้าหมาย จะมีอิทธิพลทางอ้อมทำให้นักกีฬาเกิดสมรรถภาพทางด้านจิตใจที่ดี สอดคล้องกับทฤษฎี สุปราณี ขวัญบุญจนัทร์ (2539) และเกิดการจัดการตนเองที่ดี สอดคล้องกับทฤษฎี สืบสาย บุญวีรบุญ (2541) ซึ่งปัจจัยด้านแรงจูงใจถือว่ามีความสำคัญที่ส่งผลอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย

อันดับ 3 คือ ด้านสิ่งแวดล้อม มีอิทธิพลมาจาก เพื่อน โดยเพื่อนมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย สอดคล้องกับ วิไลพิน ทองประเสริฐ (2556); สนอง คูณมี (2549); สมัคร ชื่นชม (2553) และเพื่อนจะส่งผลต่ออิทธิพลทางอ้อมทำให้นักกีฬามวยไทยเกิดแรงจูงใจ สอดคล้องกับทฤษฎี ดลหทัย ทองตะนุนาม (2553) ส่งผลต่อการฝึกซ้อม สอดคล้องกับ สมัคร ชื่นชม (2553) ส่งผลต่อการจัดการตนเองที่ดี สอดคล้องกับทฤษฎี Bandura (1998) ซึ่งปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมถือว่ามีความสำคัญที่ส่งผลอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย

อันดับ 4 คือ สมรรถภาพทางด้านจิตใจ มีอิทธิพลมาจาก ความมั่นใจในตนเอง โดยความมั่นใจในตนเองมีอิทธิพลเฉพาะทางตรงต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย สอดคล้องกับ อุดมพร พวงสถิตย์ (2556); สุเทพ เมย์ไธสงและคณะ (2554) และอภิชาต กุลศรี (2556)

ซึ่งปัจจัยด้านสมรรถภาพทางจิตใจถือว่ามีความสำคัญที่ส่งผลอิทธิพลทั้งทางตรงต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย

อันดับ 5 คือ ด้านการฝึกซ้อม มีปัจจัยมาจากการฝึกซ้อมแบบมีเป้าหมาย โดยการฝึกซ้อมแบบมีเป้าหมายมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย สอดคล้องกับ วิไลพิน ทองประเสริฐ (2556); นารีทัต โกมารทิตและคณะ (2555); สมัคร ชื่นชม (2553) และสุเทพ เมย์ไธสง และคณะ (2556) และการฝึกซ้อมแบบมีเป้าหมายยังส่งผลต่ออิทธิพลทางอ้อมทำให้เกิดสมรรถภาพทางด้านจิตใจ สอดคล้องกับทฤษฎี สุเทพ เมย์ไธสง และคณะ (2554) ซึ่งปัจจัยด้านการฝึกซ้อมถือว่ามีความสำคัญที่ส่งผลอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย

อับดับที่ 6 คือ การจัดการตนเอง มีอิทธิพลมาจาก การติดตามตนเอง โดยการติดตามตนเอง มีอิทธิพลเฉพาะทางตรงต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย สอดคล้องกับ สุภาพร สมศรี และคณะ (2549) ซึ่งปัจจัยด้านการจัดการตนเองถือว่ามีความสำคัญที่ส่งผลอิทธิพลทั้งทางตรงต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย

จากเห็นได้ว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย มีระดับเชื่อมั่นของการทดสอบสมมุติฐานสามารถทำนายระดับความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยทั้งด้านการแข่งขันกีฬาและด้านการเรียนได้ 69 เปอร์เซ็น ซึ่งจากโมเดลนี้สามารถนำไปเป็นแนวทางให้นักกีฬามวยไทย ผู้ฝึกสอน รวมถึงผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทางตรงหรือทางอ้อม เพื่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาทั้งด้านการแข่งขันกีฬาและด้านการเรียนไปพร้อมๆ กัน หากแต่โมเดลนี้ยังไม่สามารถทำนายความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยได้ 100 เปอร์เซ็น อันเนื่องจากมีปัจจัยอื่นที่เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องที่ผู้วิจัยไม่สามารถศึกษาครอบคลุมทั้งหมด อย่างไรก็ตามผลในการทำนายของการทดสอบสมมติฐานของโมเดลความสำเร็จนี้ ก็มีความเชื่อมั่นในทางและยอมรับว่าสามารถนำไปเป็นแนวทางได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 ปัจจัยความสำเร็จทั้ง 6 ด้าน ประกอบด้วย ด้านผู้ฝึกสอน ด้านแรงจูงใจ ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสมรรถภาพทางจิตใจ ด้านการฝึกซ้อม และด้านการจัดการตนเอง ล้วนมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งไม่ควรมองข้ามและไม่ควรเลือกปัจจัยเพียงด้านใดด้านหนึ่งเพื่อนำไปใช้ เพราะปัจจัยแต่ละด้านมีความสัมพันธ์สอดคล้องกันเชิงโครงสร้าง ซึ่งต้องนำไปใช้อย่างเป็นระบบโมเดลความสำเร็จจึงจะมีประสิทธิ์ภาพ

1.2 ปัจจัยด้านที่มีความสำคัญสูงสุดควรเริ่มจากด้านผู้ฝึกสอนเพราะผู้ฝึกสอนเป็นด้านที่มีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อความสำเร็จของนักกีฬา ซึ่งผู้ฝึกสอนจะต้องเป็นผู้ที่มีความมุ่งมั่นและมีความใกล้ชิดกับนักกีฬาไปพร้อม ๆ กัน จึงจะสามารถเกิดประสิทธิ์ภาพ และปัจจัยด้านผู้ฝึกสอนยังเป็นด้านที่กระตุ้นในด้านอื่นทุกด้าน แต่อย่างไรก็ตามด้านอื่น ๆ ก็มีความสำคัญและยังต้องเสริมไปตามลำดับในการพัฒนา

1.3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น ด้านผู้ฝึกสอน ที่ต้องเน้นความมุ่งมั่นและความใกล้ชิดกับนักกีฬา จำเป็นต้องคำนึงถึงการนำไปใช้โดยเฉพาะด้านผู้ฝึกสอนเพราะแต่ละภูมิภาคมีวัฒนธรรมและการปฏิบัติที่แตกต่างกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับความเหมาะสม วิธีการของผู้ฝึกสอนที่จะต้องนำไปปรับใช้ตามบริบทในแต่ละภูมิภาคต่างกัน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การศึกษานี้เป็นการศึกษาความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยภาพรวม ทั้งเพศชายและเพศหญิงรวมกัน ซึ่งยังไม่ได้แยกศึกษาถึงความแตกต่างระหว่างเพศ อาจมีปัจจัยลำดับความสำคัญและโครงสร้างที่แตกต่างกัน

2.2 การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาความสำเร็จของนักกีฬาทั่วประเทศไทย ประกอบด้วย 4 ภูมิภาค ซึ่งแต่ละภูมิภาคอาจมีปัจจัยด้านวัฒนธรรมของแต่ละภูมิภาคเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้อง โดยในการศึกษาครั้งต่อไปอาจศึกษาแยกแต่ละภูมิภาคถึงความของโมเดล

2.3 ควรศึกษาเรื่องของนโยบายและการสนับสนุนของผู้บริหารสถานศึกษาควบคู่กับโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยไปพร้อม ๆ กัน

พหุน ปณ ฑิโต ชีเว

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2556). *จิตวิทยาการกีฬา*. กรุงเทพฯ : องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึกในพระบรมราชูปถัมภ์.

กรมพลศึกษา. (2552). *หลักสูตรอบรมผู้ฝึกสอน*. กรุงเทพฯ : ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

กฤษฎา จุลชาติ. (2543). *แรงจูงใจในการเล่นกีฬากอล์ฟ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2550). *พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันเป็นที่สรรเสริญยิ่งดิเรกคุณาภรณ์ พ.ศ. 2528*. กรุงเทพฯ : การกีฬาแห่งประเทศไทย.

การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2554). *แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2550-2554)*. กรุงเทพฯ : องค์การ สกสค.

ขนิษฐา ระโหฐาน. (2554). *ความเข้มแข็งทางจิตใจของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิง*. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ขวัญยืน รวมสุขการ. (2550). *ศึกษาปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น เพื่อคัดเลือกตัวแทนภาคเหนือตอนบน ครั้งที่ 28 พ.ศ.2549 ณ จังหวัดแพร่*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชามวยไทยศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.

จุฑาทิพย์ ชำนาญผล. (2549). *เจตคติที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการกีฬาที่มีต่อแรงจูงใจในการเล่นกีฬา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ฐิติพัฒน์ สงบกาย. (2533). *ผลของการกำกับตนเองต่อความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณัชชา สุวรรณวงศ์. (2560*). รายงานการวิจัย ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน นครราชสีมา (ระบบโควตา) ประจำปีการศึกษา 2560*. นครราชสีมา : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน.

ดลหทัย ทองตะนุนาม. (2553). *เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกอล์ฟสมัครเล่น*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ดวงทิตย์ สวัสดีจันทร์. (2556). *ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดหญิงในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42*. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดิเรก วรรณเศียร. (2545). *การพัฒนาแบบจำลองแบบสมบูรณ์ในการบริหารโดยใช้โรงเรียนเป็นฐานสำหรับสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ถวิล เกื้อกูลวงศ์. (2528). *การจูงใจในผลงาน*. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ทิพย์วรรณ์ สุขใจรุ่งวัฒนา. (2552). *การศึกษาปัจจัยที่สงผลต่อพฤติกรรมการเรียนที่ดีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จังหวัดนครปฐม*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ทิพวรรณ หล่อสุวรรณรัตน์. (2547). *ทฤษฎีองค์การสมัยใหม่*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : แซทโฟร์พริ้นติ้ง.

เทเวศร์ พิริยะพฤนท์. (2528). *สรีรวิทยาของการออกกำลังกาย*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เทเวศร์ พิริยะพฤนท์. (2545). *การวิจัยทางพลศึกษา*. กรุงเทพฯ : คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ธีระศักดิ์ กำบรรณารักษ์. (2547). *สนุกกับจิตวิทยา*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2542). *การวิเคราะห์องค์ภิมาน*. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นฤพนธ์ วงคจ์ตุรภัทร. (2540). ทางเลือกใหม่ของการศึกษาระดับปริญญาเอก ทางด้านพลศึกษาในประเทศไทย. *วารสารวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา*, 1(2), 1-5.

นารีทัต โกมารทัต และชัชชัย โกมารทัต. (2555). ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน. *วารสารวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ*, 13(3), 6-20.

น้ำเงิน จันทรมณี. (2557). *ปัญหาการปวดเมื่อยกล้ามเนื้อจากการทำงานของกลุ่มอาชีพการทอผ้าด้วยมือในเขตภาคเหนือตอนบนของประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาปัจจัยมนุษย์ในงานวิศวกรรมและการยศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

น้ำเพชร สินทอง. (2541). *การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความวิตกกังวลระหว่างในใจของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามรูปแบบซิปปาโดยใช้แบบฝึกหัดที่เน้นทักษะการคิดเลขในใจกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้คู่มือครู*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.

บุญชม ศรีสะอาด. (2535). *หลักการวิจัยเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพ ฯ : สุวีริยาสาส์น.

บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

ปณิตา นิรมล. (2546). *การพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการกำกับตนเองในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.

ปนัดดา ดีพิจารณา. (2551). *การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ประพัฒน์ ลักษณพิสุทธิ์ และณัฐวุฒิ สิทธิชัย. (2556). การพัฒนามาตรฐานวิชาชีพของผู้ฝึกสอนกีฬา : แบดมินตัน. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต*, 9(1), 16-37

ปราณี กองจินดา. (2549). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์และทักษะการคิดเลขในใจของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามรูปแบบซิปปาโดยใช้แบบฝึกหัดที่เน้นทักษะการคิดเลขในใจกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้คู่มือครู*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.

ปัญจา ชูช่วย. (2551). *ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

พรพล พิมพาพร. (2554). *ผลของการอดนอนและการฝึกซ้อมด้วยความหนักสูงที่มีต่อเวลาปฏิกิริยาและภาวะง่วงนอน*. นครปฐม : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน.

พระเทพเวที ประยุทธ์ ปยุตฺโต. (2534). *ไตรลักษณ์*. กรุงเทพฯ : มูลนิธิพุทธธรรม.

พลับพลึง พันธไชย. (2553). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

พัชรภรณ์ เกตุพันธุ์. (2551). *สภาพและปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬาไทยเพื่อการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ครั้งที่ 24*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พิชัยณรงค์ กงแก้ว. (2550). ระดับความวิตกกังวลและวิธีจัดการความวิตกกังวลของนักกีฬามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่และนักกีฬาของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33. *วารสารวิจัยราชภัฏเชียงใหม่*, 9(1), 57-72.

พิชิต เมืองนาโพธิ์. (2534). *เอกสารประกอบการสอน พ437 จิตวิทยาการกีฬา*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

พิชิต เมืองนาโพธิ์. (2543). *รายงานการวิจัย ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับการแสดงความสามารถในการแข่งขันของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี*. กรุงเทพฯ : คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2545). *การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ : ปฏิบัติการวิจัยในชั้นเรียน*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.

พิทยา บวรวัฒนา. (2544). *ทฤษฎีองค์การสาธารณะ*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พิมพันธ์ เดชะคุปต์ และพเยาว์ ยินดีสุข. (2548). *วิธีวิทยาการสอนวิทยาศาสตร์ทั่วไป*. กรุงเทพฯ : พัฒนาคุณภาพวิชาการ.

พิมพันธ์ เตชะคุปต์. (2548). *การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*. กรุงเทพฯ : เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมนเนจเม็นท์.

พิสมัย ประเสริฐไทย. (2547). *การศึกษาบุคลิกภาพของนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

พีระพงศ์ บุญศิริ. (2536). *จิตวิทยาการกีฬา (Sport Psychology)*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

โพธิ์สวัสดิ์ แสงสว่าง. (2522). *พัฒนาการกีฬามวยไทย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เภรินทร์ ริยาพันธ์. (2555). *คุณลักษณะของโค้ชฟุตบอลที่มีประสิทธิภาพของไทยพรีเมียร์ลีก*. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

มนตรี สังข์ทอง (2556). การศึกษาประสิทธิภาพของวิธีการประมาณค่าพารามิเตอร์ในการวิเคราะห์พหุระดับ เมื่อกลุ่มตัวอย่างมีขนาดเล็ก. *วารสารวิทยาศาสตร์บูรพา*, 18(1), 116-124, มกราคม-มิถุนายน.

มลฤดี พงศ์อมร และคณะ. (2557). ผลของการงีบหลับกลางวันในภาวะอดนอนที่มีต่อความคล่องแคล่วว่องไวเชิงปฏิกิริยา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน. *วารสารวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา*, 14(2), 103-116, กรกฎาคม.

มัณฑรา ธรรมบุศย์. (2544). AQ. กับความสำเร็จในชีวิต. *วารสารวิชาการ*. 4(9), 13-14, กันยายน.

มาริสา ธรรมะ. (2545). *ความพึงพอใจของนิสิตต่อสภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตสารสนเทศสระแก้ว*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.

รัฐพันธ์ กาญจนรังสรรค์. (2557). *การพัฒนาต้นแบบและกลยุทธ์ของนักกีฬาในประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาอุดมศึกษา คณะคุรุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รุ่งฤดี กล้าหาญ. (2554). การพัฒนาระบบการประเมินสมรรถนะในการปฏิบัติการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาล. *วารสารพยาบาลทหารบก*, 14(2), 48-58, พฤษภาคม–สิงหาคม.

รุจิราพรรณ คงช่วย. (2559). *รายงานการวิจัย รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเขตภาคใต้*. สงขลา : ครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.

ลัดดา เรืองมโนธรรม. (2558). การพัฒนาแบบสอบถามการรับรู้ความสำเร็จ สำหรับเยาวชนไทยและการสอน. *จิตวิทยาการออกกาลังกายและกีฬา*, 15(2), 343-355.

วนิชา ศรีตะปัญญะ. (2557). *การตรวจสอบความเที่ยงตรงของโมเดลความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพของผู้ฝึกสอนกับนักกีฬา ความวิตกกังวล และการรับรู้ความสำเร็จของนักกีฬา. วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.

วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2534). *การเตรียมตัวนักกีฬาด้านจิตวิทยาก่อนเข้าแข่งขัน*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิทยา นาควัชระ. (2544). *วิธีเลี้ยงลูกให้เก่งดีมีสุข IQ EQ MQ AQ*. กรุงเทพฯ : Good Book.

วิมลมาศ ประชากุล. (2551). *ทฤษฎีความเชื่อมั่นในตนเองทางการกีฬาของนักกีฬาทีมชาติไทย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา.

วิไลพิน ทองประเสร็จ. (2556). *อิทธิพลของรูปแบบการฝึกสอนกีฬาการตอบสนองความต้องการพื้นฐานทางการกีฬาและแรงจูงใจภายในที่ส่งผลต่อการประสบความสำเร็จทางการกีฬา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา

ศรีเรือน แก้วกังวาน. (2554). *ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ : รู้เขา รู้เรา*. กรุงเทพฯ : หมอชาวบ้าน.

ศิริชัย กาญจนวาสี. (2532). มิติใหม่ของการวิจัยทางการศึกษา. *วารสารวิธีวิทยาการวิจัย*, 4(1), 1–8.

ศิลปะชัย สุวรรณธาดา. (2532). *จิตวิทยาลัยการกีฬา : ความวิตกกังวล*. กรุงเทพฯ : การกีฬาแห่งประเทศไทย.

สนอง คูณมี. (2549). *แรงจูงใจในการเป็นนักมวยไทยอาชีพของนักมวยไทย ในเวทีมวยมาตรฐาน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สมบัติ กาญจนกิจ และสมหญิง จันทรุไทย. (2542). *จิตวิทยาการกีฬา แนวคิด ทฤษฎี สู่การปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมบัติ กาญจนกิจ. (2532). *เอกสารประกอบการสัมมนาจิตวิทยาการกีฬา*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมบัติ กาญจนกิจ. (2542). *จิตวิทยาการกีฬา*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมบัติ จำปาเงิน. (2522). *กีฬาไทย*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

สมพงษ์ ธนธัญญา. (2540). *แนวทางการเสริมสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัว เพื่อส่งเสริมการศึกษาของนักเรียน : ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนปทุมคงคา กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมสงเคราะห์มหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมสงเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2541). *ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมัคร ชมชื่น. (2553). *กระบวนการขัดเกลาสู่ความเป็นนักมวยไทยอาชีพ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสังคมวิทยาการพัฒนา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

สาคร สุขศรีวงศ์. (2550). *การจัดการ: จากมุมมองนักบริหาร*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : จีพีไซเบอร์พรินท์.

สิริพร ทิพย์คง. (2545). *หลักสูตรและการสอนคณิตศาสตร์*. กรุงเทพฯ : พัฒนาคุณภาพวิชาการ.

สืบสาย บุญวรีบุตร. (2541). *จิตวิทยาการกีฬา (Sport Psychology)*. ชลบุรี : ชลบุรีการพิมพ์.

สุเทพ เมธ์ไธสง และคณะ. (2554). *การพัฒนารูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงสาเหตุของปัจจัยคัดสรรที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการแข่งขันกีฬาของนักศึกษาในสถาบันการพลศึกษา*. มหาสารคาม : สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตมหาสารคาม.

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2539). *เอกสารประกอบคำสอนจิตวิทยาการกีฬา ภาควิชาพลศึกษา*. กรุงเทพฯ : คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2541). *จิตวิทยาการกีฬา*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2545). *จิตวิทยาการกีฬา (Sport Psychology)*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

สุพิชญ์กฤตา พักโพธิ์เย็น. (2560). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาสาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.

สุพิตร สมาหิโต. (2530). การวิจัยทางพลศึกษา. *วารสารสุขศึกษา พลศึกษา และนันทนาการ*. 1, 144.

สุพิตร สมาหิโต. (2535). จิตวิทยาการออกกำลังกาย. *สารสารสุขศึกษา-พลศึกษา-สันทนาการ*, 1(2), 1-3.

สุภัทรา ปิณฑะแพทย์. (2534). *จิตวิทยาทั่วไป แนวคิดและทฤษฎีขั้นมูลฐาน*. กรุงเทพฯ : อรุณการพิมพ์.

สุภาพ สมศรี และคณะ. (2549). *ปัญหาความต้องการการฝึกซ้อมของนักกีฬามวยไทยอาชีพจังหวัดบุรีรัมย์*. บุรีรัมย์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.

สุภาพรรณ โคตรจรัส. (2527). *สุขภาพจิต: จิตวิทยาในการดารงชีวิต เล่ม 1*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุระพรรณ พนมฤทธิ์. (2554). *รายงานการวิจัย การเรียนรู้โดยการกำกับตนเองของนักศึกษาพยาบาลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองแตกต่างกัน*. พะเยา : วิทยาลัยพยาบาลพะเยา.

สุรีย์ พันธ์รักษ์. (2541). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเสือภูเขา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุวิมล ติรกานันท์. (2543). *การประเมินโครงการ : แนวทางสู่การปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

อนันต์ อัตชู. (2536). *หลักการฝึกกีฬา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

อนุวัติ คูณแก้ว. (2555). *การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ สู่ผลงานทางวิชาการเพื่อการเลื่อนวิทยฐานะ*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อภิชัย บัวหยู่. (2551). *แรงจูงใจของนักกีฬาเทนนิสสมัครเล่นที่สนใจเข้าร่วมการแข่งขันเทนนิสระดับอาชีพ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อภิวัฒน์ ปานทอง และคณะ. (2560). การวางแผนระยะยาวสำหรับพัฒนานักกีฬา. *วารสารบัณฑิตศึกษา*, 14(64), 15-22, มกราคม–มีนาคม.

อมรรัตน์ มาวัน. (2550). *ความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรคความวิตกกังวลตามสถานการณ์และความคิดต่อผลสำเร็จในการแข่งขันกีฬาของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนกีฬาจังหวัดขอนแก่น*. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อรพันธ์ ประสิทธิรัตน์. (2533). *รายงานการวิจัย การศึกษาสภาพแวดล้อมทางการเรียนของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อรุณ รักธรรม. (2536). *การพัฒนาองค์การ แนวความคิดและการประยุกต์ใช้ในระบบสังคมไทย*. ม.ป.ท. : ม.ป.พ.

อวยพร เรืองตระกูล และสุนทรพจน์ ดำรงค์พานิช. (2551). การประเมินตนเองเพื่อการพัฒนา. *เติมเต็มความรู้ : รู้คิด-รู้ทำ*, 2, 1-22.

อารี พันธ์มณี. (2542). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ : ต้นอ้อ 1999.

อุทัย เลาหวิเชียร. (2543). *รัฐประศาสนศาสตร์ลักษณะวิชาและมิติต่าง ๆ*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : เสมาธรรม.

อุทัยวรรณ นพรัตน์. (2553). *กิจกรรมนันทนาการผู้สูงอายุ*. กรุงเทพฯ : สำนักส่งเสริมและพัฒนานันทนาการ สำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ กระทรวงท่องเที่ยวและกีฬา.

เอกราช จันทร์กรุง. (2555). *รายงานการวิจัย ความเชื่อมั่นในตนเองของนักกีฬาและเทคนิคของผู้ฝึกสอนที่ช่วยพัฒนาความมั่นใจของนักกีฬายิมนาสติกศิลปะ ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39*. กรุงเทพฯ : คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

Amorase, T. and Horn, T.S. (1995). A Season–Long Examination of Intrinsic Motivation In First Year College Athletes. Relationships with Coaching Behavior. *Journal of Sport and Exercise Psychology*, 17, 20

Anshel, M.H. (1997). *Sport Psychology : Form Theory to Practice*. 3rd ed. Scotsdale, AZ : Goursuch Searisbrick, Publishers.

Anshel, M.H. (2003). *Sport psychology: from theory to practice*. New York : Benjamin Cummings.

Aşçı, H.F. and others. (2007). Psychological Profile of Turkish Rock Climbers : An Examination of Climbing Experience and Route Difficulty. *Perceptual and Motor Skills*, 104(3), 892-900.

Atkinson, J.W. (1974). The Main Stream of Achievement-Oriented Activity. In J.W> Atkinson & J.O. Raynor (Eds.), *Motivation and Achievement*. New York : Halstead.

Atkinson, J.W. and Raynor, J. (1974). *Personality, motivation and achievement*. USA : Hemisphere Publishing Corporation.

Banack, H.R., Sabiston, C. and Bloom, G.A. (2011). Coach autonomy support, basic need satisfaction, and intrinsic motivation of Paralympic athletes. *Research Quarterly for Exercise and Sport*, 84, 722-730.

Bandura, A. (1977). Self-Efficiency : Toward a Unifying theory of Behavioral Change. *Psychological Review*, 84, 191-215.

Bandura, A. (1989). Human agency in social cognitive theory. *American Psychologist*, 44(9), 1175–1184.

Barlow, J.H. and others. (2002). Self-management approaches for people with chronic conditions: A review. *Patient Education and Counseling*, 48, 177–187.

Belkin, G.S. and Skydell, R.H. (1979). *Foundation of Psychology*. Boston : Hougton Mifflin.

Boud, D. (1995). *Implementing Student Self-Assessment*. Sydney : Higher Education Research and Development Society of Australasia.

Browne, M.W. and Cudeck, R. (1993). *Alternative Ways of Assessing Model Fit*. Newbury Park, CA. : Sage Publications.

Butler, R.J. (1997). *Sport Psychology in Performance*. Oxford : Butterworth Heinemann.

Chamber, D. (1998). *Olympic solidarity*. Germany : International Olympic Committee.

Chelladurai, P. (1984). Discrepancy between preferences and perceptions of leadership behavior and satisfaction of athletes in varying sports. *Journal of Sport Psychology*, 6(1), 27–41.

Cox, R.H. (1990). *Sport psychology : Concepts and Application*. Lowa : Wm. C. Brown Publishing.

Cox, R.H. (2002). *Sport psychology : Concepts and applications*. 5th ed. New York : WCB McGraw-Hill.

Creer, T.L. (2000). Self-management of chronic illness. In M. Boekaerts, P. R. Pintrich, & M. Zeidner (Eds.), *Handbook of self-regulation*, p. 601–629, California : Academic.

Deci, E.L. and Ryan, R.M. (1985). *Intrinsic Motivation and Self-determination in Human Behavior*. New York : Plenum.

Dewey, J. (1938). *Experience and Education*. New York : Macmillan Company.

Dexter, D.J. (2002). An analysis of the perceived leadership styles and levels of satisfaction of selected junior collage athletic directors and head coaches. *The Sport Journal*, 5, 2.

Dobbs, N. and others. (2015). STING activation by translocation from the ER is associated with infection and auto inflammatory disease. *Cell Host Microbe*, 18, 157-168.

Duda, J.L. (1989). Relationship between Task and Ego Orientation and the Perceived Purpose of Sport among High School Athletes. *Journal of Sport and Exercise Psychology*, 11, 318-335.

Duda, J.L. and Hall, H.K. (2001). Achievement goal theory in sport: Recent extensions and future directions. In R. Singer, C. Janelle, & H. Hausenblas (Eds). *Handbook of Research in Sport Psychology*, pp. 417-443. New York : John Wiley & Sons.

Early, J.D. (1987). Interpersonal Orientation and Motivational Differences Between Team and Individual Sport Participants. Ph.D. Thesis, Austin State University.

Edward, A.L. (1957). *Technique of Attitude Scale Construction*. New York : Appleton–Century–Crofts.

Frederick, H. (1991). *A Harvard Business Review Paperback: Motivation*. Massachusetts : Harvard Business School

Freud, S. (1943). *A general Introduction to Psychoanalysis*. New York : Garden City.

Gagne, R.M. (1970). *The Condition of Learning*. New York : Holt, Rinchart and. Winston.

Gil, D.L. (1986). Competitiveness among females and males in physical activity class. *Sex Roles*, 15, 223-247.

Gill, S.K. (2002). *International communication: English language challenges for Malaysia*. Serdang : University Putra Malaysia Press.

Hall, K.K. and Earles, M. (1995). Motivational Determinants of Interest, and Perception of Success in School Physical Education. *Journal of Sport and Exercise Psychology. NASPSPA Abstracts*, 17, 57.

Harris, M.G. (1984). *Comparative Local Government*. Great Britain : William Brendon and Son.

Harter, S. (1979). *Perceived Competence Scale for Children*. Denver : University of Denver.

Harwood, C., Cumming, J. and Hall, C. (2003). Imagery use in elite youth sport: Reinforcing the applied role of achievement goal theory. *Research Quarterly of Exercise and Sport*, 74, 292-300.

Heider, F. (1944). Social perception and phenomenal causality. *Psychological Review*, 51, 358-374.

Heider, F. (1944). Social perception and phenomenal causality. *Psychological Review*, 51, 358-374.

Hergenhahn, B.R. and Olson, H. (1997). *An introduction to theories of learning*. 5th ed. Prentice Hall International.

Horn, T.S. (2002). Coaching Effectiveness in the Sport Domain. In T. S. Horn (Ed.), *Advances in sport psychology*, 2nd ed., pp. 309–354, Champaign, IL : Human Kinetics.

Jowett, S. and Cockerill, I.M. (2002). Incompatibility in the coach-athlete relationship. In I. M. Cockerill (Ed.), *Solutions in sport psychology*, pp. 16-31, London : Thomson Learning.

Jowett, S. and Cockerill, I.M. (2003). Olympic medalists' perspective of the athlete-coach relationship. *Psychology of Sport and Exercise*, 4(4), 313–331.

Kanfer, F.H. and Gaelick-Buys, L. (1991). Self-Management methods. In F. H. Kanfer & A. P. Goldstein(Eds), *Self-management methods in helping people changes: A textbook of methods*, 4th ed., pp 305-360, New York : Pergamon Press.

Kenow, L. and Williams, J.M. (1999). Coach-athlete compatibility and athlete's perception of coaching behaviors. *Journal of Sport Behavior (JSB)*, 22(2), 251-259.

Klenowski, V. (1995). Student self-evaluation processes in student-centred teaching and learning contexts of Australia and England. *Assessment in Education: Principles, Policy & Practice*, 2(2), 145-163.

Krane, V. and others. (1997). Reaching For Gold And The Price Of Glory : A Motivational Case Study Of An Elite Gymnast. *The Sport Psychologist*, 11, 53-71.

Kuan, G. and Roy, J. (2007). Goal profiles, mental toughness and its influence on performance outcomes among Wushu athletes. *Journal of Sports Science and Medicine*, 6(2), 28-33.

Lemyre, P.-N., Roberts, G.C. and Ommundsen, Y. (2002). Achievement goal orientations, perceived ability, and sportsperson ship in youth soccer. *Journal of Applied Sport Psychology*, 14(2), 120–136.

Li, B, and others. (1996). An RNA structure involved in feedback regulation of splicing and of translation is critical for biological fitness. *Proc Natl Acad Sci USA*., 93(4), 1596-600

Lipkin, C.B. and Cohen, R.G. (1973). *Effective Approaches to Patients Behavior*. New York : Springer.

Locke, E.A. and Latham, G.P. (1990). *A Theory of Goal-setting and Task Performance*. Englewood Cliffs, NJ : Prentice Hall.

Loehr, J.E. (1995). *The new toughness training for sports*. New York : Penguin Group.

Lorig, K. and Holman, H. (2003). Self-management education: History, definition, , Outcomes, and Mechanisms. *Annals of Behavioral Medicine*, 26(1), 1-7.

Lyle, J. (1999). *Coaching philosophy and coaching behavior*. Oxford : Butterworth-Heinemann.

Mageau, G.A. and Vallerand, R.J. (2003). The Coach-Athlete Relationship A Motivational Model. *Journal of Sports Sciences*, 21, 883-904.

Martens, R. (1983). *Sport Competition Anxiety Test*. 2d ed. Illinois : Human Kinetics Publishers.

Martens, R. (2004). *Successful coaching*. 3rd ed. Champaign, Ill. : Human Kinetics.

Maslow, A. (1970). *Motivation and Personality*. 2nd ed. New York : Harpers and Row.

McClelland, D.C. (1961). *The Achieving Society*. Princeton, NJ : Van Nostrand.

Miarka B, and others. (2011). Objectivity of FRAMI-software for judo match analysis. *Int J Perf Anal Sport*, 11(2), 254-266.

Mitchell, S.A. (1992). *Perceptions of Learning Environment and Intrinsic Motivation in Physical Education : Predictive Relationships with Achievement Goals And Perceived Ability (Motivation)*. Ph.D. Thesis, Syracuse University.

Myers, J.A. and others. (2013). Beta-diversity in temperate and tropical forests reflects dissimilar mechanisms of community assembly. *Ecology Letters*, 16, 151–157.

Neal, P. (1969). *Coaching Methods for Women*. Massachusetts : Addison-Wesley Publishing Company.

Nicholls, J.G. (1989). *The competitive ethos and democratic education*. Cambridge, MA : Harvard University Press.

Pelletier, L.G. and others. (1995). Toward a new measure of intrinsic motivation, extrinsic motivation, and a motivation in sports: The sport motivation scale (SMS). *Journal of Sport and Exercise Psychology*, 17, 35-53.

Prescott, D.A. (1961). *The child in the educative process*. New York : McGraw-Hall.

Raleigh, V. (2011). *Long-term development in Swimming*. [online]. Available from : https://www.clearinghouseforsport.gov.au/. [accessed 16 March 2020].

Rudolph, D.L. and McAuley, E. 1(1997). Influence of exercise–related affect on post – exercise self–efficacy. *Journal of Interdisciplinary Research in Physical Education*, 1, 23–33.

Ryan, E.L. and Deci, R.M. (2000). Self-Determination Theory: A View from the Hierarchical Model of Intrinsic and Extrinsic Motivation. *Psychological Inquiry*, 11(4), 312-318.

Santos, C.L.V. and others. (2015). The use of comet assay in plant toxicology : recent advances. *Front Genet*, 6, 216.

Schunk, D.H and Zimmerman, B.J. (1994). Self-Regulation Education Retrospect and Prospect. In D.H., Schunk & B.J. Zimmerman(eds.), *Self-regulation of learning and performance : issues and educational applications*, pp. 307-308, New Jersey : Lawrence.

Sidthilaw, S. (1996). *Kinetic and kinematic analysis of Thai boxing roundhouse kicks. Doctoral dissertation, Tese*. Ph.D. Thesis, Oregon State University.

Smith, E.W. (1980). *The Education's Encyclopedia*. New York : Prentice–Hall.

Spielberger, C.D. (1972). *Anxiety: current trends in theory and research*. Oxford, England : Academic Press

Spielberger, C.D. (1989). *State-Trait Anxiety Inventory: Bibliography*. 2nd ed. Palo Alto, CA : Consulting Psychologists Press.

Stoner, A.F. and Wankel, C. (1986). *Management*. 3rd ed. New Delhi : Prentice–Hill.

Tennant, M. (1993). *Psychology & Adult Learning*. London : Routledge.

Tjeerdsma, B.L. (1994). *An Explora5ion of The Causal Relationships Among Achievement Motivation Variables In Physical Education*. Ph.D. Thesis, University of South Carolina.

Tobin, K. (1986). Effects of teacher wait time on discourse characteristics in mathematics and language arts classes. *American Educational Research Journal*, 23(2), 191-200.

Weinberg, R. and Gould, D. (1995). *Foundations of sport and exercise psychology*. Champaign (IL) : Human Kinetics.

Weinberg, R.S. and Gould, D. (2007). *Foundations of Sport and Exercise Psychology*.4th ed. Illinois : Human Kinetics.

Weiss, M.R. and Chaumeton, N. (1992). Motivational Orientations in Sport. In T. Horn (Ed.), *Advances in Sport Psychology*. Illinois: Human Kinetics.

Weiss, M.R. and Ferrer, C.E. (2002). Motivational orientations and sport behavior. *Advances in sport psychology*, pp. 101-183, Champaign, IL : Human Kinetics.

White, D.D. (1989). *Organization Behavior*. New York : Jimone & Schaster.

White, M.L. (1990). *A Study of Collegiate Women Athletes Psychological Characteristics and Motivation in Sport (Women Athletes, Athletes)*. Ph.D. Thesis, University of Georgia.

White, S.A. (1998). Adolescent goal profiles, perceptions of the parent-initiated motivational climate, and competitive trait anxiety. *The Sport Psychologist*, 12,16-28.

White, S.A. and Zellner, S.R. (1996). The Relationship Between Goal Orientation, Beliefs About The Causes of Sport Success, and Trait Anxiety Among High school, intercollegiate, and recreational sport participants. *The Sport Psychologist,* 10(1), 58–72.

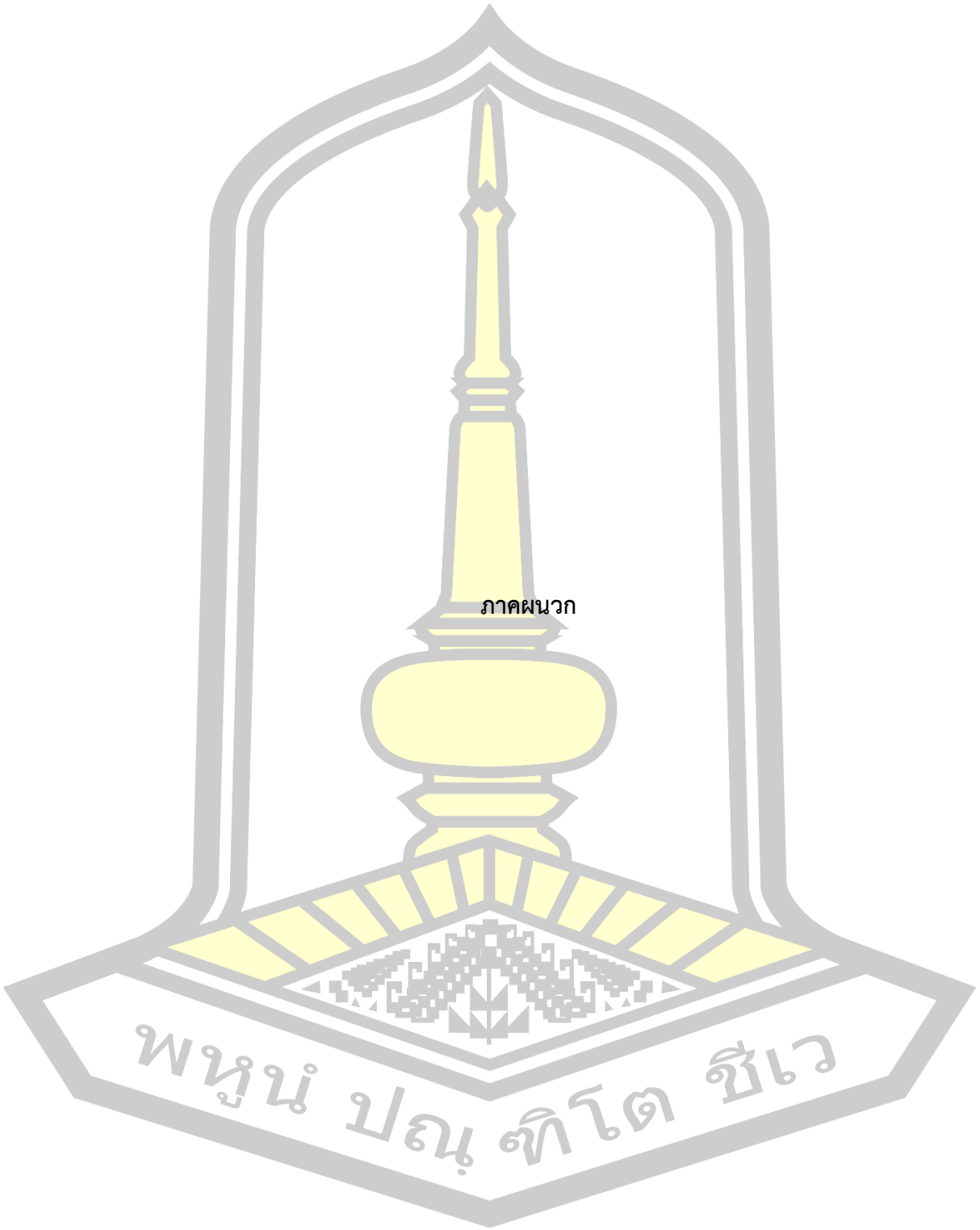
Willer, D. (1986). *Scientific Sociology: Theory and Method*. Englewood cliff, NJ. : Prentice Hill.

Willis, J.D. (1982). Three scales to measure competition-related motives in sport. *Journal of Sport Psychology*, 4(5), 338-353.

Willis, J.D. and others. (1982). The Relationship Between Competitive Motives and Ratings of Competitiveness. *Sociological Abstracts*, 1(4), 52-75.

Zimmerman, B.J. (1998). Academic Studying and Development of Personal Skill : A Self Regulatory Perspective. *Educational Psychologist*, 32(2/3), 73–86.

พหุน ปณ ฑิโต ชีเว

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ การพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

แบบแสดงความยินยอมให้ทำการวิจัยจากอาสาสมัคร

เลขที่การรับรอง จริยธรรมการวิจัยในคน 224/2562 วันรับรอง 26 ธันวาคม 2562

วันหมดอายุ 25 ธันวาคม 2563

ข้าพเจ้า ชื่อ (ฉายามวยไทย) ..... นามสกุล สังกัด (ค่าย) ..... อายุ มหาวิทยาลัย .....

ได้อ่านคำชี้แจง/รับฟังคำอธิบายจาก นายอนุรักษ์ปภพ มีตน เกี่ยวกับการเป็นอาสาสมัครในโครงการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา” โดยข้อความที่อธิบายประกอบด้วย รายละเอียดทั้งหมดเกี่ยวกับที่มาและจุดมุ่งหมายในการทำวิจัย, รายละเอียดของขั้นตอนต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าต้องปฏิบัติและได้รับการปฏิบัติ, ประโยชน์ที่ข้าพเจ้าจะได้รับจากการวิจัย และความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้นจากการเข้าร่วมการวิจัย รวมทั้งแนวทางของข้อคำถามที่อาจเกิดความสงสัยโดยตลอด อีกทั้งยังได้รับคำอธิบายและการตอบข้อสงสัยจากหัวหน้าโครงการวิจัยเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ตลอดจนการรับรองจากผู้วิจัยที่จะเก็บรักษาข้อมูลของข้าพเจ้าไว้เป็นความลับ และไม่ระบุชื่อหรือข้อมูลส่วนตัวเป็นรายบุคคลต่อสาธารณชน โดยผลการวิจัยจะนำเสนอในลักษณะภาพรวมที่เป็นการสรุปผลการวิจัยเพื่อประโยชน์ทางวิชาการเท่านั้น

“ในการเข้าร่วมเป็นอาสาสมัครของโครงการวิจัยครั้งนี้ ข้าพเจ้าเข้าร่วมด้วยความสมัครใจ” และข้าพเจ้าสามารถถอนตัวจากการศึกษานี้เมื่อใดก็ได้ ถ้าข้าพเจ้าปรารถนา โดยจะไม่มีผลกระทบและไม่เสียสิทธิ์ใด ๆ ในการเรียนหรือการทำงาน ที่ข้าพเจ้าจะได้รับต่อไปในอนาคต

ข้าพเจ้าเข้าใจข้อความในเอกสารชี้แจงอาสาสมัคร และแบบแสดงความยินยอมนี้โดยตลอดแล้วจึงลงลายมือชื่อไว้ ณ ที่นี้

ลงชื่อ.....อาสาสมัคร

(.....)

วันที่.....

พหูน ปณฺฑิโต ชีเว

แบบสอบถาม

เรื่อง การพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

<u>คำชี้แจง</u>

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1.เพื่อศึกษาองค์ประกอบปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา 2. เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา 3. เพื่อพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จะมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อกระบวนการพัฒนาโมเดลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติให้เกิดความสำเร็จทั้งด้านการกีฬาและด้านการเรียน

แบบสอบถามเพื่อการวิจัยนี้แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามด้านความสำเร็จ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

<u>ตอนที่ 1</u> ด้านข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

<u>คำชี้แจง</u> กรุณาเขียนเครื่องหมาย √ ลงใน ( ) หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริง และเติมข้อมูลที่เกี่ยวข้อกับผู้ตอแบบสอบถาม

1. เพศ ( ) ชาย ( ) หญิง
2. ท่านกำลังศึกษาอยู่ในระดับ ( ) ปริญญาตรี ( ) ปริญญาโท ( ) ปริญญาเอก ( ) อื่น ๆ ระบุ

.....

3. ปัจจุบันท่านกำลังศึกษาอยู่ที่ (ระบุชื่อสถาบันการศึกษา).....ชั้นปีที่.....
4. เกรดเฉลี่ยสะสม.....
5. สาขาที่ท่านศึกษาเกี่ยวข้องกับกีฬาหรือไม่ ( ) เกี่ยวข้อง ( ) ไม่เกี่ยวข้อง
6. ท่านเริ่มฝึกกีฬามวยไทยตั้งแต่อายุกี่ปี ( ) ตั้งแต่เด็ก – อายุ 12 ปี ( ) อายุ 13 ปี – อายุ 17 ปี ( ) อายุ 18 ปี ขึ้นไป
7. ท่านทำการฝึกซ้อมมวยไทยที่ไหน

( ) ที่บ้าน ( ) ที่ค่ายมวย ( ) ที่มหาวิทยาลัย ( ) อื่น ๆ ระบุ

8. ใครเป็นผู้ฝึกสอนมวยไทยให้ท่าน *(สามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)*

( ) พ่อ ( ) อาจารย์ที่มหาวิทยาลัย ( ) ญาติ

( ) ผู้ฝึกสอนอาชีพจากภายนอก เช่น ค่ายมวย ( ) อื่น ๆ ระบุ

9. ปัจจุบันท่านอายุกี่ปี .....ปี

10. ท่านชกมวยไทยอาชีพ ภายใต้กติกามวยไทยอาชีพ การแข่งขัน 5 ยก จำนวนทั้งหมดกี่ครั้ง.....ครั้ง

10.1 ชนะกี่ครั้ง.....ครั้ง เสมอกี่ครั้ง.....ครั้ง แพ้กี่ครั้ง.....ครั้ง

11. ท่านชกมวยไทยสมัครเล่น ภายใต้กติกามวยไทยสมัครเล่น การแข่งขัน 3 ยก จำนวนทั้งหมดกี่ครั้ง.....ครั้ง

11.1 ติดอันดับเหรียญรางวัล อันดับ 1-3 กี่ครั้ง.....ครั้ง

11.2 แพ้กี่ครั้ง.....ครั้ง

12. ท่านชกมวยไทยรุ่นน้ำหนัก .....กิโลกรัม

13. ท่านได้ค่าตอบแทนสูงสุดในการชกมวยไทยอาชีพต่อครั้ง (ค่าตัวมวยไทย) จำนวน.....บาท/ครั้ง

ตอนที่ 2 ด้านแบบสอบถามความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งมีองค์ประกอบเกี่ยวข้องทั้งหมด 6 องค์ประกอบ คือ 1. ด้านอาจารย์หรือผู้ฝึกสอน 2. ด้านการฝึกซ้อมกีฬา 3. ด้านสิ่งแวดล้อม 4. ด้านแรงจูงใจ 5. ด้านสมรรถภาพทางใจ และ 6. ด้านการจัดการตนเอง

คำชี้แจง ข้อความต่อไปนี้ให้นักกีฬา วิเคราะห์ถึงระดับความคิดเห็นของตนเองในแต่ละด้านที่เกี่ยวข้อง โดยแต่ละข้อมีเกณฑ์แสดงถึงระดับ 5 ระดับดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	มีพฤติกรรมด้านนี้มากที่สุด
มาก	หมายถึง	มีพฤติกรรมด้านนี้มาก
ปานกลาง	หมายถึง	มีพฤติกรรมด้านนี้ปานกลาง
น้อย	หมายถึง	มีพฤติกรรมด้านนี้น้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	มีพฤติกรรมด้านนี้น้อยที่สุด
เป็นประจำ	หมายถึง	มีพฤติกรรมด้านนี้เป็นประจำ
บ่อย ๆ ครั้ง	หมายถึง	มีพฤติกรรมด้านนี้บ่อย ๆ ครั้ง
ค่อนข้างบ่อย	หมายถึง	มีพฤติกรรมด้านนี้ค่อนข้างบ่อย
นาน ๆ ครั้ง	หมายถึง	มีพฤติกรรมด้านนี้นาน ๆ ครั้ง
ไม่เคยเลย	หมายถึง	ไม่เคยมีพฤติกรรมด้านนี้เลย

แบบสอบถามในการวิจัย โปรดทำเครื่องหมาย √ ลงในช่องที่ตรงกับความเห็นของท่านมากที่สุด โปรดตอบคำถามทุกข้อ แม้ว่าท่านไม่แน่ในก็ตาม

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	(5) มากที่สุด	(4) มาก	(3) ปานกลาง	(2) น้อย	(1) น้อยที่สุด
(ด้านการแข่งขัน) ความมุ่งมั่นเกี่ยวข้องกับผู้ฝึกสอน / อาจารย์					
1. อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนของฉัน มุ่งมั่น เน้นการฝึกซ้อม เพื่อให้ฉันเกิดการพัฒนาด้านทักษะมวยไทย เพื่อชัยชนะ					
(ด้านการเรียน) ความมุ่งมั่นเกี่ยวข้องกับผู้ฝึกสอน / อาจารย์					
2. อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนของฉัน มุ่งมั่นในการสอน ค้นหาเทคนิคในการสอนใหม่ๆ ทำให้ฉันเกิดแรงจูงใจ มีความกระตือรือร้น พร้อมที่จะเรียนอยู่ตลอดเวลา					
3. อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนของฉัน มุ่งเน้นการสอนให้เกิดการกล้าแสดงออกเพื่อให้สำเร็จการศึกษาตามระยะเวลาที่กำหนด					
4. อาจารย์หรือผู้ฝึกสอน ปฏิบัติการสอนอย่างทุ่มเท ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของฉันดีขึ้น					
(ด้านการแข่งขัน) เกี่ยวข้องกับการฝึกซ้อม					
5. การฝึกซ้อมทำให้ฉันมีความแข็งแกร่งทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ส่งผลให้ฉันมีโอกาสเป็นผู้ชนะในการแข่งขันสูง					
6. การฝึกซ้อมช่วยให้ฉันแก้ไขข้องบกพร่องและใช้ทักษะมวยไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ					
(ด้านการเรียน) เกี่ยวข้องกับการฝึกซ้อม					
7. ผลการเรียนของฉันดีขึ้นส่วนหนึ่งมาจากการฝึกซ้อมมวยไทย เพราะการซ้อมมวยทำให้ฉันรู้จักความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง มีกฎระเบียบวินัย					
8. การฝึกซ้อมมีส่วนทำให้สุขภาพร่างกายของฉันแข็งแรง สามารถปฏิบัติกิจกรรมการเรียนได้อย่างต่อเนื่อง					

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	(5) มากที่สุด	(4) มาก	(3) ปานกลาง	(2) น้อย	(1) น้อยที่สุด
(ด้านการแข่งขัน) เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม / เพื่อน					
9. เพื่อนเป็นแรงกระตุ้นให้ฉันอยากฝึกซ้อม เพื่อพัฒนาตัวเองด้านทักษะมวยไทยได้ดีขึ้น					
10. เพื่อนมีส่วนช่วยทำให้ฉันตระหนักในหน้าที่ มีความรับผิดชอบในการฝึกซ้อม					
11. เพื่อนมีส่วนช่วยแนะนำ ปรับปรุงวิธีการชกของฉัน ส่งผลต่อชัยชนะในการแข่งขัน					
(ด้านการเรียน) เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม / เพื่อน					
12. เพื่อนจะคอยกระตุ้นให้ฉันมีความรับผิดชอบต่อการเรียนส่งผลให้การเรียนดีขึ้น					
13. เพื่อนจะคอยให้กำลังใจฉันและให้คำปรึกษาด้านการเรียนในเวลาที่ฉันมีปัญหา					
14. เพื่อนทำให้ฉันอยากเข้าเรียนให้ตรงเวลา ส่งงานให้ครบ และผ่านกิจกรรมทุกรายวิชา ส่งผลให้การเรียนดีขึ้น					
(ด้านการแข่งขัน) เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม / ครอบครัว					
15. ฉันมุ่งมั่นฝึกซ้อมให้ชนะในการแข่งขันบ่อย ๆได้รับค่าตอบแทนในการชกที่สูง เพราะฉันอยากให้ครอบครัวสบาย					
(ด้านการเรียน) เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม / ครอบครัว					
16. ครอบครัวสนับสนุนด้านการเงิน และอุปกรณ์การเรียน ทำให้ฉันมีกำลังใจ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดี					
(ด้านการแข่งขัน) เกี่ยวข้องกับสถานที่และอุปกรณ์					
17. อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อมมีเพียงพอและได้มาตรฐาน					
18. สถานที่ฝึกซ้อมได้มาตรฐาน					
19. สภาพแวดล้อมบริเวณสถานฝึกซ้อมมวย (เสียง, กลิ่น, อื่น ๆ) มีความเหมาะสม					

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	(5) มากที่สุด	(4) มาก	(3) ปานกลาง	(2) น้อย	(1) น้อยที่สุด
20. มหาวิทยาลัยของฉัน มีบรรยากาศดี มีความพร้อมทางด้านอุปกรณ์ และห้องเพียงเพื่อใช้ในการเรียนรู้ศึกษาและค้นคว้างาน					
(ด้านการแข่งขัน) การตั้งเป้าหมายเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ					
21. ฉันมีเป้าหมายที่ชัดเจน จึงทำให้ฉันมีแรงจูงใจที่อยากฝึกซ้อมและชัยชนะการแข่งขัน					
(ด้านการเรียน) แบบมีเป้าหมายเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ					
22. ฉันรู้สึกกระตือรือร้นอยากจะเข้าเรียนทุกครั้ง เพราะฉันมีเป้าหมายในการเรียนที่ชัดเจน					
23. ฉันจะสำเร็จการศึกษาได้ตามกำหนด มีงานที่มั่นคง เพื่อครอบครัวของฉัน					
(ด้านการแข่งขัน) การรับรู้ความสำเร็จเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ					
24. ฉันชอบและรักในกีฬามวยไทย ฉันจึงเล่นกีฬามวยไทยได้ดี และอยากมีชื่อเสียง					
(ด้านการเรียน) การรับรู้ความสำเร็จเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ					
25. มีรุ่นพี่เรียนสาขานี้ที่และประสบผลสำเร็จ นี้จึงเป็นแรงบันดาลใจให้ฉันตั้งใจเรียนและอยากประสบผลสำเร็จเหมือนรุ่นพี่					
(ด้านการแข่งขัน) ความใกล้ชิดเกี่ยวข้องกับผู้ฝึกสอน / อาจารย์					
26. ฉันซ้อมมวยกับอาจารย์หรือผู้ฝึกสอนด้วยความความสนุกสนานและเป็นกันเอง ทำให้ผู้ฝึกสอนเข้าใจปัญหาและพัฒนาตัวฉันอย่างเป็นระบบ					
27. ฉันรู้สึกรักและเคารพอาจารย์หรือผู้ฝึกสอนเป็นมากกว่าผู้ให้ความรู้ด้านการกีฬา					
28. ทุกครั้งที่ฉันแข่งขัน อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนจะคอยให้กำลังใจอยู่ข้างสนามเสมอ					
(ด้านการเรียน) ความใกล้ชิดเกี่ยวข้องกับผู้ฝึกสอน / อาจารย์					
29. อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนของฉัน สอนฉันด้วยความสนุกสนานเป็นกันเองทำให้ฉันตั้งใจเรียน					

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	(5) มากที่สุด	(4) มาก	(3) ปานกลาง	(2) น้อย	(1) น้อยที่สุด
30. ฉันรู้สึกว่าอาจารย์หรือผู้ฝึกสอนของฉัน เป็นมากกว่าผู้ให้ความรู้ด้านการเรียน					
31. ทุกครั้งที่ฉันสับสน หรือมีปัญหา อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนคือคนแรก ๆ ที่ฉันนึกถึงและขอคำปรึกษา					
(ด้านการแข่งขัน) ความชื่นชมเกี่ยวข้องกับผู้ฝึกสอน / อาจารย์					
32. อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนจะชมฉัน ทำให้ฉันมีกำลังใจที่จะฝึกซ้อมและแข่งขัน					
33. ถึงฉันจะแพ้ แต่คำชมของอาจารย์หรือผู้ฝึกสอนทำให้ฉันมีความมุ่งมั่นเสมอ					
34. คำชมของอาจารย์หรือผู้ฝึกสอนทำให้ฉันมีความมั่นใจ กล้าตัดสินใจ และเชื่อมั่นในตนเองระหว่างการแข่งขัน					
(ด้านการเรียน) ด้านความชื่นชมเกี่ยวข้องกับผู้ฝึกสอน / อาจารย์					
35. คำชมของอาจารย์หรือผู้ฝึกสอนทำให้ฉันเกิดความกล้าแสดงออกมีความพยายาม และเชื่อมั่นในตนเอง ส่งผลต่อการเรียนดีขึ้น					
(ด้านการแข่งขัน) ความไว้ใจเกี่ยวข้องกับผู้ฝึกสอน / อาจารย์					
36. อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนไว้ใจให้ฉันตัดสินใจด้วยตนเองขณะแข่งขัน ทำให้ฉันเกิดความมั่นใจในการแข่งขัน					
37. ความไว้ใจของอาจารย์หรือผู้ฝึกสอน ทำให้ฉันไม่นำข้อผิดพลาดเก็บมาคิด					
(ด้านการเรียน) ความไว้ใจเกี่ยวข้องกับผู้ฝึกสอน / อาจารย์					
38. อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนเชื่อในตัวฉันว่าฉันสามารถเรียนและเล่นกีฬาควบคู่กันได้ดี สิ่งนี้ทำให้ฉันมั่นใจในตนเอง และทำทั้งสองอย่างควบคู่กันได้ดี					
39. ความไว้ใจของอาจารย์หรือผู้ฝึกสอนที่มีให้ฉัน ทำให้ฉันมีความกล้าแสดงออกมากขึ้น					

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	(5) มากที่สุด	(4) มาก	(3) ปานกลาง	(2) น้อย	(1) น้อยที่สุด
40. ความไว้ใจที่อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนที่มีให้ฉัน ส่งผลต่อด้านจิตใจทำให้ฉันกล้าปรึกษาปัญหา					
(ด้านการแข่งขัน) ความมั่นใจในตนเองเกี่ยวข้องกับสมรรถภาพทางใจ					
41. ทุกครั้งที่ฉันแข่งขัน ฉันมั่นใจในตัวฉันเป็นผู้ชนะมากกว่าเป็นผู้แพ้					
42. ฉันเชื่อมั่นในทักษะมวยไทยของฉัน และทุกครั้งที่แข่งขัน ฉันสามารถทำได้ดี					
43. ถึงแม้การแข่งขันจะคู่คี่และสูสี แต่ฉันก็สามารถควบคุมตนเองได้อย่างดี					
(ด้านการเรียน) ความมั่นใจในตนเองเกี่ยวข้องกับสมรรถภาพทางใจ					
44. ฉันมั่นใจว่าฉันทำข้อสอบผ่านได้ เพราะฉันตั้งใจเรียนมาโดยตลอด					
45. ฉันทุ่มเทเวลาให้กับการเรียนอย่างเต็มที่ไม่น้อยกว่าการกีฬามวยไทย					
(ด้านการแข่งขัน) ความเข้มแข็งทางด้านจิตใจเกี่ยวข้องกับสมรรถภาพทางใจ					
46. ฉันไม่เคยกลัว แม้ฉันรู้ว่าคู่ต่อสู้ของฉันจะเก่งกว่าฉันก็ตาม					
(ด้านการเรียน) ความเข้มแข็งทางด้านจิตใจเกี่ยวข้องกับสมรรถภาพทางใจ					
47. ฉันเชื่อมั่นในตัวเองว่าฉันสามารถสำเร็จการศึกษาตามระยะเวลาที่กำหนดได้					
48. ถึงแม่จะมีอุปสรรค แต่ไม่มีสิ่งไหนสามารถทำให้ฉันทิ้งการเรียนและกีฬามวยไทยได้					
49. ถึงฉันแม้ฉันจะไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกเหมือนคนอื่น เช่น ยานพาหนะ ปัญหาด้านการเงิน แต่มันไม่ได้ทำให้ฉันยอมแพ้ เลิกจากการเรียนและการกีฬาได้					

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	(5) มากที่สุด	(4) มาก	(3) ปานกลาง	(2) น้อย	(1) น้อยที่สุด
(ด้านการแข่งขัน) การควบคุมความเครียดเกี่ยวข้องกับสมรรถภาพทางใจ					
50. ฉันควบคุมอารมณ์ได้ดี ทำให้การแข่งขันมวยไทยครั้งนี้ฉันมีโอกาสชนะสูง					
51. เมื่อฉันเครียด ฉันสามารถลดความเครียดในการแข่งขันได้ด้วยตัวฉันเอง					
52. ทุกครั้งที่ฉันแข่งขันมวยไทย ร่างกายฉันรู้สึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อไม่แกร่ง					
(ด้านการเรียน) การควบคุมความเครียดเกี่ยวข้องกับสมรรถภาพทางใจ					
53. ที่ผลการเรียนฉันดี เพราะฉันสามารถควบคุมความเครียดจากการเรียนได้					
54. เมื่อฉันได้เป็นตัวแทนนำเสนองาน ฉันลดความเครียดด้วยตัวของฉันเอง					
(ด้านการแข่งขัน) ความวิตกกังวล					
55. ฉันไม่รู้สึกกังวลแม้ฉันจะไม่ได้ชกที่เวทีมวยที่ฉันเคยชกประจำ					
56. แม้ฉันจะแข่งที่เวทีไหน เวลาไหน กล้ามเนื้อในร่างกายของฉันรู้สึกผ่อนคลาย					
(ด้านการเรียน) ความวิตกกังวล					
57. ฉันไม่กังวลเมื่อฉันได้รับเป็นตัวแทนกลุ่มนำเสนองานหน้าชั้น					
58. ฉันไม่คิดว่าการเรียนจะยากเกินความสามารถของฉัน					
(ด้านการแข่งขัน) การติดตามตนเองเกี่ยวข้องกับการจัดการตนเอง					
59. ยิ่งฉันแพ้บ่อยเท่าไหร่ ยิ่งทำให้ฉันซ้อมมวยไทยหนักมากขึ้นเท่านั้น					
59. แม้ฉันยังไม่มีโปรแกรมแข่งขันในตอนนี้ แต่ฉันก็เตรียมร่างกายให้พร้อมอยู่เสมอ เพื่อรอรายการในการแข่งขัน					

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	(5) มากที่สุด	(4) มาก	(3) ปานกลาง	(2) น้อย	(1) น้อยที่สุด
(ด้านการเรียน) การติดตามตนเองเกี่ยวข้องกับการจัดการตนเอง					
60. ฉันตั้งใจฟังอาจารย์สอน ทำงานเต็มความสามารถ และส่งงานที่ได้รับมอบหมายตามระยะเวลา					
(ด้านการแข่งขัน) การประเมินตนเองเกี่ยวข้องกับการจัดการตนเอง					
61. ฉันจะศึกษาวิธีการแข่งขันของคู่ต่อสู้เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนแข่งขันเสมอ					
(ด้านการเรียน) การประเมินตนเองเกี่ยวข้องกับการจัดการตนเอง					
62. ฉันมีหน้าที่ในการเรียนและการกีฬา และตอนนี้ฉันทำหน้าที่สองอย่างได้ดี					
(ด้านการแข่งขัน) การเสริมแรงตนเองเกี่ยวข้องกับการจัดการตนเอง					
63. บางครั้งฉันเคยผิดหวังและท้อแท้ แต่ฉันบอกกับตัวเองเสมอว่าฉันไม่เคยคิดที่จะเลิกชกมวย เพราะฉันไม่ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่ฉันตั้งไว้					
64. ฉันบอกกับตัวเองว่าสู้ มันทำให้ฉันรู้สึกกล้าเมื่อขึ้นเวลาที่ฉันลงทำการแข่งขัน					
(ด้านการเรียน) การเสริมแรงตนเองเกี่ยวข้องกับการจัดการตนเอง					
65. เมื่อเจอปัญหาด้านการเรียนฉันบอกกับตัวเองว่าฉันไม่คิดที่จะยอมแพ้ มันทำให้ฉันเกิดความพยายามมากขึ้น					

พหุน ปณ ฑิโต ชีเว

<u>แบบสัมภาษณ์</u>

เรื่อง การพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

แบบสัมภาษณ์ความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ด้านคือ ด้านการแข่งขันกีฬาและด้านการเรียน มีองค์ประกอบเกี่ยวข้องทั้งหมด 6 องค์ประกอบ ดังนี้ 1.สิ่งแวดล้อม 2.การจัดการตนเอง 3.สมรรถภาพทางใจ 4.การฝึกซ้อมกีฬา 5. แรงจูงใจ และ 6. อาจารย์หรือผู้ฝึกสอน

<u>คำชี้แจง</u> ข้อความต่อไปนี้ให้นักกีฬา วิเคราะห์และให้เหตุผลของตนเองในแต่ละด้านที่เกี่ยวข้อง

1. ด้านสิ่งแวดล้อม

1.1 (เพื่อน/ครอบครัว/สถานที่และอุปกรณ์) มีผลต่อท่านอย่างไง ถึงทำให้ท่านเก่งในด้านกีฬามวยไทย

.....

.....

1.2 (เพื่อน / ครอบครัว / สถานที่และอุปกรณ์) ส่งผลต่อการเรียนกับท่านยังไง ท่านถึงเรียนได้ดี ทั้งที่ท่านเล่นกีฬามวยไทยไปด้วย

.....

.....

2. ด้านการจัดการตนเอง

2.1 ท่านมีการจัดการตนเองอย่างไร (การติดตามตนเอง / การประเมินตนเอง / การเสริมแรงตนเอง) ท่านถึงแข่งขันมวยไทยดี และมีผลการแข่งขันชนะมากกว่าแพ้

.....

.....

2.2 ท่านมีการจัดการตนเองอย่างไรในด้านการเรียน (การติดตามตนเอง/การประเมินตนเอง/การเสริมแรงตนเอง)

.....

.....

3. ด้านสมรรถภาพทางใจ

3.1 ท่านคิดว่า หัวใจที่เข้มแข็ง เกี่ยวข้องหรือไม่กับความสามารถในการแข่งขันมวยไทยที่ดีของท่าน อย่างไร(ความมั่นใจตนเอง/ความเข้มแข็งของจิตใจ/ควบคุมความเครียด/ความวิตกกังวล)

.....

.....

3.2 (ความมั่นใจตนเอง/ความเข้มแข็งของจิตใจ/ควบคุมความเครียด/ความวิตกกังวล) เกี่ยวข้องยังไง ท่านถึงมีผลการเรียนอยู่ในระดับที่ดี

.....

.....

4. ด้านการฝึกซ้อม

4.1 ท่านฝึกซ้อมมวยไทยยังไง ท่านถึงมีผลแข่งขันมวยไทยที่ชนะมากกว่าแพ้

.....

.....

4.2 ท่านเรียนได้ดี มีผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ที่มหาลัยกำหนดเกี่ยวข้องกับการซ้อมมวยไทยอย่างไร

.....

.....

5. ด้านแรงจูงใจ

5.1 แรงจูงใจ (แบบมีเป้าหมาย / แบบรับรู้ความสำเร็จ) ส่งผลต่อการแข่งขันมวยไทยอย่างไร

.....

.....

5.2. ท่านมีผลการเรียนอยู่ในระดับที่มหาวิทยาลัยกำหนด เกี่ยวกับแรงจูงใจอย่างไร (แบบมีเป้าหมาย/แบบรับรู้ความสำเร็จ)

.....

.....

6. ด้านอาจารย์ / ผู้ฝึกสอน

6.1 อาจารย์/ผู้ฝึกสอน ของท่านฝึกสอนยังไงท่านถึงชกมวยได้เก่ง (ความใกล้ชิด/ความมุ่งมั่น/ความชื่นชม/ความไว้ใจ)

.....

.....

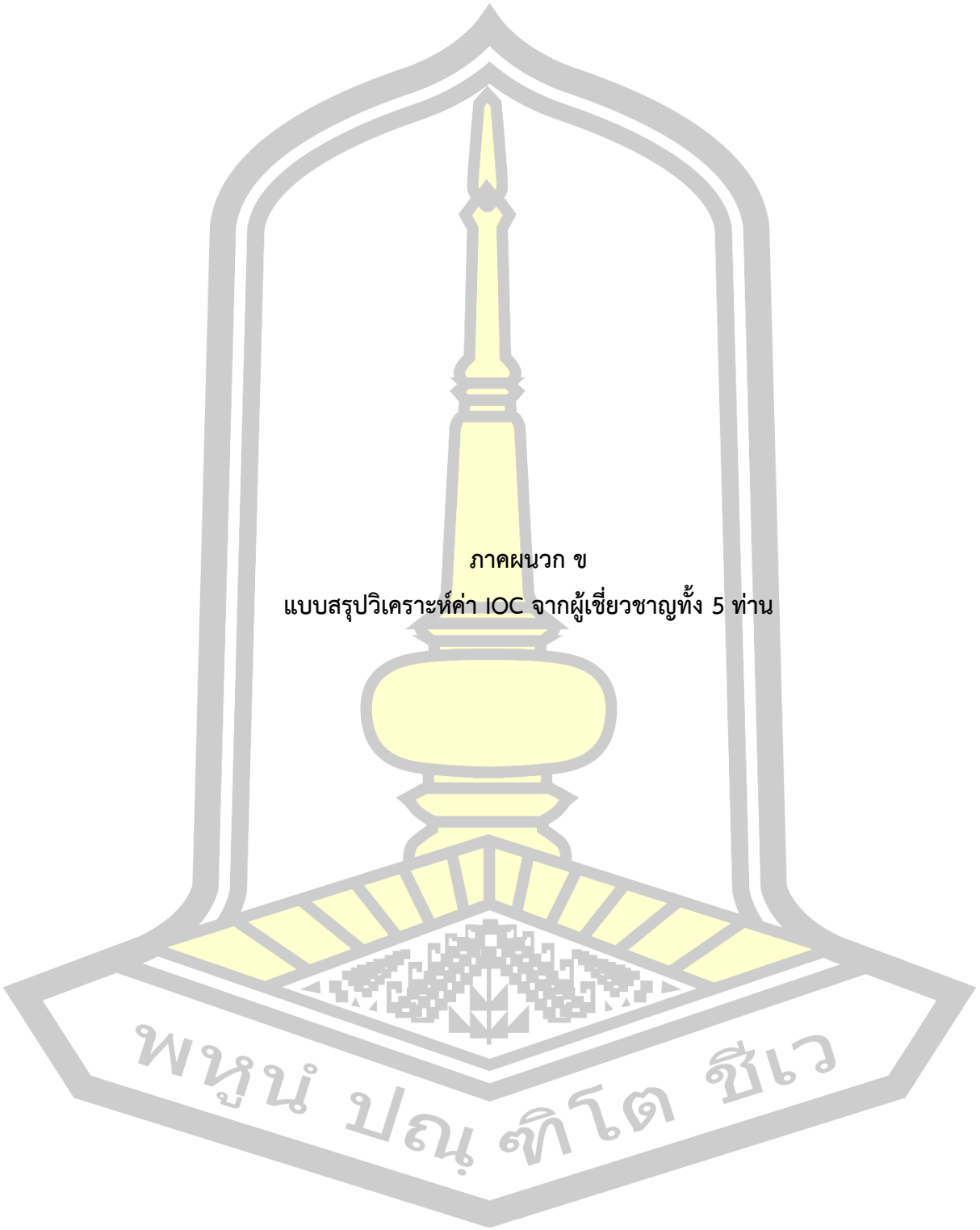
6.2 อาจารย์/ผู้ฝึกสอน เกี่ยวข้องกับการเรียนยังไง ท่านถึงมีผลการเรียนที่ดี (ความใกล้ชิด / ความมุ่งมั่น / ความชื่นชม / ความไว้ใจ)

.....

.....

ผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างสูง

พหุน ปณ ฑิโต ชีเว

ภาคผนวก ข

แบบสรุปวิเคราะห์ค่า IOC จากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน

วิเคราะห์การประเมินแบบสอบถามของผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือการวิจัยทั้งหมด 5 ท่าน

ข้อคำถาม	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	ท่านที่ 4	ท่านที่ 5	สรุป	IOC
1. เพศ ( ) ชาย ( ) หญิง	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2. ท่านกำลังศึกษาอยู่ในระดับ ( ) ปริญญาตรี ( ) ปริญญาโท ( ) สูงกว่าปริญญาโท	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3. ท่านเริ่มฝึกเล่นกีฬามวยไทยตั้งแต่อายุกี่ปี ( ) ตั้งแต่เด็ก – อายุ 12 ปี ( ) อายุ 13 ปี – อายุ 17 ปี ( ) อายุ 18 ปี – อายุ 25 ปี อื่น ๆ ระบุ.....	+1	θ ควรแบ่งเป็นช่วงอายุ ปรับให้ +1	+1	+1	+1	~~0.8~~1	ใช้ได้
4. ท่านทำการฝึกซ้อมมวยไทยที่ไหน *(สามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)* ( ) ที่บ้าน ( ) ที่ค่ายมวย ( ) ที่มหาวิทยาลัย อื่น ๆ ระบุ.....	+1	+1	+1	0 ควรแยกไม่ควรซับซ้อนกัน ปรับให้ +1	+1	~~0.8~~1	ใช้ได้
5. ใครเป็นผู้ฝึกสอนมวยไทยให้ท่าน *(สามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)* ( ) พ่อ ( ) อาจารย์ที่มหาวิทยาลัย ( ) ญาติ ( ) ผู้ฝึกสอนอาชีพจากภายนอก เช่นค่ายมวย ( ) อื่น ๆ ระบุ.....	+1	+1	+1	0 ควรแยกไม่ควรซับซ้อนกันปรับให้ +1	+1	~~0.8~~1	ใช้ได้
6. ปัจจุบันท่านมีอายุ .....ปี	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7. ปัจจุบันท่านกำลัง *(สามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)* 7.1 ( ) กำลังศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย (ระบุชื่อสถาบันการศึกษา).....ชั้นปีที่..... 7.2 ( ) ทำงาน *(งานที่ท่านทำเกี่ยวข้องกับกีฬามวยไทยหรือไม่)* ( ) เกี่ยวข้อง ( ) ไม่เกี่ยวข้อง 7.3 ( ) กำลังศึกษาและทำงาน (ระบุชื่อสถาบันการศึกษา).....ชั้นปีที่..... *(งานที่ท่านทำเกี่ยวข้องกับกีฬามวยไทยหรือไม่)* ( ) เกี่ยวข้อง ( ) ไม่เกี่ยวข้อง	+1	+1	+1 กรณีเป็นนิสิตทำงานอะไรที่เรียกว่าเกี่ยวข้อง	0 ควรแยกไม่ควรซับซ้อนกัน แยกเป็น 7.1/7.2 ปรับให้ +1	+1	1	ใช้ได้ ท่านที่ 3 เสนอแนะควรเพิ่มสาขาที่เรียนและเกรดเฉลี่ยรวม

ข้อคำถาม	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	ท่านที่ 4	ท่านที่ 5	สรุป	IOC
8. ท่านชกมวยไทยอาชีพ ภายใต้กติกามวยไทยอาชีพ การแข่งขัน 5 ยก จำนวนทั้งหมดกี่ครั้ง.....ครั้ง ชนะกี่ครั้ง.....ครั้ง เสมอกี่ครั้ง.....ครั้ง แพ้กี่ครั้ง.....ครั้ง	+1	+1 ทั้งหมด..... . ชนะ..... เสมอ..... แพ้.....	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
9. ท่านชกมวยไทยสมัครเล่น ภายใต้กติกามวยไทยสมัครเล่น การแข่งขัน 3 ยก จำนวนทั้งหมดกี่ครั้ง.....ครั้ง ชนะกี่ครั้ง.....ครั้ง เสมอกี่ครั้ง.....ครั้ง แพ้กี่ครั้ง.....ครั้ง	+1	+1 ทั้งหมด..... . ชนะ..... เสมอ..... แพ้.....	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
10. ท่านชกมวยไทยรุ่นน้ำหนักกี่กิโลกรัม .....กิโลกรัม	+1	+1 ลบกี่กิโลกรัม	+1 เพิ่มปัจจุบัน	+1	+1	1	ใช้ได้
11. ท่านได้ค่าตอบแทนสูงสุดในการชกมวยไทยอาชีพต่อครั้ง (ค่าตัวมวยไทย) จำนวน.....บาท / ครั้ง	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้ ท่านที่ 3 เสนอแนะควรเพิ่มสาขาที่เรียนและเกรดเฉลี่ยรวม
12. ท่านเคยได้ค่าตอบแทนในการชกมวยไทยสมัครเล่น จำนวน.....บาท	+1 มวยไทยสมัครเล่นไม่มีค่าตอบแทน	+1	+1	+1	+1	+1	
13. อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนของฉัน ฝึกซ้อมฉันด้วยตัวเองอย่างทุ่มเท	+1	+1	+1 ปรับประโยค	0 ไม่แน่ใจ ยืนยันให้ 0	+1	0.8	ใช้ได้
14. อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนของฉัน มีความมุ่งมั่น เน้นการฝึกซ้อม เพื่อให้ฉันเกิดการพัฒนาด้านทักษะมวยไทย อย่างเป็นระบบ	+1	+1	+1	0 ไม่แน่ใจ ยืนยันให้ 0	+1	0.8	ใช้ได้

ข้อคำถาม	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	ท่านที่ 4	ท่านที่ 5	สรุป	IOC
8. ท่านชกมวยไทยอาชีพ <u>ภายใต้กติกามวยไทยอาชีพ การแข่งขัน</u> <u>5 ยก</u> จำนวนทั้งหมดกี่ครั้ง.....ครั้ง ชนะกี่ครั้ง.....ครั้ง เสมอกี่ครั้ง.....ครั้ง แพ้กี่ครั้ง.....ครั้ง	+1	+1 ทั้งหมด..... ชนะ..... เสมอ..... แพ้.....	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
15. อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนของฉัน มุ่งมั่น เน้นการฝึกเพื่อชัยชนะ โดยการนำข้อบกพร่องมาแก้ไขปัญหาในการแข่งขัน	+1	+1	+1 ปรับประโยค	+1	+1	1	ใช้ได้
16. อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนของฉัน มุ่งมั่นในการสอน ค้นหาเทคนิคในการสอนใหม่ ๆ ทำให้ฉันเกิดแรงจูงใจ มีความกระตือรือร้น พร้อมที่จะเรียนอยู่ตลอดเวลา	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
17. อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนของฉัน มุ่งเน้นการสอนให้เกิดการกล้าแสดงออกเพื่อให้สำเร็จการศึกษาตามระยะเวลาที่กำหนด	+1	+1	0 เป็นคำถามสองคำถามในประโยค ปรับให้ +1	+1	+1	1	ใช้ได้
18. อาจารย์หรือผู้ฝึกสอน ปฏิบัติการสอนอย่างทุ่มเท ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของฉันดีขึ้น	+1	+1	0 เป็นคำถามสองคำถามในประโยค ปรับให้ +1	+1	+1	~~0.8~~ 1	ใช้ได้
19. อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนของฉัน วางแผนการฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
20. การฝึกซ้อมทำให้ฉันมีความแข็งแกร่งทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ส่งผลให้ฉันมีโอกาสเป็นผู้ชนะในการแข่งขันสูง	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
21.การฝึกซ้อมช่วยให้ฉันแก้ไขข้องบกพร่องและใช้ทักษะมวยไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
22. ผลการเรียนของฉันดีขึ้นส่วนหนึ่งมาจากการฝึกซ้อมมวยไทย เพราะการซ้อมมวยทำให้ฉันรู้จักความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง	+1	+1	+1	+1	0 กีฬากับการเรียนไม่แน่ใจ ยืนยันให้ 0	0.8	ใช้ได้

ข้อคำถาม	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	ท่านที่ 4	ท่านที่ 5	สรุป	IOC
23. การฝึกซ้อมมีผลทำให้ฉันอยู่ในกรอบ มีกฎระเบียบ และมีวินัยในการเรียน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนที่ดีขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
24. การฝึกซ้อมมีส่วนทำให้สุขภาพร่างกายของฉันแข็งแรง สามารถปฏิบัติกิจกรรมการเรียนได้อย่างต่อเนื่อง	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
25. เพื่อนเป็นแรงกระตุ้นให้ฉันอยากฝึกซ้อม เพื่อพัฒนาตัวเองด้านทักษะมวยไทยได้ดีขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
26. เพื่อนมีส่วนช่วยทำให้ฉันตระหนักในหน้าที่ มีความรับผิดชอบในการฝึกซ้อม	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
27. เพื่อนมีส่วนช่วยแนะนำ ปรับปรุงวิธีการชกของฉัน ส่งผลต่อชัยชนะในการแข่งขัน	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
28. เพื่อนจะคอยกระตุ้นให้ฉันมีความรับผิดชอบต่อการเรียน ส่งผลให้การเรียนดีขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
29. เพื่อนจะคอยให้กำลังใจฉันและให้คำปรึกษาด้านการเรียนในเวลาที่ฉันมีปัญหา	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
30. เพื่อนทำให้ฉันอยากเข้าเรียนให้ตรงเวลา ส่งงานให้ครบและผ่านกิจกรรมทุกรายวิชา ส่งผลให้การเรียนดีขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
31. ฉันมุ่งมั่นฝึกซ้อม และมีผลการแข่งขันได้ดี ส่วนหนึ่งมาจากการสนับสนุนของครอบครัว	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
32. ครอบครัวเป็นแรงผลักดัน ทำให้ฉันประสบผลสำเร็จในด้านกีฬามวยไทย	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
33. ทุกครั้งที่ฉันแข่งขันมวยไทย ครอบครัวจะไปให้กำลังใจฉันตลอด ทำให้การแข่งขันครั้งนั้นฉันเป็นผู้ชนะ	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
34. ครอบครัวสนับสนุนด้านการเงิน และอุปกรณ์การเรียน ทำให้ฉันมีกำลังใจ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดี	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
35. ฉันมีแรงผลักดันในการเรียน เพราะครอบครัวให้กำลังใจฉันเมื่อฉันมีปัญหา	+1	+1	0 มีคำซ้ำ ปรับให้ +1	+1	+1	1	ใช้ได้
36. ครอบครัวติดตาม ตักเตือน และให้ความสนใจกับการเรียนของฉัน ไม่น้อยกว่าการฝึกซ้อมมวยไทย จึงทำให้ฉันให้ฉันเรียนได้ดี	+1	+1	+1	0 ไม่แน่ใจ ยืนยันให้ 0	+1	0.8	ใช้ได้
37. อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อมมีเพียงพอและได้มาตรฐาน	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
38. สถานที่ฝึกซ้อมได้มาตรฐาน	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
39. สภาพแวดล้อมโดยรอบบริเวณสถานฝึกซ้อมมวย (เสียง, กลิ่น, อื่น ๆ) มีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

ข้อคำถาม	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	ท่านที่ 4	ท่านที่ 5	สรุป	IOC
40. มหาวิทยาลัยของฉันมีความพร้อมทางด้านอุปกรณ์ เพื่อใช้ในการเรียนรู้ศึกษา และค้นคว้างาน	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
41. มหาวิทยาลัยมีห้องปฏิบัติการต่าง ๆ ที่เพียงพอต่อการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
42. บรรยากาศในห้องเรียนของฉัน มีความเหมาะสมต่อการเรียนรู้ เช่น ความสะอาด ความเป็นระเบียบ อุณหภูมิ แสงสว่าง กลิ่น เพื่อนในชั้นเรียน เป็นต้น	+1	+1	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
43.เพราะฉันมีเป้าหมาย จึงทำให้ฉันอยากฝึกซ้อมและส่งผลต่อชัยชนะ	+1	+1	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
44.การมีเป้าหมายที่ชัดเจน เป็นแรงจูงใจให้ฉันอยากชนะในการแข่งขัน	+1	+1	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
45.ความมีวินัย ความขยัน ความรับผิดชอบต่อหน้าที่ เกิดจากเป้าหมายที่ฉันตั้งไว้	+1	+1	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
46.ฉันรู้สึกกระตือรือร้นอยากจะเข้าเรียนทุกครั้ง เพราะฉันมีเป้าหมายในการเรียนที่ชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
47.ฉันทบทวนความรู้ที่ได้เรียนมาอยู่เสมอเพื่อทำให้เข้าใจในบทเรียนมากขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
48.ฉันจะสำเร็จการศึกษาได้ตามกำหนด มีงานที่มั่นคง เพื่อครอบครัวของฉัน	+1	+1	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
49.ฉันชอบและรักในกีฬามวยไทย ฉันจึงเล่นกีฬามวยไทยได้ดี	+1	+1	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
50.กีฬามวยไทยทำให้ฉันสามารถสร้างชื่อเสียง และมีคนรู้จักฉันมากมาย	+1	+1	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
51.เมื่อฉันชนะบ่อยมากขึ้น ฉันมีโอกาสได้รับค่าตอบแทนจากการชกที่สูงขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
52. ฉันเรียนสาขานี้เพราะฉันถนัดและคิดว่าฉันสามารถสำเร็จการศึกษาได้	+1	+1	+1	0 ประโยคไม่ชัด ปรับให้ +1	+1	+1	ใช้ได้
53.ฉันจึงพอใจในผลการเรียนของตัวเอง เพราะฉันตั้งใจเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
54.มีรุ่นพี่เรียนสาขานี้ที่และประสบผลสำเร็จ นี้จึงเป็นแรงบันดาลใจให้ฉันตั้งใจเรียนและอยากประสบผลสำเร็จเหมือนรุ่นพี่	+1	+1	0 ประโยคไม่ชัด ปรับให้ +1	+1	+1	+1	ใช้ได้
55. ฉันซ้อมมวยกับอาจารย์หรือผู้ฝึกสอนด้วยความความสนุกสนานและเป็นกันเอง ทำให้ผู้ฝึกสอนเข้าใจปัญหาและพัฒนาตัวฉันอย่างเป็นระบบ	+1	+1	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้

ข้อคำถาม	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	ท่านที่ 4	ท่านที่ 5	สรุป	IOC
56.ฉันรู้สึกรักและเคารพอาจารย์หรือผู้ฝึกสอนเป็นมากกว่าผู้ให้ความรู้ด้านการกีฬา	+1	+1 ประโยคเพิ่มเป็น	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
57.ทุกครั้งที่ฉันแข่งขัน อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนจะคอยให้กำลังใจอยู่ข้างสนามเสมอ	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
58.อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนของฉัน สอนฉันด้วยความสนุกสนานเป็นกันเองทำให้ฉันตั้งใจเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
59.ฉันรู้สึกว่าอาจารย์หรือผู้ฝึกสอนของฉัน เป็นมากกว่าผู้ให้ความรู้ด้านการเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
60.ทุกครั้งที่ฉันสับสน หรือมีปัญหา อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนคือคนแรก ๆ ที่ฉันนึกถึงและขอคำปรึกษา	+1	+1	+1 ปรับคำ	+1	+1	1	ใช้ได้
61.อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนจะชมฉัน ทำให้ฉันมีกำลังใจที่จะฝึกซ้อมและแข่งขัน	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
62.ถึงฉันจะแพ้ แต่คำชมของอาจารย์หรือผู้ฝึกสอนทำให้ฉันมีความมุ่งมั่นเสมอ	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
63.คำชมของอาจารย์หรือผู้ฝึกสอนทำให้ฉันมีความมั่นใจ กล้าตัดสินใจ และเชื่อมั่นในตนเองระหว่างการแข่งขัน	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
64.อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนจะชมฉัน ทำให้ฉันมีกำลังใจในการเรียนอยู่เสมอ	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
65. อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนจะชมฉัน ทำให้ฉันมีความพยายามในการเรียนมากขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
66. คำชมของอาจารย์หรือผู้ฝึกสอนทำให้ฉันเกิดความกล้าแสดงออก และเชื่อมั่นในตนเอง ส่งผลต่อการเรียนดีขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
67.อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนไว้ใจให้ฉันตัดสินใจด้วยตนเองขณะแข่งขัน ทำให้ฉันเกิดความมั่นใจในการแข่งขัน	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
68.เพราะความไว้ใจของอาจารย์หรือผู้ฝึกสอนที่มีต่อตัวฉันทำให้ฉันพัฒนาตัวเอง	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
69. ความไว้ใจของอาจารย์หรือผู้ฝึกสอน ทำให้ฉันไม่นำข้อผิดพลาดเก็บมาคิด	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
70. อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนเชื่อในตัวฉันว่าฉันสามารถเรียนและเล่นกีฬาควบคู่กันได้ดี สิ่งนี้ทำให้ฉันมั่นใจในตนเอง และทำทั้งสองอย่างควบคู่กันได้ดี	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
71.ความไว้ใจของอาจารย์หรือผู้ฝึกสอนที่มีให้ฉัน ทำให้ฉันมีความกล้าแสดงออกมากขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
72. ความไว้ใจที่อาจารย์หรือผู้ฝึกสอนที่มีให้ฉัน ส่งผลต่อด้านจิตใจ ทำให้ฉันกล้าปรึกษาปัญหา	+1	+1	+1 ลบประโยค	+1	+1	1	ใช้ได้

ข้อคำถาม	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	ท่านที่ 4	ท่านที่ 5	สรุป	IOC
73. ทุกครั้งที่ฉันแข่งขัน ฉันมั่นใจในตัวฉันเป็นผู้ชนะมากกว่าเป็นผู้แพ้	+1	+1	0 ไม่แน่ใจ ปรับให้ +1	+1	+1	~~0.8~~ 1	ใช้ได้
74. ฉันเชื่อมั่นในทักษะมวยไทยของฉัน และทุกครั้งที่แข่งขันฉันสามารถทำได้ดี	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
75. ถึงแม้การแข่งขันจะคู่คี่และสูสี แต่ฉันก็สามารถควบคุมตนเองได้อย่างดี	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
76. ฉันมั่นใจว่าฉันทำข้อสอบผ่านได้ เพราะฉันตั้งใจเรียนมาโดยตลอด	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
77. ฉันทุ่มเทเวลาให้กับการเรียนอย่างเต็มที่ไม่น้อยกว่าการกีฬามวยไทย	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
78. ฉันมั่นใจว่าฉันเรียนจบถึงแม้ฉันจะชกมวยไปด้วย เพราะฉันมีความพยายาม	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
79. ฉันไม่เคยกลัว แม้ฉันรู้ว่าคู่ต่อสู้ของฉันจะเก่งกว่าฉันก็ตาม	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
80. ฉันควบคุมสมาธิได้ดีทุกครั้งที่ฉันกำลังแข่งขัน แม้เจอแรงกดดันต่าง ๆ ก็ตาม	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
81. ฉันควบคุมสมาธิได้ดีทุกครั้งที่ฉันกำลังแข่งขัน แม้เจอแรงกดดันต่าง ๆ ก็ตาม	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
82. ฉันเชื่อมั่นในตัวเองว่าฉันสามารถสำเร็จการศึกษาตามระยะเวลาที่กำหนดได้	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
83. ถึงแม่จะมีอุปสรรค แต่ไม่มีสิ่งไหนสามารถทำให้ฉันทิ้งการเรียนและกีฬามวยไทยได้	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
84.ถึงฉันแม้ฉันจะไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกเหมือนคนอื่น เช่น ยานพาหนะ ปัญหาด้านการเงิน แต่มันไม่ได้ทำให้ฉันยอมแพ้เลิกจากการเรียนและการกีฬาได้	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
85. ฉันควบคุมอารมณ์ได้ดี ทำให้การแข่งขันมวยไทยครั้งนี้ฉันมีโอกาสชนะสูง	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
86. เมื่อฉันเครียด ฉันสามารถลดความเครียดในการแข่งขันได้ด้วยตัวฉันเอง	+1	+1	0 ปรับ ประโยค ปรับให้ +1	+1	+1	1	ใช้ได้
87. ทุกครั้งที่ฉันแข่งขันมวยไทย ร่างกายฉันรู้สึกผ่อนคลาย กล้ามเนื้อไม่แกร่ง	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
88. ที่ผลการเรียนฉันดี เพราะฉันสามารถควบคุมความเครียดจากการเรียนได้	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

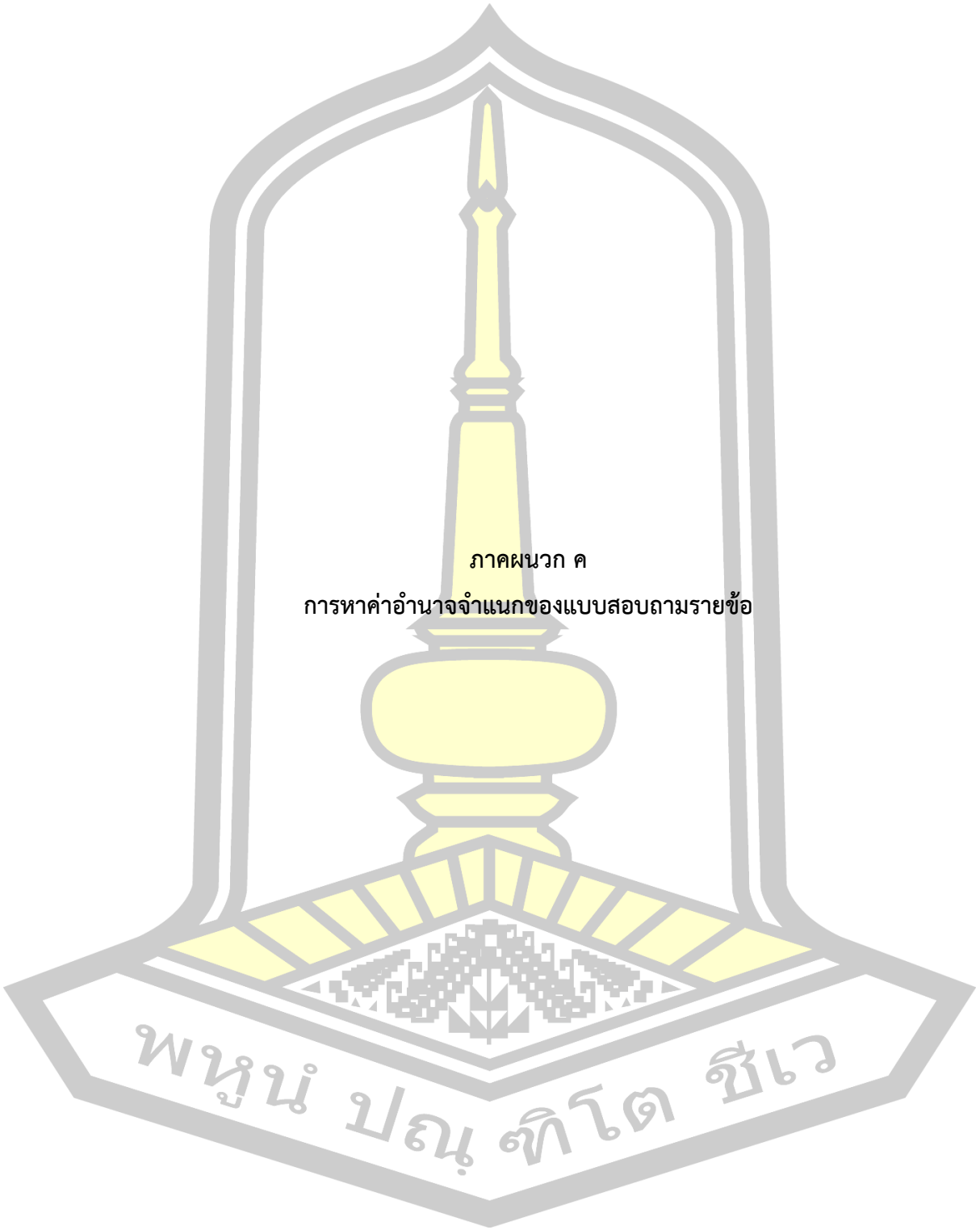
ข้อคำถาม	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	ท่านที่ 4	ท่านที่ 5	สรุป	IOC
89.เมื่อฉันได้เป็นตัวแทนนำเสนองาน ฉันลดความเครียดด้วยตัวของฉันเอง	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
90.ฉันรู้สึกสบายๆ ในขณะที่ฉันสอบ และมั่นใจว่าฉันสามารถสอบผ่าน	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
ฉันไม่รู้สึกกังวลแม้ฉันจะไม่ได้ชกที่เวทีมวยที่ฉันเคยชกประจำ	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
เสียงกองเชียร์ของคู่ต่อสู้ไม่ทำให้ฉันรู้สึกกังวลและกลัว	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
แม้ฉันจะแข่งที่เวทีไหน เวลาไหน กล้ามเนื้อในร่างกายของฉันรู้สึกผ่อนคลาย	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
94.ฉันไม่กังวลเมื่อฉันได้รับเป็นตัวแทนกลุ่มนำเสนองานหน้าชั้น	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
95. ฉันไม่กังวลว่าการเป็นนักกีฬามวยไทยของฉัน ที่ต้องฝึกซ้อมอย่างหนัก และการแข่งขันที่มีผลกระทบต่อร่างกาย จะเป็นปัญหาและกระทบต่อการเรียนของฉัน	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
96. ฉันไม่คิดว่าการเรียนจะยากเกินความสามารถของฉัน	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
97. ยิ่งฉันแพ้บ่อยเท่าไหร่ ยิ่งทำให้ฉันซ้อมมวยไทยหนักมากขึ้นเท่านั้น	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
98. ฉันซ้อมมวยไทยตามโปรแกรมที่โค้ชวางแผนอย่างเคร่งครัดเพื่อการพัฒนาความสามารถด้านทักษะมวยไทยของฉัน	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
99. แม้ฉันยังไม่มีโปรแกรมแข่งขันในตอนนี้ แต่ฉันก็เตรียมร่างกายให้พร้อมอยู่เสมอ เพื่อรอรายการในการแข่งขัน	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
100. เพราะฉันมีความรับผิดชอบ จึงทำให้ฉันเรียนได้ดี	+1	+1	0 เป็นเงื่อนไขต่อกันปรับให้ +1	+1	+1	1	ใช้ได้
101. ฉันตั้งใจฟังอาจารย์สอนและจดบันทึกสาระสำคัญ ทำให้ฉันเข้าใจเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
102.ฉันทำงานเต็มความสามารถ และส่งงานที่ได้รับมอบหมายตามระยะเวลา	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
103. ฉันฝึกซ้อมมวยอย่างเต็มที่ เพื่อให้ร่างกายของฉันพร้อมสำหรับการแข่งขันในทุก ๆ ครั้ง เพราะฉันอยากเป็นผู้ชนะ	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
104. ฉันจะศึกษาวิธีการแข่งขันของคู่ต่อสู้เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนแข่งขันเสมอ	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
105. ฉันจะย้อนกลับไปศึกษาการชกของตนเองที่ผ่านมาเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
106. ฉันแบ่งเวลาในการเรียนและการกีฬาอย่างเป็นระบบ ทำให้ฉันมีผลการเรียนที่ดี	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

ข้อคำถาม	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	ท่านที่ 4	ท่านที่ 5	สรุป	IOC
107. เมื่อฉันขาดเรียน ฉันจะรีบตามงานที่อาจารย์มอบหมายทันที	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
108. ฉันมีหน้าที่ในการเรียนและการกีฬา และตอนนี้ฉันทำหน้าที่สองอย่างได้ดี	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
109. ฉันบอกกับตัวเองก่อนแข่งขันอยู่เสมอว่าครั้งนี้ฉันต้องเป็นผู้ชนะ	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
110. บางครั้งฉันเคยผิดหวังและท้อแท้ แต่ฉันบอกกับตัวเองเสมอว่า ฉันไม่เคยคิดที่จะเลิกชกมวย เพราะฉันไม่ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่ฉันตั้งไว้	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
111. ฉันบอกกับตัวเองว่าสู้ มันทำให้ฉันรู้สึกกล้าเมื่อขึ้นเวลาที่ฉันลงทำการแข่งขัน	+1	+1	0 ไม่แน่ใจ ให้ 0 เหมือนเดิม	+1	+1	0.8	ใช้ได้
112. ฉันให้กำลังใจตัวเองทั้งในด้านการเรียนและด้านการกีฬาอยู่เสมอ เพราะสิ่งนี้ทำให้ฉันเรียนและเล่นกีฬาได้ดี	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
113. ฉันบอกตัวเองว่าฉันสามารถพัฒนาตัวเองให้มีผลการเรียนอยู่ในระดับดีได้	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
114. เมื่อเจอปัญหาด้านการเรียนฉันบอกกับตัวเองว่าฉันไม่คิดที่จะยอมแพ้ มันทำให้ฉันเกิดความพยายามมากขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
ค่า IOC แต่ละท่าน	1.00	0.99	0.99	0.97	0.99		
ค่า IOC รวม	ครั้งที่ 1= 0.79 ปรับครั้งที่ 2 = 0.98						

พหูน ปณ ฑิโต ชีเว

วิเคราะห์การประเมินแบบสัมภาษณ์ของผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือการวิจัย
ทั้งหมด 5 ท่าน

ข้อคำถาม	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	ท่านที่ 4	ท่านที่ 5	สรุป	IOC
1. (เพื่อน / ครอบครัว / สถานที่และอุปกรณ์) มีผลต่อท่านอย่างไร ถึงทำให้ท่านเก่งในด้านกีฬามวยไทย	+1	+1	+1	+1	+1	**1**	ใช้ได้
2. (เพื่อน / ครอบครัว / สถานที่และอุปกรณ์) ส่งผลต่อการเรียนกับท่านยังไง ท่านถึงเรียนได้ดี ทั้งที่ท่านเล่นกีฬามวยไทยไปด้วย	+1	+1	+1	+1	+1	**1**	ใช้ได้
3. ท่านมีการจัดการตนเองอย่างไร (การติดตามตนเอง / การประเมินตนเอง / การเสริมแรงตนเอง) ท่านถึงแข่งขันมวยไทยดี และมีผลการแข่งขันชนะมากกว่าแพ้	+1	+1	+1	+1	+1	**1**	ใช้ได้
4. ท่านมีการจัดการตนเองอย่างไรในด้านการเรียน (การติดตามตนเอง / การประเมินตนเอง / การเสริมแรงตนเอง)	+1	+1	+1	+1	+1	**1**	ใช้ได้
5. ท่านคิดว่า หัวใจที่เข้มแข็ง เกี่ยวข้องหรือไม่กับความสามารถในการแข่งขันมวยไทยที่ดีของท่าน อย่างไร (ความมั่นใจตนเอง / ความเข้มแข็งของจิตใจ / ควบคุมความเครียด / ความวิตกกังวล)	+1	+1	+1	+1	+1	**1**	ใช้ได้
6. (ความมั่นใจตนเอง / ความเข้มแข็งของจิตใจ / ควบคุมความเครียด / ความวิตกกังวล) เกี่ยวข้องยังไง ท่านถึงมีผลการเรียนอยู่ในระดับที่ดี	+1	+1	+1	+1	+1	**1**	ใช้ได้
7. ท่านฝึกซ้อมมวยไทยยังไง ท่านถึงมีผลแข่งขันมวยไทยที่ชนะมากกว่าแพ้	+1	+1	+1	+1	+1	**1**	ใช้ได้
8. ท่านเรียนได้ดี มีผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ที่มหาลัยกำหนด เกี่ยวข้องกับการซ้อมมวยไทยอย่างไร	+	+1	+1	+1	+1	**1**	ใช้ได้
9. แรงจูงใจ (แบบมีเป้าหมาย / แบบรับรู้ความสำเร็จ) ส่งผลต่อการแข่งขันมวยไทยอย่างไร	+1	+1	+1	+1	+1	**1**	ใช้ได้
10. ท่านมีผลการเรียนอยู่ในระดับที่มหาวิทยาลัยกำหนด เกี่ยวกับแรงจูงใจอย่างไร (แบบมีเป้าหมาย / แบบรับรู้ความสำเร็จ)	+1	+1	+1	+1	+1	**1**	ใช้ได้
11. อาจารย์ / ผู้ฝึกสอน ของท่านฝึกสอนยังไงท่านถึงชกมวยได้เก่ง (ความใกล้ชิด / ความมุ่งมั่น / ความชื่นชม / ความไว้ใจ)	+1	+1	+1	+1	+1	**1**	ใช้ได้
12. อาจารย์ / ผู้ฝึกสอน เกี่ยวข้องกับการเรียนยังไง ท่านถึงมีผลการเรียนที่ดี (ความใกล้ชิด / ความมุ่งมั่น / ความชื่นชม / ความไว้ใจ)	+1	+1	+1	+1	+1	**1**	ใช้ได้
ค่า IOC	**1.00**						

ภาคผนวก ค

การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามรายข้อ

ด้านผู้ฝึกสอน หาอำนาจจำแนก (Reliability) ของแบบสอบถาม มีปัจจัยที่เกี่ยวข้อง 4 ปัจจัย คือ 1. ความใกล้ชิด 2. ความมุ่งมั่น 3. ความชื่นชม และ 4. ความไว้ใจ ประกอบด้วยข้อคำถามทั้งหมด จำนวน 24 ข้อ สามารถแยกอธิบายเชิงตาราง ดังต่อไปนี้

ตาราง 9 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามรายข้อ ด้านผู้ฝึกสอน

ข้อ	อำนาจจำแนกสูงกว่า .238	อำนาจจำแนกต่ำกว่า .238	ข้อ	อำนาจจำแนกสูงกว่า .238	อำนาจจำแนกต่ำกว่า .238
A 13		.001	A 61	.707	
A 14	.682		A 62	.436	
A 15		.140	A 63	.588	
B 16	.736		B 64		-.016
B 17	.301		B 65		.151
B 18	.337		B 66	.287	
A 55	.649		A 67	.573	
A 56	.492		A 68	.435	
A 57	.504		A 69	.386	
B 58	.533		B 70	.455	
B 59	.552		B 71	.542	
B 60	.553		B 72	.527	
รวม	ใช้ได้ 10 ข้อ	ใช้ไม่ได้ 2 ข้อ	รวม	ใช้ได้ 10 ข้อ	ใช้ไม่ได้ 2 ข้อ

หมายเหตุ A แทน ข้อคำถามด้านการแข่งขัน
B แทน ข้อคำถามด้านการเรียน

สรุปด้านผู้ฝึกสอน มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 24 ข้อ มีความเชื่อมั่นของแบบสอบถามรายด้าน ก่อนเทียบค่าวิกฤตสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเปียร์สัน = .876 หลังเทียบค่าวิกฤตสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเปียร์สัน มีจำนวนข้อคำถามที่สูงกว่าเกณฑ์ .238 จำนวน 20 ข้อ ค่าความเชื่อมั่น = .890 แสดงให้เห็นว่า หลังการตัดข้อคำถามออกจำนวน 4 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเพิ่มสูงขึ้น

ด้านแรงจูงใจ หาอำนาจจำแนก (Reliability) ของแบบสอบถาม มีปัจจัยที่เกี่ยวข้อง 2 ปัจจัย คือ 1. แบบมีเป้าหมาย 2. แบบรับรู้ความสำเร็จ ประกอบด้วยข้อคำถามทั้งหมด จำนวน 12 ข้อ สามารถแยกอธิบายเชิงตาราง ดังต่อไปนี้

ตาราง 10 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามรายข้อ ด้านแรงจูงใจ

ข้อ	อำนาจจำแนกสูงกว่า .238	อำนาจจำแนกต่ำกว่า .238	ข้อ	อำนาจจำแนกสูงกว่า .238	อำนาจจำแนกต่ำกว่า .238
A 43		.132	A 49		-.012
A 44		-.158	A 50		.124
A 45		.042	A 51		-093
B 46	.245		B 52		.048
B 47		.064	B 53		.135
B 48	.319		B 54		.443
รวม	ใช้ได้ 2 ข้อ	ใช้ไม่ได้ 4 ข้อ	รวม	-	ใช้ไม่ได้ 6 ข้อ

หมายเหตุ A แทน ข้อคำถามด้านการแข่งขัน
B แทน ข้อคำถามด้านการเรียน

สรุปด้านแรงจูงใจ มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 12 ข้อ มีความเชื่อมั่นของแบบสอบถามรายด้าน ก่อนเทียบค่าวิกฤตสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเปียร์สัน = .337 หลังเทียบค่าวิกฤตสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเปียร์สัน มีจำนวนข้อคำถามที่สูงกว่าเกณฑ์ .238 จำนวน 3 ข้อ ค่าความเชื่อมั่น = .512 แสดงให้เห็นว่า หลังการตัดข้อคำถามออกจำนวน 9 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเพิ่มสูงขึ้น

ด้านการฝึกซ้อม หาอำนาจจำแนก (Reliability) ของแบบสอบถาม เกี่ยวข้อง 2 ด้าน คือ 1. ด้านการแข่งขัน 2. ด้านการเรียน ประกอบด้วยข้อคำถามทั้งหมด จำนวน 6 ข้อ สามารถแยกอธิบายเชิงตาราง ดังต่อไปนี้

ตาราง 11 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามรายข้อ ด้านการฝึกซ้อม

ข้อ	อำนาจจำแนกสูงกว่า .238	อำนาจจำแนกต่ำกว่า .238
A 19	.288	
A 20	.358	
A 21	.369	
B 22	.340	
B 23	.297	
B 24	.247	
รวม	ใช้ได้ 6 ข้อ	ใช้ไม่ได้ – ข้อ

หมายเหตุ A แทน ข้อคำถามด้านการแข่งขัน
B แทน ข้อคำถามด้านการเรียน

สรุปด้านการฝึกซ้อม มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด ข้อ มีความเชื่อมั่นของแบบสอบถามรายด้าน ก่อนเทียบค่าวิกฤตสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเปียร์สัน = .517 แสดงให้เห็นว่าข้อคำถามของแบบสอบถามทั้งหมด 6 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นสามารถใช้ได้ทุกข้อ

พหุน ปณฺ ฑิโต ชีเว

ด้านสมรรถภาพทางใจ หาอำนาจจำแนก (Reliability) ของแบบสอบถาม มีปัจจัยที่เกี่ยวข้อง 4 ปัจจัย คือ 1. ความมั่นใจในตนเอง 2. ความเข้มแข็งของจิตใจ 3. การควบคุมความเครียด และ 4. ความความวิตกกังวล ประกอบด้วยข้อคำถามทั้งหมด จำนวน 24 ข้อ สามารถแยกอธิบายเชิงตาราง ดังต่อไปนี้

ตาราง 12 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามรายข้อ ด้านสมรรถภาพทางใจ

ข้อ	อำนาจจำแนกสูงกว่า .238	อำนาจจำแนกต่ำกว่า .238	ข้อ	อำนาจจำแนกสูงกว่า .238	อำนาจจำแนกต่ำกว่า .238
A 3	.282		A 85		.057
A 4		.171	A 86	.305	
A 5	.395		A 87		.227
B 6	.313		B 88	.282	
B 7	.408		B 89	.419	
B 78		.169	B 90		.162
A 79		.214	A 91	.424	
A 80		.185	A 92		.036
A 81		.137	A 93	.296	
B 82		.078	B 94		.230
B 83	.345		B 95		.088
B 84		-.104	B 96	.574	
รวม	ใช้ได้ 5 ข้อ	ใช้ไม่ได้ 7 ข้อ	รวม	ใช้ได้ 6 ข้อ	ใช้ไม่ได้ 6 ข้อ

หมายเหตุ A แทน ข้อคำถามด้านการแข่งขัน
B แทน ข้อคำถามด้านการเรียน

สรุปด้านสมรรถภาพทางด้านจิตใจ มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 24 ข้อ มีความเชื่อมั่นของแบบสอบถามรายด้าน ก่อนเทียบค่าวิกฤตสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเปียร์สัน = .665 หลังเทียบค่าวิกฤตสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเปียร์สัน มีจำนวนข้อคำถามที่สูงกว่าเกณฑ์ .238 จำนวน 11 ข้อ ค่าความเชื่อมั่น = .681 แสดงให้เห็นว่า หลังการตัดข้อคำถามออกจำนวน 13 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเพิ่มสูงขึ้น

ด้านการจัดการตนเอง หาอำนาจจำแนก (Reliability) ของแบบสอบถาม มีปัจจัยที่เกี่ยวข้อง 3 ปัจจัย คือ 1. การติดตามตนเอง 2. การประเมินตนเอง และ 3. การเสริมแรงตนเอง ประกอบด้วยข้อคำถามทั้งหมด จำนวน 18 ข้อ สามารถแยกอธิบายเชิงตาราง ดังต่อไปนี้

ตาราง 13 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามรายข้อ ด้านการจัดการตนเอง

ข้อ	อำนาจจำแนก สูงกว่า .238	อำนาจจำแนก ต่ำกว่า .238	ข้อ	อำนาจจำแนก สูงกว่า .238	อำนาจจำแนกต่ำกว่า .238
A 97	.366		B 106		-.016
A 98		-.220	B 107		.201
A 99	.275		B 108	.617	
B 100		.010	A 109		-.051
B 101		.055	A 110	.409	
B 102	.368		A 111	.338	
A 103		-.393	B 112		.076
A 104		-.016	B 113		.188
A 105		.175	B 114		.116
รวม	ใช้ได้ 3 ข้อ	ใช้ไม่ได้ 6 ข้อ	รวม	ใช้ได้ 3 ข้อ	ใช้ไม่ได้ 6 ข้อ

หมายเหตุ A แทน ข้อคำถามด้านการแข่งขัน
B แทน ข้อคำถามด้านการเรียน

สรุปด้านการจัดการตนเอง มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 18 ข้อ มีความเชื่อมั่นของแบบสอบถามรายด้าน ก่อนเทียบค่าวิกฤตสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเปียร์สัน = .419 หลังเทียบค่าวิกฤตสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเปียร์สัน มีจำนวนข้อคำถามที่สูงกว่าเกณฑ์ .238 จำนวน 6 ข้อ ค่าความเชื่อมั่น = .617 แสดงให้เห็นว่า หลังการตัดข้อคำถามออกจำนวน 12 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเพิ่มสูงขึ้น

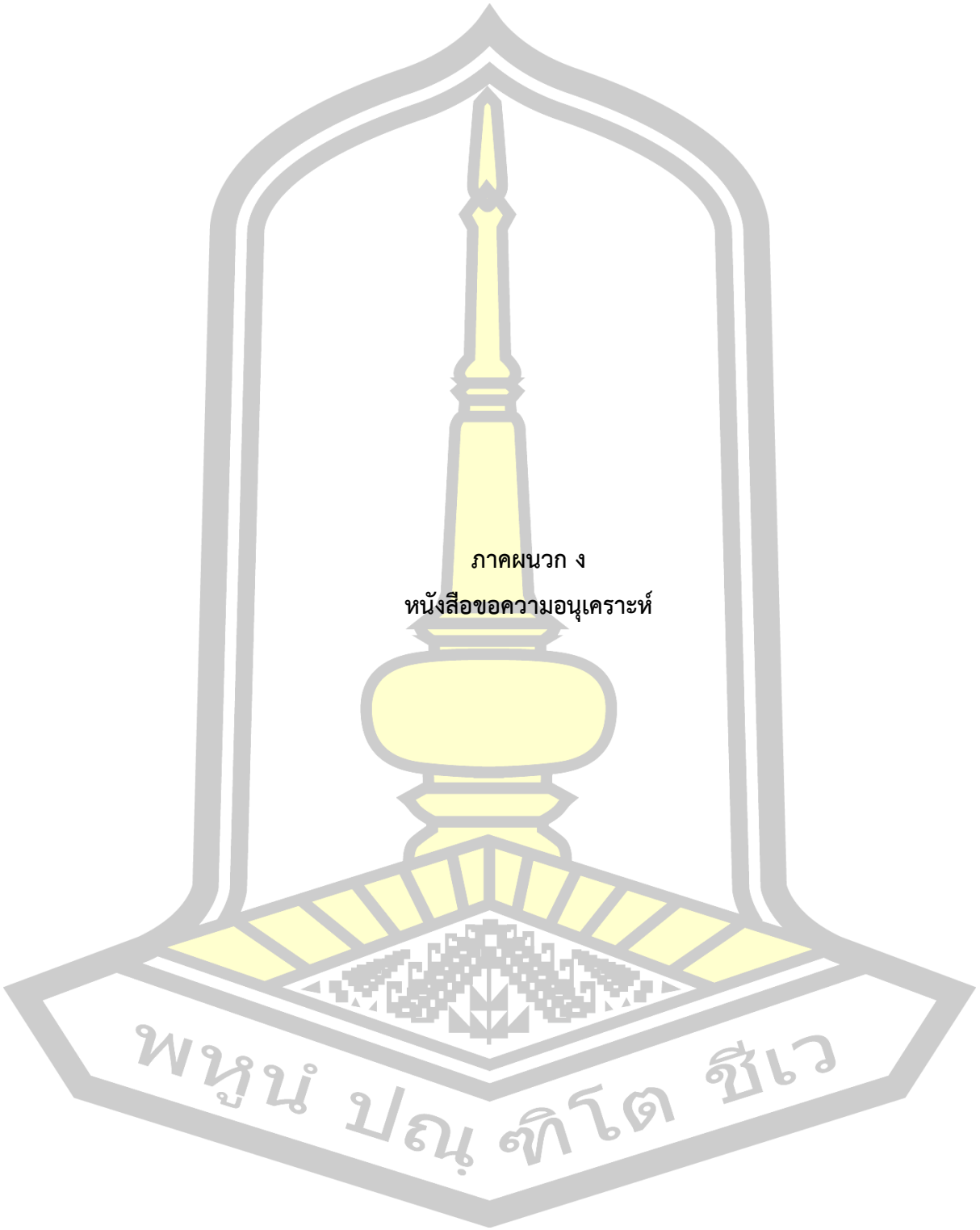
ด้านสิ่งแวดล้อม หาอำนาจจำแนก (Reliability) ของแบบสอบถาม มีปัจจัยที่เกี่ยวข้อง 3 ปัจจัย คือ 1. เพื่อน 2. ครอบครัว และ 3. สถานที่และอุปกรณ์ ประกอบด้วยข้อคำถามทั้งหมด จำนวน 18 ข้อ สามารถแยกอธิบายเชิงตาราง ดังต่อไปนี้

ตาราง 14 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามรายข้อ ด้านสิ่งแวดล้อม

ข้อ	อำนาจจำแนก สูงกว่า .238	อำนาจจำแนก ต่ำกว่า .238	ข้อ	อำนาจจำแนก สูงกว่า .238	อำนาจจำแนกต่ำ กว่า .238
A 25	.271		B 34	.359	
A 26	.302		B 35		.126
A 27	.237		B 36		.191
B 28	.421		A 37	.533	
B 29	.385		A 38	.599	
B 30	.483		A 39	.567	
A 31		.158	B 40	.512	
A 32		-.076	B 41		.047
A 33		-.062	B 42		-.017
รวม	ใช้ได้ 6 ข้อ	ใช้ไม่ได้ 3 ข้อ	รวม	ใช้ได้ 5 ข้อ	ใช้ไม่ได้ 4 ข้อ

หมายเหตุ A แทน ข้อคำถามด้านการแข่งขัน
B แทน ข้อคำถามด้านการเรียน

สรุปด้านสิ่งแวดล้อม มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 18 ข้อ มีความเชื่อมั่นของแบบสอบถามรายด้าน ก่อนเทียบค่าวิกฤตสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเปียร์สัน = .727 หลังเทียบค่าวิกฤตสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเปียร์สัน มีจำนวนข้อคำถามที่สูงกว่าเกณฑ์ .238 จำนวน 11 ข้อ ค่าความเชื่อมั่น = .790 แสดงให้เห็นว่า หลังการตัดข้อคำถามออกจำนวน 7 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเพิ่มสูงขึ้น

ภาคผนวก ง

หนังสือขอความอนุเคราะห์

หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญ ทั้งหมด 5 ท่าน

ที่ อว 0605.5(2) / ว1590

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

19 สิงหาคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.สุรเดช ประยูรศักดิ์

ด้วย นายอนุรักษ์ปภพ มีตน นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (ปร.ด.) วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา โดยมี อ.ดร.อาภรณ์ โพธิ์ภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์,โทรสาร 0-4371-3174
เบอร์โทรนิสิต 0854522552

พหูน ปณ ฑิโต ชีเว

ที่ อว 0605.5(2) / ว1590

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

19 สิงหาคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.ชำนาญ ชินสีห์

ด้วย นายอนุรักษ์ปภพ มีตน นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (ปร.ด.) วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา โดยมี อ.ดร.อาภรณ์ โพธิ์ภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถและมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์,โทรสาร 0-4371-3174
เบอร์โทรนิสิต 0854522552

พหูน ปณ ฑิโต ชีเว

ที่ อว 0605.5(2) / 1669

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

23 สิงหาคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน ว่าที่ร้อยตรี ดร.สมานชัย ลีพรหมมา

ด้วย นายอนุรักษ์ปภพ มีตน นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีผลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปร.ด. วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา โดยมี อาจารย์ ดร.อาภรณ์ โพธิ์ภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์,โทรสาร 0-4371-3174
เบอร์โทรนิสิต 0854522552

พหูน ปณ ฑิโต ชีเว

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร 6216
ที่ อว 0605.5(2) / ว1669 วันที่ 23 สิงหาคม 2562
เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จินดารัตน์ ปิมณี

ด้วย นายอนุรักษ์ปภพ มีตน นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีผลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปร.ด. วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา โดยมี อาจารย์ ดร.อาภรณ์ โพธิ์ภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร 6216
ที่ อว 0605.5(2) / ว1669 วันที่ 23 สิงหาคม 2562
เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ญาณภัทร สีหะมงคล

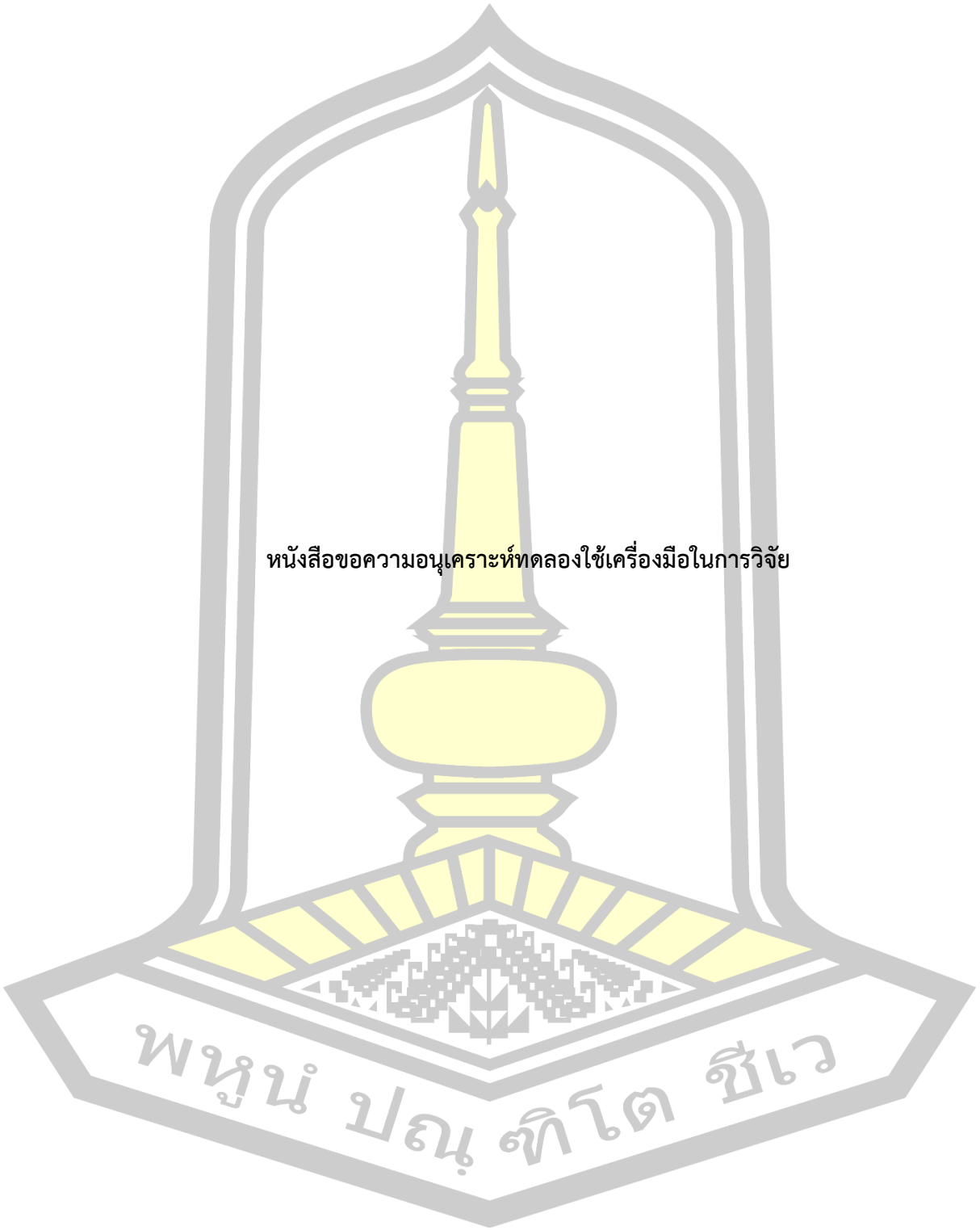
ด้วย นายอนุรักษ์ปภพ มีตน นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีผลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทย ที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปร.ด. วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา โดยมี อาจารย์ ดร.อาภรณ์ โพธิ์ภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

พหูน ปณ ฑิโต ชีเว

หนังสือขอความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือในการวิจัย

ที่ อว 0605.5(2) / ว6612

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

21 พฤศจิกายน 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน รองอธิการดีมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตศรีสะเกษ

ด้วย นายอนุรักษ์ปภพ มีตน นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (ปร.ด.) วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา โดยมี อาจารย์ ดร.อาภรณ์ โพธิ์ภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายอนุรักษ์ปภพ มีตน ทำการทดลอง ใช้เครื่องมือเพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์,โทรสาร 0-4371-3174
เบอร์โทรนิสิต 0854522552

ศูนย์วิทยทรัพยากร ปณ ศิโต ขอ

ที่ อว 0605.5(2) / ว6612

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

21 พฤศจิกายน 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน รองอธิการดีมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตมหาสารคาม

ด้วย นายอนุรักษ์ปภพ มีตน นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (ปร.ด.) วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา โดยมี อาจารย์ ดร.อาภรณ์ โพธิ์ภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายอนุรักษ์ปภพ มีตน ทำการทดลอง ใช้เครื่องมือเพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

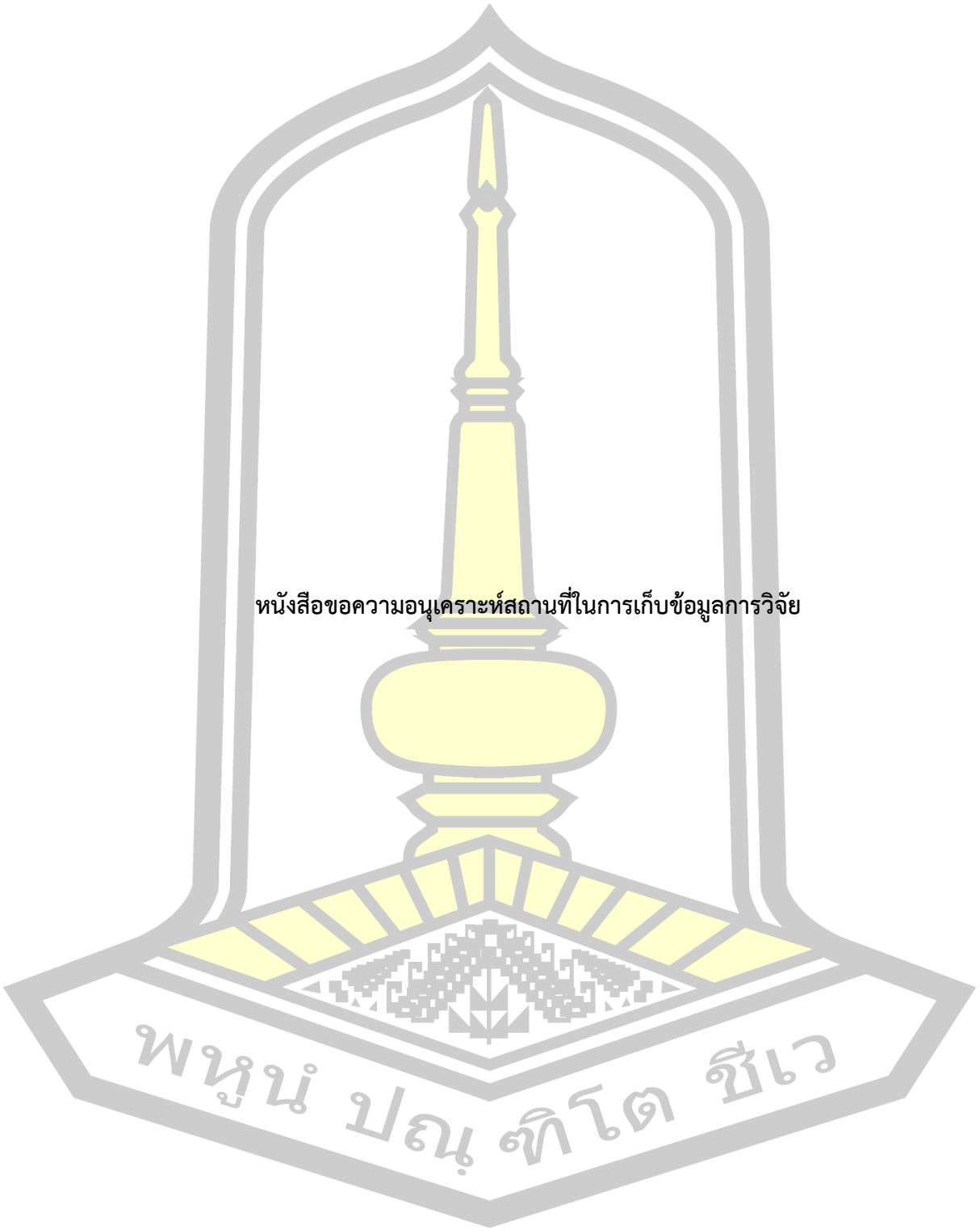
ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์,โทรสาร 0-4371-3174
เบอร์โทรนิสิต 0854522552

พหูน ปณ ฑิโต ชีเว

หนังสือขอความอนุเคราะห์สถานที่ในการเก็บข้อมูลการวิจัย

ที่ อว 0605.5(2)/021

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

3 มกราคม 2563

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้บริหาร บริษัท เพชรยินดี บ๊อกซิ่ง โปรโมชั่น

ด้วย นายอนุรักษ์ปภพ มีตน นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปร.ด. วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา โดยมี อาจารย์ ดร.อาภรณ์ โพธิ์ภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้อนุญาตให้ นายอนุรักษ์ปภพ มีตน เก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์,โทรสาร 0-4374-3174
เบอร์โทรนิสิต 0854522552

ที่ อว 0605.5(2)/022

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

3 มกราคม 2563

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน ร้อยตำรวจเอก นิรันดร์ ยศพล หัวหน้าค่ายมวยตาบรันสารคาม

ด้วย นายอนุรักษ์ปภพ มีตน นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปร.ด. วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา โดยมี อาจารย์ ดร.อาภรณ์ โพธิ์ภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้อนุญาตให้ นายอนุรักษ์ปภพ มีตน เก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์,โทรสาร 0-4374-3174
เบอร์โทรนิสิต 0854522552

ที่ อว 0605.5(2)/026

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

3 มกราคม 2563

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุรัตน์ เสียงหล่อ ค่ายมวยเดชรัตน์ (หัวหน้าผู้ฝึกสอนนักมวยไทยสมัครเล่นทีมชาติไทย)

ด้วย นายอนุรักษ์ปภพ มีตน นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปร.ด. วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา โดยมี อาจารย์ ดร.อาภรณ์ โพธิ์ภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้อนุญาตให้ นายอนุรักษ์ปภพ มีตน เก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์,โทรสาร 0-4374-3174
เบอร์โทรนิสิต 0854522552

ที่ อว 0605.5(2)/ว026

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

3 มกราคม 2563

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน พ.ต.ท สุรเชษฐ์ เดชะพันธ์ หัวหน้าค่ายมวย ส.เดชะพันธ์

ด้วย นายอนุรักษ์ปภพ มีตน นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปร.ด. วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา โดยมี อาจารย์ ดร.อาภรณ์ โพธิ์ภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้อนุญาตให้ นายอนุรักษ์ปภพ มีตน เก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์,โทรสาร 0-4374-3174
เบอร์โทรนิสิต 0854522552

พหูน ปณ ฑิโต ชีเว

ที่ อว 0605.5(2)/579

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

13 กุมภาพันธ์ 2563

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธนัตถา กรพิทักษ์

ด้วย นายอนุรักษ์ปภพ มีตน นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง : "การพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (ปร.ด.) วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา โดยมี อาจารย์ ดร.อาภรณ์ โพธิ์ภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้อนุญาตให้ นายอนุรักษ์ปภพ มีตน เก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

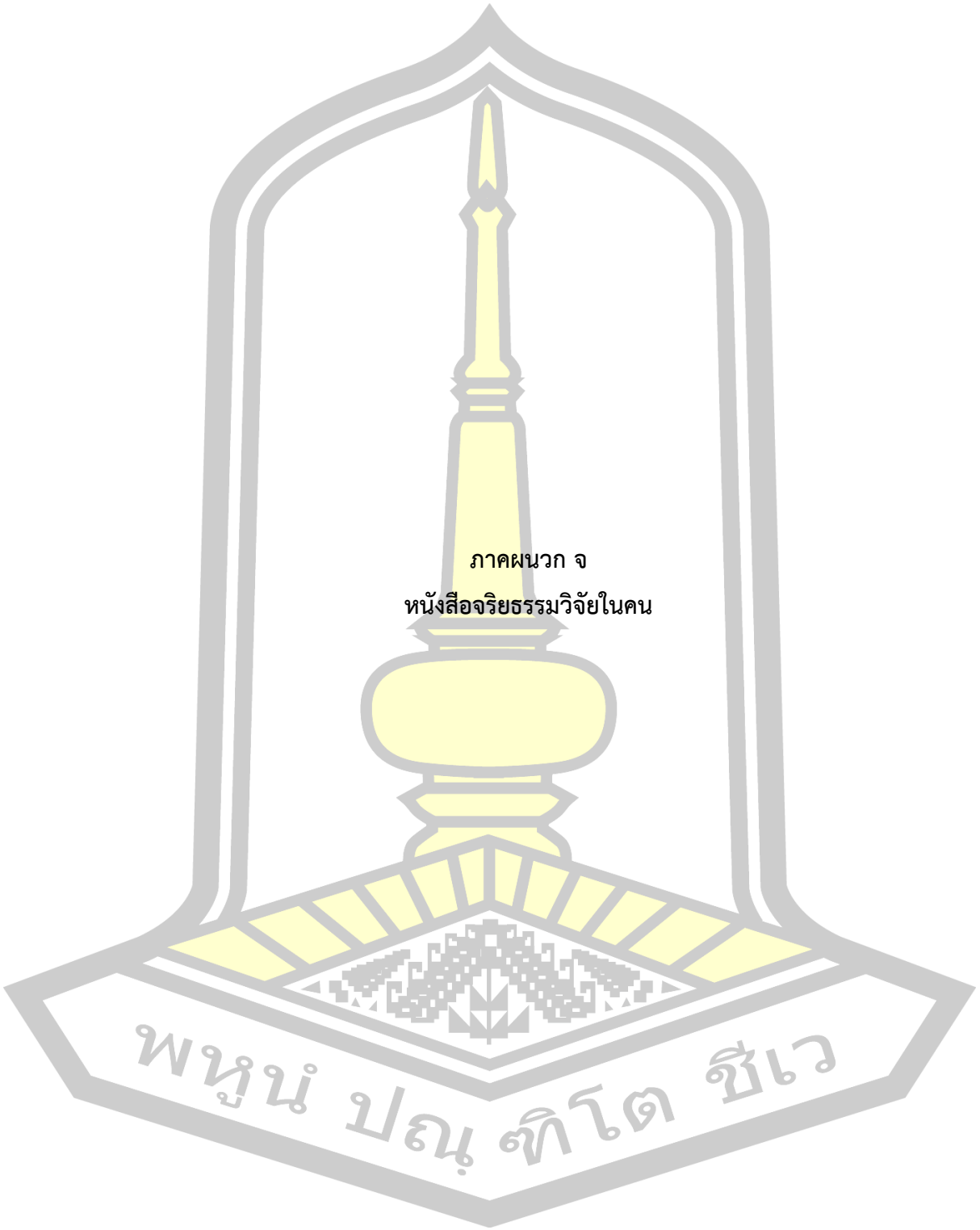
จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์,โทรสาร 0-4374-3174
เบอร์โทรนิสิต 0854522552

พหูน ปณ ฑิโต ชีเว

ภาคผนวก จ

หนังสือจริยธรรมวิจัยในคน

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

เอกสารรับรองโครงการวิจัย

เลขที่การรับรอง : 224/2562

ชื่อโครงการวิจัย (ภาษาไทย) การพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬามวยไทยที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

ชื่อโครงการวิจัย (ภาษาอังกฤษ) : A Development of the Causal Models to Influences The Success of Muay Thai Athletes Studying in Higher Education Institutions.

ผู้วิจัย : นายอนุรักษ์ปภพ มีตน

หน่วยงานที่รับผิดชอบ : คณะศึกษาศาสตร์

สถานที่ทำการวิจัย : มหาวิทยาลัยในประเทศไทย

ประเภทการพิจารณาแบบ : แบบเร่งรัด

วันที่รับรอง : 26 ธันวาคม 2562 **วันหมดอายุ :** 25 ธันวาคม 2563

ข้อเสนอการวิจัยนี้ ได้รับการพิจารณาและให้ความเห็นชอบจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยมหาสารคามแล้ว และอนุมัติในด้านจริยธรรมให้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่องข้างต้นได้ บนพื้นฐานของโครงร่างงานวิจัยที่คณะกรรมการฯ ได้รับและพิจารณา เมื่อเสร็จสิ้นโครงการแล้วให้ผู้วิจัยส่งแบบฟอร์มการปิดโครงการและรายงานผลการดำเนินงานมายังคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หรือหากมีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในโครงการวิจัย ผู้วิจัยจักต้องยื่นขอรับการพิจารณาใหม่

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เภสัชกรหญิงราตรี สว่างจิตร)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน

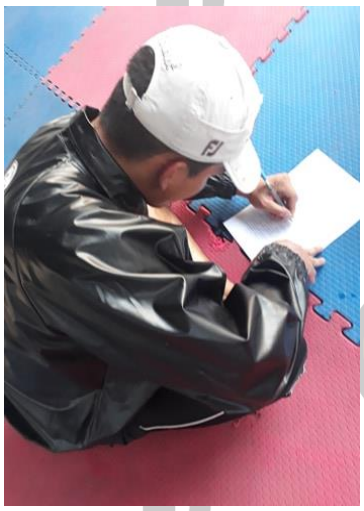
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ทั้งนี้ การรับรองนี้มีเงื่อนไขดังที่ระบุไว้ด้านหลังทุกข้อ (ดูด้านหลังของเอกสารรับรองโครงการวิจัย)

ภาคผนวก ฉ
ตัวอย่างภาพกิจกรรมในการเก็บข้อมูลวิจัย

ภาพกิจกรรมในการเก็บข้อมูลวิจัย

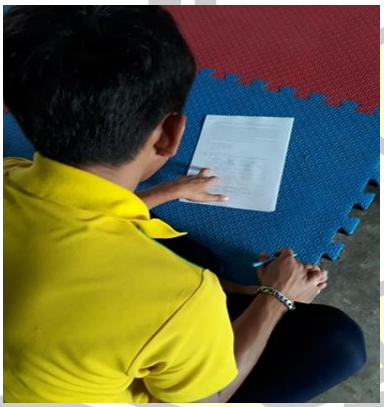
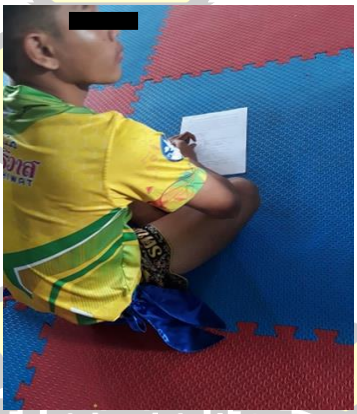

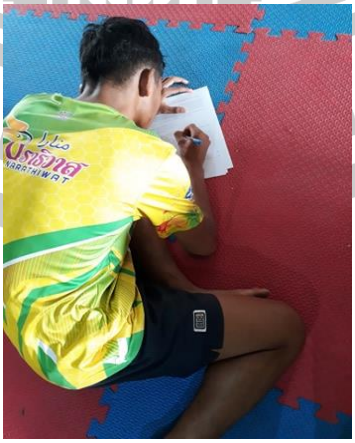
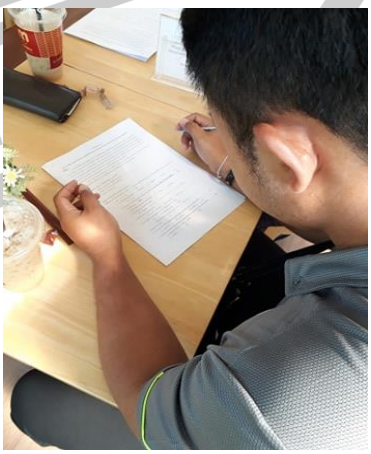

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
NAKHON SI THAMMARAT RAJABHAT UNIVERSITY

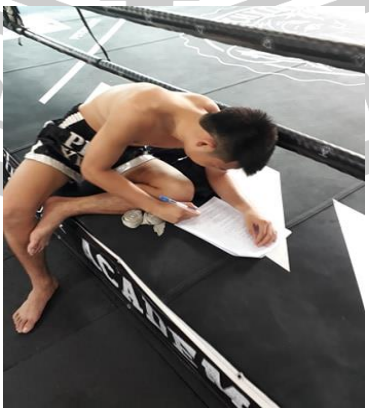

ค่ายมวย ส.เดชะพันธ์

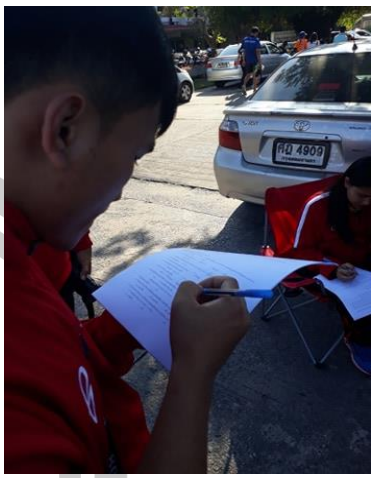
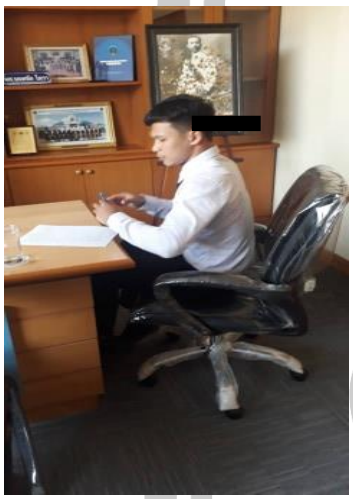

PETCHYINDEE

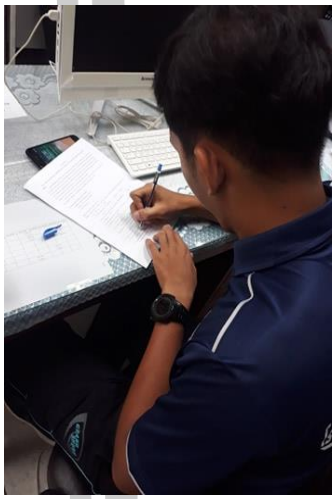
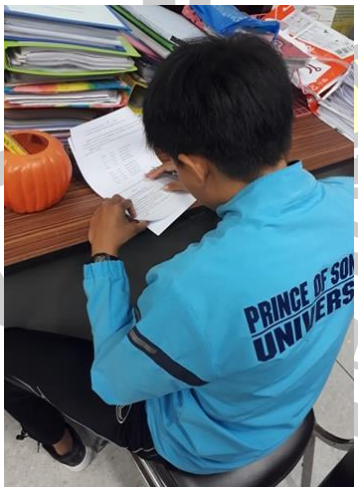
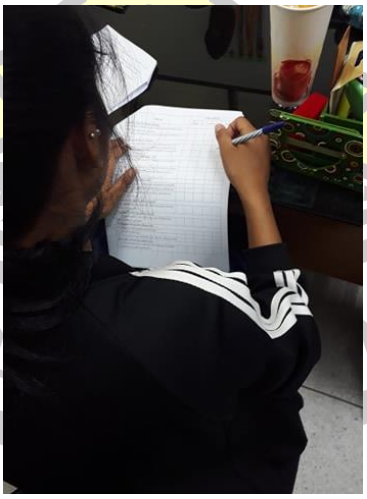
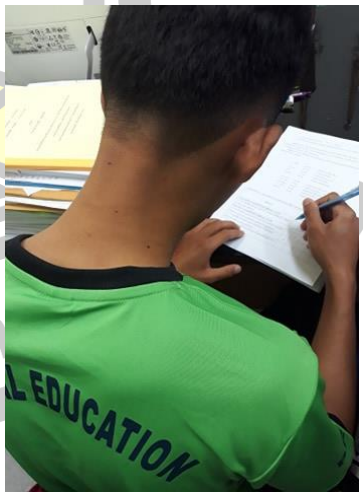

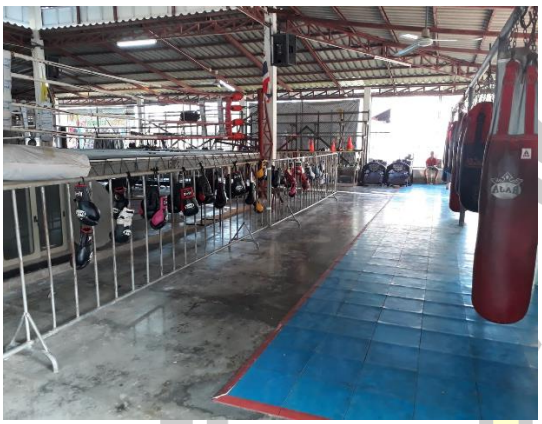

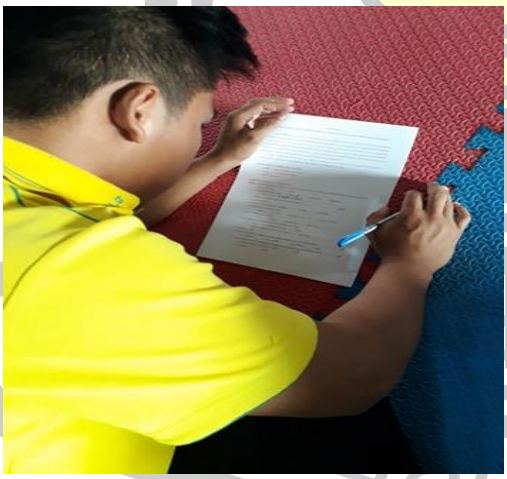

กฉ 4909

กฉ 4909

PRINCE OF SON
UNIVERS

L EDUCATION

ราชแมท

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นายอนุรักษ์ปภพ มีตน	
วันเกิด	วันที่ 29 มกราคม พ.ศ. 2529	
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด	
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 39 หมู่ที่ 3 ตำบลขอนแก่น อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด รหัสไปรษณีย์ 45000	
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	อาจารย์	
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ภาควิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพและการกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม รหัสไปรษณีย์ 44000	
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2553	ปริญญาศึกษาศาสตรบัณฑิต (ศษ.บ.) สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตมหาสารคาม
	พ.ศ. 2556	ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (วท.ม.) สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
	พ.ศ. 2564	ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พหูน ปณ ฑิโต ชีเว